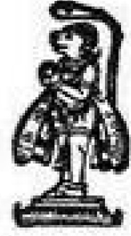
ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீமத்வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்க்யானம்

தனியன்கள்

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்
யதீந்த்ர ப்ரவணம்வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம் நாதயாமுந மத்யமாம,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம வந்தே குருபரம்பராம்.

யோநித்யமச்யுத பதாமபுஜ யுகமருகம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணாயமேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்யசரணௌ சரணம்ப்ரபத்யே.

மாதாபிதாயுவதயஸ தநயாவிபூதிஸ
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம,
ஆத்யஸ்ய ந:குலபதேர் வகுளாபிராமம
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம ப்ரணமாமிமூர்த்நா.

பூதம்ஸரச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸார குலசேகர யோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணு பரகால யதீந்த்ரமிச்ராந்
ஸ்ரீமத் பராங்குசமுநிம ப்ரணதோஸ்மிநித்யம.

ரஹஸ்யார்த்த ஸம்ப்ரதாயபரம்பரையின் ஓட்டுந் தனியன்கள்

லோககுரும் குருபிஸ்ஸஹபூர்வை: கூரகுலோத்தம தாஸமுதாரம்,
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்யஸூநவே,
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவேநம:.

லோகாசார்ய க்ருபாபாத்ரம் கௌண்டிந்ய குலபூஷணம்,
ஸமஸ்தாத்மகுணாவாஸம வந்தேகூரகுலோத்தமம்.

நமச்ஸ்ரீசைலநாதாய குந்தீநகரஜந்மநே,
ப்ரஸாதலப்த பரமப்ராப்ய கைங்கர்யசாலிநே,

லோகாசார்யபதாமபோஜ ராஜஹம்ஸாயிதாநதரம,
ஜ்ஞாநவைராகயஜலதிம வநதே ஸௌமயவரமகுரும.

ஸ்ரீ ஜிஹ்வாவததீசதாஸ மமலமசேஷசாஸத்ரவிதம,
ஸுநதரகுருவரகருணாகநதளித ஜ்ஞாநமநதிரம கலயே

ஸ்ரீவசநபூஷணத்துக்கு உரிய தனியன்கள்

புருஷகாரவைபவஞச ஸாதநஸய கௌரவம
ததநிகாரிகருத்யம அஸய ஸத்குருபஸேவநம்,
ஹரிதயாமஹைதுகீம குரோருபாயதாஞச யோ
வசநபூஷணேவதஜ ஜகத்குருமநதமாசரயே

ஸாஙகாகிலத்ரவிட ஸமஸகருதரூப வேத
ஸாரார்தத ஸங்கரஹ மஹாரஸ வாகயஜாதம,
ஸர்வஜ்ஞலோககுருநிர்மித மார்யபோகயம
வநதே ஸதா வசநபூஷண திவயசாஸத்ரம.

அகுணடோத்கண்ட வைகுணடப்ரியாணாம் கணடபூஷணம்,
குருணாஜகதாமுகதம வயாபதமவசநபூஷணம.

பேறுதருவிககுமவளதன பெருமை யாறுபெறுவானமுறையவன,
கூறுகுருவைப்பணுவல கொளவதிலையாகிய குளிர்நத வருள்தான,
மாறிலபுகழநற்குருவின வண்மையொடெலாம வசன பூடணமதில,
தேறிடாமககருள முடுமபையிறையவன கழலகள சேரெனமனனே.

திருமாமகளதன சீரருளேதறமுக திருமால்திருவடி சேர்வழிநனமையும
அவ்வழி யொழிநதன வினைநதின புனமையும மெயவழிபூனறிய
[மிககோர்பெருமையும்
ஆரணமவலலவ ரமருநனனெறியையும நாரணனருள்தரு நறகுருநீதியும
சோதிவானருள தூயமாகுருவின பாதமாமலா பணிபவர்தனமையும
நிலவானவர் தேவனுயிர்களை யேதுமினறி யெடுககுமபடியையும
மனனியவினபமு மாகதியுநகுரு வெனனுகிலைபெறு மினபொருடனனையும
அசைவிலாவேத மதனுளளநதனையும வசனபூடண வழியாலருளிய
மறையவர்சிகாமணி வணபுகழமுடுமபை யிறையவனெனஙகோ னெருலகாரியன
தேனமலாசசேவடி சிநதைசெயபவா மாநிலத்தினபமதெய்தி வாழபவரே.

லோகாசார்யகருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே,
தத்வார்த்த தர்சிநோலோகே தநநிஷ்டாசச ஸுதுர்லபா:

ஜகதாசார்யரசிதே ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே,
தத்வஜ்ஞாநஞ்ச தநநிஷ்டாம தேஹிநாத யதீநத்ர மே.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்க்யாநாவதாரிகை

ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஆகாரத்ரயமும் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையாலே, *யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:* என்கிற நித்யஸூரிகளோபாதி, சுத்த ஸத்வமான பரமபதத்திலே நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநராய்க்கொண்டு, நிரந்தர பகவதநுபவஜநித நிரதிசயாநந்த த்ருப்தராயிருக்கைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், *அநாதிமாயயா ஸுப்த:* என்கிறபடியே திலதைலவத் தாருவஹ்நிவத் துர்விவேசத்ரிகுணத்ரவ்ய யாகாதி பகவந்மாயாதிரோஹித ஸ்வப்ரகாசராய், அநாத்யவித்யாஸஞ்சிதாநந்த புண்யாபுண்ய கர்மாநுகுணமாக ஸுர நர திர்யக் ஸ்தாவர யோநிகள்தோறும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து, பிறந்த பிறந்த ஜந்மங்கள் தோறும் தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்ய சேஷத்வமுமாகிற படுகுழிகளிலே விழுந்து, தத்ததநுகுண ஸாத்ய ஸாதநங்களிலே மண்டி, *யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை* யேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்தசேஷியாய் பரமப்ராப்ய ப்ராபகபூதனானவனுக்கு அத்யந்தவிமுகராய், கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவந வார்த்தக மரண நரகங்களாகிற அவஸ்தாஸப்தகத்திலே நிரந்தரவிதத விவித நிரவதிக துக்கங்களை யநுபவித்துத் திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதநரிலே, ஆரேனும் சிலர்க்கு, ஜாயமாநகால பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் தலைமடிந்து, ஸத்வம் தலையெடுத்து, மோக்ஷருசியுண்டானாலும், தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தே உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுகையாலும், அவை தன்னை சாஸ்த்ர முகத்தாலே அறியப்பார்க்குமளவில், சாஸ்த்ரங்களில் தலையான வேதமானது *அநந்தா வை வேதா:* என்கிறபடியே அநந்தமாய், ஸ்வார்த்தநிர்ணயத்தில் ஸர்வசாகா ப்ரத்யய ந்யாயாதி ஸாபேக்ஷமாயிருக்கையாலே அல்பமதிகளுக்கு அவகாஹித்து அர்த்தநிச்சயம்பண்ணவரிதாகையாலும், அநந்த வேதபாரகராய ஸ்வயோகமஹிம ஸாக்ஷாத்க்ருத பராவர தத்வ விபாகரான வ்யாஸாதி பரமர்ஷிகளாலே, ப்ரணீதங்களாய் வேதோபப்ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களிலும் ஸாராஸாரவிவேக சதுரர்க்கொழிய தாத்பர்யாம்சம் தெரியாமையாலும், அவைபோலன்றிக்கே ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவநகாமனான ஸர்வேச்வரன், தானே ஆசார்யனாய் வெளியிட்டருளின ஸகல வேத ஸாரமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அதிஸங்க்ரஹதயா அதிகூடார்த்தங்களாகையாலும், பகவதாகஸ்மிக கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே, மயர்வறமதிநலமருளப் பெற்று ஸகலவேத சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் கரதலாமலகமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த பராங்குச பரகாலாதிகளான ஆழ்வார்களருளிச்செய்த த்ராவிடவேத தததங்கோபாங்கங்களான திவ்யப்ரபந்தங்களும் அளவிலிகளால் அர்த்ததர்சநம் பண்ணப்போகாமையாலும், ருசிபிறந்த சேதநரிழந்துபோம்படியிருக்கையாலே ஆழ்வாருடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷலப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான நாதமுநிகள் தொடக்கமாக ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தராய் ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணராய் பரமதயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் அந்த வேதாதிகளின் அர்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து மந்தமதிகளுக்கும் ஸுக்ரஹமாம்படி ப்ரபந்தீகரித்து முபதேசித்தும் போந்தார்கள். அப்படியே ஸம்ஸாரிசேதநரிழவு ஸஹிக்கமாட்டாத பரம க்ருபையாலே தது ஜ்ஜீவநார்த்தமாகத் தாமும் பலப்ரபந்தங்க

ளருளிச்செய்த பிள்ளைலோகாசார்யர், ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தங்களானவர்த்தங்களில் அவர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தாலே ரஹஸ்யமாக வுபதேசித்துப் போந்தவையாய அருமை பெருமைகளைப்பற்ற இதுக்கு முன்பு தாமும் ப்ரகாசிப்பியாம லடக்கிக்கொண்டு போந்தவையுமான அர்த்தவிசேஷங்களை யெல்லாத்தையும், பின்புள்ளாரு மிழக்கவொண்ணாதென்கிற தம்முடைய க்ருபாதிசயத்துக்கு மேலே, பெருமாளும் ஸ்வப்நத்திலே திருவுள்ளமா யருளுகையாலே, ஸ்ரீ வசநபூஷணமாகிற இப்ப்ரபந்தமுகேந வெளியிட்டருளுகிறார்.

முன்பே பேரருளாளப் பெருமாள் தம்முடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே மணற்பாக்கத்திலே இருப்பாரொரு நம்பியாரை விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணியருளி, தஞ்சமாயிருப்பன சில வர்த்த விசேஷங்களைத் தாமேயவர்க்கு ஸ்வப்நமுகேந வருளிச்செய்து, நீர்போய இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே வர்த்தியும், இன்ன முமக்கிவ்வர்த்தங்களெல்லாம் விசதமாக நாமங்கே சொல்லுகிறோமென்று திருவுள்ளமாயருளுகையாலே, அவரிங்கேவந்து பெரியபெருமாளை ஸேவித்துக்கொண்டு, தமக்கு முன்பு அங்கருளிச்செய்தவர்த்தங்களையும் அசலறியாதபடி அநுஸந்தித்துக்கொண்டு,ஏகாந்தமானதொரு கோயிலிலே வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே, தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்துக்கு அந்தரங்கரான முதலிகளும் தாமுமாக பிள்ளை ஒரு நாள் அந்த கோயிலிலே யாத்ருச்சிகமாகவெழுந்தருளி அவ்விட மேகாந்தமாயிருக்கையாலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை அவர்களுக்கருளிச்செய்துகொண் டெழுந்தருளியிராநிற்க, அவை, தமக்குப் பேரருளாளப்பெருமாளருளிச்செய்த வர்த்தவிசேஷங்களா யிருக்கையாலே அவர் போரவித்தராய உள்ளினின்றும் புறப்பட்டுவந்து பிள்ளை ஸ்ரீபாதத்திலே விழுந்து, அவரோ நீரென்ன, ஆவதேதென்று பிள்ளைகேட்டருள, பேரருளாளப் பெருமாள் தமக்கிவ்வர்த்தங்களை ப்ரஸாதித்தருளினபடியையும், இந்தேசத்திலே போரவிட்டருளினபடியையும், இன்னமுமக்கிங்கே விசதமாகச் சொல்லுகிறோமென்றருளிச்செய்தபடியையும் விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டு மிகவும் ஹ்ருஷ்டராய அவரையுமபிமாநித்தருள, அவருமங்குதனைக்கு அந்தரங்கராயவர்த்தியாநிற்கிற நாளிலே, பெருமாள் அவர்க்கு ஸ்வப்நத்திலே இவ்வர்த்தங்கள் மறந்துபோகாதபடி இவற்றையொரு ப்ரபந்தஸ்தமாகச் சொன்னோமென்று நீர் பிள்ளைக்குச் சொல்லுமென்று திருவுள்ளமாக, அவரிப்படி பெருமாள் திருவுள்ளமாயருளினாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, ஆனால் அப்படி செய்வோமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அநந்தரமிப்ப்ரபந்தமிட்டருளினாரென்று ப்ரஸித்தமிறே. ரத்னப்ரசுரமான பூஷணத்துக்கு ரத்நபூஷணமென்று பேராமாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநப்ரசுரமாய அநுஸந்தாதாக்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யகரமாயிருக்கையாலே இதுக்கு வசநபூஷணமென்று திருநாமமாயிற்று.

இப்ப்ரபந்தத்தில் *வேதார்த்த மறுதியிடுவது* என்று தொடங்கி *அத்தாலேயது முற்பட்டது* என்னுமளவாக, வக்ஷ்யமாணார்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண நிர்தேசம் பண்ணுகிறதாகையாலே ப்ரபந்தோபோத்காதம். *இதிஹாஸச்ரேஷ்ட்டம்* என்று தொடங்கி *ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று மிவனுக்காக* என்னுமளவும் ஸாபராத சேதநருடைய ஸர்வாபராதங்களையும் ஸர்வேச்வரனை ஸஹிப்பித்து ரக்ஷிப்பிக்கையே ஸ்வரூபமான புருஷகாரவைபவமும், அந்த புருஷகாரமும் மிகையாம்படியான உபாய

வைபவமும் சொல்லுகிறது. *ப்ரபத்திக்கு* என்று தொடங்கி *ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:* என்னுமளவும் இவ்வுபாயவரணரூபப்ரபத்தியினுடைய தேசகாலாதி நியமாபாவம், விஷயநியமம், ஆச்ரய விசேஷம், இத்தை ஸாதநமாக்கில் வருமவத்யம், இதினுடைய ஸ்வரூபாங்கங்கள் முதலானவற்றைச் சேரச் சொல்லி ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்று ஸாதிக்கையாலே பூர்வோக்தோபாயசேஷமாகையாலே உபாயப்ரகரணம். இதில் *ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே* என்னுமளவும் ப்ரதாந ப்ரமேயம்; மேல் ப்ராஸங்கிகம். *உபாயத்துக்கு* என்று தொடங்கி *உபேயவிரோதிகளுமாயிருக்கும்* என்னுமளவும், இவ்வுபாயத்தைக்கொண்டு உபேயத்தைப் பெறுவானொருசேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநாபேக்ஷிதங்களையும், உபாயாந்தர த்யாக ஹேதுக்களையும், மற்றும் த்யாஜ்யோபாதேயங்களாயுள்ளவற்றையும் விஸ்தரேண சொல்லுகையாலே அதிகாரிநிஷ்டாக்ரமஞ் சொல்லுகிறது. *தானஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது* என்று தொடங்கி *உகப்புமுபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்* என்னுமளவாக, ஹிதோபதேசஸமயத்தில் ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ர்யாதிகளான ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், ததுபயர் பரிமாற்றம், திருமனங்கெடுத்த ஸ்வாசார்யவிஷயத்தில் சிஷ்யனுபகார ஸ்ம்ருதி க்ரமம் இவற்றைச் சொல்லுகையாலே, ஸித்தோபாயநிஷ்டனானவதிகாரியினுடைய ஸ்வாசார்யாநுவர்த்தந க்ரமஞ் சொல்லுகிறது. *ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது* என்று தொடங்கி *நிவர்த்தகஜ்ஞாநமபயஹேது* என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷம் தொடங்கி ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யபர்யந்தமாக வுண்டான பேறுகளுக்கெல்லாம் ஹேதுவாய, ஸ்வகர்மபயநிவர்த்தகமான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரபாவஞ் சொல்லுகிறது. *ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத் தான் பற்றினபோதிறே* என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருளான சரமபர்வநிஷ்டையை வெளியிடாகச் சொல்லுகிறது. *வேதார்த்தமறுதியிடுவது* என்று தொடங்கி இவ்வர்த்தத்திலே தலைக்கட்டுகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில் சரமப்ரகரண ப்ரதிபாத்யமானவர்த்தம் வேததாத்பர்யமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஸ்ரீகீதைக்கு சரமச்லோகம்போலே யிறே இப்ப்ரபந்தத்துக்கு சரமப்ரகரணம். அங்கு, ஸாத்யோபாயங்களை யுபதேசித்துக்கொண்டுபோந்து, ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பீதனானவனுக்கு அவற்றைத்தள்ளி ஸித்தோபாயம் காட்டப்பட்டது. இங்கு, ஸித்தோபாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கஞ்சினவனுக்கு ப்ரதமபர்வத்தைத் தள்ளி சரமபர்வம் காட்டப்பட்டது. ஆக இப்படி ஆறுப்ரகரணமாய், ஆறர்த்தப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

ஒன்பது ப்ரகரணமாய், ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்குமென்னவுமாம்: அந்த பக்ஷத்திலும் ப்ரதமப்ரகரணம் பூர்வவத்.

மேல் *ப்ரபத்திக்கு* என்று தொடங்கி *பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்* என்னுமளவும், பூர்வப்ரகரணோக்தோபாய சேஷமாகையால் உபாயப்ரகரணம், *ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்* என்று தொடங்கி *ஆகையாலே ஸாங்கரூபமாயிருக்கும்* என்னுமளவும் உபாயாந்தர தோஷப்ரகரணம். இப்ப்ரகரணத்தில் ப்ரபத்த்யுபாயவைலக்ஷண்யகதநம் ப்ராஸங்கிகம். *இவனவனைப்பெற நினைக்கும்,

போது* என்று தொடங்கி *இச்சையாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்* என்னுமளவும் ஸித்தோபாயநிஷ்டருடைய வைபவப்ரகரணம். *இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்* என்று தொடங்கி *உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்* என்னுமளவும் ப்ரபந்ந திநசர்யா ப்ரகரணம் *தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது* என்று தொடங்கி *சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே* என்னுமளவும், ஸதாசார்ய லக்ஷணப்ரகரணம். *சிஷ்யனென்பது* என்று தொடங்கி *உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்* என்னுமளவும் ஸச்சிஷ்யலக்ஷணப்ரகரணம் *ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம்* என்று தொடங்கி *நிவர்த்தகஜ்ஞானம் அபயஹேது* என்னுமளவும் பகவந் நிர்ஹேதுகவிஷயீகார ப்ரகரணம் *ஸ்வதந்த்ரனை* என்று தொடங்கி மேலடங்க சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம். இவ்விரண்டு க்ரமத்தையும் பற்றவிறே "பேறுதருவிக்குமவள் தன் பெருமை" "திருமாமகள் தன்" என்கிற தனியன்களிரண்டுமவதரித்தது ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமும் மநுஸந்திக்கக் குறையில்லை.

இப்ப்ரபந்தந்தான் தீர்க்கசரணாகதியான திருவாய்மொழி போலே த்வய விவரணமாயிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில், திருவாய்மொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்று பத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் நாலுபத்தாலும் அவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதிகபந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, தத்தநுரூபார்த்தங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினபோலே, இதிலும், ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரமுபாயத்தையும், அநந்தரம் ஏதத்துபாயாதிகாரி நிஷ்டையையும் சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும்; அவ்வதிகாரி நிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாராபேக்ஷிதங்களைச் சொல்லுகிற இதுக்குள்ளே உத்தரகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் தத்துபதேஷ்டாவான ஆசார்யனளவில் இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களையும், இவனுக்கு மஹா விச்வாஸஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவத்தையும், வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே ஔபநாத்த ப்ரதிபாதகமான பக்ஷத்திலும், பூர்வவாக்யத்தில் க்ரியாபதோக்தமான ஸ்வீகாரம் உபாயாந்தரபரித்யாக பூர்வகமாயல்லதிராமையாலும், நிசர்யையும் அப்பதத்தில் சொல்லப்படுகிற வதிகாரிக்கே யுள்ளதாகையாலும், ஸதாசார்யலக்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவான வாசார்யன்படி. சொல்லுகிறதாகையாலும் த்வய விவரணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை.

இப்படி த்வயவிவரணமான விதிலே, த்வயந்தன்னிறபோலே மற்றை ரஹஸ்ய த்வயார்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேணோக்தங்களாயிருக்கும், எங்ஙனே யென்னில்.—

அஹமர்த்தத்துக்கு என்று தொடங்கி *அடியானென்றிறே* என்னுமளவாகவும், *ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்* என்றும், ப்ரணவார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி* இத்யாதியாலும், *தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது* என்று தொடங்கி *இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்* என்கிறதற்குக் கீழுள்ளத்தாலும் நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லப்பட்டது. *பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி*

இத்யாதியாலும் *உபேயத்துக்கின்னையபெருமாளையும்* இத்யாதியாலும *கைங்கர்யந் தான் பக்தி மூலமல்லாதபோது* இத்யாதியாலும த்ருதியபதார்த்தஞ் சொல்பட்டது. *அஜ்ஞாகத்தாலே* இத்யாதியாலும், *ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கும்* இத்யாதியாலும உபாயாந்தர த்யாகத்தை ஸஹேதுகமாகச சொலலுகையாலே. தத்த்யாஜ்யதையையும த்யாகப்ரகாரததையும சொலலுகிற பதத்வயார்த்தமுஞ் சொல்லப்பட்டது. *இதுதனக்குஸ்வரூபம* இத்யாதியாலும *ப்ராப்திக்குபாயமவன் நினைவு* இத்யாதியாலும *மாமேகம சரணம* எனகிறபதங்களி லர்த்தஞ் சொல்லப் பட்டது. *ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு* இத்யாதியாலே *வரஜ* என்கிற ஸ்வீகாரவைல க்ஷண்யஞ் சொலலப்பட்டது. *அவனிவனை* எனறு தொடங்கி *ஸ்வாதந்த்ர்யத் தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம ப்ரபலம* என்னுமளவும், ஸர்வபாபங்களையுந்தள்ளி அங்கீகரிக்கு மீச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், *க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்* என்று, பலஸித்தியில கண்ணழிவிலலாமையுஞ் சொலலுகையாலே உத்தரார்த்தத்தி லர்த்தஞ் சொலலப்பட்டது. .... *

வ்யாக்க்யானாவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸர்வஜ்ஞரான பிள்ளை லோகாசார்ய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசனபூஷணம்.

(மூ.) 1. வேதார்த்தமறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணங்களாலே.

மணவாளமாமுனிகளின் வ்யாக்க்யானாரம்பம்

(வேதார்த்தமித்யாதி) ப்ரமாதாவானவன ப்ரமாணத்தைக் கொண்டிறே ப்ரமேயத்தை நிச்சயிப்பது. அந்த ப்ரமாணந்தான, ப்ரத்யக்ஷாதி ரூபேண அஷ்ட விதமாகச் சொலலுவர்கள். அதில "ப்ரத்யக்ஷமேகஞ்சார்வாகா:" இத்யாதியில் சொலலுகிற பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளைப் போலன்றியே, ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமங்கள மூன்றையும ப்ரமாணத்யா அங்கீகரித்து, உபமாநாதி பஞ்சகத்தையும் அவற்றிலே யதாயோக மந்தர்ப்பவிப்பித்து, அவற்றில ப்ரத்யக்ஷம இந்த்ரியக்ராஹ்யயோக்யங் களிலும், அநுமாநம ப்ரத்யக்ஷஸித்தவ்யாப்திக்ராஹ்யநுரூபமாக கதிபயபரோ க்ஷார்த்தங்களிலும ப்ரமாணமாகவும், அதிந்த்ரியார்த்தத்தில சாஸ்த்ரமே ப்ரமாண மாகவும நிஷ்கர்ஷித்து, அதுதன்னிலும "வேதே கர்த்ராத்யபாவாத் பலவதி ஹி நயைஸ் தவந்முகே நீயமாநே தந்மூலத்வேந மாநம தநித்ரதகிலம ஜாயதே" என்கிற படியே ஸ்வப்ராமாண்யத்துக்கு மூலஸாபேக்ஷமான பௌருஷேய சாஸ்த்ரத்தைப் பற்ற, ஸ்வத: ப்ராமாண்யமுடைய வேதமே ப்ரபலப்ரமாணமாகவும அறுதியிட் டிருக்கும பரமவைதிகராகையாலே, இப்ப்ரபந்தத்தில தாமருளிச்செய்கிற அர்த்தங்க ளெல்லாம வேதப்ரதிபாத்ய மென்னுமிடம தோற்ற முதலிலே வேதத்தை ப்ரமாண மாகவங்கீகரித்துக் கொண்டு ததர்த்தநிர்ணயம பண்ணுமக்ரமத்தை இவ்வாக்யத் தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

அகிலஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வங்களாலே ஈச்வரன் அகில ப்ரமேய விலக்ஷணனு யிருக்குமாபோலேயிறே அபௌருஷேயத்வ நித்யத்வங்

களாலே வேதம் அகில ப்ரமாணவிலக்ஷணமாயிருக்கும்படி; வேதத்தினுடைய அபௌருஷேயத்வம் "வாசா விரூப நித்யயா" இத்யாதிச்ருதியாலும், "அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா, ஆதௌ வேதமயீ திவ்யா யதஸ் ஸர்வா: ப்ரஸூதய:" இத்யாதி ஸ்ம்ருதியாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படாநின்றதிறே. இந்த ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள் வேதநித்யத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே தத்பௌருஷேயத்வமும் ஸித்தமிறே. அதஏவ ப்ரமவிப்ரலம்ப ப்ரமாதாசக்திரூபதோஷ சதுஷ்டய ஸம்பாவநாகந்த ரஹிதமாயிருக்கும். பௌருஷேயத்வமிறே அவை வருகைக்கு மூலம். இப்படியிருக்கையாலே இதுக்கு மேற்பட்டதொரு சாஸ்த்ரமில்லை. ஆகையாலேயிறே "ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யமுத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே, வேதாச் சாஸ்த்ரம் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேசவாத் பரம்" என்று இதிஹாஸிகராலும் பௌராணிகராலும் ஏககண்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. இதினேற்றமெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியிறே "சுடர்மிகு சுருதி" யென்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தது. அவரைப் பின் செல்லுமவராய் அபியுக்ததாகரேஸ்ரரான பட்டரும் "ஆதௌ வேதா: ப்ரமாணம்" என்றாரிறே.

இத்தை வேதமென்கிறது, "வேதயதீதி வேத:" என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே புபுக்ஷுக்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருக்கிற வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகத்வயாத்மகமாயிருக்கும். அத்தை இவ்விடத்தில் உபயபாகஸாமாந்யவாசியான வேதசப்தத்தாலே ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது. அர்த்தமென்று பூர்வபாகப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும், உத்தரபாகப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும் "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; ஆகையாலே, பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே. கர்மத்தினுடைய பகவதாராதநத்வம் "ஸ ஆத்மா, அங்கான்யந்யா தேவதா:" என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகல தேவதைகளும் பகவத் சரீரபூதராக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகாரத்தை யறிந்து, அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாக அநுஷ்டிக்குமவர்களிடத்தில், இதினுடைய பகவதாராதநத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கும். இவ்வாகாரமறியாதார் அவ்வோ தேவதா மாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் கர்மமும் வஸ்துகத்யா பகவதாராதநமாய்த் தலைக்கட்டும். "யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந், ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே" என்னக்கடவதிறே. "யேப்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா:, தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்" என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. ஆகையாலே எல்லாப்படியாலும் கர்மத்துக்கு பகவதாராதநத்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதநரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாகிற அர்த்த த்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்யோபாதேயரூப ஸகலார்த்தங்களையுமறியலா யிருக்கையாலே, பாகத்வய ப்ரதிபாத்யம் கர்மப்ரஹ்மங்களென்கிறது. எங்ஙனேயென்னில், கர்மந்தான் புபுக்ஷுக்களுக்கு ஐச்வர்ய ஸாதநமாய் முமுக்ஷுக்களில் பக்திநிஷ்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யரூபமாயிறேயிருப்பது. இப்படியிருக்கிற கர்மத்தின் வேஷத்தை உள்ளபடி யறியவே,

அநந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு இது உபாஸநாங்கத்வேந உபாதேயம், ஐச்வர்யார்த்திகளுக்குபாதேயமான வாகாரத்தால் த்யாஜ்யம் என்னறியலாம். அநந்யஸாதநர்க்கு இது கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே கைங்கர்யரூபேணோபாதேயம், உபாஸகர்க்கு உபாதேயமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம் என்னறியலாம். ப்ரஹ்மத்தை யறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளை யெல்லா மறியவேண்டுகையாலே விபூதிபூத சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூப மறியலாம். அதில் ஜ்ஞாநைகலக்ஷணமான சேதநஸ்வரூப வைலக்ஷண்ய மடியாக வருகிறதாகையாலே கைவல்யத்தின் வேஷமுமறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வப்ராப்யத்வங்களை யறியவே ததநுபவாதிகள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம். ததுபாஸ்யத்வ சரண்யத்வங்களை யறியவே தத்ப்ராப்தி ஸாதநவிசேஷங்களை யறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிசயபோக்யதையையும் அநந்ய ஸாத்யத்வத்தையும் தத்ப்ரகாரதயா பரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தர்சிக்கவே ஸாத்யாந்தர ஸாதநாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வறியலாம். ஆக இப்படி யிருக்கையாலே பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதந ஸ்வரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமென்னக் குறையில்லை. *த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிக்ஷ்யதே பூர்வபாக:, ஊர்த்வோ பாகஸ் த்வதீஹா குணவிபவபரிஜ்ஞாபநைஸ் த்வத்பதாப்த்யை* என்றிறே பட்டரருளிச் செய்தது. இப்படி பாகத்வய ப்ரதிபாத்யங்களான இவ்வர்த்தங்களை அறுதியிடுகையாவது, கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபாங்க பலாதிகளையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூத்யாதிகளையும் ஸம்சய விபர்யயமற நிர்ணயிக்கை. அதுதான் செய்யும்போது ஸகலசாகாப்ரத்யயந்யாயத்தாலும், ஸகல வேதாந்தப்ரத்யயந்யாயத்தாலும் செய்யவேணும். அதில் ஸகல சாகாப்ரத்யயந்யாயமாவது — ஒரு வாக்யத்திலே ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அதினுடைய அங்கோபாங்காதிகளை சேர்க்கவறிகைக்காக, சாகாந்தரங்களெல்லாத்திலும் ஸஞ்சரித்து அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களிலும் ஜ்ஞாநம்பிறந்து, அவ்வர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதங்களையும் சமிப்பித்து, தனக்கபிமதமான அங்கியோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. ஸகலவேதாந்தப்ரத்யயந்யாயமாவது — ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒருவாக்யம் ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அல்லாத வேதாந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதம் பிறவாதபடி விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனக்கபிமதமானவர்த்தங்களோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. இதுதான் மஹாமதிகளான மஹர்ஷிகளுக்கொழிய, அல்லாதார்க்குச் செய்யப்போகாமையாலே, உபப்ருஹ்மணங்கள் கொண்டே நிர்ணயிக்க வேணும். ஆகையாலே, தந்நிர்ணாயகங்களை யருளிச்செய்கிறார் *ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே* என்று. ஸ்ம்ருதிகளாவன — ஆப்தரான மநுவத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதங்களான தர்மசாஸ்த்ரங்கள். இதிஹாஸங்களாவன :— பூர்வவ்ருத்தப்ரதிபாதகங்களான ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதிகள். புராணங்களாவன — ஸர்காதிபஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான ப்ராஹ்ம பாத்ம வைஷ்ணவாதிகள். வேதார்த்தமறுதியிடுவது இவற்றாலே யென்று இப்படி நியமேநவருளிச்செய்தது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்த்யா நிர்ணயிக்குமளவில், அல்ப ச்ருதனானவனுக்கு விப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே வேதகாலுஷ்யு

ஹேதுவாமென்று நினைத்து இசகியமாகதான *இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத், பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி* என்று பார்ஹஸ்பத்யஸ்ம்ருதியிலும் மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்வுபக்ரமவாக்யப்ரக்ரியையாலே, புருஷகாரவைபவம் தொடங்கி ஆசார்யாபிமாந பர்யந்தமாக இப்ப்ரபந்தத்தி லருளிச்செய்கிற அர்த்தங்களெல்லாம் உபப்ரும்ஹணங்களை கொண்டே நிச்சயித்தருளிச்செய்கிறா ரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதுதான தத்தத்தர்த்தங்க ளருளிச்செய்கிற ஸ்தலங்களிலே ஸுப்ரதிபந்நம். ஆக இவ்வாக்யத்தால், ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் வேதமே ப்ரபல ப்ரமாணமென்னுமிடமும், தத்த்வநிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமமும் சொல்லிற்றாய்த்து (1)

2. இவற்றிலேதாலே எந்தபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவதென்ன வருளிச்செய்கிறார் *ஸ்ம்ருதியாலே* யென்று தொடங்கி

2. ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது; மற்றை யிரண்டாலும் உத்தர பாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது.

உபப்ரும்ஹ்யமான வேதத்துக்கு, ப்ரதிபாத்யார்த்தவிசேஷத்தாலேயிறே பாகபேதமுண்டாய்த்து, அப்படியே உபப்ரும்ஹணங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தாலே பேதமுண்டிறே. அதில் ஸ்ம்ருதிகள் பூர்வபாகோபப்ரும்ஹணங்களாகவும் இதிஹாஸாதிகள் உத்தரபாகோப ப்ரும்ஹணங்களாகவும் நிர்மிதங்களாகையாலே, தத்துபப்ரும்ஹணங்களைக் கொண்டே தத்பாகார்த்த நிச்சயம் பண்ணவேண்டியிறேயிருப்பது. அதவைப்பற்ற ஆசார வ்யவஹார ப்ராயச்சித்தாதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான தர்மசாஸ்த்ரங்களாலே கர்மப்ரதிபாதகமான பூர்வபாகத்தி லர்த்தநிச்சயம் பண்ணக்கடவது. பகவத்ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கு ப்ரதிபாதகங்களான இதிஹாஸபுராணங்களாகிற மற்றையிரண்டாலும், ப்ரஹ்மப்ரதிபாதகமான உத்தரபாகத்தி லர்த்தநிச்சயம் பண்ணக்கடவதென்கிறார். இப்படி உபயவிதமான உபப்ரும்ஹணங்களாலே உபயபாகார்த்தத்தையும் அறுதியிடுகையாவது:- அந்தந்தசாகாகதரார்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாதகங்களான விவற்றாலே, அந்தசாகார்த்தங்களை அபேக்ஷித விசேஷங்களோடேகூட நிச்சயிக்கை. ஸ்ம்ருதிகள் தன்னிலே ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநமும், இதிஹாஸாதிகளிலே கர்மப்ரதி பாதநமுமுண்டாயிருந்ததேயாகிலும், ஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஹ்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய ததாராதந ரூபத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவும், இதிஹாஸபுராணங்களில் கர்மப்ரதிபாதநம் கர்மங்களினுடைய உபாஸநாங்கத்வ ஜ்ஞாபநார்த்தமாகவுமாகையாலே இப்படி வகையிட்டுச் சொல்லக் குறையில்லை. *ப்ராயேண பூர்வபாகார்த்த பூரணம் தர்மசாஸ்த்ரத:, இதிஹாஸபுராணாப்யாம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே* என்னக்கடவதிறே. (2)

3. உத்தரபாகோபப்ரும்ஹண த்வயத்துக்கும் தாரதம்யமுண்டோ, தன்னிலொக்குமோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல். அன்றிக்கே ஏகபாக விஷயமான விரண்டு உபப்ரும்ஹணங்களிலும் இன்னதுக்கு ப்ராபல்ய மென்னு

மத்தையும் தர்சிப்பிக்கவேணுமென்று தாமே திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம்.

3. இவையிரண்டிலும்வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

இவை இரண்டிலுமென்று தொடங்கி. அதாவது ச்ரேஷ்ட பரிக்ரஹண தயா வந்த சேர்த்தியை யுடைத்தான இவை யிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு, ப்ராமாண்யத்தில் வந்தால் புராணத்திலும் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்ய முண்டென்கை. புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸத்துக்கு ப்ராபல்யம் பரிக்ரஹாதிசயம் மத்யஸ்தத்தை காத்ருராப்ததமத்வம் ஆகிறவிவற்றாலே. இவற்றில் பரிக்ரஹமாவது, சாஸ்த்ரபரிக்ரஹம். "வேதவேத்யே பரே பும்ஸி ஜாதே தசரதாத்மஜே, வேத: ப்ராசேதஸா தாஸீத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா *மதிமந்தாநமாவித்ய யேநாஸௌ ச்ருதிஸாகராத், ஜகத்திதாய ஜநிதோ மஹாபாரதசந்த்ரமா:* *வ்யாஸவாக்யஜலௌகேந குதர்மதருஹாரிணா, வேதசைலாவதீர்ணேந நீரஜஸ்கா மஹீ க்ருதா. *பிபேதி கஹநாச்சாஸ்த்ராத் ஜநஸ் தீவ்ராதிவௌஷதாத், பாரதம் சாஸ்த்ர ஸௌரோயம் அத: காவ்யாத்மநா க்ருத:* விஷ்ணௌ வேதேஷு விப்ரேஷு குருஷு ப்ராஹ்மணேஷு ச, பக்திர்பவதி கல்யாணி பாரதாதேவ நிம்மதாம்* இத்யாதிகளாலே புராண விசேஷங்களிலே இதிஹாஸம் ச்லாகிக்கப்படா நின்றதிறே.

மத்யஸ்தத்தையாவது —*யஸ்மிந் கல்பேது யத்ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா, தஸ்ய தஸ்யது மாஹாத்ம்யம் தத்ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே* என்று ஸர்வபுராணத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ப்ரஹ்மாவாய், அவனுக்கு யாதொரு கல்பத்திலே குணத்ரயத்தில் யாதொரு குணம் விஞ்சியிருக்கிறது, அந்த குணானுகுண தேவதையினுடைய மாஹாத்ம்யத்தைப் புராணத்திலே சொல்லுகையாலே, பக்ஷபாதிகளாயிருக்கும் புராணங்கள் போலன்றிக்கே, லௌகிக வைதிக ஸகலார்த்த நிர்ணயத்திலே அதிக்ருதர்களாகையாலே ஒரு விஷயத்திலும் பக்ஷபாதமின்றிக்கே யிருக்கை.

கர்த்ருராப்ததமத்வமாவது—ப்ரபந்தகர்த்தாவானவன் யதார்(த்த) தர்சந ஸாமர்த்த்யத்தையும், யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வத்தையும் மிகவுமுடையவனாயிருக்கை. *அநயேதிஹாஸ புராணயோ ரிதிஹாஸோ பலீயாம்ஸ:, குத: தேஷாம் பரிக்ரஹாதிரேகாத், ஸாவதார மாத்யஸ்த்யேந பூதார்த்த ப்ரதீதே:, வசநஸௌஷ்டவேந, காத்ருராப்ததமத்வாவகதேச்ச* என்று தொடங்கி பரிக்ரஹாதிசயாதிகளாலே புராணேதிஹாஸ ப்ராபல்யம் ஸாமாந்யேந தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும், *மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹவிசேஷாவஸிதம்* என்று தொடங்கி, *தர்மே சார்த்தே ச காமே ச மோக்ஷே ச பரதர்ஷப, யதிஹாஸ்தி ததந்யத்ர யந்நேஹாஸ்தி ந தத் க்வசித்* இதி லௌகிக வைதிகஸகலார்த்தநிர்ணயாதிக்ருதத்வேந க்வசிதபி அபக்ஷபாதத்வாச்ச புராணேப்யோ பலவத்தரம்* என்னுமதளவாக, பரிக்ரஹாதிசயத்தாலும் மத்யஸ்தத்தையாலும் புராணங்களிற்காட்டில் இதிஹாஸ விசேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ராபல்யம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே. (3)

4. அதின் ப்ராபல்யத்தை இசைவிக்கிறார்.—(அத்தாலே என்று தொடங்கி.)

4. அந்த்ராலே யது முற்பட்டது.

அந்த ப்ராபல்யத்தாலே, *இதிஹாஸ புராணம் பஞ்சமம்* என்றும், *இதிஹாஸ புராணாப்யாம்* என்றும் ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே இரண்டையும் சேர்த்துச் சொல்லுகிறவளவில், இதிஹாஸமானது புராணத்துக்கு முன்னே சொல்லப்பட்டதென்கை. த்வந்த்வ ஸமாஸத்தில் அல்பாச்தரமாதல் அப்யர்ஹிதமாதலிறே முற்படுவது. அதில் அல்பாச்தரமன்றியிலேயிருக்க, அது முற்பட்டது அப்யர்ஹிதத்வத்தாலேயிறே; இந்த அப்யர்ஹிதத்வத்துக்கு மூலம் அதின் ப்ராபல்யமென்று கருத்து.

அதவா (ஸ்ம்ருதிதிஹாஸ புராணங்களாலே) என்று பாகத்வயோபப்ரும்ஹணங்களையும் ஸமஸ்தமாகச் சொல்லுகிறவிடத்தில், *இதிஹாஸாச்ச புராணாநிச இதிஹாஸபுராணாநி, ஸ்ம்ருதயச்ச இதிஹாஸ புராணாநிச ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாநி* என்றிப்படி இவர்க்கு ஸமாஸவிவக்ஷையாகையாலே, அல்பாச்தரமான புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸத்தை யருளிச்செய்ததின் கருத்தை (இவை யிரண்டிலும்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். இந்த யோஜனையில் (அந்த்ராலேயது முற்பட்டது) என்கிற விதுக்கு அந்தப்ராபல்யத்தாலே (இதிஹாஸ புராணங்களாலே) யென்கிறவிடத்தில் புராணத்துக்கு முன்னே இதிஹாஸஞ் சொல்லப்பட்டதென்று பொருளாகக் கடவது.

ஆக வேதார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுமளவில், தத்உபப்ரும்ஹணங்களாலே பண்ணவேணுமென்றும், அதில் பூர்வோத்தரபாகோபப்ரும்ஹணங்கள் இன்னதென்றும், உத்தரபாகோபப்ரும்ஹணங்களான இதிஹாஸ புராணங்களில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்றும் அருளிச்செய்கையாலே, மேல் தாமருளிச்செய்யப் புகுகிற வார்த்தங்களுக்கு ப்ரமாணமொருங்கவிட்டருளினாராயத்து. (4)

புருஷகார வைபவம்

5. முதலிலே (வேதாந்தம்) இத்யாதியாலே வேதத்தர்த்த தத்உபப்ரும்ஹணங்களை ஸாகல்யேந உபாதாநம் பண்ணி, அந்த வேதத்தினுடைய பாக விபாக தத்உபப்ரும்ஹண விபாகங்களையும் பண்ணினாரேயாகிலும் சேதநருடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கபேக்ஷிதார்த்தங்களை யருளிச்செய்ய இழிந்தவராகையாலும், அதுதான் பூர்வபாக வேத்யமன்றிக்கே உத்தரபாகவேத்யமாகையாலும், பூர்வபாகத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யாம்சமுள்ளதும், உத்தரபாகார்த்தங்களான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த ப்ரதிபாதக ஸ்தலங்களிலே தத் தத்அநுகுண த்யாஜ்யோபாதேய கர்ம முகேந ஜ்ஞாபிக்கலாயிருக்கையாலும், உத்தரபாகார்த்த நிர்ணயத்திலே ப்ரவர்த்தராய், அதுதன்னிலும் பகவத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளையும் பகவதுபாஸநாதிகளையும், ப்ரதிபாதிக்கிற விடங்களில், ஸாராஸார விவேகபூர்வகமாகத் தாத்பர்யார்த்தங்களை ஸங்க்ரஹித்து, ஸம்சய விபர்யயமறச் சேதநர்க்கு ப்ரதிபத்திவிஷயமாம்படி யருளிச்செய்து செல்லுகிறார்மேல். அதில், ப்ரதமத்திலே, உத்தரபாகோபப்ரும்ஹணத்வயத்தில் ப்ரபலமாகச்சொன்ன இதிஹாஸங்களில் வைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தை ப்ரகாசிப்பியாநின்றுகொண்டு, தத் ப்ரதிபாத்யவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமென்று தொடங்கி).

5. இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவ ளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவ னேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீராமாயணத்துக்கு இதிஹாஸ ச்ரேஷ்டத்வமாவது, *வால்மீகயே மஹர்ஷயே ஸந்திதேச ஆஸநம் தத:, ப்ரஹ்மணா ஸமநுஜ்ஞாதஸ் ஸோப்யுபாவிசதாஸநே* என்று ஸகலலோகபிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவாலே ஸம்பாவிதனான ஸ்ரீவால்மீகிபகவானாலே ப்ரணீதமாகையாலும், *ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி* என்று ப்ரஹ்மா வநுக்ரஹிக்கையாலே இதில்சொன்ன வர்த்தகங்களெல்லாம் மெய்யாகக் கடவதாகை யாலும், *தாவத் ராமாயணகதா லோகேஷு ப்ரசரிஷ்யதி* என்று ஸகலலோகபரிக்ரஹ முண்டாகையாலும், இதிஹாஸாந்தரங்களைப் பற்ற ப்ரபலப்ரமாணமாயிருக்கை. இதுதன்னை நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் தத்த்வத்ரய பரபக்ஷத்திலே ப்ரமாணாதி காரத்திலே யருளிச்செய்தாரிறே. இன்னமும் *வேதவேத்யே பரே பும்ஸி* இத்யாதிப் படியே ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேச்வரன் ஸமஸ்தசேதநரக்ஷணார்த்தமாக இதர ஸஜாதீயனாய்வந்து அவதரித்தாப்போலே, ஸர்வப்ரமாணோத்க்ருஷ்டமான வேதமும், ததவதார குணசேஷ்டித ப்ரதிபாதநமுகேந தத்தாச்ரயணருசியை ஸம்ஸாரிகளுக் குண்டாக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக ஸ்ரீராமாயணரூபேண அவதரித்ததென்று சொல்லப் படுகையாலும் இதினுடைய வேற்றம் ஸம்ப்ரதிபந்நம்.

பிராட்டியென்னாதே (சிறையிருந்தவள்) என்றருளிச்செய்தது, அவளுடைய தயாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவ திவ்யமஹிஷியான தன் பெருமை யையும் சிறையிருப்பின் தண்மையையும் பாராதே, தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தது தயாபரவசையாயிறே. பிரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ஒக்கக்குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப்போலே, இச்சேதநர் விழுந்த ஸம்ஸாரத்திலே தானுமொக்கவந்து புகுந்து. இவர்கள்பட்டதைத் தானும்பட்டு ரக்ஷிக்கையாலே, நிருபாதிக மாத்ருத்வஸம்பந்தத்தாலேவந்த நிரதிசய வாத்ஸல்யத்துக்கும் ப்ரகாசகமிறேயிது. இந்த குணாதிசயத்தை வெளியிடுகைக்காகவிறே பரமாசார்யரான நம்மாழ்வார் *தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்* என்றருளிச்செய்தது. அவருடைய திவ்யஸூக்தியிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். சிறையிருப்பு தண்மையாவது கர்ம நிபந்தநமாகிலிறே. ஆச்ரிதரான தேவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக, தன்னநுக்ரஹத்தாலே தானே வலியச் செய்ததா கையாலே, ஏற்றத்துக்குடலாமித்தனையிறேயிது; ஸம்ஸாரிகளோடொக்கக் கர்ப்ப வாஸம் பண்ணிப் பிறக்கிறவிது. *பலபிறப்பாய் ஒளிவரும்* என்னும்படி ஸர்வேச் வரனுக்கு தேஜஸ்கரமாகிறது, கர்மநிபந்தநமன்றிக்கே அநுக்ரஹநிபந்தநமாகை யிறே. ஆனபின்பு, இதுவும் அநுக்ரஹ நிபந்தநமாகையாலே இவளுக்கு தேஜஸ்கரமாமித்தனை. இதை ராவணபலாத்காரத்தாலே வந்ததாக நினைப்பார் இவள் சக்திவிசேஷமறியாத க்ஷுத்ரரிறே. *சீதோ பவ* என்றவள் *நஷ்டோ பவ* என்னமாட்டாளன்றே. ஆகையால் இது தன்னநுக்ரஹத்தாலே பரரக்ஷணார்த்த மாகச் செய்த செயலாகையாலே, இதுவே இவள் தயாதிகுணங்களுக்கு ப்ரகாசக மென்று திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இவர் (சிறையிருந்தவள்) என்று அருளிச் செய்தது. ஸ்ரீராமாயணமெல்லா மிவளுடைய வேற்றஞ்சொல்லுகிற தென்னுமிடம்

காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸ்நம் ஸீதாயாச் சரிதம் மஹத் என்று ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் தானே வாயோலையிட்டு வைத்தானிறே *ஸ்ரீமத் ராமாயணமபி பரம ப்ராணிதி த்வச் சரித்ரே* என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

அநந்தரம் மஹாபாரத ப்ரதிபாத்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (மஹாபாரதத் தால என்று தொடங்கி.) *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்- கோஹ்யந்ய: புவி மைத்ரேய மஹாபாரதக்ருத் பவேத்* *ஏவமேதம் பாரதந்து பரோக்தம் யேந மஹாத்மநா - ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:* என்று பகவதாவேசாவதாரமாய் *ஜஜ்ஞேவாச வ்யாஸ: பாராசர்ய:* என்று ஆப்ததமனாக ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவானாலே *வேதாந் அத்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்கிறபடியே பஞ்சமவேதமாகப் ப்ரணீதமாய், அநேக புராண ப்ரசஸ்தமாயிருக்கிற மஹாபாரதமும் ஸ்ரீராமாயணத்தோபாதி ப்ரபல ப்ரமாணம். இதுவும் நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டர் தாமேயருளிச் செய்தார். பெரிய பட்டரும் ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யோபோத்காதத்திலே, *ஸ்ரீராமாயணவந் மஹாபாரதம் சரணம்* என்றருளிச் செய்தாரிறே ஸர்வேச்வரனென்னுந்தே (தூதுபோனவன்) என்றது அவனுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக; தேவதேவனான தன் பெருமையையும் செய்கிற தொழிலின் தன்மையையும் பாராதே, பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலை கட்டித் தூது போய்த்தது, ப்ரணத பாரதந்த்ர்ய ருசி பரவசனாயிறே இதுதான் இவனுடைய ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமான நீர்மைக்குடலாயிருக்கிற வாத்ஸல்யாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமாயிருப்ப தொன்றிறே. இந்த குணாதிக்யத்திலே ஈடுபட்டிறே *இன்னார் தூதனென நின்றான்* என்றும் *கூடா மன்னரிடை நடந்த தூதா* என்றும் திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செய்தது. அந்த திவ்ய ஸூக்திகளிறே இவரிப்படி யருளிச்செய்கைக்கு மூலம். *பேசிற்றே பேசுகையிறே இவர்களுக்கேற்றம். தூதுபோன தன்மையாவது, கர்மவச்யதை யடியாக வரிலிறே. இச்சையாக ஆச்ரித விஷயத்திற் செய்கிற தாழ்ச்சியெல்லாம் ஏற்றத்துக்குடலாயிறே யிருப்பது *ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:* என்று பரார்த்தமாகப் பிறக்கையாலே சிறப்பு பெறுமென்று ச்ருதி சொன்னவிது பரார்த்தமாகத் தன்னிச்சையாலே செய்யுமவையெல்லாம் இவனுக்கு தேஜஸ்கரமென்னுமிடத்துக் குபலக்ஷணமிறே. இவன் செய்த தூத்யத்தை மாந்த்யஹேதுவாக நினைப்பார், அறிவுகேடரில் தலையானவர்களித்தனை அறிவில் தலைநின்றவர்கள் *நேத்ரம* என்று மோஹிக்கும்படியாயிறே யிருப்பது. இப்படி யிருக்கிற இச்சீர்மையிலேற்றத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவர் (தூது போனவன்) என்றருளிச் செய்தது. மஹாபாரதமெல்லாம் இவனுடைய வேற்றுச் சொல்லுகையிலே தத்பரமாகையாலேயிறே, மஹா பாரத கதை சொல்லத் தொடங்குகிறவன் *நாராயணகதாமிமாம்* என்றது. ஆக ப்ரபந்தத்வயத்துக்கும் ப்ரதாநப்ரதிபாத்யங்களின்னதென்னுமிடம் ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்டது. (5)

6. உபப்ரும்ஹணமுகேந வேதாந்த தாத்பர்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உஜ்ஜீவநத்துக்குடலானவற்றைச் சொல்லுவதாகவிறே உபக்ரமித்தது. அதில் இப்போது சொன்னவிவற்றால் வேதாந்தத்தி லெவ்வர்த்தங்களை சொல்லிற்றாய்த் தென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல இவை என்று தொடங்கி.

6. இவையிரண்டாலும் புருஷகார வைபவமும் உபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

அதாவது (சிறையிருந்தவளேற்றம், தூதுபோனவனேற்றம்) என்றவிவை யிரண்டாலும், அபராத பூயிஷ்டரான சேதநர்க்கு ஆச்ரயணீயையாமளவில் அகில ஜகந்மாதாவான ஸம்பந்தத்தாலும் க்ருபாதிகளாலும் மற்றொரு புருஷகாரம் வேண்டாதபடி வந்து ஆச்ரயிக்கலாம்படியாய அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி *க்ஷிபாமி* *ந க்ஷமாமி* என்னுமீச்வர ஹ்ருதயத்தைத் திருத்தி அவர்களை யங்கீகரிப்பிக்கும் புருஷகார பூதையானவள் வைபவமும், அங்கீகரித்தால் பின்னையவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் *என்னடியாரது செய்யார்* என்று மறுதலித்துத் தானே நிர்ணியனாய் நின்று ரக்ஷிக்கும் உபாயபூதனானவன் வைபவமும் சொல்லிற்றாயிற்றென்கை. (புருஷகாரம்) என்றும் (உபாயம்) என்றும் இவற்றை நிரூபகமாக வருளிச்செய்தது, பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும் ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் அஸாதாரணமென்று தோற்றுகைக்காக. இதுதன்னை *மத்ப்ராப்திம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாம் ஸதாம், லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி:, மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்* என்றும், *அஹம் மத்ப்ராப்த்யுபாயோ வை ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மீபதி: ஸ்வயம், லக்ஷ்மீ: புருஷகாரேண வல்லபா ப்ராப்தி யோகிநீ, ஏதஸ்யாச்ச விசேஷோயம் நிகமாந்தேஷு சப்த்யதே* என்றும், *ஆகிஞ்சந்யைக சரணா: கேசித் பாக்யாதிகா: புந:, மத்பதாம்போருஹத்வந்த்வம் ப்ரபத்ய ப்ரீத மாநஸா:, லக்ஷ்மீம் புருஷகாரேண வ்ருதவந்தோ வராநநாம், மத்க்ஷமாம் ப்ராப்ய ஸந்நேச ப்ராப்யம் ப்ராபகமேவ மாம், லப்த்வா க்ருதார்த்தா: ப்ராப்ஸ்யந்தி மாமேவ நாந்யமாநஸா:* என்று பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே தானே யருளிச்செய்தானிறே. மற்றைப் பிராட்டிமார்க்கும் ஸூரிகள் முதலான ததீயர்க்கும் இவள் ஸம்பந்தமடியாக வருகிற புருஷகாரத்வமிறேயுள்ளது, இவளைப்போலே ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றே. ஆகையிறே *ஏதந் நாபேக்ஷ்ய ஸம்பந்தாந் நந்யேஷா மமலாத்மநாம், தேவீ ஸூரி குருணாஞ்ச கடகத்வம் ந து ஸ்வத:* என்று திபஸங்க்ரஹத்திலே ஜீயரருளிச்செய்தது. உபாயத்வமும் *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதந தர்மமாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கே ஸ்வதஸ்ஸித்தமாய் ததீயர்க்கு ததாச்ரிதியடியாக வருகிறதிறே யுள்ளது. ஆகையாலே பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமும், ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் நிரூபகமாகத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காக வாய்த்து இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இப்படி உபப்ருஹ்மணமான ப்ரபந்ந த்வயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற புருஷகாரத்வமுமுபாயத்வமும் உபப்ருஹ்மயமான வேதாந்தத்திலுக்தமான ஸ்தலமேதென்னில், கடவல்ல்யுபநிஷத் ஸித்தமான த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்திலே உபயமும் சேர உக்தமிறே. இச்சேதநனுக்கு இருவரோடும் ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க ஈச்வர ஸமாச்ரயணத்துக்கிவள் புருஷகாரமாக வேண்டுகிறதென்னென்னில், மாத்ருத்வ ப்ரயுக்தமான வாத்ஸல்யாதிரேகத்தாலும், அவனைப்போலே காடிந்யமார்த்தவங்கள் கலந்திருக்கையன்றிக்கே, கேவல மார்த்தவமேயாய், பிறர் கண்குழிவு காணமாட்டாத ப்ரக்ருதியாகையாலும், விமுகரையு மபிமுகராக்குகைக்கு க்ருஷிபண்ணு மவளாகையாலும், குற்றவாளர்க்குக் கூசாமல் வந்து காலிலே விழலாம்படியிருப்பாளாய், பும்ஸ்த்வ ப்ரயுக்தமான காடிந்யத்தோடே பித்ருத்வ ப்ரயுக்தமான ஹிதபரதையையுமுடையனாய், குற்றங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு க்ரூரதண்டங்களைப் பண்ணுகையாலே, குற்றவாளர்க்கு முன்செல்லக் குடல்கரிக்கும்படி யிருக்குமீச்வரனை உசிதோ

பாயங்களாலே குற்றங்களை யடைய மறப்பித்துக் கூட்டிவிடுமவளுமா யிருக்கையாலே அபராதமே வடிவான இச்சேதநனை அவனை யாச்ரயிக்குமளவில் இவள் புருஷகாரமாக வேணும். ஆகையிறே அவனை உபாயமாக வரிக்க இழிகிறவளவில் இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறது. ... . (6)

7. அநந்தரம், புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷித குணங்களை யருளிச்செய்கிறார் (புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி.

7. புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந்த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

(புருஷகாரமாம்போது) என்றது—புருஷகாரமாமிடத்தி லென்றபடி. க்ருபையாவது—பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்த்ர்யமாவது—பராதீநத்வம். அநந்யார்ஹத்வமாவது—தத்வ்யதிரிக்த விஷயாநர்ஹத்வம். இவை புருஷகாரத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமானபடி யென்னென்னில், சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற து:க்கங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், ஈச்வரனோடே இவர்களைச் சேர்க்கைக்குடலான யத்னம் பண்ணுகைக்கு க்ருபை வேணும், ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அநுவர்த்தநத்தாலே வசீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்த்ர்யம் வேணும்; நம்மையொழிந்ததொரு விஷயத்துக்கு அர்ஹமன்றியே நமக்கே அதிசயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்கார்யமன்றோ சொல்லுகிறது என்று, சொன்னபடி யவன் செய்கைக்கு உறுப்பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வம் வேணும். ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமிறே ஈச்வர க்ருபையிற் காட்டில் இவள் க்ருபைக்கு விசேஷமென்னென்னில், ஈச்வரனுவான் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதநகர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத் தீர்த்துமவனாகையாலே அவனுடைய க்ருபை ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே அமுக்குண்டு கிடக்கும், ஒரோதசைகளிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள் அநுக்ரஹைக ஸீலையாகையாலே இவளுடைய க்ருபைக்கு வேறொன்றால் ஓர் அபிபவமில்லாமையாலே எப்போதுமொரு படிப்பட்டிருக்கும். ஆகையா லிவளுடைய க்ருபை கரையழிந்திருக்கும். ஸம்பந்தத்தில் வ்யாவ்ருத்திபோலேயாய்த்து க்ருபையில் வ்யாவ்ருத்தியும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே இவனை ஆச்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேடவேண்டாதொழிகிறது ஈச்வர விஷயத்தில் இவளுடைய பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே *ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ* என்றும் *விஷ்ணுபத்நீ* என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும், *அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ* என்றும் *ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஶ்ரீ:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப நிரூபகத்வாதி ஸித்தமான அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும் இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்க்கடைய மிதுநசேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததேகசேஷத்வமுமாய்த்து. இந்த அவ்யவதாநேந வுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே இவளுக்கு ஈச்வரனை வசீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது இம்மூன்று குணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, க்ருபையானது, *ச்ரிஞ்-ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ஸ்ரீயதே* என்கிற கர்மணிவ்யுத்பத்தியிலும் பாரதந்த்ர்யாநந்யார்ஹத்வங்க ளிரண்டும், *ச்ரயதே* என்கிற கர்த்தரிவ்யுத்பத்தியிலும், நித்யயோக வாசியான மதுப்பிலும் ஸித்தமிறே. ... . (7)

8. இநத கருபாதிதரயததையும எலலாருமறியும்படி தானே வெளியிட டருளின வைபவததை ஸ்ரீராமாயணததி லிவளுககுச சொலலபபடட விசலேஷ த்ரயத்தாலும தாசிப்பிககிறா மேல (பிராடடி) எனறு தொடஙகி வாகயதரயததாலே.

8. பிராட்டி முறபடப பிரிநதது தனனுடைய கருபையை வெளியிடுகைக்காக ; நடுவிற பிரிநதது பாரதநதரியததை வெளியிடுகைககாக , அநநதரம பிரிநதது அநநயாரஹதவததை வெளியிடுகைககாக

(பிராடடி யிதயாதி) *தேவதவே தேவதேஹேயம மநுஷயதவேச மாநுஷீ, விஷணோ தேஹாநு ரூபாம வை கரோதயேஷாதமநஸ தநும* எனகிறபடியே, நாயகனன ஸாவேசவரனுடைய தத்ததவதார ஸஜாதியமான விகரஹ பரிகரஹம பணணி வநதவதரிககுமவ ளாகை யாலே, *ராகவதவேபவத ஸீதா* எனகிறபடியே, அவன சகரவாததி திருமகனன வாறே ததநுரூபமாகத தானும ஜநகராஜன திருமகளான பிராடடி, தணடகாரண யததிலே யெழுநதருளியிருககசசெயதே, ராவணன பிரிததானெனனெரு வயாஜத தாலே ப்ரதமம பெருமாளைபபிரிநது லஙகைககெழுநதருளிறறு, *தேவயா காருணய ரூபயா* எனறு *தத்குண ஸாரதவததாலே காருணயந தானாகச சொலலுமபடியான தனனுடைய பரமகருபையை பரகாசிபபிககைககாக வெனகை எஙஙனேயெனனில, தேவஸதரிகள சிறையை விடுவிககைககாகத தான சிறை யிருககையாலும , அவ விருபபிலே தனனை அலலும பகலும தாஜநபாதஸநமபணணி யருவிததினற க்ரூரராக்ஷஸிகள, ராவணன் பராஜிதனாகவும பெருமாள விஜயிகளாகவும தரிஜடை ஸ்வபநங கணடததாலே பீதபீதைகளாய நடுஙகுகிறதசையிலே *பவேயம சரணம ஹி வ:* எனறு நீஙகள கோவுபடுகிற ஸமயததுககு நானிருககதேனே, நீஙக ளஞச வேண்டாவெனறு அபயப்ரதாநம பணணுகையாலும , அது உகதிமாதரமாயப போகாமே, ராவணவதாநநதரம தனககு சோபநஞ சொலலவநத திருவடி அவா களை சிதரவதமபணணுமபடி காடடிததரவேணுமெனன, அவனோடே மனறுடி *ராஜ ஸம்ஶ்ரய வஶ்யாநாம* இதயாதியாலே அவாகள குறறததை குணமாக உபபாதித தும், *மாஷயாமீஹ ஹாபலா* எனறு பிறாகோவுகணடு பொறுததிருககத்தககநெஞ் சுரம தனககிலலாமையை முனனிடடும, *காயம கருண மாயேண ந கச்சிநநாபராததயதி* என்று அவனுககும இரஙகியலலது நிறகவொணணாதபடி யுபதேசிததும, இப்படி யொருநிலைநினறு தானடிமிறபணணின பரதிஜஞாநுகுணமாக ஆர்தராபராதை களானவாகளை ரக்ஷிககையாலும தனனுடைய கருபையை வெளியிடடாளிறே

(நடுவிலிதயாதி) நடுவிறபிரிவாவது மீணடு பெருமாளுடனே கூடித் திருவயோ த்யையிலே யெழுநதருளித் திருவயிறு வாயததிருககிற காலததிலே *அபதயலாபோ வைதேஹி மமாயம ஸமுபஸ்தித:, கிமிசசஸி ஸகாமா தவம ப்ரூஹி ஸாவம வராநநே* எனறு உனககபேக்ஷை யேதெனறு கேடடருள, *தபோவநாநி புணயாநி த்ரஷ்டுமிச்சாமி ராகவ, கஙகாதீர நிவிஷடாநி ருஷீணாம புண்யகாமணாம, பலமூலாசிநாம வீர பாதமூலேஷு வர்த்திதும் ஏஷமே பரம: காமோ யநமூலபலபோஜிஷு அப்யேகராதரம காகுத்ஸத! வஸேயம் புண்ய் கீரததீஷு* எனறு தனககுணடான வநவாஸ வாஞசையை விணணப பஞ்செய்ய, அததைபபறறப போக விடுவாரைபபோலே லோகாபவாத பரிஹாராரதத

மர்கப் பெருமாள் காட்டிலே போகவிட்ட போனது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம் பெருமாள் கட்டிலேலவைத்தபோதோடு காட்டிலே விட்ட போதோடு வாசியற, அவருடைய திருவையே பின்செல்லவேண்டும்படியான தன்னுடைய பத்நீத்வப்ரயுக்தமான பாரதந்த்ர்யத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கை. கங்கைக் கரையேறின வநந்தரம் இளையபெருமாள் கண்கக் கலேசப்பட்டுக்கொண்டு, பெருமாள் திருவுள்ளமாய்விட்ட கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதைக்கேட்டு மிகவும் ப்ரலாபித்து *ந கல்வத்யைவ லௌமித்ரே! ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே, த்யஜேயம் ராகவம் வம்சே பத்யுர் மா பரிஹாஸ்யதி* என்றருளிற்றே, இத்தால் ஆற்றாமையின் கனத்தாலே முடிந்து பிழைக்கை தேட்டமாகா நிற்கச் செய்தேயும், அது செய்யமாட்டாதே பெருமாள் திருவைப் பின் சென்று தன்ப்ராணனை நோக்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்படியான பாரதந்த்ர்யத்தை யிறே ப்ரகாசிப்பித்தது. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ரர்க்கு முடிவுதேட்டமானாலும் முடியப் போகாதே! *மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே* என்றாரிறே யாழ்வார், ப்ரதமவிச்லேஷத்தில் பத்துமாஸத்துக்குள்ளே படுவதெல்லாம் பட்டவள், *பதிர் ஹி தைவதம் நார்யா: பதிர் பந்து: பதிர் கதி:, ப்ராணைரபி ப்ரியம் தஸ்மாத் பர்த்து: கார்யம் விசேஷத:* என்று தானருளிச்செய்தபடியே, பதிசித்தாநுவிதாநமே நமக்கு ஸ்வரூபமென்னும் பாரதந்த்ர்ய புத்தியாலேயிறே அசோக ஸம்வத்ஸரம் பாடாற்றியிருந்தது. ஆக இப்படி இப்பிரிவிலே தன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிட்டாளிறே.

(அநந்தரமித்யாதி.) அநந்தரத்தில் பிரிவாவது, மீண்டு பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்திருக்கச் செய்தே, பிரிந்து பிறந்தகத்திலே புகுந்துவிட்டது. இப்பிரிவுக்கு ப்ரயோஜநம், *அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா* *அநந்யா ஹி மயா ஸீதா* என்று உபயஸம்மதமான தன்னுடைய அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமான அநந்யார்ஹத்வத்தை ஸர்வ ஸம்மதமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்கை. எங்ஙனேயென்னில், பெருமாள் அச்வமேதம் பண்ணியருளா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுடைய நியோகத்தாலே குசலவர்கள் வந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தைப் பாடிக்கொண்டு திரியாநிற்க, அதைப் பெருமாள் திருச்செவி சாத்தி ஸந்நிதியிலே யவர்களை யழைத்து விசேஷஜ்ஞரெல்லாரையுங் கூட்டி யவர்கள் பாடக் கேளாநிற்கிற நாளிலே, அவர்களைப் பிராட்டியினுடைய பிள்ளைகளென்றறிந்த வநந்தரம், பிராட்டியளவிலே திருவுள்ளஞ் சென்று தனக்கேற சுத்தையாகில் கடுக இத்திரளிலே நாளை வந்து ப்ரத்யயமுகத்தாலே தன் சுத்தியை ப்ரகாசிப்பிப்பாளாகவென்று தூதமுகேந பெருமாள் மஹர்ஷிக்கும் பிராட்டிக்கும் அறிவித்துவிட, அப்படியே ஸ்ரீவால்மீகிபகவானை முன்னிட்டுக்கொண்டு அந்த மஹாபரிஷத்திலே பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்து ஒதுங்கி நிற்கச் செய்தே, ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் இவள் சுத்தையென்னுமிடத்தை பஹுமுகத்தாலுஞ் சொல்ல, பெருமாளுமிவள் சுத்தையென்னுமிடம் நானுமறிவன், மஹர்ஷி சொன்னதுவே போரும், ஆனாலும் லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக ஒரு ப்ரத்யய மித்திரளிலே பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளமானபடியாலே, *ஸர்வாந் ஸமாகதாந் த்ருஷ்ட்வா ஸீதா காஷாய வாஸிநீ-அப்ரவீத் ப்ராஞ்ஜலிர் வாக்யம் அதோ த்ருஷ்டி ரவாங்முகீ* என்கிறபடியே கையுமஞ்ஜலியுமாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் கொண்டு நின்று, *யதாஹம் ராகவாதந்யம் மநஸாபி ந சிந்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி; மநஸா கர்மணா வாசா

யதா ராமம் ஸமர்த்தயே, ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி யதைதத் ஸத்ய முக்தம் மே வேத்மி ராமாத் பரம் ந ச-ததா மே மாதவீ தேவீ விவரம் தாதுமர்ஹதி* என்று சபதம் பண்ண *ததா சபந்த்யாம் வைதேஹ்யாம் ப்ராதுராஸீத் மஹாத்புதம் - பூதலாத் உத்திதம் திவ்யம் ஸிம்ஹாஸநம் அநுத்தமம். த்ரியமாணம் சிரோபிஸ்து நாகை ரமிதவிக்ரமை:, திவ்யம் திவ்யேந வபுஷா ஸர்வரத்ந விபூஷிதம், தஸ்மிம்ஸ்து தரணீதேவீ பாஹுப்யாம் க்ருஹ்ய மைதிலீம், ஸ்வாகதே நாபிநந்த்யைநா மாஸநே சோபவேசயத்; தாமாஸநகதாம் த்ருஷ்ட்வா ப்ரவிசந்தீம் ரஸாதலம் - புஷ்ப வ்ருஷ்டிரவிச்சிந்நா திவ்யா ஸீதாமவாகிரத்* என்று அவ்வளவிலே பூமியில் நின்றும் ஒரு திவ்யஸிம்ஹாஸநம் வந்து தோன்ற, அதிலே ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி இவளை ஸ்வாகதப்ரச்ந பூர்வகமாக இரண்டு கையாலும் எடுத்துக்கொண்டுபோய் வைக்க, ஆஸநகதையாய்க்கொண்டு ரஸாதலத்தை ப்ரவேசியா நிற்கிற இவளைக் கண்டு திவ்ய புஷ்ப வ்ருஷ்டி இடைவிடாமல் இவள்மேலே விழுந்ததென்கையாலே இப்பிரிவிலே தன்னுடைய அநந்யார்ஹத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தாளிறே.

ஆக இவ்வவதாரத்திலிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷத்ரயத்துக்கும் ஹேது, இக்குணங்களை இப்படி வெளியிடுகையாய்த்து. இங்ஙனன்றாகில் அபாபவிநியாய அகர்மவச்யையாயிருக்கிற இவளுக்கு, கர்மவச்யர்க்குப்போலே, இப்படி பிரிவு வருகைக்கு யோக்யதையில்லையிறே. தன்னுடைய புருஷகாரத்வோபயோகியான குணங்களையும் புருஷகாரத்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக வந்த அவதாரமிறே இது; ஆகையிறே *யத்ததாந்யத்துதாஹரந்தி ஸீதாவதார முகமேதத் அமுஷ்ய யோக்யம்* என்று பட்டருளிச் செய்தது. இப்படி சேதநர்பக்க லநுக்ரஹத்துக்குடலான க்ருபையையும் ஈச்வரன் பக்கலனுகூல வசீகரிக்கைக்குடலான பாரதந்த்ர்யாதிகளையும் தானே வெளியிட்டது, சாஸ்த்ரங்களில் கேட்கிற மாத்ரமன்றிக்கே அநுஷ்டாந பர்யந்தமாகக் காண்கையாலே தன்னைப் புருஷகாரமாகப் பற்றுவார்க்கு ருசி விச்வாஸங்கள் உறைக்கைக்குறுப்பாக. .... (8)

9. ஏவம்பூதகுண விசிஷ்டையான இவளுடைய புருஷகாரத்வம் தோற்றுவ தெங்கேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல். ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்க ளென்று தொடங்கி.

9. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்க ளிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

புருஷகாரத்மாவது - கடகத்வம்; அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக்கும் தசையிலும் நீங்கியிருக்கும் தசையிலும் ப்ரகாசிக்குமென்கை. ஸம்ச்லேஷதசையிலே, இளையபெருமாள், காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது பெருமாள் நிறுத்திப் போவதாகத் தேடினவளவிலே என்னைக் கூடக்கொண்டு போகவேணுமென்று *ஸ ப்ராதுச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந: ஸீதாமுவாசாதியசா: ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்கிற படியே சரணம்புகுகிறவளவிலும்; பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையு மென்று பெருமாளருளிச் செய்ய, தந்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்த போதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய் *ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ் ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த மிதம் வசந மப்ரவீத். பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதா மிதி மாம் வத* என்கிறபடியே தம

முடைய பாரதநதாயததைப் பெறுகைககாகக கையு மஞ்ஜலியுமாய நின்றபேக்ஷிக்கிற வளவிலும பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டுத தம்மபேக்ஷிதம பெறுகை யாலும், ஆஸுர ப்ரகருதியான ஜயநதன காகரூபததைக கொண்டு வந்து ஜநகி பககலிலே அகருதய பரவருத்தனுக *ஸ: கர்டத் ஸரோஷேண பஞ்சவக்த்ரேண போகிநா* என்று பெருமாள அவனமேலே சிறித தலையை அறுப்பதாக ப்ரஹ்மாஸ்தரத்தை ப்ரயோகிக்க, *ஸ பிதரா ச பரிதயகதஸ ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந லோகாந ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம கத:* என்கிறபடியே, எங்கும சுற்றித திரிநதவிடததிலும ஒருபுகலிடம இல்லாமையாலே போக்கற்று சரணம்புக, *ஸ தம நிபதிதம பூமௌ சரண்யச சரணாகதம, வதார்ஹமபி காகுத்ஸத: கருபயா பர்யபாலயத* என்றும, *புரத: பதிதம தேவீ தரண்யாம வாயஸம ததா - தச்சிர: பாதயோஸ தஸ்ய யோஜயாமாஸ ஜாநகீ, தமுத்தாப்ய கரேணாத க்ருபாபீயூஷ ஸாகர: ரரக்ஷ ராமோ குணவாந வாயஸம் தயயைக்ஷத* என்றும ஸ்ரீராமாயண பாதம புராணங்களில சொல்லுகிறபடியே, இவள புருஷகாரமாகப பெருமாள ரக்ஷிக்கையாலும, விசலேஷ தசையிலே *இஹ ஸந்தோ நவா ஸநதி ஸதோவா நாநுவர்த்த ஸே ததாஹி விபரீதா தே புத்தி ராசார வர்ஜிதா* இத்யாதியாலே விபரீத புததியான ராவணனைப பெருமாள திருவடிகளிலே சேர்க்கைக்கு விரகு பார்க்கையாலும, ராவணவதாநந்தரம ராக்ஷஸிகளை சித்ரவதம பண்ணுவதாக உத்யுக்தனாய நிற்கிற திருவடியைக குறிததுய, *பாபாநாமவா சுபாநாமவா வதார்ஹாணாம பலவங்கம கார்யம கருணம ஆர்யேண ந கச்சிந நாபராத்யதி* என்று அவனிரங்கததக்க வார்த்தைகளைச சொல்லி அவர்களபராதங்களைப பொறுப்பிக்கையாலும. உபய தசையிலும இவள புருஷகாரத்வம தோற்றா நின்றதிறே திருவடி, ராக்ஷஸிகளை அபராதாநுகுணம தண்டிக்குமபடி காட்டித்தர வேணுமென்றவளவில பிராட்டி யவனுடனே மன்றாடி ரக்ஷித்தவித்தனையன்றோ *மாதா மைதிலி ராக்ஷஸீஸ தவயி தத்வைவார்த்ராபராதாஸ தவயா ரக்ஷநதயா பவநாதமஜாத லகுதரா ராமஸ்ய கோஷ்டீ கருதா—காகம தஞ்ச விபீஷணம சரணமித்யுக்தி க்ஷமௌ ரக்ஷதஸ ஸா நஸ ஸாநத்ர மஹாகஸஸ ஸுகயது க்ஷாநதி ஸதவாகஸமிகீ* என்று பவநாதமஜன நிமித்தமாக ரக்ஷித்தாளென்றன்றோ பட்டரு மருளிச்செய்தது, அவ்விடததில புருஷீகரித்தமை எங்ஙனே யென்னில, பலாத்காரததா லன்றிக்கே அநுஸாரத்தாலே அபராதங்களைப பொறுப்பிக்கையாலே புருஷகாரத்வமென்கிறது; *திருவடியைப பொறுப்பிக்குமவள தன சொல்வழி வருமவனைப பொறுப்பிக்கச சொல்லவேணடா விறே* என்று திருவடி விஷயமாகவும புருஷீகரித்தமையை யருளிச்செய்தாரிறே இவர்தாமே. ஆகையா லிரண்டு தசையிலும இவள புருஷகாரத்வம தோற்று மென்கிற மாத்ரத்தைச சொல்லுகிற இவ்வாக்யத்தில் ஒன்றும கூட்டக்குறையில்லை. (9)

10 இவ்வுபய தசையிலும இவள புருஷீகரிக்கும ப்ரகாரமென்னென்ன, அருளிச்செய்கிறார்- (ஸம்ச்லேஷதசையி லென்று தொடங்கி).

10. ஸம்சலேஷ தசையி லீச்வரனைத் திருத்தும விசலேஷதசையில சேதநனைத் திருத்தும்.

ஈச்வரனைத திருத்துகையாவது—அபராதத்தையே பார்த்து *க்ஷிபாமி* *ந க்ஷமாமி* என்றிருக்குமிருப்பைக குலைத்து, அங்கீகார உந்முகனாக்குகை; சேதனனைத திருத்துகையாவது—அகருத்ய கரணநிசீலனாய பகவத விமுகனாயத் திரிகிற ஆகாரத்தைக குலைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனாக்குகை. ஸம்சலேஷ தசையில்,

இளைய பெருமாளுக்காக ஈச்வர விஷயத்திலும், விச்லேஷ தசையில ராக்ஷஸிகளுக்காகத் திருவடி விஷயத்திலும் புருஷகாரத்தமை உபயதசையிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றுமென்கிற மாத்ரத்துக்குக் கூட்டிக்கொள்ளலாயிருந்ததாகிலும், ப்ராகரணிகமான வர்த்தம ஸம்ஸாரிசேதநனையு மீச்வரனையும் சேர்விடுகையாகையாலே, இவ்வாக்யத்துக்கு இப்படியே அர்த்தமாகக் கடவது. ஆகையால் ஈச்வரனோடு தான் கூடியிருக்கும் தசையில், சேதநன் ஆச்ரயணோந்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, பூர்வாபராதத்தைப் பார்த்து ஈச்வரன் அங்கீகரியாதிருக்குமளவில், அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைத் தவிர்த்து க்ருபாதி குணங்களைக் கிளப்பி இவனை யங்கீகரிக்கும்படியாக்குகையும்; பிரிந்திருக்கும் தசையில், ஈச்வரன் அங்கீகாரோந்முகனாய் வந்திருக்கச்செய்தே, இச்சேதநன் கர்மாநுகுணமாக விமுகனாயிருக்குமளவில் இவன் வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைப்பித்து ஆச்ரயணோந்முகனாக்குகையும் இவளிரண்டு தலையையும் திருத்துகையாவது. ஆகவிப்படி, அங்கீகார விரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை மாற்றி, அங்கீகாரத்துக்குறுப்பான க்ருபாதிகளை உத்பவிப்பிக்கையாலும், ஆச்ரயண விரோதியான வைமுக்யத்தை மாற்றி, ஆச்ரயண ருச்யாதிகளை ஜநிப்பிக்கையாலும், *ச்ரு-ஹிம்ஸாயாம்* என்கிற தாதுவிலும், *ச்ரு விஸ்தாரே* என்கிற தாதுவிலும் நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில *ச்ருணாதி* *ச்ருணோதி* என்கிற வ்யுத்பத்தி த்வயார்த்தமும் இவ்விடத்திலே தோற்றுகிறது, *ச்ருணாதி நிகிலாந் தோஷாந் ச்ருணாதி ச குணைர் ஜகத்* என்று இவ்வ்யுத்பத்தி த்வயமும் சேதநபரமாய்த் தோற்றிற்றேயாகிலும், (ஈச்வரனைத் திருத்தும்) என்கிற இடத்திலும் இந்த ந்யாயம் தோற்றுகையாலே இப்படி சொல்லுகை குறையில்லை. (10)

11. இருவரையும் திருத்துவ தெவ்வழியாலே யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (இருவரையு மென்று தொடங்கி).

11. இருவரையும் திருத்துவதும் உபதேசத்தாலே.

ஈச்வரனைத் திருத்துவது இச்சேதநனுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டுத் தீர்ப்படித் தள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு புகலுண்டோ, உமக்கு மிவனுக்கு முண்டான பந்தவிசேஷத்தைப் பார்த்தால் *உறவேல் நமக்கிங் கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே குடநீர் வழித்தாலும் போகாததொன்றன்றோ, ஸ்வமமான இவனை லபிக்கை ஸ்வாமியான வுமக்குடைய பேறாயன்றோ இருப்பது, எதிர் சூழல் புக்குத் திரிகிற வுமக்கு நான் சொல்லவேணுமோ, ரக்ஷணாபேக்ஷனாய் வந்த இவனை ரக்ஷியாதபோது உம்முடைய ஸர்வரக்ஷகத்வம் விகலமாகாதோ? அநாதிகாலம் நம்முடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணி நம்முடைய சீற்றத்துக்கிலக்காய்ப் போந்த இவனை அபராதோசித தண்டம் பண்ணாதே அத்தைப் பொறுத்து அங்கீகரித்தால் சாஸ்த்ர மர்யாதை குலையாதோ வென்றனன்றே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது, இவனை ரக்ஷியாதே அபராதாநுகுணமாக நியமித்தால் உம்முடைய க்ருபாதி குணங்கள் ஜீவிக்கும்படியென்? அவை ஜீவித்ததாவது இவனை ரக்ஷித்தாலன்றே, நியமியாத போது சாஸ்த்ரம் ஜீவியாது, ரக்ஷியாதபோது க்ருபாதிகள் ஜீவியாது, என் செய்வோ மென்ன வேண்டா, சாஸ்த்ரத்தை விமுகர் விஷயமாக்கி க்ருபாதிகளை அபிமுகர் விஷயமாக்கினால் இரண்டும் ஜீவிக்கும், ஆனபின்பு இவனை ரக்ஷித்தருளீரென்னு முபதேசத்தாலே. இவ்வுபதேச க்ரமம் இவர் தாமருளிச்செய்த பரந்தபடியிலும்,

ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேண காணலாம். *பித்தேவ த்வதப்ரேயாந் ஜநநீ பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹித ஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா பவதி ச க்ஷாந்தி கலுஷதீ, கிமேதந் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை ருபாயை விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா ததஸி ந:* என்று, அபராத பரிபூர்ணசேதந விஷயமாக ஹிதபரனான ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் சீறும்படியையும், அத்தசையில் இச் சீற்றத்துக் கடியென்னென்பது:— இவன் தீரக்கழியச்செய்தவபராதமென்றவன் சொன்னால், மணற்சோற்றிலே கல்லாராயவாருண்டோ? இத்தஜகத்தில் அபராதமற்றிருப்பாரார்? என்பதாய், உசிதோபாயங்களாலே அபராதங்களை மறப்பித்து, பிராட்டி சேர்த்தருளும்படியையும் அருளிச் செய்கையாலே, உபதேசத்தாலே ஈச்வரனைத் திருத்தும்படியை ஸங்க்ரஹேண பட்டரும் அருளிச்செய்தாரிறே. அவதார தசையிலேயும் *ப்ராணஸம்சயமாபந்நம் த்ருஷ்ட்வா ஸீதாத வாயஸம், த்ராஹி த்ராஹீதி பர்த்தாரமுவாச தயயா விபும்* என்று வசாமகோசரமான மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகத்தைத் தலையறுப்பதாக விட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக் கொரு கண்ணழிவு கற்பித்துப் பெருமாள் ரக்ஷித்தருளிற்றும் இவளுபதேசத்தாலே யென்னுமிடம், பாத்ம புராணத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. இனி சேதநனைத் திருத்துவது, உன்னபராதத்தின் கனத்தைப் பார்த்தால் உனக்கோரிடத்தில் காலூன்றவிடமில்லை ஈச்வரனுவான நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு அறுத்தறுத்துத் தீர்த்தாகிற்கும். இவ்வர்த்தத்தைத் தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிலே தலை சாய்க்கையொழிய வேறொரு வழியில்லை, அபராத பரிபூர்ணனான வென்னை யவனங்கீகரிக்குமோ தண்டியானோவென்று அஞ்சவேண்டா. ஆபிமுக்யமாத்ரத்திலே அகிலாபராதங்களையும் பொறுக்கைக்கும் போக்யமாகக் கொள்ளுகைக்கும் ஈடான குணங்களாலே புஷ்கலனென்று லோகப்ரஸித்தனா யிருப்பானொருவன், ஆனபின்பு நீ ஸுகமேயிருக்க வேணுமாகி லவனை ஆச்ரயிக்கப் பார்—என்னும் பரமஹிதோபதேசத்தாலே; அப்படி எங்கே கண்டோமென்னில், பாபிஷ்டனாய் வழிகெட நடந்து திரிகிற ராவணனைக் குறித்து *மித்ர மௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா, வதஞ்சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷப:, விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகத வத்ஸல:, தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* என்று பெருமாளோடே உறவுபண்ணுகைகா னுனக்கு ப்ராப்தம், அத் செய்யப் பார்த்திலேயாகில் வழியடிப்பாரைக்கும் தரையிலே காலபாவி நின்று வழியடிக்கவேணுமே, உனக்கோரிருப்பிடம் வேண்டி யிருந்தாயாகிலும் அவரைப் பற்றவேணும். அவரல்லாததொரு ஸ்தலமில்லைகாண், எளிமையாக எதிரிகாலிலே குனித்து இவ்விருப் பிருப்பதிற்காட்டில் படுப்போக வமையுமென்றிருந்தாயோ, உன்னை சித்ரவதம் பண்ணாமல் கற்கொலையாகக் கொல்லும்போது மவரைப்பற்ற வேணுங்காண், நான் பண்ணின அபராதத்துக்கு என்னை யவர்கைக்கொள்வரோ வென்றிருக்கவேண்டா, ஆபிமுக்யம் பண்ணினால் முன்பு செய்த வபராதத்தைப் பார்த்துச் சீறுமத்த புன்மை யவர்பக்கலில்லைகாண், அவர் புருஷோத்தமர்காண், சரணாகதி பரமதர்மமென்றறியுமவராய் சரணாகததோஷம் பாராத வத்ஸலராகவெல்லாரும் அறியும்படிகாண் பெருமாளிருப்பது, நீ ஜீவிக்கவேணுமென்று இச்சித்தாயாகில் அவரோடேனக் குறவு உண்டாகவேணுமென்று இப்படி யசமுறுத்தி யுபதேசித்தாளிறே; அவன் திருந்தாதொழிந்தது இவளுடைய உபதேசக்குறையன்றே,

அவனுடைய பாபப்ராசுர்யமிறே. இப்படி உபயரையு முபதேசத்தாலே திருத்து மென்கையாலே *ச்ரு—ச்ரவணே* என்கிற தாதுவிலே நிஷ்பந்நமான ஸ்ரீசப்தத்தில் *ச்ருணோதி* *ச்ராவயதி* என்கிற வ்யுத்பத்திகளில் வைத்துக்கொண்டு *ச்ராவயதி* என்கிற வ்யுத்பத்த்யர்த்தம் சொல்லப்பட்டது; *ச்ராவயதி* என்கிறவிது ஈச்வர விஷயமாகவே பூர்வர்கள் க்ரந்தங்களில் பலவிடத்திலும் காணப்பட்டதாகிலும் *அதவா விமுகாநாமபி பகவதாச்ரயணோபதேசः ச்ராவயிதர்த்வம், *மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா । வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாऽஸௌ புருஷர்ஷப: ॥ விதித: ஸ ஹி தர்மஜ்ஞ: சரணாகதவத்ஸல: । தேந மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதுமிச்சஸி* இதி ராவணம் ப்ரத்யுபதேசாத்* என்று தத்த்வதீபத்திலே சேதந விஷயமாகவும் ஜீயரருளிச் செய்கையாலே, இவ்விடத்திலும் சேதந விஷயமாகவும் சொல்லக் குறையில்லை. .... (11)

12. இவ்வுபதேசத்தா லிரண்டு தலையிலும் பலிக்குமதேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே என்று தொடங்கி).

12. உபதேசத்தாலே யிருவருடையவும் கர்ம பாரதந்த்ர்யங் குலையும்.

அதாவது—இப்படி இரண்டு தலைக்கும் தத்தத்துகுணமாக விவன்பண்ணுமுப தேசத்தாலே புண்யபாபங்களின் வசத்திலே இழுப்புண்டு பகவத் விமுகனாய்த் திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்ம பாரதந்தர்யமும், இவன் பண்ணின கர்மத்தைப் ப்ரதாநமாகக் கொண்டு அதுக்கீடாகவே செய்வனித்தனையென்று இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் விமுகனாயிருக்கையாகிற ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யமும் நிவ்ருத்தமாமென்கை. சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் அநாதி யசித்ஸம்பந்த கார்யமான அவித்யா நிபந்தநம், ஈச்வரனுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம் நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்ய கார்யமான ஸங்கல்ப நிபந்தநம்; இவை இரண்டும் அநாதிஸித்தமாய்ப் போகததேயாகிலும், மாத்ருத்வ ஸம்பந்தத்தாலே சேதநனுக்குக் காப்தையாய், மஹிஷீத்வ ஸம்பந்தத்தாலே ஈச்வரனுக்கபிமதையுமான இவள், இரண்டு தலையும் கெஞ்சிளகி ஆச்ரயணங்கோராபிமுகமாம்படியாகப் பண்ணு முபதேசத்தாலே நிவ்ருத்தமாகத் தட்டில்லை. ... (12)

13. இவ்வுபதேசத்தால இவர்கள் மீளாதபோது இவள் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபதேசத்தாலே மீளாதபோது) என்று தொடங்கி.

13. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை யருளாலே திருத்தும்; ஈச்வரனை யழகாலே திருத்தும்.

சேதநன் மீளாமைக்கடி-அநாதிகாலம் *யாதானும் பற்றி நீங்கும்* என்கிறபடியே பகவத்விமுகனாய் விஷயாந்தர ப்ரவணனாய்ப் போருகையால வந்த துர்வாஸநாதிகள்; ஈச்வரன் மீளாமைக்கடி—அபராதாநுகுண மிவனை சிக்ஷிக்கவேணுமென்னும் அபி ஸந்தியாலே நின்ற நிலை இளகாமல் நிற்கைக்கடியான நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம். இவ்வோ ஹேதுக்களாலே இரண்டு தலையும் தன்னுடைய உபதேசத்தால் ஸ்வஸ்வ கர்மபாரதந்த்ர்யத்தில் நின்றும் மீளாத வளவில்.

(சேதநனை யருளாலே திருத்துகையாவது)—ஐயோ இவனுடைய துர்ப்புத்தி நீங்கி அநுகூல புத்தியுண்டாகவேணுமென்று அவன் திறத்தில் தான் பண்ணுகிற *பங்கயத்தாள் திருவருள்* என்கிற பரமகருபையாலே அவன் பாபபுத்தி குலைந்து பகவதபிமுகனாம்படி பண்ணுகை.

(ஈச்வரனை யழகாலே திருத்துகையாவது)—'ஒங்காண்போ, உனக்குப் பணி யன்றோவிது' என்று உபதேசத்தையுதறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டுதல் கச்சை நெகிழ்த்துதல் செய்து தன்னழகாலே யவனைப் பிச்சேற்றி தான் சொன்னபடி செய்தல்லது நிற்கமாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகாரோந்முகனாக்குகை.

ஆக (புருஷகாரமாம்போது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக புருஷகாரத்வோபயோகிகளான குணவிசேஷங்களையும், அவைதன்னைத் தானே வெளியிட்ட படியையும், ஸமச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷீகரிக்கையையும் தத்ப்ரகார விசேஷங்களையுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... (13)

உபாய வைபவம்

14. க்ருபாதிகளை வெளியிட்டமை சொன்னபோதே ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவ முக்தமானபடியை யுபபாதித்தாராய், மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவ முக்தமானமையை யுபபாதிக்கிறார் மேல். (அறியாத என்று தொடங்கி).

14. அறியாத வர்த்தங்களையடைய வறிவித்து ஆசார்யக்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாய வைபவமும் சொல்லிற்றாய்த்து.

அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபனம் ஆசார்ய க்ருத்யமிறே, சரண்ய க்ருத்யமன்றே, ஆகையிறே *என்னைப் பெற்றவத் தாயாய்த் தந்தையாய்* என்று ப்ரியகரத்வ ஹிதகரத்வங்களாகிற மாதா பித்ரு க்ருத்யங்களை ஸ்வயமேவ தமக்குச்செய்த உபகாரத்தை யருளிச்செய்தவனந்தரம் ஆசார்யன் செய்யும் விசேஷோபகாரத்தையும் தானே தமக்குச் செய்தமையை யருளிச்செய்கிற வாழ்வார் *அறியாதன வறிவித்த* என்றருளிச் செய்தது; இவ்விடத்தில் இவரருளிச் செய்கிற வாக்யந்தான் அந்த திவ்யஸூக்திக்கு ஸூசகமாயிறே யிருக்கிறது.

(அறியாத வர்த்தங்களை யடைய அறிவிக்கையாவது):—தத்வ விவேகந் தொடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக அர்ஜுனனுக்கு முன்பு அஜ்ஞாதமாயிருந்த வர்த்தங்களையெல்லா மறிவிக்கை, தேஹாத்மாபிமானியாய் தேஹாநுபந்திகளான பந்துக்கள் பக்கலிலே அஸ்தானே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி நிற்கிறவனை ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகாதிகளாலே தெளிவிக்க வேண்டுகையாலே, *நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா:—நசைவ நபவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத:பரம்; தேஹிநோऽஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா—ததா தேஹாந்தர ப்ராப்திர் தீரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி* இத்யாதிகளாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம், ஆத்மபரமாத்மவிவேகமாகிற தத்த்வ விவேகத்தையும், *அந்தவந்த இமே தேஹா நித்யஸ்யோக்தா: சரீரிண: அநாசிநோ ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யஸ்வ பாரத, நஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந் நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய:, அஜோ நித்ய: சாச்வதோऽயம் புராணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே சரீரே* வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி, ததா சரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ* இத்யாதிகளாலே ஆத்ம நித்யத்வ தேஹாநித்யத்வங்களையும் ப்ரதம முபதேசித்து, இவனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரமத்தைத் தவிர்க்கைக்காக *பூமி ராபோ

நலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவச - அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா; அபரேயமிதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயேதம தார்யதே ஜகத* என்கிறபடியே சேதநாசேதந சரீரியாய *ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்தஸ் ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாந மபோஹநஞ்ச* என்றும், *ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத் தேசேர்ஜுந திஷ்டதி—ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞ ஹ்ருதயஸ்தனாய் கொண்டு, ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி களையும் பண்ணுவிக்கையாகிற தன்னுடைய நியந்த்ருத்வத்தையும், அப்படி ஸர்வ நியந்தாவாய்க்கொண்டு ஸர்வஸ்மாத் பரனுமிருக்குமளவன்றிக்கே *பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே* என்று அவதாரப்ரயுக்தமான தன்னுடைய ஸௌலப்யத்தையும், *ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோஸ்தி ந ப்ரிய:* என்று தன்னுடைய ஆச்ரயணீயத்வே ஸாம்யத்தையும், *ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:, அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே* என்றஹங்காரதோஷத்தையும்; *யததோஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:* என்றிந்த்ரிய ப்ராபல்யத்தையும், *அஸம்சயம் மஹாபாஹோ மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம்* என்று அந்த ப்ராபல்யத்தில் மற்றை இந்த்ரியங்களைப்பற்றவும் மனஸ்ஸினுடைய ப்ராதாந்யத்தையும் தர்சிப்பிக்கையாலே ஆச்ரயண விரோதிகளையும், *தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர:, வசே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா* என்றும் *யதோயதோ நிச்சலதி மநச்சஞ்சலமஸ்திரம், ததஸ்ததோ நியம்யைததாத்மந்யேவ வசம் நயேத* என்று ஆச்ரயணோபகரணங்களான பாஹ்யாப்யந்தர கரணங்களை ஸ்வாதீநமாக நியமிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், *சதுர்விதா பஜந்தே மாம ஜநாஸ் ஸுக்ருதிநோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப* என்று ஆச்ரயிக்குமதிகாரிகளுடைய சாதுர்வித்யத் தையும், *த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச, தைவீஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா* என்று தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநபரரானவர்கள் தேவர் கள், தந்நிவர்த்தநபரரானவர்கள் அஸுரர்கள் என்று தேவாஸுர விபாகத்தையும்; *ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீராத்மநச சுபா:, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே* என்று தொடங்கி இவ்விபூதியில் ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும் வாசகமான சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி இவற்றையடைய ஸ்வப்ர காரமாகக்கொண்டு வ்யாபித்துநிற்குமபடியையும், *திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம்* என்று திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து, *பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே ஸர்வாந் ததா பூதவிசேஷ ஸங்காந், ப்ரஹ்மாண மீசம் கமலாஸநஸ்தம் ருஷீம்ச்ச ஸர்வாந் உரகாம்ச்ச திவ்யாந்* இத்யாதியாலே தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக்கண்டு பேசும்படி பண்ணுகையாலே, தானுகந்தார்க்கு திவ்ய ஜ்ஞானத்தைக் கொடுத்து தன்படிகளை தர்சிப்பிக்குமென்னுமத்தையும், *மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண:* என்று இப்படி யிருந்துள்ள பரத்வ ஸௌலப்ய யுக்தனான தன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கையாகிற பரமபுருஷார்த்தத்துக்கு உபாயமாயிருந்துள்ள கர்ம ஜ்ஞானாநுபாங்க ஸஹிதை யான பக்தியையும்; *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்தி தே* *தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யேத* *தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத* என்று

அந்த பக்த்யங்கமான ப்ரபத்தியையும், சரம ச்லோகத்தாலே அந்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதிகளையுணர்ந்து சோகிப்பார்க்கு ஸுகரமுமாய் ஸ்வரூபாநுரூபமுமான உபாயம் ப்ரபத்தி யென்னுமதனையும் தானே அறிவித்தருளினனிறே. ஆக இப்படி அறியாதவர்த்தங்களை யெல்லாமறிவிக்கையாலே ஆசார்ய க்ருத்யத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது.

இனி புருஷகார க்ருத்யமும் சரண்யனன் தன்னதன்றே. பிராட்டி க்ருத்யமிறே, *மத்பராபதீம் ப்ரதி ஜந்தூநாம் ஸம்ஸாரே பததாமத:, லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி:. மமாபி ச மதம் ஹ்யேதத் நாந்யதா லக்ஷணம் பவேத்* இத்யாதிகளாலே இத்தன்னை பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே தானே யருளிச் செய்தானிறே. இவனுக்கு தத்வஜ்ஞாநாதிகளை யுண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டுகையாலே ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டானுகிறான். புருஷகார க்ருத்ய மேறிட்டுக் கொள்ளவேண்டுவானென்? அங்கீகரித்து விடவமையாதோவென்னில், அங்கீகாரத்துக்கு இதுவும் அவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலே, எங்ஙனே யென்னில், இவ்வுபாயத்துக்கு புருஷ ஸாபேக்ஷதையோபாதி புருஷகாரஸாபேக்ஷதையு முண்டிறே. இவ்வுபய ஸாபேக்ஷதையும் உபாயவரணரூபமான பூர்வவாக்யத்தில ப்ரதமசரம பதங்களிலே காணலாம், ஸ்ரீசப்தத்தாலே புருஷகாரத்தையும், உத்தமனாலே அதிகாரியையுமிறே சொல்லுகிறது; ஆகையாலே சேதநர் தன்னை உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில ஸ்வாபராத பயத்தாலே பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட, அவள் இவனபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தில் சீற்றத்தை யாற்றிச் சேர்விட, கைக்கொள்ளுகை முறையாயிருக்க, அங்ஙனன்றிக்கே இவன் அபராத நிபந்தநமான தன் திருவுள்ளத்தின் கலக்கத்தையும் தானே தணித்துக்கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகையாலும், அதுதான் செய்கிறவளவில அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்கையாலும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக் கொண்டானென்கிறது இனி உபாய க்ருத்யம் தன்னதாயிருக்க அதனையும் தானே யேறிட்டுக்கொண்டானென்கிறது, *த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ* என்றிவனர்த்தித்தால கார்யஞ்செய்ய அமைந்திருக்க, தானே இவனுக்கு உபாயமாய அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணக்கடவோமென்று தானே யென்றுகொண்டு *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கையாலே; அல்லது *உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்த்வம் நது குணௌ* என்கிற வஸ்துவுக்கு உபாயக்ருத்யம் வந்தேறியன்றிறே; உபயலிங்கவிசிஷ்டத்வத்தாலே உபாயோபேயத்வங்களிரண்டும் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாயிறே யிருப்பது அன்றிக்கே உபேயமான தன்னை உபாயமாக்குகையாலே உபாயக்ருத்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டானென்கிறதென்பாருமுண்டு; அது பாலமருந்தாமாப்போலே இவனுபாயமாமிடமொரு முன்னதொன்றுகையாலே, அர்ஜுநனுக்கிப்போது அஸாதாரணமாகச் செய்ததொன்றல்லாமையாலும், 'உபாயம்' என்றே வஸ்துவை நிர்தேசித்துத் தத்வைபவஞ் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலும் இவ்விடத்துக்கு உசிதமன்று, ஆனபின்பு கீழ்ச்சொன்னபடியே பொருளாகவேணும். ஆசார்யக்ருத்யமேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளவில *கார்பண்ய தோஷோபஹதஸ்வபாவ: ப்ருச்சாமி த்வா தர்ம ஸம்மூடசேதா:-யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்* என்று இவனர்த்தித்வமுண்டாகையாலே அக்ருத்யத்தைத் தான் ஏறிட்டுக் கொண்டமாத்ரமே விவக்ஷித

மாகையாலும், புருஷகாரக்ருத்யமேறிட்டுக்கொள்ளுகிறவளில் உபாய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக் கொண்டமையும், அத்தனை அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாக ஏறிட்டுக் கொண்டமையும் விவக்ஷிதமாகையாலும், ஸ்வக்ருத்யமேறிட்டுக் கொள்ளுகிறவளில் அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷமாகச் செய்தவளே விவக்ஷிதமாகையாலும், (தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே) என்கிறவிது க்ருத்யத்ரயத்திலும் யதாயோகம் அந்வயிக்கக்கடவது. ஆசார்யன் அநுஜ்ஞா கஜ்ஞாபகம்பண்ண, பிராட்டி புருஷீகரிக்க, வந்து தன்னை உபாயமாகப் பற்றினவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்த்யாதிகளைப் பண்ணிக் கொடுக்க வமைந்திருக்க, இவையெல்லாவற்றையும் தானே யேறிட்டுக்கொண்டது வைபவமிறே (ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தி லுபாயவைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து) என்றது, ஏறிட்டுக்கொண்டமையை ப்ரதிபாதிக்கையாலே சொல்லிற்றாய்த்தென்றபடி (14)

உபய ஸாதாரண வைபவம்

15 ஆக, புருஷகாரோபாயங்களிரண்டுக்கும் அஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ், உபய ஸாதாரண வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல். (புருஷகாரத்துக்கு மென்று தொடங்கி)

16 புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் வைபவமாவது தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

தத்ததஸாதாரண வைபவஞ்சொல்லுகையாலே புருஷகாரத்தையு முபாயத்தையும் தனித்தனியே உபாதாநம்பண்ணி யருளிச்செய்தார் கீழ், இது உபயத்துக்கும் ஸாதாரண வைபவகதன மாகையாலே (புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும்) என்று ஏகத்ரோபாதாநம் பண்ணியருளிச்செய்கிறார், உபயத்துக்கும் அஸாதாரண வைபவம் சொல்லுகிற விடங்களில் (இருவரையுந் திருத்துவது) இத்யாதியாலே சாப்தமாக புருஷகார ஸ்வரூபமும், (உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையாலே, என்கையாலே ஆர்த்தமாக உபாய ஸ்வரூபமுஞ் சொல்லப்பட்டது இங்கு உபயஸ்வரூப கதநபூர்வகமாக வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

(தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்றிக்கே, அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை) என்று. தோஷமாவது—அக்ருத்யகரணாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், குணஹாநியாவது—விஹிதாகரணம், இவை இரண்டையும், *மநோவாக்காயை:* இத்யாதி சூர்ணையாலே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தாரிறே. *இதம் குரு* *இதம் மாகார்ஷீ:* என்று விதி நிஷேதாத்மகமான சாஸ்த்ரங்களான பகவதாஜ்ஞா ரூபமாயிறே யிருப்பது *ச்ருதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா* என்று தானே யருளிச் செய்தானிறே ஏவம்பூத சாஸ்த்ரத்தில் நிஷித்தத்தைச் செய்கையும், விஹிதத்தைச் செய்யாமையுமிறே அநாதிகாலம் *க்ஷிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்னும் பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு இலக்காய்ப் போருகைக்குக் காரணம் (இவை இரண்டையும் பார்த்து உபேக்ஷியாத வளவன்

றிக்கை) என்றது— ஆச்ரயணோந்முகச் சேதநகதங்களான இவற்றை தர்சித்து இவனை வேண்டோமென்று கைவிடாதே அங்கீகரிக்கும் மாத்ரமன்றிக்கே என்றபடி.

(அங்கீகாரத்துக்குக் கைதன்னையே பச்சையாக்குகை) யாவது அப்படிப்பட்ட தோஷகுணஹாநிகள் தன்னையே முகமலர்ந்து அங்கீகரிக்கைக்குறுப்பான உபஹாரமாகக்கொள்ளுகை உபேக்ஷியாமைக்கு ஹேது—தயா க்ஷாந்திகள் பச்சையாகக் கொள்ளுகைக்கு ஹேது வாத்ஸல்யம். கெவுட்பட்ட தரையில் புறக்கவாத பசு தன் கடையிலினைறும் விழுந்த கன்றினுடம்பில் வழும்பை போக்யமாக விரும்புமாப்போலே விரும்ப தோன்றிற்றயிது இக்குணத்துக்குக் கோப்பதொரு குணமில்லை யிறே. ஆகையாலேயிறே *நீகில் புகழாய்* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தது. உடையவரும் *அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்ய* என்று குணங்கள் தரங்களோடொக்க வருளிச்செய்திருக்கச்செய்தே, இதின் வ்யாவ்ருத்தி தோற்ற மீளவும் *ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே* என்றாரிறே இவ்வாத்ஸல்யத்தான் மத்ருத்வஸம்பந்தத்தாலே, ஈச்வரனிலும் பிராட்டிக்கு அதிசயித்திறே யிருப்பது. ஆகையாலே இருவரும் தாந்தாமங்கீகரிக்கும் தசையில், இச்சேதநனுடைய தோஷகுணஹாநிகளைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரிப்பர்களென்கை (15)

16. இப்படி புருஷகாரமும் உபாயமும் தோஷ குணஹாநிகள் குலைவதற்கு முன்னே யங்கீகரிக்கிறதென்? அவை குலைந்தே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்றிருந்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இரண்டு மென்று தொடங்கி)

16. இரண்டு மிரண்டுங்குலையவேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்கு மிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்

இரண்டு மென்கிறது—புருஷகாரோபாயங்களை (இரண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கையாவது)—இவனை யங்கீகரிக்கும் போதைக்கு இவனுடைய தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் போய்க் கொள்ளவேணுமென்று நினைத்து, ஆச்ரயணோந்முகனான இவனை யங்கீகரியாதிருக்கை இப்படியிருக்கில் (இரண்டுக்கு மிரண்டு முண்டாகை யாவது)—புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் தோஷ குணஹாநிக ளிரண்டும் வருகை, எங்ஙனேயென்னில், தோஷம் வருகையாவது *த்வமமாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி பிதா* *அகிலஜகந் மாதரம்* *பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய* என்கிறபடியே—ஸகல சேதநர்க்கும் நிருபாதிகமான தாயுந் தமப்பனுமாகையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மை தீமைக ளிரண்டும் தங்களதாம்படியான உறவுண்டாயிருக்க, இச்சேதநனுடைய தோஷாதிகளைப் பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே, தாத்ருச ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தை விளைகை குணஹாநி வருகையாவது—இவனுடைய துக்கங் கண்டிரங்காமையாலும், இவனுடைய தோஷத்தைப் போக்யமாகக் கொள்ளாமையாலும் க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்கு ஹாநிவருகை அதவா (இரண்டு முண்டாயத்ததாம்) என்கிறவிடத்திலும், தோஷ குணஹாநிகளாவன—அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணங்களாகவுமாம், புருஷகாரத்துக்கு அக்ருத்யகரணமாவது—ஈச்வரனையுமுட்பட தோஷங் காணவொட்டாத தான், தோஷாதிகள் குலைந்தன்றி யங்கீகரியேனென்றிருக்கை, க்ருத்யாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகள் பாராதே கைக்கொண்டு ஈச்வரனோடே சேர்ப்பிக்கையாகிற ஸ்வக்ருத்யத்தைச்

செய்யாமை ஈசவரனுககு அகருத்யகரணமாவது—ஸம்ஸாரி சேதநருடைய தன்மையைப் பார்த்துக கைவிடாதே, ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக அத்வேஷமே தொடங்கி யுண்டாககுகைககு *எதிர் சூழல்புககுத திரிகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான தான, இசசேதநனை யங்கீகரிககுமளவில இவன் தோஷாதிகள் குலைக்தாலொழிய அங்கீகரியேன என றிருககை; கருத்யாகரணமாவது—இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராதே கைககொண்டு ஸவகருதயமான அநிஷ்ட நிவருத்த்யாதிகளைப் பண்ணுமை இதுதான சேதநனுககுச சொனன அகருத்யகாரணாதிகளைப் போலே சாஸ்தரத்தைபபறறச சொலலுகிறதனறே' இவர்கள ஸ்வபாவத்தைப் பற்றச சொலலுகிறவை யிதததனையிறே' வி முககரையுமுடபட தோஷ குணஹாநிகள பச்சையாக மேலவிழுந தஙகீகரிககும ஸவபாவரான இவர்களுககு, அபிமுக சேதநர்களை யஙகீகரிககுமளவில தோஷாதிகள குலையவேணுமென்றிருககைதான் முதலிலேகூடாமையாலே இவர்களுககிவை வருகைககு அவகாசமில்லையிறே! ஆயிருககச செய்தே இப்படியருளிச செய்தது—இவவர்த்த தத்வமறியாதவர்களுககு ஆசாயனேநமுக சேதநகதகைளான தோஷகுணஹாநிகள குலையவேணுமென்றிராமல அவற்றுடனே யஙகீகரிககை இவாகளுககு அவசயகரணீயமெனறு அறிவிககைககாக. (16)

17. இபபடி தோஷாதிகள குலைககதாலொழிய அங்கீகரியோ மெனறிருககில அத்தலைககு அவையிரண்டும வருமெ னனுமிடம சொலலி, தோஷாதிகள குலையப்படடனறே நமமை அஙகீகரித்த தெனறிருககில இத்தலைககவை யிரண்டும வருமென கிறார் மேல் (இரணடுங் குலைநததெனறு தொடங்கி.)

17. இரண்டுங குலைநததேனறிருககில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

(இரண்டுங குலைநததென றிருககையாவது)—இத்தனை நாளும நம்மை யஙகீகரியா திருந்தவர்கள இனறஙகீகரிததது - நம தோஷாதிகள குலையப்பட்டன்றோ! ஆகையால நமககவை குலைந்ததென் றநுஸநதித்திருககை. இப்படியிருககில (இத்தலைககு இரணடுமுணடாகையாவது) -அகருதயகரணமும கருத்யாகரணமும வருகை. எஙஙனேயெனனில . இவ்வதிகாரிககு, அநாதிகால மஙகீகரியாதவர்கள இன்று நமமை யஙகீகரித்தது நமமுடைய தோஷகுணஹாநிக ளிரண்டுங் குலைந்தவாறே யன்றோ! எனறநுஸந்திககை அகருத்யமாயிருகக, அதனைச செய்கையாலும்; *நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்* *அமர்யாத:* *புத்தவாச நோச* *அத்க்ராமந்நாஜகும்* இத்யாதிப்படியே - நமமுடைய தோஷ குணஹாநிகளிப்போதளவாக வொனறுங் குலைந்ததிலலை யெனறும, இபபடி யிருக்கசசெய்தே தோஷாதிகளை பச்சையாக நம்மை யவனங்கீகரித்தருளுவதே! எனறுமநுஸந்திககை கருதயமாயிருகக அத்தைச் செய்யாமையாலும இரண்டும் வருமிறே. (17)

18. இப்படி புருஷகாரமு முபாயமும தோஷாதிகள பச்சையாக அங்கீகரித்த விடமுணடோவெனனு மபேக்ஷையிலே, ததததஙகீகாரம்பெற்ற ராக்ஷஸிகளுடையவும அர்ஜுனனுடையவும் தோஷஙகளை தர்சிப்பிககவே அது ஸித்திககுமென்று நினைத்து, ப்ரதமம் ராக்ஷஸிகள் தோஷஙகளை தர்சிப்பிககிறார் (ராக்ஷஸிகள) என்று தொடங்கி.

18. ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளும் பரஹிம்ஸை பண்ணப் பெறில் உண்ணாதே தடிக்கும்படி பரக்ருத்யா பாபசீலைகளாய், பத்துமாஸ மொரு படிப்பட கர்ஜநபாதஸகம் பண்ணி கலித்துப்போகத்தவர்களிறே, (இவர்கள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்) என்றது - ஸ்ரீராமாயணம் கடையாடும் தேசத்தி லறியாதாரில்லை யென்ற படி. ஏவம்பூதைகளானவர்களைக் குறித்து, * ராஜஸம்ஸ்ரய வஸ்யாநாம் * *பாபாநாம்வா ஸுபாநாம்வா * என்று ஆறுறத்தை குணமாக உபபாதித்து திருவடியோடே மன்றாடி ரக்ஷிக்கையாலே, தோஷமே பக்ஷபாதமாக வங்கீகரிக்கமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து.

குணஹானி சொல்லா தொழிந்தது, தோஷம் பக்ஷபாதமிடத்தில் குணஹானி பக்ஷபாதமெனனுமிடம் சொல்லவேண்டாவிறே என்று இவர்கள் தங்களுக்கு குணஹானியாவது - இடைவிடாமல் கலித்து போருகிறவிடத்தில், இவளும் கம்போபாதி யொரு பெண்பிறந்தவளன்றோ! என்றாகிலும் மறக்தும் அல்பம் கெளுகரக்கமுண்டாதல் * பவேயம் சரணம் ஹி வ: * என்றதற்குப் பின்பு கலிகிற விடத்தில், ஐயோ! இப்படி சொன்னவளன்றோ! என்று சற்றும் கெளுகளுகருதல் செய்யாமை முதலானவை (18)

19. இப்படி தோஷப்ரஸித்தி அர்ஜுனன் பக்கலில்லாமையாலும், குண ப்ரதையுண்டாகையாலும் இவனுக்கு தோஷமேதென்கிற சங்கையை யநுவதித்துக் கொண்டு தத்தோஷங்களை தர்ப்பிக்கிறார் (ஜிதேந்த்ரியரி லென்று தொடங்கி)

19 ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாய ஆஸ்திககரேஸரனாய *கேசவஸ்யாத்மா* என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேதென்னில், பந்துக்களபக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்

(ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவன்) என்றது — * ஆபரணஸ்யாபரணம் ப்ரஸாதந விதே: ப்ரஸாதந விசேஷ:, உபமாநஸ்யாபி ஸகே ப்ரத்யுபமாநம் வபுஸ் தஸ்யா: * என்னும் வைலக்ஷண்யமுடைய ஊர்வசி வந்து மேல்விழ, மாதா கூறி கமஸ்கரித்துக் கடக்க நின்றவனாகையாலே, இந்த்ரியஜயம் பண்ணினாரில் தனக்கு மேற்பட்டாரில்லாதவ னென்கை

(ஆஸ்திககரேஸரன்) என்றது — தாமாதாம் பரலோக சேதகேசவராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடையவர்களுக்கு முன்னடக்குமவ னென்கை

(*கேசவஸ்யாத்மா* என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற) என்றது *அர்ஜுந: கேசவஸ்யாத்மா க்ருஷ்ணச் சாத்மா கிரீடிந: * என்று அந்யோந்யம் ப்ராணபூதரா யிருப்பாரகளென்கையாலே, இவனைப் பிரியில் க்ருஷ்ணன் தரிக்கமாட்டானென்னும் படி அபிமத விஷயமா யிருக்குமவ னென்கை

இப்படி யிருக்கிற (அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேது) என்று சங்கை (என்னில்) என்றது — அநுவாதம்

தோஷங்களை தன்னைச் சொல்லுகிறது (பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்) என்று இவற்றில் ஸ்நேஹ காருண்யங்களை தோஷங்

களாகிறது—அஸ்தானே க்ருதங்களாகையாலே; வதபீதி தோஷமாகிறது—ஸ்வதர்மத்தில் அதர்மபுத்த்யா வர்த்தித்தாகையாலே, *அஸ்தாநே ஸ்நேஹ காருண்ய தர்மாதர்ம தியாகுலம்* என்றிறே ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது *தாமேக்ஷந்தே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ:* என்கிறபடியே—யுத்தேச்சையாலே இரண்டு தளமும் வந்தணைந்து நின்ற பின்பு யுத்தமே கர்த்தவ்யமாயிருக்க, அத்தசையிலே, *நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநி ச, கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த கிம் போகைர் ஜீவிதேந வா யேஷாமர்த்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகாஸ் ஸுகாநி ச —த இமேவஸ்திதா யுத்தே ப்ராணாந் த்யக்த்வா தநாநி ச* இத்யாதிப்படியே இவர்களைக் கொன்று நாம் ஜீவிப்பதொரு ஜீவனமுண்டோவென்று பந்துக்கள் பக்கல் பண்ணின ஸ்நேஹம் ஸ்வவர்ண விருத்தமாகையாலே நிஷித்தமிறே, *தாந் ஸமீக்ஷ்ய ஸ கௌந்தேய: ஸர்வாந் பந்தூநவஸ்திதாந், க்ருபயா பரயாவிஷ்டோ விஷீதந்நிதமப்ரவீத்* என்னும்படி—அத்தசையில் பண்ணின காருண்யமும் பசவாஸ்யபக்கத்தில் காருண்யம் போலே நிஷித்தமிறே *கதம் ந ஜ்ஞேயமஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்த்திதும், குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் ப்ரபஶ்யத்பிர் ஜநார்த்தந* என்று தொடங்கி *அஹோ பத மஹத் பாபம் கர்த்தும் வ்யவஸிதா வயம்—யத் ராஜ்யஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்யதா:* என்னுமளவும் ஸ்வவர்ண தர்மமான வதத்திலே அதர்ம புத்த்யா பண்ணின பீதியும் அப்படியேயிறே (19)

20 இவையெல்லாம் அப்ராப்தம் இன்னமும் ப்ராப்த தோஷம் வேறே யென்கிறார் (த்ரௌபதீ யென்று தொடங்கி)

20. த்ரௌபதீபரிபவம் கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ராப்த தோஷம்

முன்பு த்ரௌபதியை துர்யோதனாதிகள் பரிபவிக்கிறபடியைக் கண்டிருக்கச் செய்தே, சூதிலே தோற்றமையை நினைத்து தர்மபீதியாலே பொறுத்திருந்தாலும், *கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாகதாம்* என்று க்ருஷ்ணனைச் சரணம் புகுந்த பின்பு பரிபவிக்கிறவளவில், பகவதாஶ்ரிதரைப் பிறர் பரிபவிக்கக் கண்டால் சக்தனாகில் விலக்கவேணும், அசக்தனாகில் இழவோடே அவ்வருகே போகவேணும் என்னும் விசேஷ சாஸ்த்ர மர்யாதையைப் பார்த்தாதல், தன்னளவில் க்ருஷ்ணனுக்குண்டான ஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களை நினைத்து அவனைச் சரணம் புகுந்தவள் பரிபவப்படப் பார்த்திருந்தால் அவன் முகத்திலே நானெங்ஙனே விழிக்கும்படி என்! என்றாதல், சடக்கென வெழுந்திருந்து விலக்கவிறே அடுப்பது; அத்தைச் செய்யாதே முன்புத்தையிற் காட்டில் ஒரு விசேஷமற இருந்தானிறே இதுவேயாய்த்து இவன் தோஷங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதானமாக க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளத்திலே பட்டுக்கிடப்பது. அத்தைப் பற்ற (க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ராப்ததோஷம்) என்கிறது தோஷத்துக்கு ப்ராதான்யம் க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலேயிறே அல்லாதவை போலன்றிக்கே *ந க்ஷமாமி* என்னும்படியான தோஷமிறேயிது (20)

21 இத்தோஷத்தின் கொடுமையை உபபாதிக்கிறார் மேல (பாண்டவர்களையு மென்று தொடங்கி)

21. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக.

அன்றிக்கே, இத்தோஷம் ஐவர்க்கும் மொவ்வாதோ, ஆனபின்பு இத்தலையையும் சிரஸித்துப் போகட்டாமல் வைத்ததென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறாரகவுமாம் முற்பட்ட ஸங்கதிக்கு, அர்ஜுநனை யென்னுதே (பாண்டவர்களையும்) என்றது—இத்தோஷம் ஐவர்க்கும் பொதுவென்று தோற்றுகைக்காக வென்று யோஜிக்கக்கடவது; அக்தர ஸங்கதிக்கும் தானே தன்னடையே சேருமிறே. பரிபவித்த துர்யோதநாதிகளோபாதி பரிபவங் கண்டிருந்தவிவர்களும் சிரஸ்சேயரென்கிறது - சப்தத்தாலே. (சிரஸிக்கப் ப்ராப்தமாயிருக்க வைத்தது) என்றது—இவர்கள் செய்த கொடுமைக்குத் தலையையறுத்துப் போகடவேண்டியிருக்க ப்ராணனோடே யிருக்கும்படி வைத்ததென்றபடி. (த்ரௌபதியுடைய மங்கள ஸூத்ரத்துக்காக) என்றது—அவளுக்கபிமதமான மங்கள ஸூத்ரம் போகாமைக்காக வென்றபடி. ஸ்ரீத்தலை காணமாட்டாதவள் வெறுங்கழுத்தைக் காணமாட்டாளிறே. இத்தால—ஆசரிதரைப் பரிபவித்தாரோபாதி அதுகண்டிருந்தாரும் சிரஸ்சேயராவரென்னுமிடமும், அவர்கள் காங்கை ஆசரிதர்க்கு விடவொண்ணாததொரு பந்தமுடையராகில் அவர்களுக்காக அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவரென்னுமிடமும் ப்ரகடிதமாயத்து (21)

22. ஆனால், இப்படி சிரஸ்சேயனானவனுக்கு இழிதொழில்செய்ததும் பரம ரஹஸ்யத்தை யுபதேசித்ததும் என்செய்யவென்னவருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனுக்கு இத்யாதியால்).

22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் பரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

தூதுபோயத்தது *பொய்ச் சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்து பூசல் விளைக்கைக்காக; (ஸாரத்யம் பண்ணிற்று)— ஆயுதமெடுக்கவொண்ணாதென்கையாலே *கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர் ரெல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவிக்கைக்காக; (பரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று) *ந யோத்ஸ்யாமி* என்றிருந்தவனை *கரிஷ்யே வசநம் தவ* என்னப்பண்ணி யுத்தே ப்ரவருத்தனாக்குகைக்காக. இவையெல்லாஞ் செய்தது—சரணாகதையான இவள் ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதநாதிகளை யழியச்செய்து இவள் குழலை முடிப்பிக்கைக்காகவிறே. ஆக, அர்ஜுநன் திறத்தில் செய்த தூத்யாதித்ரயமும் இவளுக்காகச் செய்தானென்கிறது.

(பாண்டவர்களையும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், கீழ்ச் சொன்ன ப்ரதாந தோஷங்களாய் முபபாதிதமாயத்து ஆக விப்படி அஸ்தாந ஸ்நேஹாதிகளும் சரணாகதைபரிபவங் கண்டிருந்த மஹாதோஷமு மிவனுக்குண்டாயிருக்க *ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: ச்ருணு மே பரமம் வச:, இஷ்டோஸி மே த்ருட இதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம்* *மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோஸி மே* என்று இவனளவில் அகப்புதந்தோற்ற வருளிச்செய்கையாலே, இவன் தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அங்கீகரித்தமை ப்ரஸித்தமென்று கருத்து. குணஹாநி சொல்லாதொழிந்தது, தோஷம் பச்சையாமிடத்தில் குணஹாநி பச்சையாமென்னுமிடம் கிம்புநர் ந்யாய ஸித்தமாகையாலே. இவன் றனக்கு குணஹாநிகளாவன—*நஸமர்த யுத்யஸ்வ பாரத* என்றருளிச்செய்த போதே

கரிஷ்யே வசநம் தவ என்றெழுந்திருந்து ஸவ கருத்யமான யுத்தத்தைப் பண்ணுமையும், கருஷ்ணனை சரணம்புகுந்தவளைப் பரிபவிக்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோமே! என்னுமநுதாபலேசமும நெஞ்சிலில்லாமையும தொடக்கமானவை. தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்று மிவனுக்காகவாகில் இவன் தோஷத்தைப் பச்சையாகக்கொண்டு அங்கீகரித்தானென்னுமது கூடாதியென்னில; அதுக்குக குறையில்லை; இவள் கார்யார்த்தமாக விவனைக்குறித்து இவையெல்லாஞ் செய்கிற விடத்தில் இவன் தோஷங்களைப் பார்த்து முகம் சுளியாமல் உகப்போடே செய்கையாலே, அர்ஜுநனைக் குறித்து ஆசார்யகருத்யாதிகளையேறிட்டுக கொள்ளுகிறவளவில அவன் தோஷத்தைப் பசசையாகக் கொண்டும் ஸாரதியாய்ப் புரையறககலந்து நின்றும செய்கை முதலானவை யுண்டாகையால் (அறியாதவர்த்தககளை) இத்யாதியாலே—ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் ஸூசிதம. இங்கே, (தூத்ய ஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும்) என்கிற வித்தாலே—*அஸமாந் வேத்த பராந் வேத்த வேத்தார்த்தம் வேத்த பாஷிதும், யத்யதஸ்மத்திதம் க்ருஷ்ண நந்நத் வாச்யஸ ஸுயோதந:* என்கிறபடியே—கார்யாகார்யஜ்ஞனான தான்போனலல்லது கார்யஸித்தியுண்டாகாதென்று இத்தலையை ரக்ஷிக்கைககாகத் தான் தூதுபோனமையும, ஆயுதமெடுக்க வொண்ணுதென்கையாலே ஸாரத்யததிலே ப்ரவ்ருத்தனுய்ககொண்டு தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை யழியச்செய்தமையும் தோற்றுகையாலே ஆச்ரித கார்யாபாதகங்களான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகள ஸூசிதம். இன்னமும், (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும்) எனகையாலும்—சரம ச்லோகத்தில் *மாம்* *அஹம்* என்கிற பதங்களால் சொல்லப்படுகிற உபயவிதகுணமும ஸூசிதமிறே. ஆகையால், புருஷகார வைபவஞ் சொல்லுகிற விடத்திலே ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் ப்ரகடிதமானவோபாதி, உபாயவைபவஞ சொல்லுகிற விடத்திலே நாராயண பதார்த்தம் ப்ரகடிதம். உபாயத்வம சொல்லுகையாலே *சரணௌ சரணம்* என்றதுவும ஸூசிதம். ஆக (இதிஹாஸசரேஷ்டம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதோக்தங்களான புருஷகாரோபாய வைபவங்கள் தத்தத்ஸ்வரூபங்களோடே விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... . (22)

23. கீழுகதமான உபாயத்தினுடைய ஸ்வீகாரரூபையாய் (ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும) என்று ப்ராஸங்கிகமாக ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய படியை விஸ்தரேண வருளிச்செயகிறார் மேல. அதில ப்ரதமத்தில், அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணுகிறவளவில் யுத்த பூமியிலே ஒருகால விசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநாதிகளு மின்றிககே யிருக்க உபதேசிப்பானென்? இதுககு தேசாதி நியமங்களில்லையோ? என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்திக்கென்று தொடங்கி).

23. ப்ரபத்திக்கு தேசநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகாரநியமமும் அதிகாரிநியமமும் பலநியமமுமில்லை.

ப்ரபத்தியாவது—பகவச்சரண வரணம். தேசநியமமாவது—புண்யதேசங்களிலே செய்ய வேணும. அந்யதேசங்களிலாகா தெனனுமது. காலநியமமாவது—வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும. அந்யகாலங்களிலாகாதென்னுமது, ப்ரகாரநியமமாவது — ஸ்நாந பாதப்ரக்ஷாளநாதி பூர்வகமாகச் செய்யவேணும்,

ப்ரகாராந்தரத்தாலே செய்யவொண்ணாதென்னுமது. அதிகாரி நியமமாவது—த்ரைவர்ணிகராகவேணும், அத்ரைவர்ணிகராக வொண்ணாதென்னுமது. பல நியமமாவது—த்ருஷ்டாத்ருஷ்ட பலங்களி லின்னபலத்துக்கு இது ஸாதநம். அந்யபலத்துக்கு ஸாதநமன்றென்னுமது. தேசகால ஸாத்குண்ய வைகுண்யங்களடியாக வரும் அதிசயாதிசயங்களை யுடைத்தாவ தொன்றல்லாமையாலும், தீர்த்தத்திலே யவகாஹிக்குமவனில் சுத்தாசுத்த விபாகமற அவகாஹிக்கலா யிருக்குமாப்போலே ஸ்வயமேவ பவித்ரமாய சுத்தாசுத்த விபாகமறத் தன்னோடேகவகிக்கலாம்படி யிருக்கையாலும், வர்ணாத்யநுரூபமா யிருப்பதொன்றன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலும், சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான பல விசேஷங்களுக்கு ஸாதநமாவ தொன்றாகையாலும், இந்நியமங்களொன்றும் இதுக்கில்லை யென்கிறது. *நஜாதி பேதம் நகுலம் நலிங்கம் நகுணக்ரியா:, நதேசகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோஹ்யயமபேக்ஷதே, ப்ரஹ்ம க்ஷத்ர விசச் சூத்ரா: ஸ்த்ரியச்சாந்தர ஜாதய:, ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்யேரந் ஸர்வ தாதார மச்யுதம்* என்று—ப்ரபத்திக்கு தேசகால ப்ரகாராதிகாரி நியமாபாவம் பாரத்வாஜஸம்ஹிதையிலும் *ப்ரபந்தே: க்வசிதப்யேவம் பராபேக்ஷா ந வித்யதே, ஸா ஹி ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ஸர்வகாம பலப்ரதா* என்று—பலநியமாபாவம் ஸநத்குமார ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே. .. . . (23)

24. இவை இல்லையாகில் மற்றும் சில நியமங்கள்தான் இதுக்குண்டோ வென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (விஷயநியமமே யுள்ளதென்று).

24. விஷய நியமமே யுள்ளது.

அதாவது—இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணும் என்கிற நியமமே யிதுக்குள்ளதென்றபடி. இவையெல்லாம் தாமே மேலே உபபாதித்தருளுகிறாரிறே. (24)

25. இதுக்கிவை யொன்றுமில்லையாகில் பின்னை யெதுக்குத்தான் இவையெல்லா முள்ளதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (கர்மத்துக்கென்று தொடங்கி).

25. கர்மத்துக்குப் புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதிகாலம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிகர் என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்

கர்மமாவது—ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள். புண்ய க்ஷேத்ரங்களாவன—சாஸ்த்ரங்களிலே பாவநதயா அபிஹிதங்களான தேசங்கள். (வஸந்தாதி) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே—க்ரீஷ்ம சரச்சுக்ல க்ருஷ்ணபக்ஷ பூர்வாஹ்நாபராஹ்நாதி காலங்களைச் சொல்லுகிறது; *வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத* இத்யாதிகளாலே—கால நியமம் சொல்லப்படாநின்றதிறே. (சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்களாவன)—சௌசாசமந ஸ்நாந வ்ரத ஜபாதிரூபேண அவ்வவ கர்மங்களுக்கு அநுகுணமாக சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான அவ்வவ ப்ரகாரங்கள். (த்ரைவர்ணிகர்) என்றது—உபநயந ஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக வேதாதிகாரிகளானவர்களுக்கே வைதிக கர்மாதிகாரமுள்ளதாகையாலே, இதுதான் க்ருஹமேதித்வ க்ருஷ்ண கேசித்வ வேத வேதாங்கயுக்தத்வாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (வ்யவஸ்திதங்களா யிருக்கும்) என்றது—நியதங்களாயிருக்குமென்றபடி. ... . (25)

26. ப்ரபத்திக்கிவை யொன்றுமில்லை என்று கீழ்ப்பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப்ரதமம் தேசகாலநியம ராஹித்யத்தை யுபபாதிக்கிறார் * ஸ ஏஷ: * என்று தொடங்கி.

26. "ஸ ஏஷ தேச: கால:" என்கையாலே இதுக்கு தேசகால நியமமில்லை.

பத்த வைராச்ச பாபாச்ச ராக்ஷஸேந்த்ராத் விபீஷண:, அதேசகாலே ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸர்வதா சங்க்யதா மயம் என்று முன்பு ஸ்ரீஜாம்பவான மஹாராஜர் பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்த பக்ஷத்தைதூஷிக்கிற திருவடி, *அதேச காலே ஸம்ப்ராப்த இத்யயம் ஸவிபீஷண:, விவக்ஷாசாதர மேஸ்தீயம் தாந்நிபோத யதாமதி ; *ஸஏஷதேச: காலச்ச பவதீஹ யதா ததா, புருஷாத் புருஷம ப்ராப்ய ததா தோஷ குணாவபி; தௌராத்ம்யம ராவணே த்ருஷ்ட்வா விக்ரமஞ்ச ததா த்வயி, யுக்தமாகமநம் தஸ்ய ஸத்ருசம தஸ்ய புத்தித:" என்று ராவணனாலே அவமாநிதனாய ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சரணம் என்று வந்த ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான், அதேசத்திலே அகாலத்திலே வந்தானென்று தேவரீருடைய மந்த்ரிகளாலே யாதொன்று சொல்லப்பட்டது, இந்த பக்ஷத்தில் விசேஷித்து எனக்கிந்த விவக்ஷை யுண்டாகா நின்றது, அவன் வருகிறவளவில யாதொரு தேசத்திலே யாதொரு காலத்திலே வந்தான், அவன் வரவுக்கு அந்த இதுவே தேசமும் அந்த இதுவே காலமுமாம யாதொருபடி, அப்படிப்பட்ட விவக்ஷையை நானறிந்தவளவு விண்ணப்பஞ் செய்யக் கேட்டருளவேணும், எங்ஙனேயெனனில், தம: ப்ரக்ருதியாகையாலே பரஹிம்ஸையே யாத்ரையான ராவணனிற் காட்டில ஸத்வோத்தராகையாலே பரரக்ஷணமே யாத்ரையா யிருக்கிற தேவரீரை ப்ராப்யராக புத்தி பண்ணி, அப்படியே யவனை விட்டுப் போராதொழிந்தால அவனுடைய அகருத்யத்துக்கு ஸஹகாரியாய அநத ப்ராதிகூல்யத்தோடே முடிந்து போகையாகிற தோஷத்தையும், தார்மிகரான தேவரீருடனே கூடப்பெற்றால் தத் பலமாக தேவரீர் திருவடிகளில கைங்கர்யத்தை லபித்துவாழுகையாகிற நன்மையையும் புத்திபண்ணி, அப்படியே தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே புண்படும்படி குற்றத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து நிற்கிற ராவணன் தௌராத்ம்யத்தையும், துராத்மாக்களை அகாயாஸேந அழிக்கவல்ல தேவராண்பிள்ளைத்தனத்தையுங் கண்டால், விசேஷஜ்ஞனானவனுக்கு இவவரவு ப்ராப்தம், ந்யாயத்திலே ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய புத்திக்கு மிகஸத்ருசம் என்றானிறே. ஆக இப்படி பாவசுத்தியையுடையனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான சரணம் என்று வந்த தேசகாலங்களில குறைபார்க்கக் கடவதல்ல, அவன் வந்ததுவே தேசமும காலமும் என்று, சரணாகதி தர்மஜ்ஞனான திருவடி நிர்ணயிக்கையாலே ப்ரபத்திக்கு தேசகால நியமமில்லை யென்கை. .... (26)

27 இதுதான ப்ரபத்த்யநுஷ்டாந ரூபமான த்வயத்தில் ப்ரதமபதத்திலே காணலா மென்கிறார் (இவ்வர்த்தமென்று தொடங்கி).

27. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

ஸகலோபநிஷத்ஸாரமாய் ஸர்வாதிகாரமாய் அவிளம்ப்ய பலப்ரதமாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்தாபிமதமாயிருக்கையாலே ஸர்வமந்த்ராந்தர உத்க்ருஷ்டதயா *த்வயேந மந்த்ர ரத்நேந* என்கிறபடியே-மந்த்ர ரத்நமாயிறே த்வய மிருப்பது; அந்த வைபவம் தோற்றுகைக்காக, த்வய மென்னாதே (மந்த்ரரத்நம்)

என்கிறார்; அதில் ப்ரதம பதத்தில் மதுபர்த்தமான புருஷகாரோபாய நித்யயோகத்துக்கு ப்ரயோஜநம்—ஏதேனுமொரு தேசத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலே யொரு ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவத்ஸமாச்ரயண ருசி பிறந்தால், *சஞ்சலம் ஹி மந:* *நின்றவா நில்லா நெஞ்சு* என்கிறபடியே—சூறாவளிக் காற்றுப் போலே சுழன்று வருகிற நெஞ்சு தளமாக அங்குரித்து *க்ஷணபங்குரையான ருசி திருவதுக்கு முன்னே, தத்தத்ப்ரதிக்ஷணத்திலே யாச்ரயிக்கலா யிருக்கையிறே, ஆகையாலே ப்ரபத்தியினுடைய தேசகால நியமராஹித்யம் அந்த பதத்திலே நன்றாகத் தோற்று மென்கிறார். .... (27)

28. ப்ரகாரநியம ராஹித்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (ப்ரகாரநியதி) என்று தொடங்கி.

28. ப்ரகாரநியதியில்லை யென்னுமிடம் எங்கும் காணலாம்.

(எங்கும் காணலாம்) என்றது—இத்தை யநுஷ்டிப்பார் சரவிப்பார் எல்லார் பக்கலிலுங்காணலா மென்றபடி. ... ... (28)

29. அதெங்கே கண்டதென்ன; பூர்வ ப்ரக்ருத விஷயங்களிலே தர்சிப்பிக்கிறார்—

29. த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; அர்ஜுநன் நீசர் நடுவேயிறே இவ்வர்த்தங்கேட்டது.

(த்ரௌபதி) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. (ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று) என்றது—துச்சாஸநாகருஷ்டையாய் ஸபையிலே வருகிறபோது *ரஜஸ்வலை வஸ்த்ராஹம் நது மாம் நேது மாஹஸி—குருணாஞ்ச புரஸ்ஸ்தாதும ஸ்யாம நாஹமுத்ஸஹே* என்னும்படி அசுத்தையாயிருக்கிறவள் ஸ்நாநம் பண்ணியன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்றென்றபடி; இத்தால்—ப்ரபத்தி பண்ணுவார் ப்ரயதராய்ப் பண்ணவேணு மென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. (நீசர் நடுவேயிறே யிவ்வர்த்தங் கேட்டது) என்ற விடத்தில், நீசரென்கிறது—*நெடுந் தகையை நினையாதார் நீசர்* என்று முதலாழ்வா ரருளிச் செய்த *சௌர்நிந்தாமுகரான ஹேயரை. *விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:* *விப்ராத் த்விஷட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம்* என்று பகவத் விமுகரை ச்வபசாதமராகச் சொல்லிற்றிறே, அதுக்குமேலே. சரணாகதியைப் பரிபவித்தும் சரணாகதரான பாண்டவர்கள் திறத்திலே நிகருகளைச் செய்தும் போருகையாலே, *ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்கிற கர்மசண்டாளரிறே கைகலந்து நிற்கிறது. (நீசர்நடுவே) என்கையாலே—நீசஸம்ஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்குண்டான அசுத்தியும் நீசஸ்காசத்திலே என்னுமிடமும் தோற்றுகிறது. இத்தால்—ப்ரபத்தி ச்ரவணம் பண்ணும் போது நீசமத்யத்தி லாகாதென்னும் நியதியில்லாமை காட்டப்பட்டது. .... (29)

30. இத்தால பலித்தத்தைச் சொல்லா நின்றுகொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

30. ஆகையால் சுத்யசுத்திகளிரண்டும் தேடவேண்டா; இருந்தபடியே அதிகாரியாமித்தனை.

(ஆகையால) என்றது—அநுஷ்டான தசையிலும் ச்ரவண தசையிலும் இவர்களிருவரு மிப்படி செய்கையாலென்றபடி. (சுத்த்யசுத்திக ளிரண்டுந் தேட வேண்டா) வென்றது—ப்ரபத்தி ஸாபேக்ஷமன்றாகில அசுத்தனுயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, சுத்தனுயிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டாவென்றபடி. அசுத்தி தேடவேண்டா வென்றது—கீழ்ச்சொன்னவர்களிருவரும் அசுத்தரான தசையிலே ப்ரபத்தியிலே அந்வயித்ததமை சொல்லுகையாலே அசுத்திதானிதுக்குவேணுமோ வென்று சங்கியாமைக்காக. (இருந்தபடியே யதிகாரியாமித்தனை) என்றது—ப்ரபத்தி காலத்தில அசுத்தனுயாதல சுத்தனுயாதல யாதொருபடி யிருந்தான், இருந்ததொரு ப்ரகாரத்திலே யிதுக்கதிகாரியாமித்தனை யென்றபடி. த்ரௌபதியும அர்ஜுநனும ப்ரபத்த்யநுஷ்டான தசசரவண தசைகளில தத்தமக்காக சுத்தி ஸம்பாதியாத வோபாதி அசுத்தியும ஸம்பாதித்துக் கொண்டமையில்லையிறே, இருந்தபடியே யதிகாரிகளான வித்தனையிறே. ... ... (30)

31. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆப்தவசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல (இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி

31. இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—வேலவெட்டிப்பிள்ளை, "பெருமாள கடலை சரணம புகுக்ரவிடத்தில் ப்ராங்முகத்வாதி நியமோபேதராய் சரணம புகுருகையாலே, இந்நோபாயங்க ளோபாதி ப்ரபத்திக்கும சில நியமங்கள வேண்டியிருக்கிறதோ?" என்று நம்பிள்ளையைக் கேட்க; "பெருமாள பகைவ கண்ட நியமம இவ்வுபாயத்துக்குடன வந்தியா யிருப்பதொன்றன்று, உபாய பரிகரஹம பண்ணினவருடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை, பெருமாள தமக்கு «ஸமுத்ரம ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி» என்றுபதேசித்தான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானிறே, அவனறான பெருமாளை சரணம புகுகிறவிடத்தில கடலிலேயொரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே, இத்தால சொல்லிற்றாயத்து—பெருமாள இக்ஷ்வாகு வம்சயராய் ஆசார ப்ரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே சரணம் புக்கார், இவன ராக்ஷஸஜாதியனுகையாலே நின்றநிலையிலே சரணம புக்கான, ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா, நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யதிகாரிகளாமித்தனை யென்னுமது" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. (31)

32. அநந்தரம அதிகாரி நியமா பாவத்தை யுபபாதிப்பதாக ஜிஜ்ஞாஸாப்ரசநத்தை யநுவதிக்கிறார் (அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (தர்மபுத்ராதிகளும) என்று தொடங்கி.

32. அதிகாரி நியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில், தர்ம புத்ராதிகளும த்ரௌபதியும் காகமும் காளியனும ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும பெருமாளும இளைய பெருமாளும தொடக்கமானவர்கள சரணம் புகுருகையாலே அதிகாரிநியமமில்லை.

அதாவது—*த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நமஸ்சக்ருர் ஜநார்த்தநம்* என்று க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்ராதிகளும்; *சங்க சக்ர கதாபாணே த்வாரகா நிலயாச்யுத, கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்* என்று ஸ்த்ரீயான த்ரௌபதியும், *ஸ பித்ரா ச பரித்யக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:, த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணங்கத:* என்று தேவரூபத்தை மறைத்து வந்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும்; *ஸோஹந்தே தேவ தேவேச நார்ச்சநாதௌ ஸ்துதௌ ந ச, ஸாமர்த்யவாந் க்ருபாமாத்ர மநோவ்ருத்தி: ப்ரஸீத மே* என்று திர்யக்யோநிஜனாய ப்ரதிகூலனுமான காளியனும், *பரமாபதமாபந்நோ மநஸாசிந்தயத்தரிம், ஸ து நாகவரச் ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண:* என்று திர்யக்ஜந்மாவாய் அநுகூலனுமாயிருக்கிற ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும், *ஸோஹம் பருஷிதஸ் தேந தாஸவச்சாவமாநித:, த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கத:* என்று ராக்ஷஸ ஜாதியனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும்; *பாஹும் புஜக போகாப முபதாயாரி ஸூதந:, அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:* என்று ஸர்வ சரண்யரான பெருமாளும், *ஸ ப்ராத்துச் சரணௌ காடம் நிபீட்ய ரகுநந்தந:, ஸீதாமுவாசாதியசா ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்* என்று அக்கரையராய தொடர்ந்தடிமை செய்ய வந்த இளையபெருமாளும், (தொடக்கமானவர்கள்) என்கையாலே—ஸோஹம் த்வாம் சரணமபார மப்ரமேயம் ஸம்ப்ராப்த: பரமபதம் யதோ ந கிஞ்சித்—ஸம்ஸார ச்ரமபரிதாப தப்த சேதா நிர்வாணே பரிணததாம்நி ஸாபிலாஷ:* என்று முசுகுந்தனும், *மூடோய மல்பமதி ரல்ப விசேஷ்டிதோயம் க்லிஷ்டம் மநோஸ்ய விஷயைர் ந மயி ப்ரஸங்கி, இத்தம் க்ருபாங் குரு மயி ப்ரணதேகிலேச த்வாம் ஸ்தோது மம்புஜ பவோபி ஹி தேவ நேச:* என்று க்ஷத்ரபந்துவும், *பகவந்தம் ப்ரபந்நாஸ்ம பகவந்தமவாப ஹ* என்று மாதலியும், *தம் ப்ரபிந்நசிரோக்ரீவம் ஆஸ்யேப்ய: ஸ்ருதசோணிதம்—விலோக்ய சரணம் ஜக்முஸ் தத்பத்நயோ மதுஸூதநம்* என்று காளியபத்நிகளும், *ப்ரணம்ப்ரவண நாத தைத்ய ஸைந்ய பராஜிதா:—சரணம் த்வா மநுப்ராப்தாஸ் ஸமஸ்தா தேவதா கணா:* என்று இந்த்ராதி தேவர்களும், *ராக்ஷஸைர் வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ:—சரண்யம் சரணம் யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்று ஸ்ரீ வாநர ஸேனையும், முதலாயுள்ளவர்களெல்லாரும் சரணம் புகுருகையாலே, ப்ரபத்திக்கு இன்னாரதிகாரிகளென்றொரு நியதியில்லை, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகளென்கை. .... (32)

33. அநந்தரம், பல நியமாபாவப்ரசங்கத்தை யநுவதிக்கிறார் (பல நியமமின்றிக்கே யொழிகிறபடி யென்னென்னில்) என்று. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (தர்மபுத்ராதிகளுக்கு பலம்) என்று தொடங்கி.

33. பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிகளுக்குப் பலம் ராஜ்யம்; த்ரௌபதிக்குப் பலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குப் பலம் கைங்கர்யம்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குப் பலம் ராமப்ராப்தி; பெருமாளுக்குப் பலம் ஸமுத்ரதரணம், இளையபெருமாளுக்குப் பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

இத்தால்—கீழ் அதிகாரி நியமாபாவத்துக்கு உடலாகக் காட்டப்பட்ட 'தர்மபுத்ராதிகள் தொடக்கமான ப்ரபந்நர்களானவர்கள், ராஜ்யார்த்தமாகவும் வஸ்த்ரார்த்தமாகவும், ப்ராணார்த்தமாகவும், கைங்கர்யார்த்தமாகவும், ராமப்ராப்த

யர்த்தமாகவும்; ஸூத்ரதாணர்த்தமாகவும், ராமானுவருத்த்யர்த்தமாகவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திகுப் பலநியமமில்லையென்றதாயத்து. (33)

34. ஆக, ப்ரபத்திக்கு தேசகாலாதி நியமாபேக்ஷையில்லையென்ற ப்ரதிஜ்ஞையை யுபபாதித்தார் கீழ், (விஷயநியமமேயுள்ளது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கிறார்மேல (விஷய நியமமாவது) என்று தொடங்கி.

34. விஷயநியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும அர்ச்சாவதாரத்திலே.

(குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்றது—பரத்வாதிக ளைந்திலும் வைத்துககொண்டு ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை யென்றபடி. அந்த குணபூர்த்திதா னுள்ளவிடமெங்கேயென்ன. (பூர்த்தியுள்ளது மர்ச்சாவதாரத்திலே) என்கிறார். *அர்ச்சாவதார விஷயே மயாப் யுத்தேசதஸ் ததா—உக்தா குண நசக்யந்தே வக்தும வர்ஷ சதைரபி* என்று—ஸவதஸ ஸர்வஜ்ஞனதானே சொல்லப் புககாலும சொல்லித் தலைககட்ட வரிதாமபடியிறே அர்ச்சாவதார குணபூர்த்தி யிருப்பது. .... (34)

35. இககுண பூர்த்தியுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திககடைத்த விஷய மென்னுமத்தை, ப்ரபன்னஜன கூடஸ்தருடைய அநுஷ்டானத்தாலும் ப்ரகாசிப்பிக கிறார்மேல (ஆழ்வார்கள்) என்று தொடங்கி.

35. ஆழ்வார்கள பலவிடங்களிலும ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

மயர்வறமதிநலமருளப் பெறுகையாலே பரத்வாதிகளையெல்லாம கரதலா மலகமாகக கண்டிருக்கிறவர்களிறே ஆழ்வார்கள். இப்படி யிருக்கிறவர்கள ப்ரா ப்யத்வராதிசயத்தாலே பலகாலும ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவளவில, பல விடங்களிலும அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று ஸதலாந்தரத்தில கவாசித்த மித்தனையிறே. எங்ஙனேயென்னில? ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம தலைவரான நம்மாழ்வார், *ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* *கழல் களவையே சரணாக் கொண்ட* *நம்பெருமானடிமேல சேமங்கொள் தென்குருகூர சடகோபன்* *உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று இப்படி பலவிடங்களிலும ப்ரபத்தி பண்ணிற்று அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே; *பிறந்தவாறு ஒன்றிலுமிறே அவதாரத்திலே சரணமபுக்கது.—திருமங்கையாழ்வாரும, *வந்துன் திருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய* *வெறியார் திருவேங்கடவா நாயேன் வந்தடைந்தேன* *காவளம்பாடி மேய கண்ணனே களைகணீயே* *ஆழிவண்ணா! நின்னடியிணை யடைந்தேனணிபொழில் திருவரங்கத் தம்மானே* என்று இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலேயிறே பலவிடங்களிலும ப்ரபத்தி பண்ணிற்று.—மற்றையாழவார்களுக்கு மிப்படி தத்தம் ப்ரபந்தங்களிலே கண்டு கொள்வது. (ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும்) என்கிற வுமமைச சப்தத்தாலே—(பூர்த்தி யுள்ளதும்) என்று கீழச சொன்னத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. (35)

இப்படி யிவவாழவார்கள ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில பரத்வாதிகளெல்லா மிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி—இதின குணபூர்த்தியிறே; அந்த குணபூர்த்தி தன்னை ஸ்வப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார மேல (பூர்ணம) என்று தொடங்கி.

36. "பூர்ணை" என்கையாலே யெல்லாகுணங்களும புஷ்கலங்கள்.

(பூர்ணமென்கையாலே) என்றது *பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ் யதே—ஸர்வம பூர்ணம ஸஹோம* என்று சருதிசொலலுகையாலே யென்றபடி. (எல்லா குணங்களும புஷ்கலங்கள) என்றது—ஆசரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணங் களோடு கார்யாபாதகங்களான குணங்களோடு வாசியற ஸகல கல்யாண குணங்களு மிவ்விஷயத்திலே ஸம்பூர்ண மென்றபடி. .... (36)

37. ஆனால, *வாஸு தேவோஸி பூர்ண:* என்கிற பரத்வததிற் காட்டில் இங்குத் தைக கேற்றமென்னென்னவருளிச செய்கிறார் (ப்ரபத்திக்கு) என்று தொடங்கி.

37. ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள இருட்டறையில் விளக்குப் போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே.

(ப்ரபத்திக கபேக்ஷிதங்களான) என்றது—உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில வேண்டுமவையான வென்றபடி. (ஸௌலப்யாதிகளாவன)—கண்டு பற்றுகைக குறுப்பான ஸௌலப்யமும, மேன்மை கண்டகலாமைக குறுப்பான ஸௌசீல்யமும, கார்யஞ் செய்யுமென்று விசவஸிக்கைக்கு குறுப்பான ஸ்வாமித்வமும, குற்றங்கண்டு வெருவாமைக குறுப்பான வாத்ஸல்யமும. *நிகரில் புகழாய்* இத்யாதியாலே—இந்நாலு குணத்தையுமிறே ஆழ்வா ரருளிசசெய்தது.

(இருட்டறையில விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே) என்றது—பரத்வததில இக்குணங்களெல்லா முண்டா யிருக்கச செய்தே, பரமஸாம்யாபக்கர்க்கு முகங்கொடுத் திருக்கிற விடமாகையாலே, பகல்விளக்குப்போலே ப்ரகாசமற்றிருக்கும; அர்ச்சாவ தாரமான விடத்தில தன்மைக கெல்லையிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக கொண்டிருக்கையாலே, அந்தகாரத்தில தீபம்போலே அதயுஜ்வலமாயத் தோற்று மென்றபடி. விஷயமுள்ள விடத்திலேயிறே குணங்கள ப்ரகாசிப்பது; அங்குள்ளாரும சீலாதி குணானுபவம பண்ணுகைக்கு வருவதிங்கேயிறே. ஸௌலப்யம முன்னுக வருளிசசெய்தது-கண்டுபற்றுகைக குறுப்பான ஸௌலப்யமே ப்ரபத்திக்கு ப்ரதாநா பேக்ஷிதமென்று தோற்றுகைக்காக. (37)

38. "இக்குணங்கள ப்ரகாசிப்பதிங்கே" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் (பூர்த்தியையும) என்று தொடங்கி.

38. பூர்த்தியையும ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநா தரிக்கிறவர்களைத் தான ஆதரித்து நிற்கிறவிடம.

(பூர்த்தியாவது)— அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வம; அத்தைக குலைத்துக கொள்ளு கையாவது—இவனிட்டதுகொண்டு தருப்தனாக வேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாயிருக்கை. (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது) *ஸ்வாதீந ஸ்வரூப ஸ்திதிமத்தவம; அத்தைக குலைத்துக கொள்ளு கையாவது—ஆச்ரிதாதீந ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளையுடையனாகை. *ததிச்சயா மஹாதேஜா புங்க்தேவை பக்தவத்ஸல:, ஸ்நாநம பாநம ததா யாத்ராமே குருதேவை ஜகத்பதி:; ஸ்வதந்த்ரஸ ஸ்ஜகந்நாதோபயஸ்வதந்த்ரோ யதாததா—ஸ்வசக்த்ரஜகததாதாபயாசகத இவ சேஷ்டதே" என்னக்கடவதிறே. *அர்ச்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்த்திதி:* என்றருளிசசெய்தாரிறே பட்டர்.

தன்னிச்சையொழிய இவற்றைக் குலைக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமையாலே (குலைத்துக் கொண்டு) என்கிறார். (தன்னையநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கிறவிடம்) என்றது—தானிப்படி ஸுலபனாயவத்தை ஒன்றால அரியவனெளியவனாய் நிற்கப் பெற்றோமே! என்று விரும்பி மேல்விழுகையன்றிக்கே, அவ்வெளிமை தானே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தான்விடமாட்டாதவளவன்றிக்கே அவர்களையொழியச் செல்லாமை தோற்றும்படி நிற்கிறஸ்தலம் அர்ச்சாவதாரமென்கை. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு நிற்கையாலே—ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களும், தன்னை யநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரித்து நிற்கையாலே—ஸ்வாமித்வ வாத்ஸல்யங்களும் மிகத் தோற்றாநின்றதிறே.

அன்றிக்கே, (பூர்த்தியையும்) என்று தொடங்கி இவ்வாக்யமெல்லாவற்றாலும் குணசதுஷ்டயத்திலும் ப்ரதானமான ஸௌலப்யத்தையே யோடவைத்தாராகவுமாம்; அப்போது, இவ்விஷயத்திலுடைய ஸௌலப்யாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கிறாரென்று வாக்ய ஸங்கதியாகக்கடவது. கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி நிற்ப ஸந்நிதிபண்ணுகிற வளவன்றிக்கே, ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னை ஸாபேக்ஷனும் பரதந்த்ரனுமாக்கிக் கொண்டு, தன்னை யநாதரிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தானாதரித்து நிற்கைக்கு மேற்பட்ட ஸௌலப்யமில்லையிறே; *ஏவம் பஞ்சப்ரகாரோऽஹம் ஆத்மநாம் பததாம் தத:, பூர்வஸ்மாதபி பூர்வஸ்மாஜ் ஜ்யாயாம்ஶ்சைவோத்தரோத்தர:, ஸௌலப்யதோ ஜகத்ஸ்வாமீ ஸுலபோ ஹ்யுத்தரோத்தர:* என்று பரத்வாதிகளெல்லாத்திலும் ஸௌலப்யமுண்டாயிருக்கச்செய்தே பூர்வபூர்வத்திற் காட்டில் உத்தரோத்தரத்துக்கு ஸௌலப்யமதிசயித்திருக்குமென்று தானே யருளிச்செய்கையாலே, ஸௌலப்யத்துக்கெல்லை நிலம் அர்ச்சாவதாரமிறே .... (38)

39. பரத்வாதிகளுடைய தௌர்லப்யத்தையும் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையும் த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (பூகதஜலம்) என்று தொடங்கி.

39. பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம், ஆவரணஜலம் போலே பரத்வம்; பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோலே விபவங்கள், அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்.

த்ருஷ்ணார்த்தனுக்கு தேசாந்தரத்திற் போகவேண்டாதபடி நிற்கிற விடந் தன்னிலே யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், கொட்டும் குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லியல்லது குடிக்கக் கிடையாத பூகத ஜலம்போலேயாயத்து—கண்டு பற்றவேணு மென்றாசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலே நிற்கச்செய்தேயும் *கட்கிலீ* என்கிறபடியே கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே, அஷ்டாங்கயோகரூப யத்நத்தாலே காண வேண்டும்படியான அந்தர்யாமித்வம். அவனுக்கு, அண்டத்துக்குப் புறம்பே பெருகிக் கிடக்கிற ஆவரணஜலம்போலேயாயத்து இவனுக்கும் *அப்பால் முதலாய் நின்ற அளப்பரிய வாரமுது* என்கிறபடியே லீலாவிபூதிக்கப்பாலாயிருக்கிற பரத்வம். அப்படி அதிவிப்ரக்ருஷ்டமன்றியே அண்டாந்தர்பூதமாயிருக்கச் செய்தேயும், அவனுக்கு துஷ்ப்ராபமான பாற்கடல்போலேயாயத்து இவனுக்கும் *பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாம் கேட்டேயும்* என்கிறபடியே, கேட்டிருக்குமத்தனை யல்லது, சென்று காண

வரிதாம்படியிருக்கிற வ்யூஹம். பரத்யாஸந்நமாயும் தாத்காலிகர்க்கு உபஜீவ்யமாய் பாச்சாத்யனானவனுக்கு துர்லபமான பெருக்காறு போலேயாய்த்து *மண்மீதுழல்வாய்* என்கிறபடியே பூமியிலே யவதரித்து ஸஞ்சரித்ததும், தத்காலவர்த்திகளுக்கு ஆச்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளானை விஷயீகரிக்க கிடையாதபடியான விபவம். முன்பு சொன்னவைபோலன்றிக்கே, அவனுக்கு விடாய் கெட்ட பருகலாம்படி பெருக்காறிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாய்த்து இவனுக்கும் தேச கால கரண விப்ரக்ருஷ்டமன்றிக்கே, கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் என்றுமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கிலக்காம்படி நிற்கிற *பின்னானார் வணங்கும் சோதியான அர்ச்சாவதாரம்

பௌமந்நிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு என்கிறபடியே - பலவிடங்களிலும் ஸந்நிதிபண்ணி யிருக்கும்படியை நினைத்திறே (மடுக்கள் போலே) என்று பஹுவசநத்தாலே யருளிச்செய்தது. அவதார குணங்களெல்லாம் அர்ச்சா ஸ்தலங்களிலே பரிபூர்ணமாயிருக்கையாலும், அவதார விக்ரஹங்களை அர்ச்சாரூபேண பல விடங்களிலும் பரிக்ரஹித்துக் கொண்டிருக்கையாலும் (அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே) என்கிறது. (39)

40. இப்படி ஆச்ரயண ருசிபிறந்தார்க்கு ஆச்ரயணீயத்வே ஸௌலப்யமாயிருக்குமளவே யன்று, ருசிஜநகத்வாதிகளும் இவ்வர்ச்சாவதாரத்துக்கு உண்டென்று இதின் வைபவத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

40. இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தால் உபாயமாய், உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும்.

ப்ரக்ருதமான ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தை யுட்கொண்டு (இதுதான்) என்று பராமர்சிக்கிறார். (சாஸ்த்ரங்களால் திருத்த வொண்ணாமையாவது)—ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களானவை அருசி பிறக்கும்படி இதர விஷயங்களினுடைய தோஷாதிக்யத்தையும், ருசி பிறக்கும்படி பகவத் விஷயத்தினுடைய குணாதிக்யத்தையும் உபதேசித்தாலும், அவற்றால் இதரவிஷயங்களை விட்டு இவ்விஷயத்தைப் பற்றும்படி பண்ணப்போகாமை. துர்வாஸநாபலம் உபதேசத்தை நிரர்த்தகமாக்கி விடுமிறே, *ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர் பாவிதா ந்ருணாம், தாமேவ பஜதே ஜந்து ருபதேசோ நிரர்த்தக:* என்னக்கடவதிறே

(விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப் போருகையாவது)—*சிலம்படி யுருவிற் கருநெடுங் கண்ணார் திறத்தனாயறத்தையே மறந்து—புலம்படிந்துண்ணும் போகமே பெருக்கி* என்றும், *கரிகுழல் மடந்தையர் திறத்துக் காதலே மிகுத்துக் கண்டவா திரிந்த* என்றும், *மாதரார் கயற்கண்ணென்னும் வலையுட்பட்டழுந்துவேனை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இதர விஷயங்களிலே அத்யபிநிவிஷ்டராய், *யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை* யேறிட்டுக்கொண்டு, பகவத் விஷயத்தில் முகம்வைக்க விசையாதே வர்த்திக்கை

இப்படி போரும் சேதநனுக்கு, (வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கையாவது)—*போதரேயென்று சொல்லிப் புந்தியில் புகுந்து தன் பாலாதரம் பெருகவைத்த அழகன்* என்கிறபடியே—ஸௌசீல்யாதிகளாலே சித்தாபஹாரம் பண்ணி, தன்னைக் காணவேண்டோ மென்றிருக்கு மிருப்பைக் குலைத்து, கண்டு கண் மாறவைக்க மாட்டாதபடி பண்ணுகை. (ருசிபிறந்தால் உபாயமாகையாவது)—இப்படி தன் வைலக்ஷண்ய தர்சநத்தாலே தன்னை நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணுமென்னும் ருசி பிறந்தவநந்தரம், *ஆரெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வப்ராப்திக்குத் தானே ஸாதநமாகை. (உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்ய மாயிருக்கையாவது)—தன்னை யுபாயமாகப் பரிக்ரஹித்தால், உபேயஸித்திக் கொரு தேச விசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்கவேண்டாதே *அணியரங்க னென்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே* என்றும், *எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக் கோனே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய போக்யமாயிருக்கையாலே தானே உபேயமுமா யிருக்கை.

ஆக, ப்ரபத்திக்கு குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாக வேணுமென்றும், அதுதானுள்ளது அர்ச்சாவதாரத்திலே யென்றும், அத்தைப் பற்ற ஆழ்வார்களெல்லாரும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்று இவ்விஷயத்திலே யென்றும், இவ்விஷயத்திலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்களென்றும், விசேஷித்து ப்ரபத்த்யபேக்ஷித குணங்கள் விசதமாக ப்ரகாசிப்பதிங்கேயென்றும், இது தான் தன்னுடைய நைரபேக்ஷ்யாதிகளை யழியமாறி தன்னை யநாதரிப்பாரை யாதரித்துக்கொண்டு நிற்கிற ஸ்தலமென்றும், பரத்வாதிகள் ஓரொரு ப்ரகாரத்தாலே துர்லபம், இது ஸர்வப்ரகார ஸுலபமென்றும், இவ்வளவேயன்று, இவ்விஷயம் ருசிஜநகமுமாய் உபாயோபேயமுமா யிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டது.

இத்தால—உபாயோபேயங்க ளிரண்டும் தானேயாய, ஸ்வேதர விஷய விரக்தி பூர்வகமாக ஸ்வவிஷயருசியை ஜநிப்பிக்குமதாய, ஸர்வ ஸுலபமாய், தன் படிகளை யழியமாறிக்கொண்டு தன்னை யநாதரிப்பாரையு மாதரிக்குமதாய, ப்ரபத்த்யபேக்ஷித குணோஜ்ஜ்வலமாய, ஸமஸ்தகுண ஸம்பூர்ணமாய, ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தராகக்கு உபாயவரண விஷயமாயிருக்குமுள்ள அர்ச்சாவதாரமே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமென்றதாயத்து. (40)

41. (ப்ரபத்திக்கு தேச நியமம்) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்-உபாய வரணாத்மிகையான ப்ரபத்தியினுடைய தேச காலாதி நியமாபாவமும் விஷய நியமமும் தர்சிப்பிக்கப்பட்டது; இப்படி விஷய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்த வநந்தரம் பகவச்சாஸ்த்ராதி ஸித்தமான அதிகாரி விசேஷங்களையும் ப்ரகாசிப்பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அதிகாரி விசேஷத்தை யருளிச் செய்கிறார் (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) என்று.

41. இதில் ப்ரபத்திபண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்.

அதாவது—ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் ப்ரபத்தி ஹேது பேதத்தாலே மூன்று வகைப்பட்டிருப்பர்களென்கை. (41)

41. அவர்களாரென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞரும) என்று தொடங்கி.

42. அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திபரவசரும்.

(அஜ்ஞராகிறார்)—பகவல்லாபத்துக்கு உறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக்கீடான ஜ்ஞாந மில்லாதவர்கள். அஜ்ஞாநம் அசக்திக்கு முபலக்ஷணம். (ப்ராப்யாந்தர பரித்யாகத்துக்கு மஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்று மேலே யிவர் தாமே யருளிச் செய்கிறாரிறே. (ஜ்ஞாநாதிகராகிறார்). ஜ்ஞாந சக்திகளுண்டா யிருக்கச் செய்தேயும், பகவதத்யந்த பரதந்த்ரமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே, உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக் கீடான ஜ்ஞாந பூர்த்தியுடையவர்கள். (பக்தி பரவசராகிறார்)—ஒன்றையு மடைவுபட வநுஷ்டிக்கக் க்ஷமரல்லாதபடி பகவத் ப்ரேமாதிசயத்தாலே சிதிலகரணரா யிருக்குமவர்கள். (42)

43. இப்படி யிவ்வஜ்ஞாநாதிக ளடியாக ப்ரபத்தி பண்ணினவர்க ளின்னாரென்னுமிடம் காணலா மிடமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (அஜ்ஞாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

43. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதிகள், ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள், பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.

(அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது—இதரோபாயாநுஷ்டாநத்தில் இழிகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிகள் முதலிலே யில்லாமையாலே, அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு பகவத் விஷயத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களென்றபடி. (அஸ்மதாதிகள்) என்று—ஸ்வநைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே மந்தாதிகாரிகளோடே தம்மையும் கூட்டி யருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது—உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபநாசக மென்று நினைக்கும்படியான ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய தர்சநத்தாலே வந்த ஜ்ஞாந பூர்த்தியாலே அநந்ய கதிகளாய்க் கொண்டு, ஸ்வரூபாநுரூபமாக பகவதி ந்யஸ்தபரரானவர்களென்றபடி. (பூர்வாசார்யர்களாகிறார்) நாத யாமுந யதிவராதிகள். (பக்தி பாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றது—பகவத்ப்ரேம பௌஷ்கல்யத்தாலே, *காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்* என்றும், *இட்டகால் இட்டகை* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே—சிதிலகரணராயிருக்கையாலே, ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு ஆளன்றிக்கே அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு அவன் பக்கலிலே பரந்யாஸம் பண்ணினவர்களென்றபடி. பக்தி பரவசர்க்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணப் போகாதென்னுமிடம் *உன்னைக் காணுமவாவில் வீழ்ந்து நானெண்குற்றேனு மல்லேன்* என்றும், *னெ கோளனை* என்கிற பாட்டிலும் ஆழ்வார் ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச் செய்தாரிறே (43)

44. இப்படி அஜ்ஞாநாதிகளோரொன்றே யிவர்களுக்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகைக்கு மூலமின்னதென்கிறார் (இப்படி என்று தொடங்கி).

44. இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப் பற்ற.

அதாவது—அஜ்ஞாநாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பக்தியுமாகிற இவை மூன்றிலும், மூவர்க்கு மிகவு முண்டாயிருக்கச் செய்தே, ஒரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றில் ஒரொன்றே இவ்வதிகாரிகள் பக்கல் ஊற்றத்திருக்கையாலே யென்கை.

இத்தால்—முற்பட்டவர்கள் பக்கல் ஜ்ஞாந பக்திகளிரண்டும் குறைந்து அஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும், நடுவிலவர்கள் பக்கல், அஜ்ஞாந மூலமாய பக்தியுமளவுபட்டு ஜ்ஞாநமே விஞ்சியிருக்கும், பிற்பட்டவர்கள் பக்கல், அஜ்ஞாநம் அத்யல்பமாய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமுங் குறைவற்றிருக்கச் செய்தே, ப்ரேமமே கரைபுரண்டிருக்கும்; ஆகையால், எல்லா மெல்லார் பக்கலிலுமுண்டேயாகிலும் அல்பங்களானவை கிடக்கச் செய்தே அதிகமானதுவே அவ்வவர்க்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாமென்றதாய்த்து. இந்த யோஜநைக்கொரு குறையுண்டு மயர்வற மதிநலம் பெற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் அஜ்ஞாநம் சிறிது கிடக்கிறதென்று கொள்ள வேண்டி வருகையாலே, ஆனால் செய்வதென்னென்னில், (ஊற்றத்தைப் பற்ற) என்கிறவிதை அநுஸந்தாந பரமாக்கி யோஜிக்குமளவில் விரோதமில்லை, அப்போது (இப்படி) இத்யாதிக்கு—அஜ்ஞாநாசக்திகளும் ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும் பகவத் பக்தியுமாகிற இம்மூன்றினுடையவும் அநுஸந்தாநம் மூவர்க்கு மேதேனுமொருபடி யுண்டாயிருக்கச் செய்தே ஒரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறதும் இவற்றிலோரொன்றிலே இவ்வதிகாரிகளுக்கு ஊற்றமாகையாலே யென்று பொருளாகக் கடவது. அதாவது—அசக்யகதிகளாய் ப்ரபந்நராகைக்குடலான அஜ்ஞாநாதி த்ரயாநுஸந்தாநமும் மூவர்க்கு முண்டானாலும், மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரகர்ஷமானதே தந்தாமுக்கு அசக்யகதிகளாய ப்ரபத்தி நிஷ்டைக்கு ஹேதுவாக அநுஸந்தித்திருக்கையாலே யென்றபடி. இதில் ப்ரதமாதிகாரிகளுக்கு அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் ஸ்வரஸம்; நடுவு சொன்னவர்களுக்கும், ப்ராமாணிகராகையாலே அஜ்ஞாநத்தினுடைய ஸவாஸந நிவ்ருத்தி கூடாமையால், அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் கூடும், பிற்பட்டவர்கள் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே அஜ்ஞாநாநுஸந்தாநம் நைச்ய நிபந்தநமாயித்தனை. (44)

45. இவ்வஜ்ஞாநாதி த்ரயத்துக்கும் காரணமின்னதென்கிறார் (இம்மூன்றும்) என்று தொடங்கி.

45. இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்.

(மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றது—ஸாதநாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்கு மூலம் காம நிபந்தநமான அசித் ஸம்பந்தமாகையாலே, அஜ்ஞாநம் அசித்தத்வத்தைப் பற்றிவரும், இதர ஸாதநங்களை ஸ்வரூப விருத்தமென்று பரித்யஜிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாந பூர்த்திக்கடி மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிற ஆத்ம ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சநமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிக்யம் ஆத்ம தத்வத்தைப்பற்றி வரும்; ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்கமாட்டாதபடி கரணசைதில்யத்தைப் பண்ணும் பக்திவிவ்ருத்திக்கு காரணம் * காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி *

என்னும் பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகையாலே பக்திபாரவச்யம் பகவத்தத்த்வத்தைப் பற்றிவருமென்றபடி (45)

46 அதிகாரி த்ரயத்துக்கும் அஜ்ஞாநாதி த்ரயத்திலுமந்வய முண்டாயிருக்க, ஒரொன்றே ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லுகிறது (ஸ்வரூபத்தைப்பற்ற) என்றிறே சொல்லிற்று, இப்படி ஏகாதிகாரி பக்கலிலே இம்மூன்று முண்டென்னு மிடம் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (என்னன) என்று தொடங்கி.

46. * என்னுன செய்கேன் * என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்றமுண்டு

அதாவது—எம்பெருமான் தம்முடைய ஆர்த்தி கண்டிரங்கக் காணாமையாலே, தன்னைப் பெறுமிடத்தில் சில ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமென்றிருக்கிறானாகக் கொண்டு, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யதை யில்லாதபடி அஜ்ஞனான நான் என் செய்கேன், ஜ்ஞாநம் தந்தாமே என்னில், நீ தந்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தை யுணர்ந்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் அப்ராப்தமென்றிருக்கிற நானென் செய்கேன், ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதாகிலும் உன்னைப் பெறலாமாகில் அது தன்னை அநுஷ்டிக்கலாயத்திறே ஜ்ஞாந மாத்ரத்தைத் தந்தாயாகில், பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைத் தருகையாலே ஒன்றையுமடைவுபட அநுஷ்டிக்க க்ஷமனல்லாதபடி பக்தி பரவசனான நானென்செய்கேன் என்று இம்மூன்று மாழ்வார்க்கு விவக்ஷிதமாகையாலே அவ்விடத்திலே இம்மூன்று முண்டென்கை. ஆகையால இவ்விடத்திலே காணலாமென்று கருத்து. (46)

47 ஆனால் இம்மூன்றும் அவ்விடத்தில ப்ரபத்தி காரணமாகிறதோ வென்ன? (அங்கொன்றைப் பற்றி யிருக்கும்) என்கிறார்.

47. அங்கு ஒன்றைப்பற்றி யிருக்கும்

அதாவது—அவ்விடத்தில ப்ரபத்தியானது மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்றி யிருக்கிற பக்திபாரவச்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப் பற்றி யிருக்கு மென்றபடி (47)

48 இந்த ஹேதுத்ரய மடியாக வரும் ப்ரபத்திகளில முக்க்யமேதென்ன? (முக்க்யமதுவே) என்கிறார்.

48. முக்க்யம் அதுவே.

அதாவது—பக்தி பாரவச்யமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்தில ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற வுண்டாகையாலே அதுவே முக்க்ய மென்றபடி. (48)

49. இவ்வதிகாரித்ரயத்துக்கும் ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன? ப்ரதமம பட்டருளிச்செய்ததொரு ச்லோகத்தை யுதாஹரிக்கிறார் (அவித்யாத:) என்று தொடங்கி.

49. "அவித்யாத:" என்கிற ச்லோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா வித்தயா ஸ்வபக்தோ பூம்நாவா ஜகதி கதிமந்யா மவிதுஷாம், கதிர் கம்யாசசாஸெள ஹரிரிதி ஜிதந்தாக்ய மநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் சௌநகமுநி: இச்சலோகார்த்தம், ஜிதந்தா வ்யாக்யாநோபோத்காதத்திலே, "ப்ரபத்திக் கதிகாரிகள் அஜ்ஞரும் ஸர்வஜ்ஞரும் பக்திபரவசருமென்று த்ரிவிதமாகப் பட்ட ருளிச்செய்தாரிறே" என்று தொடங்கி, *அஜ்ஞனென்—பகவல்லாபத்துக்குத் தன்பக்கலில் ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாதவன்; ஸர்வஜ்ஞனென்—தேசகாலவஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாத வைபவத்தையுடையவனீச்வரனென்றிருக்கையாலே அநந்யஸாத்யனென்றிருக்குமவன்; பக்திபரவசனென்—ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாயிருக்கச் செய்தே அடைவுபட அநுஷ்டிக்கமாட்டாதவன். இவர்கள் மூவரும், பகவத்விஷயமொழிய வேறு உபாயமுண்டென்றறியாதவர்கள்; இவர்களுக்கு ப்ராபகனுமாய், ப்ராப்யனுமாயிருக்கும் ஸர்வேச்வரன்" என்று, ஜிதந்தையென்று பேரையுடைத்தான மந்த்ர ரஹஸ்யத்தை, ஸர்வஜ்ஞனான ஸ்ரீசௌநகபகவான் வ்யாக்யாநம் பண்ணப் பெறுவதே! என்கிறார்" என்று ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்தார்.

(ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்) என்றவிடத்தில், ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; இந்த ச்லோகத்தில், பகவந்நநந்ய ஸாத்யத்வ ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்தி ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று; ஆகையால், இரண்டும் ஜ்ஞாநாதிகர்க்கு அநந்யகதித்வ பூர்வகமான ப்ரபத்திக்கு ஹேதுவாமென்று கொள்ளவேணும். கீழ்மிதுதானே ஆத்மஜ்ஞானாலே வென்னில், ஒண்ணாது. (இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்) என்றதோடு சேராமையால். (49)

50. அநந்தரம், இவர்கள் விஷயமாக, அகிலஜகந்மாதாவாய் ஆப்ததமையான பிராட்டி லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தி லருளிச்செய்த வசநத்தை யுதாஹரணம் பண்ணுகிறார் (இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்) என்று.

50. "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்."

இதம் சரண மஜ்ஞாநா மிதமேவ விஜாநதாம், இதம் திதீர்ஷதாம் பார மிதமாநந்த்ய மிச்சதாம் இந்த ச்லோகத்தில், *இதம்* என்று பராமர்சிக்கிறது கீழ்ச்சொன்ன சரணாகதியை. *அபாயோபாயநிர்முக்தா மத்யமாம் ஸ்திதிமாஸ்திதா, சரணாகதி ரக்ர்யைஷா ஸம்ஸாரார்ணவ தாரிணீ* என்றிறே கீழ்ச்சொல்லிநின்றது (இயம் என்று ஸ்த்ரீலிங்க நிர்த்தேசமன்றிக்கே, * இதம் * என்ற நபும்ஸக லிங்க வ்யத்யயம் சரணசப்த விவக்ஷையாலே. இதில் அஜ்ஞஸர்வஜ்ஞர்களை ஸ்புடமாகச் சொல்லுகையாலே, மேல் பக்திபரவசரைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். *இதம் திதீர்ஷதாம் பாரம்* என்றது-சடக்கென அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பிறக்கவேணுமென்னும் த்வரையையுடையார்க்கென்றபடி. *ஆநந்த்ய மிச்சதாம்* என்றது ஸ்வரூபப்ராப்த பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தைப் பெறுமளவும் தரிக்கமாட்டாதார்க்கென்றபடி. இவையிரண்டும் பக்தியினுடைய பூமாவாலே வருமவையிறே பக்திபாரவச்யம் உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்தில் அசக்திக்கு முறுப்பாய், அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலும் இஷ்டப்ராப்தியிலுமுண்டான விளம்பாக்ஷமதைக்கு முடலாயிறே யிருப்பது; அதில், விளம்பாக்ஷமதைக் குடலான

ஆகாரத்தை இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறது. ஆனால், கீழ் அசக்திக்குடலாக வன்றோ சொல்லிப்போந்தது, அதுக்கிது ப்ரமாணமாமோவென்னில்; அதிகாரித்ரை வித்யம் தர்சிப்பிக்கிற இவ்வளவே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே இது ப்ரமாண மாகச் சொல்லத் தட்டில்லை. *அவிந்யாத:* என்கிற ச்லோகத்தில், ஜ்ஞாநாதிக்யத்துக் குடலாகச் சொன்னதும் கீழ்ச்சொல்லிவந்ததும் பிந்நமாயிருக்கச் செய்தே, அதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வத்தைச் சொன்னபோலே. ... (50)

51. ஆக, ப்ரபத்த்யதிகாரி த்ரைவித்யத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டினாராய் நின்றார்கீழ்; இந்த த்ரிவிதப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ப்ரபத்தியே முக்யமென் றிறே கீழ்ச்சொல்லிற்று. ஏவம்பூத ப்ரபத்தி நிஷ்டரானவர்கள் தந்நிஷ்டை குலைந்து பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்நத்திலே மூளுவது, அவன்வரக்கொள்ள அவனையு பேக்ஷிப்பதாகிற விவற்றுக்கு நிதாநமேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார் (பக்திதன் னிலே) என்று தொடங்கி.

51. பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவ தாயிருக்கும்.

(பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறக்கையாவது)—கரணசைதில்யத்தாலே ஸ்வயத்ந க்ஷமரன்றிக்கே அவனே யுபாயமாக அத்யவஸித்து, அவன் வரவு பார்த் திருக்கு மவஸ்தையளவன்றிக்கே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு, ஏதேனுமொருபடியாலே யாகிலும் அவனை யிப்போதே பெறவேணும் என்னுமதிமாத்ர த்வராவஸ்தை விளைகை. (இது) என்று—ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. தாத்ருசாவஸ்தை பிறந்தால் ப்ரபத்தி குலைகையாவது *என்னான்செய்கேன்* என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியிலந்வயமற்று பகவதி ந்யஸ்தபரரா யிருக்கு மிருப்புக்குலைகை. .... (51)

52. இப்படி ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலையும்படி பிறந்த பக்தியும் அவஸ்தா பேதம் விளைக்குமத்தை யருளிச் செய்கிறார் (தன்னை) என்று தொடங்கி.

52. தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்.

(தன்னைப் பேணப் பண்ணுகையாவது)—*காறைபூணும்* இத்யாதியிற்படியே—அவன் வரவுக் குடலாகத் தன்னை யலங்கரிக்கும்படி பண்ணுகை. அதாவது—பகவல்லாபார்த்தமாக ஸ்வயத்னத்திலே மூட்டு மென்றபடி. இது, மடலெடுக்கை முதலானவற்றிலே மூட்டுமதுக்கு முபலக்ஷணம். (தரிக்கப் பண்ணுகையாவது)—அரைக்ஷண மவனையொழிய தரிக்கமாட்டாமையாலே, அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வய த்னத்திலே மூளும்படி பண்ணின வதுதானே, அவன் வரக்கொள்ள விளம்ப ரோஷத் தாலே *போரு நம்பி* *நமுகமேறேல் நம்பி* என்று அவனை யுபேக்ஷித்துத் தள்ளி தரித்திருக்கும்படி பண்ணுகை. ஆக, இவை யிரண்டாலும்—*என்னான் செய்கேன்* என்றும், *தரியேனினி* என்று மிருக்கு மிருப்புக்கு ப்ரதிகோடியை விளைக்கு மென்ற படி. ஆகையாலே, ப்ரபத்தி நிஷ்டை குலைந்து ஸ்வப்ரவ்ருத்த்யாதிகளி லிழிகைக்கடி—பக்தியினுடைய அவஸ்தா பேதமென்று கருத்து. (52)

53. (தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்று—எம்பெருமான் வருகைக்கு உடலாகக் க்ருஷி பண்ணுகையும் அவன் வரக்கொள்ள அவனை அபேக்ஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்கும்படியைச் சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்தா விசேஷங்களாலே சேதநர்க்கு விளைக்கும் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்களை தத்விஷய மாத்ரத்திலன்றிக்கே தத்ஸம்பந்தி வஸ்துக்கள் விஷயமாகவும் காணலாமென்கிறார் மேல் (இந்த என்று தொடங்கி)

53 இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் கல்யாணகுணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலும் காணலாம்.

(இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள்) என்று—கீழ்ச் சொன்னவைதன்னையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்களென்றபடி. அவையாவன—அநுபாவ்ய விஷயம் ஒருபடிப்பட்டிராநிற்கச் செய்தே, அத்தை அநுபவிக்கிறவர்களுக்கு தாரகமாய்த் தோற்றுகையும், பாதகமாய்த் தோற்றுகையும். (கல்யாண குணங்கள்) இத்யாதி. * கோவிந்தன் குணம்பாடி யாவி காத்திருப்பேனே * என்று தாரகமாகவும் * வல்வினையேனை யீர்கின்ற குணங்களையுடையாய * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே — கல்யாண குணவிஷயமாகவும்; * சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி யென் மனந்தாழ்ந்து நில்லாதே * என்று தாரகமாகவும், * சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே - திருச்சர விஷயமாகவும், * திருமாலைப் பாடக் கேட்டு மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே * என்று தாரகமாகவும், * கண்ணன் நாமமே குழறிக் கோன்றி * என்று பாதகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே—திருநாம விஷயமாகவும், * மங்கைமாருக்கே யொருநாள் வந்தூதுந் நின் குழலின்னிசை போதராதே * என்று தாரகமாகவும், * அவனுடைத் தீங்குழ லீருமாலோ * என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருக்குழலோசை விஷயமாகவும் காணலாமென்றபடி.

என்றுமொக்க போக்யங்களாயிருக்கிற கல்யாண குணாதிகள் தாரகமாய்த் தோற்றுவது, பாதகமாய்த் தோற்றுவதாகிறது — அநுபோக்தாக்களான இவர்களுடைய ப்ரேம ஸ்வபாவ விசேஷங்களாலேயிறே, அல்லது, குணாதிகளின் ஸ்வரூப பேதத்தாலன்றிறே. ஆகையால், பகவத்விஷய ப்ரேம ஜநிதங்களான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இவ்வோ வஸ்துக்கள் விஷயமாகவும் காணலாமென்றது. குணாதிகள் தாரகங்களாகவும் பாதகங்களாகவும் பேசுகிற விடத்தில் இரண்டுமொருவர் பேச்சன்றிக்கே யிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏகப்ரக்ருதிகளாகையாலும், எல்லாருடைய பக்தியும் பகவத் ப்ரஸாத லப்தையான பரபக்திரூபையாகையாலும், அந்த பக்தி ஸ்வபாவ விசேஷங்களை காட்டுகிற மாத்ரமே இவ்விடத்திலபேக்ஷிதமாகையாலே விரோதமில்லை. * சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற * என்கிற இது பராஜித ராக்ஷஸர் பாசுரமன்றோ, அத்தை * சரங்களாண்ட * என்கைக்கு ப்ரதிகூல்யமாகச் சொல்லலாமோ வென்னில்; ராமவிஜயம் தங்களிஷ்டமாகையாலே, அந்த விஜயத்துக்கு இலக்காய், தோற்ற ராக்ஷஸர் தசையிறந்து, பிராட்டிமார் தசை பிறந்து பேசுமாப் போலே தாமான தன்மை தோற்றாதே தோற்றராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப் பேசி யநுபவிக்கிறாரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணி

யருளுகிற வாசார்யர்க ளருளிச்செய்வது. ஆகையால், தம்முடைய ப்ரேம ஸ்வபாவத்தாலே தத்வஸ்தாபகமான பின்பு திருச்சரங்களை பாதகமாய்த்ததும் தமக்கேயாய்த் தோற்றிப் பேசுகையாலே அப்படி சொல்லுகை குறையில்லை.

அதவா, (தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்ற இவை யிரண்டாலும்—அவன் தானே வருமளவும் தரியாமல் வரவுகுடலாக யத்நிக்கப் பண்ணுவது, வரக்கொள்ள ப்ரணயரோஷத்தாலே தளர்த்த தரித்திருக்கப் பண்ணுவதாம்படியைப் பிறே சொல்லிற்று, இப்படி விருத்த ஸ்வபாவங்களை யொன்றுதானே விளைக்குமென்னுமிது வேறு சில விஷயங்களிலுங் காணலாமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இந்த) என்று தொடங்கி. அதாவது—இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்களை, *கோவிந்தன் குணம்பாடி* என்று தொடங்கி, கீழ்ச்சொன்னபடியே ஒரு தசையிலே தாரகமாகப் பேசுவது, ஒரு தசையிலே பாதகமாகப் பேசுவதாம்படி, இவர்களுக்கு தரிப்பும் பாதையுமாகிற விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்கிற கல்யாண குணங்களிலேயுங் காணலாமென்கை.

ஆக, (ப்ரபத்திக்கு) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக—ப்ரபத்தி வைபவத்தையும்; தத்விஷய வைபவத்தையும், தததிகாரி த்ரைவித்யத்தையும், த்ரிவித ப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ஹேதுக ப்ரபத்தியினுடைய முக்க்யத்தையும், அது தனக்கு ஸ்வ ஹேதுபூத பக்த்யவஸ்தா பேதத்தால் வரும் குலைதலையும், அந்த பக்த்யவஸ்தாபேதஞ் செய்விக்கு மம்சங்களையு மருளிச்செய்தார். .. .. (53)

54. இப்ப்ரபத்தி தனக்கு (தாமபுத்ராதிகளும்) என்று தொடங்கி மூகதரான வதிகாரிகள் பக்கலிலே ஸாதநதயா அநுஷ்டானம் காண்கையாலும், காம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளென்று உபாயங்களோடே ஸஹபடிதமாய்ப் போருகையாலும், *யத்யேந காமகாமேந நஸாத்யம் ஸாதநாந்தரை:—முமுக்ஷுணா யத் ஸாங்க்யேந யோகேந நச பக்த்யா—ப்ராப்யதே பரமம் தாம யதோ நாவர்த்ததே புந:—தேந தேநாப்யதே தத்த்ந்யாஸேநைவ மஹாமுநே—பரமாத்மாச தேநைவ ஸாத்யதே புருஷோத்தம:* என்றும், *இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்* என்றும் இப்படியே சாஸ்த்ரங்களித்தை ஸாதனமாகச் சொல்லுகையாலும், உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி யோக்யதை யுண்டாகையாலே, அதனை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக அதுக்குடலான பலவற்றையு மருளிச்செய்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே, இப்ப்ரபத்தியை யுபாயமாகக் கொண்டால் வரு மவத்யத்தை தர்சிப்பிக்கிறார். (இதுதன்னை) என்று தொடங்கி.

54 இதுதன்னைப் பார்த்தால் பிதாவுக்குப் புத்ரனெழுத்து வாங்குமாபோலேயிருப்பதொன்று.

(இது தன்னைப் பார்த்தால்) என்றது—இச்சேதநனீச்வர விஷயத்தில் பண்ணுமிப்ப்ரபத்திதன்னை யுபாயமென்னப் பார்த்தா லென்றபடி. ஈச்வரன் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக விச்சேதநன் பண்ணும் ப்ரபத்தி தன்னை நிரூபித்தால் என்றிங்ஙனே அத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம், அப்போதும் அர்த்த மொக்குமிறே.

(பிதாவுக்குப் புத்ரனெழுத்து வாங்குமாப்போலே யிருப்பதொன்று) என்றது உத்பாதகனாகையாலே ஹிதைஷியாய் தானறியாத தசையிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்

கொண்டுபோரும் தமப்பனுக்கு, புத்ரனானவன், தானறிகித தன்னைப்பின் என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும் என்றெழுத்து வாங்கினால், இரண்டு தலைக்கு முண்டான உறவுக்குக் கொத்தையாமாப்போலே, ஸத்தாகாரணபூதனாய் ஸர்வதசைகளிலும் ரக்ஷகனுமாய்க் கொண்டு போருகிற அகாரவாச்யனான ஸர்வேச்வரனுக்கும் மகாரவாச்யனான இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்குக் கலத்பகர மென்றபடி. (எழுத்து வாங்குகை யாவது)—ரக்ஷகன் பேரைத் தன் மார்பிலே யெழுதிக்கொள்ளுகை. ... (54)

55. ஆனால் இது தனக்கு ஸ்வரூபமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) என்று தொடங்கி.

55. இது தனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொருதொழிகை.

(இது தனக்கு ஸ்வரூபம்) என்றது—இப்ப்ரபத்தி தனக்கு அஸாதாரணாகார மென்றபடி. (தன்னைப் பொருதொழிகையாவது)—உபாயவரணாத்மகமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியா யிருக்கை. அதாவது—ஆபாதப்ரதீதியி லொழிய உள்ளபடி நிரூபித்தால் ஸ்வஸ்மிந்நுபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு யோக்யமாகமாட்டாதபடி யிருக்கை யென்றபடி. அன்றிக்கே, (தன்னைப் பொருதொழிகை) என்கிறவிடத்தில், உபாயத்வேந ப்ரதிதமான தன்னைப் பொருதொழிகையென்று அந்வயாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம், இப்படி சொன்னாலும், ஸ்வஸ்மிந் நுபாயத்வப்ரதிபத்த்யஸஹத்வமே பொருளாயிற்றே. . ... (55)

56. சரமச்லோகத்தில் இத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே "யத்யத் ஸாங்கம், தத்தத் ஸாதநம்" என்கிற ந்யாயத்தாலும் வாராதோ வென்ன; அங்க ஸ்வரூபத்தை தர்சிப்பிக்கவே அந்த ந்யாயமிதுக்குவாராதென்று பார்த்து, அது தன்னை யருளிச் செய்கிறார் (அங்கம்) என்று தொடங்கி.

56. அங்கம் தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை.

(தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகையாவது)—ஸ்வீகாரரூபயான தன்னை யொழிந்த சேதந ப்ரவ்ருத்திகளி லொன்றையும் ஸஹியாதபடி யிருக்கை. ஸாதநரூப ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளினுடையவும் ஸ்வாஸ்த்யாகமிறே யிதுக்கங்கம். "யத்யத் ஸாங்கம்" என்கிறவிடத்தில், ப்ரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸஹிதமானவற்றையிறே ஸாதநமாகச் சொல்லுகிறது; அப்படியன்றிக்கே, இதினுடைய வங்கம் நிவ்ருத்தி ரூபமாகையாலே; இதுதானே யிதினுடைய வநுபாயத்வ ஸூசகமென்று கருத்து (56)

57, 58, 59 இதினுடைய வநுபாயத்வத்தை த்ருடீகரிக்கைக்காக ஸித்த ஸாத்யோபாயங்களின் படிகளைச் சொல்லி, அவையிரண்டையும்பற்ற விதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) என்று தொடங்கி. (பொருத) என்னுமளவாக.

57. உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்.

(உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும்) என்றது— ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகனு

கையாலே, தன்னை யுபாயமென்றால அதுக்குத் தகுதியாயிருக்கு மென்றபடி *உபாயோபேயத்வே தத்வ நவ தத்வம நது குணௌ* என்று உபேயத்வத்தோபாதி வஸ்துவுக்கு ஸ்வரூபமாயிறே உபாயத்வமு மிருப்பது *யேச வேதவிதோ விப்ரா யேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா:—தே வதந்தி மஹாத்மாநம க்ருஷ்ணம் தாமம ஸநாதநம்* *சரண்யம சரணஞ்ச த்வாமாஹுர் திவ்யா மஹர்ஷய:* *அம்ருதம ஸாதநம் ஸாத்யம ஸம்பச்யந்தி மநீஷிண:* என்னக்கடவதிறே. (தன்னைப பொறுக்கும்) என்கிற இவ்வளவே சொல்லிவிடுகையாலே—தன்னை யொழிந்தவற்றைப் பொறாமை அர்த்தாத் ஸித்தம். இதுக ஸித்தோபாயம் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமாயிறே யிருப்பது, *இவ்வுபாய விசேஷம ஸ்வவ்யதிரிக்தமா யிருப்பதொன்றை ஸஹியாமையாலேயிறே ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகளுக் குபாயாங்கத்வமன்றிக்கே, அவகாத ஸ்வேதம போலே ஸம்பாவித ஸ்வபாவத்வமுண்டாகிறது* என்று இவ்வர்த்தத்தை பரந்தபடியிலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. ... (57)

58. உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்.

(உபாயாந்தர மிரண்டையும பொறுக்கும்) என்றது—ஸித்தோபாயேதரமான ஸாத்யோபாயம், ஸ்வபாரதந்தர்ய ஜ்ஞாநரஹிதராய ஸ்வயத்நபரரா யிருப்பார்க்கு மோக்ஷ ஸாதநதயா சாஸ்த்ரவிஹிதமாகையாலே ஸ்வஸமிக உபாயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸஹமுமாய ஸ்வோத்பத்த்யாதிகளில பரவ்ருத்தி ரூபாங்க ஸாபேக்ஷமாகையாலே ஸ்வவ்யதிரிக்தங்களையும ஸஹிக்குமதா யிருக்குமென்றபடி. *பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா, *உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகைக லப்ய:* ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ த்யாந ஸமாதிபி:—நராணாம க்ஷீணபாபாநாம க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* என்னக்கடவதிறே.

59. இது இரண்டையும பொறுது.

(இதிரண்டையும பொறாது) என்றது-ஸித்தோபாய வரண ரூபமாய, நிவ்ருத்தி ஸாத்ய ரூபமாய, அதிகாரி விசேஷணமாய, ஸ்வரூபாநுரேயா யிருக்கிற வித்த ப்ரபத்தி உபாயாஸஹமா யிருக்கு மென்றபடி. ஆகையால ஸித்த ஸாத்யோபாய வ்யாவ்ருத்த வேஷையா யிருக்கிற வித்த ப்ரபத்திக் குபாயத்வ மஸம்பாவித மென்றதாய்த்து.

அன்றிக்கே, (இது தனக்கு ஸ்வரூபம) இத்யாதிக்கு—ஆனால ஸாங்கமாக சாஸ்த்ர விஹிதமான வித்த ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபமேது, இதுக்குச் சொல்லுகிற அங்கந்தா னேதென்ன; அவையிரண்டையுமடைவே யருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்யத்தாலே.

ஆனால தன்னைப் பொறுப்ப தேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (உபாயம) இத்யாதி.

தன்னையும தன்னையொழிந்தவற்றையும பொறுக்குமதேதென்ன் வருளிச செய்கிறார் (உபாயாந்தரம) இத்யாதி.

இந்த ஸித்தஸாத்யோபாயங்களிரண்டிலும் இப்ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பியா நின்றுகொண்டு உக்தார்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (இதிரண்டையும்) இத்யாதி—என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம்.

அதவா, இதினநுபாயத்வத்தை ஸாதிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபாங்கங்களிரண்டையும் தாமே யருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

இதினநுபாயத்வத்தை ஸ்புடமாக்குகைக்காக ஸித்தஸாத்யோபாயங்களின் படிகளை தர்சிப்பிப்போமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் ஸித்தோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயம்) இத்யாதியால்.

அநந்தரம், ஸாத்யோபாயத்தின் படியை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயாந்தரம்) இத்யாதியால்,

இவையிரண்டிலும் ப்ரபத்திக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை தர்சிப்பிக்கிறார் (இதிரண்டையும்) இத்யாதியால், என்றிங்ஙனே ஸங்கதியாகவுமாம். இவ்வுபய ஸங்கதிக்கும் வாக்யங்களுக்கு அர்த்தம் பூர்வவத் .. .... (59)

60 இப்படி இப்ரபத்தி யுபாயமல்லவாய் விட்டால், பலஸித்திக்கு இவன் பக்கலிலும் சில வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பலத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

60. பலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞானமும் அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

(பலத்துக்கு) என்றது—பலஸித்திக்கென்றபடி. (ஆத்மஜ்ஞானமாவது)—ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞானம். அதாவது—ததேகசேஷத்வ ததேகரக்ஷ்யத்வங்களையறிகை. (அப்ரதிஷேதமாவது)—நிருபாதிக சேஷியாய் நிருபாதிக ரக்ஷகனுமானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமை. அதாவது—ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய நிவ்ருத்தி. அவதாரணத்தால்—இவையிரண்டுமொழிய பின்னையொன்றும் வேண்டாவென்றபடி. சரமபதத்தில் சொல்லுகிற பலத்துக்கு, ப்ரதமபதத்தில் சொல்லுகிற ஆத்மஜ்ஞானமும், மத்யமபதத்தில் சொல்லுகிற அப்ரதிஷேதமுமிறே வேண்டுவது (60)

61. இப்படியன்றிக்கே, பலஸாதனமாக இவனொரு சில செய்ய வேணுமென்றால் வரும் தீங்கென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அல்லாத) என்று தொடங்கி

61. அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்

(அல்லாதபோது) என்றது—இவ்வளவன்றிக்கே பலஹேதுவாக இவன் சில செய்ய வேண்டும்போதென்றபடி. (பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாகையாவது)—இவனுடைய ரக்ஷணம் தன்பேறாம்படியான அவனுடைய நிருபாதிக சேஷித்வத்துக்கும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தியொன்றையும் அபேக்ஷியாத நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் அவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. .... (61)

61. ஆனாலும் அநந்த க்லேச பாஜநமான ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே அழுந்திக் கிடக்கிற தன்னுடைய அபத்தைப் புணர்ந்தால், ஆபத்ஸகனான ஸர்வேச்வரனை ஸ்வப்ரபத்தியாலே வசீகரித்து, தத்ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபத்தை) என்று தொடங்கி.

62 ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேனென்று ப்ரமித்து அத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே வேண்டுவது.

அதாவது—ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேனென்று, தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன்னுடைய ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேனாக ப்ரமித்து, தசேஷபாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபஹாநியாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே தக்கிவருத்திக்கு இவன் செய்யவேண்டுவதென்றபடி. ஓராபத்தைப் பரிஹரிக்கப்புக்கு ஓராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே, இவன் ஸ்வயத்நத்திலே நிவ்ருத்தனாயிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. (அத்தை) என்றது—ஆபத் ஸாமாந்யத்தைப் பற்ற, அல்லது, ப்ரக்ருதாபத்தை தன்னையே பராமர்சித்தபடி யன்று (62)

63 ஆனாலும், *ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்று—ரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷ்யபூதனான விசேதநனுடைய அபேக்ஷையைப் பார்த்திருக்கு மென்கையாலே, அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய அபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ இருக்கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷணத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

63 ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

அதாவது—நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது, நீ எனக்கு ரக்ஷகமென்றால் அல்லேனென்னாதே தன்னுடைய ரக்ஷ்யத்வத்தை யிசையுமிவ்வளவே என்கை *ரக்ஷாபேக்ஷாம்* என்கிறவிடத்திலே சொல்லுகிற அபேக்ஷை, ரக்ஷ்யத்வாநுமதி தயோதகமித்தனை என்று கருத்து. *யாசநா ப்ரபத்தி: பராதந்த்ரா மதி:* என்கிற ஸ்வீகாரத்தை அப்ரதிஷேத த்யோதக மென்றிறே இவர்தா மருளிச்செய்தது. (63)

64 இப்படி அநுமதி ஸாபேக்ஷனாய் ரக்ஷிக்குமாகில் இவ்வநுமதிதான் ஸாதக மாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (எல்லாம்) என்று தொடங்கி.

64. எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும் சைதந்யகார்ய மாகையாலும், ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமை யாலும், அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

(எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாவது)—போக மோக்ஷோபாயங்களிலேதேனு மொன்றிலே யதிகரிக்குமவனுக்கும், நீ யிவ்வுபாயத்தை யநுஷ்டி என்றால், அப்படியே செய்கிறேன் என்னு மநுமதி பூர்வகமாக வதிலிழியவேண்டுகையாலே, ஸகலோபாய ஸாதாரணமாயிருக்கை. இத்தால் ஒரிடத்திலும் இவ்வநுமதிக்கு அதிகாரி விசேஷணத்வ மொழிய, பல ஸாதநத்வமில்லாமை காட்டப்பட்டது. (சைதந்ய

கார்யமாகையாவது) ரக்ஷ்யத்வம் சேதநாசேதந ஸாதாரணமா யிருக்கச்செய்தே, ஜ்ஞாந சூந்யமாகையாலே அவ்வாகாரத்தை யறிகைக்கு யோக்யமல்லாத அசேதநம் போலன்றிக்கே, ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனாகையாலே யத்தை யறிகைக்கு யோக்யனா யிருக்கிற விசேதநன பக்கலுண்டான வநுமதி, இவனுடைய ஜ்ஞாந கார்யமாய்க் கொண்டு வந்ததா யிருக்கை. இத்தால—இவ்வநுமதி சேதநனுன வாசியைப்பற்ற வந்ததாகையாலே, ஸாதந கோடியில் அந்வயியா தென்றபடி. (ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாவது) உபாய தசையளவி லன்றிக்கே உபேய தசையிலும், அவன் வ்யாமோஹாநு குணமாகக் கொள்ளும் விநியோக விசேஷங்களில், திருவுள்ளமான படி கொண்டருளவேணு மென்னு மநுமதி யிவனுக்கு நடந்து செல்லுகை. இத்தால ஸாதநமாகில பல ஸித்தியளவிலே மீள வேணுமென்று கருத்து. (ஸ்வரூபாதிரேகி யல்லாமையாவது)—சேஷி செய்யுமதுக்கு குடன்பட்டிருக்கை சேஷத்வ பாரதந்த்ர்ய கார்ய மாகையாலே இவ்வநுமதி ஸ்வரூபத்துக்குப புறம்பன்றிக்கே ஸ்வரூபமா யிருக்கை. இத்தால ஸாதநமாகில ஸ்வரூபாதிரேகியா யிருக்க வேணுமென்று கருத்து. (அசித் வ்யாவ்ருத்த வேஷமாவது)—ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே ஜ்ஞாந சூந்யமான அசித் தில வேறு பட்டிருக்கிற வாதமாவனுடைய வாகாரம். இவ்விடத்தில அவ்வாகார மாவது ஜ்ஞாநகார்யமானவநுமதி இத்தை (ஸாதநமாக்கவொண்ணாது) என்றது— இப்படி இதினுடைய அஸாதநத்வ ஹேதுக்கள் அநேகமுண்டாகையால் இத்தை ஸாதநமாகக் கற்பிக்கப்போகா தென்றபடி. (அசித் வ்யாவ்ருத்தி வேஷம்) என்று பாடமாகில், ஜ்ஞாந சூந்யமான அசித்தில் காட்டி லாதமாவுக்குண்டான ஜ்ஞாத்ருத்வ ரூப வ்யாவ்ருத்தியின் வேஷமான வநுமதியை என்று சப்தார்த்தம் ... (64)

65. ஆனால் இவ்வசித் வ்யாவ்ருத்திதனக்கொரு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறா (அசித் வ்யாவ்ருத்திக்கு) என்று தொடங்கி.

65. அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம், உபாயத்தி லுபகாரஸ்ம்ருதியும் உபேயத்திலுகப்பும்.

(உபாயத்திலுபகார ஸ்ம்ருதியாவது) *என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்*, *மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்* என்கிறபடியே ஸித்தோபாயமான வெம்பெருமான் தன திறத்தில் பண்ணின உபகாரங்களை யநுஸந்திக்கை. (உபேயத்தி லுகப்பாவது) அவன் திருவடிகளில் தான் பண்ணும் கைங்கர்யங்களில *உகந்து பணி செய்து* என்கிற உகப்பும், அத்தா லவனுக்கு விளைகிற ப்ரீதியைக் கண்டு தனக்கு விளைகிற ப்ரீதியும். ... ... (65)

66. இப்படி இவன்பக்கலுள்ளதொன்று முபாயமன்றாகில் இவனுக்கு தத் ப்ராப்த்யுபாயத்தா னேதென்ன வருளிச் செய்கிறார் (உன் மனத்தால்) என்று தொடங்கி.

66. "உன்மனத்தா லென்னினைந் திருந்தாய்" என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு.

அதாவது—இத்தலையிலுள்ள தொன்றும் பேற்றுக் குபாயமல்லாமையாலே, *உன் மனத்தா லென்னினைந்திருந்தாய்* என்று—கை கழிந்தவற்றுக்குமொரு போக்கடி

பார்த்திருக்கக்கடவ உன் திருவுள்ளத்தால் நினைத்திருந்ததென்னென்று, ஹிதைஷியான அவன் நினைவே உபாயமென்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தபடியே, அவனே ப்ராப்திக்கைக்குபாயம்—ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனாய் பரமதயாளுவாய் இருக்கிற அவனுடைய இச்சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான நினைவென்றபடி. (66)

67. அந்நினைவுதானவனுக்கெப்போதுண்டாவதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுதானெப்போதுமுண்டு) என்று தொடங்கி.

67 அதுதானெப்போதுமுண்டு

(எப்போதும்) என்றது—இவன் யாதானும் பற்றி நீங்கித் திரிகிற காலத்தோடு இன்றோடு வாசியற ஸர்வ காலத்திலுமென்றபடி. (67)

68 ஆனால் அது இத்தனைநாள் பலியாதிருப்பானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அது பலிப்பது இவன் நினைவு மாறினால்) என்று தொடங்கி

68 அது பலிப்பது இவனினைவு மாறினால்

அதாவது—அவன் நினைவு இவனுக்குக் கார்யகரமாவது, இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறின காலத்திலென்றபடி. (68)

69 இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஆப்தயதார்த்தமாக நஞ்சீயர் வார்த்தையை யருளிச் செய்கிறார் (அந்திம காலத்துக்கு) என்று தொடங்கி

69. “அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமென்னென்கிற நினைவு குலைகை” என்று ஜீயரருளிச் செய்வர்

அதாவது—நஞ்சீயர், தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே யுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை சேவிக்கைக்காகச் சென்றெழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், *அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்றருளிச் செய்யவேணும்* என்ன, *அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம் நமக்கிப்போது தஞ்சமென் என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை குலைகைகாணும்* என்றருளிச் செய்த வார்த்தை. ஆகையாலே, ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு உறுப்பாகப் பண்ணும் சிந்தை பலிப்பது இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினாலென்றதாய்த்து. ... (69)

70. ப்ராபகன் ஈச்வரனானாலும் ப்ராப்தாவும் ப்ராப்திக்குகப்பானும் இவனன்றோ, ஆனபின்பு இவனினைவை யிப்படி சேராகத் துடைக்கலாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தாவும்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இச்சேதநன் கையிலுள்ளவற்றில் உபாயத்வகந்தமறத் துடைத்து ஈச்வரனை உபாயமென்று நிஷ்கர்ஷித்தபோதே, ப்ராப்த்ருத்வமும் ப்ராப்தியில் வருமுகப்பும் இவன் தன்றிக்கே, உபாயபூதனான ஈச்வரனதேயாய்ப் பலித்து விடுகையாலே (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானு மவனே) என்று நிகமித்தருளுகிறாராகவுமாம்.

70. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானுமவனே.

ப்ராப்தா அவனாகையாவது—*ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்* என்கிற ஸ்வத்வ ஸ்வாமித்வ ஸம்பந்தமடியாக, உடைமையைப் ப்ராபிக்கு முடையவனைப்போலே இவ்வாத்மாவைப் ப்ராபிப்பான் தானாயிருக்கை. ப்ராபகன் அவனாகையாவது—தான் இவனை ப்ராபிக்குமிடத்தில் †ப்ராப்திக்கு உபாயமும், ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி குணவிசிஷ்டனாய நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான தானாயிருக்கை. ப்ராப்திக்குகப்பான் அவனாகையாவது—ஸ்வத்தினுடைய லாபத்திலே தத்போக்தாவான ஸ்வாமி ஹ்ருஷ்டனுமாப்போலே, இவனை ப்ராபித்தால், ப்ராபிக்கப் பெற்றோமே! என்று உகப்பானும் இவ்வாத்மாவுக்கு நிரதிசய போக்தாவான தானாயிருக்கை. இவை மூன்றும் (அவனே) என்கிற அவதாரணத்தாலே—இவற்றிலிவனுக்கு அந்வயிப்பதொன்றுமில்லையென்கை.

இதில் (ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் அவனே) என்கையாலே — இவனுக்கு ஸ்வயத்நத்தில் அந்வயமில்லையென்னுமிடமும், (ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே) என்கையாலே ஸ்வப்ரயோஜநத்திலெல்லனுமிடத்தில் அந்வயமில்லையென்னுமிடமும் ஸித்தமாயத்து (70)

71. ஆனால், ஜ்ஞாத்ருத்வ கார்யமான கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களையுடையவனாகையாலே ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களுக்கு அர்ஹனாயிருக்க, இவை யிரண்டினுடையவும் நிவ்ருத்தி இவனுக்கு எவ்வழியாலே வருகிறதென்கிற சங்கையிலே அத்தையருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

71. ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய பலம், ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி சேஷத்வ பலம்.

அதாவது—ஜ்ஞாத்ருத்வ நிபந்தநமான கர்த்ருத்வ முண்டாயிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ராப்திக்குத் தானொரு யத்நம் பண்ணுமிருக்கையாகிற இந்த ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி, பராதீந ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிமத்த்வமாகிற பாரதந்த்ர்யத்தின் கார்யம்; அப்படியே, போக்த்ருத்வ முண்டா யிருக்கச்செய்தே அத்தலையை ரஸிப்பிக்குமதொழிய தனக்கென்ன ஒன்றில ரஸமின்றிக்கே யிருக்கையாகிற ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி, பராதிசயாதாயகத்வமே வடிவாயிருக்கையாகிற சேஷத்வத்தின் கார்யம். இத்தால்—பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்களிரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, அவ்வாகாரங்களை யறியவே இவையிரண்டும் தன்னடையே வருமென்றதாயத்து. (71)

72. ஆனால் இப்படி ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களிலந்வயமற்றிருக்குமாகில், இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும் ப்ரயோஜந மென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பரப்ரயோஜந) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

72. பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்; தத்விஷய ப்ரீதி சைதந்யபலம்.

அதாவது—*அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி* *வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும்* *உனக்கே நாமாட் செய்வோம்* என்கிறபடியே—பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யரூப ப்ரவ்ருத்தி இவனுடைய ப்ரவ்ருத்த்யுபயோகரூபமான

† ப்ராபிப்பிக்கு முபாயமும் என்று பெரியார் திருத்துவர்.

ப்ரயத்நத்துக்கு ப்ரயோஜநம். *நித்யகிங்கரः ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி* என்கிறபடியே— அத்தலையில் உகப்புக்கு உறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே அத்யந்த ஹ்ருஷ்டனாயிருக்கிற அந்த ப்ரீதி விஷயமாக வுடைத்தான ப்ரீதி, இவனுடைய அசித்வ்யாவ்ருத்தரூபமான சைதந்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமென்கை *படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே* என்னக்கடவதிறே. இத்தால்—பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வங்களாலே பலித்த ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்திகளை யுடையனான சேதநனுடைய ப்ரயத்ந சைதந்யங்களுக்கு, பாரதந்த்ர்ய சேஷத்வாநுகுணமாக ப்ரயோஜநங்களை சொல்லிற்றாய்த்து. (72)

73. சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்ம தர்மங்களா யிருக்கச் செய்தே, சேஷத்வாதிகளை ப்ரதாநமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளை தததநுகுணமாக யோஜிக்கைக்கு நியாமகமேது? மற்றைப்படித்தா னென்னோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அஹமர்த்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

73. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

(அஹமர்த்தமாவது)—*ப்ரத்யக்த்வேந அஹம் புத்தி வ்யவஹாரார்ஹமான ஆத்ம வஸ்து; ஜ்ஞாநாநந்தங்களாவன—தத்கதமான ப்ரகாசத்வாநுகூலத்வங்கள், *ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ் த்வாத்மா* *ஸ்வரூபமணுமாத்ரம் ஸ்யாத் ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம்* என்று இவற்றையிட்டிறே வஸ்துவை நிரூபிப்பது. (தடஸ்தமென்னும் படி) என்றது—பஹிரங்க நிரூபகதயா புறவிதழென்னும்படி யென்றபடி. (தாஸ்ய மாவது)—சேஷத்வம். இது (அந்தரங்க நிரூபகமாகையாவது)—பகவத் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க் கொண்டு தன் ஸத்தையாம்படி யிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே, ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு நிரூபித்துக்கொண்டே மற்றுள்ள ஆகாரங்களையிட்டு நிரூபிக்க வேண்டும்படி யிருக்கை. இத்தால் நிரூபகமாகையாவது— வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரத்திற் காட்டில் வ்யாவர்த்திப்பிக்குமதாகையாலே, தாஸ்யம் ஈச்வர வ்யாவர்த்தகமாய், ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் அசித்வ்யாவர்த்தகங்களாயிருக்கும்; இப்படி நிரூபகத்வயமும் வஸ்துவுக்கு அபேக்ஷிதமா யிருக்கச்செய்தே பகவத் ப்ரகாரதயா லப்த ஸத்தாகமான வஸ்துவுக்கு அசித்திற் காட்டில் உண்டான வாசியை யறிவிக்கிற மாத்ரமான ஜ்ஞாநாநந்தங்களை புறவிதழாம்படி ப்ரகாரத்வ ப்ரயுக்தமான சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமாயிருக்குமென்றதாய்த்து (இறே) என்று—இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி. ப்ரதமம் சேஷத்வத்தையிட்டு வஸ்துவை நிரூபித்துக்கொண்டு, பின்னை ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணனுமாய் ஜ்ஞாநகுணகனுமாய் அசித்வ்யாவ்ருத்தனுமாயிருக்கு மென்னுமிடத்தை த்ருதீயபதத்தாலே நிரூபிக்கிற ப்ரணவமும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களும் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரமென்னுமத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபதமும், முதலானவை இதில் ப்ரமாணம். *தாஸ பூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:. நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவ ச* இத்யாதிகளு முண்டிறே *அடியே னுள்ளான்* என்றாரிறே ஆழ்வார். திருக்கோட்டியூர்நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆறுமாஸம் ஆழ்வான் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிறேயிது. இப்படி சேஷத்வம் அந்தரங்க

நிரூபகமாகையாலே நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளைப் பற்றத் தத்அநுகுணமாக யோஜிக்கவேணுமென்று கருத்து. (73)

74. இது ஸ்வரூப நிரூபகமாகில் ஆத்மாவுள்ளவன்றே தொடங்கி யுண்டாய்ப் போரவேண்டாவோ, இதுக்கு முன்பின்றிக்கே இப்போதுண்டாகையாலும், லோகத்திலித்தான ஔபாதிகமாய் நடக்கக் காண்கையாலும், தாஸ்யமாத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்று தொடங்கி.

74. இதுதான் வந்தேறியன்று.

(இதுதான்) என்று ப்ரக்ருதமான தாஸ்யத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (வந்தேறியாவது)—ஆகந்துகம். (அன்று) என்கையாலே—ஸ்வாபாவிக மென்றபடி. *ஜீவேச் ஜீவநேச்சா யதி தே ஸைவ ஸத்தாயாம ஸப்ருஹா யதி, ஆத்மதாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர* *நானுனக்குப் பழவடியேன்* என்னக் கடவதிறே. (74)

75. ஆனால், வந்தேறியாக விவக்ஷிதங்களவை என்ன? இதுக்கு விரோதிகளானவையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாதந்த்ர்யமும்) என்று தொடங்கி.

75. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி.

ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது—நானெனக்குரியனென்றிருக்கை. அந்ய சேஷத்வமாவது—பகவதந்யவிஷயங்களிலே தொண்டுபட்டிருக்கை. இவற்றை வந்தேறியென்கிறது—இவனுடைய அவித்யாதிகளடியாக வந்தவையாகையாலே. (75)

76. இவை இதுக்கு விரோதிகளானமையை உபபாதிக்கிறார்மேல் (சேஷத்வ விரோதி) என்று தொடங்கி.

76. சேஷத்வவிரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்; தச்சேஷத்வவிரோதி ததிதர சேஷத்வம்.

(சேஷத்வ விரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்) என்றது—நானெனக்குரியனென்றிருக்குமளவில் ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வமில்லாமையாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் சேஷத்வத்தை யுதிக்க வொட்டாதென்றபடி. (தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதர சேஷத்வம்) என்றது—ஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தாலும் பகவத்வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலே ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருக்குமது நிருபாதிக சேஷியான அவன்பக்கல் சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்க வொட்டாதென்றபடி. (76)

77. (இதுதான் வந்தேறியன்று) என்று தொடங்கி உபபாதித்த அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார்மேல (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

77. அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத் துடைத்தால் ஆத்மாவுக்குக் கழியாதபோது அடியானென்றிறே.

அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமானரூபமாயும் ஸ்வாதந்த்ர்யரூபமாயும் இரண்டு வகைப்பட்டிறேயிருப்பது; அதில் இங்கு ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆர்ப்பு) என்கையாலே—அதினுடைய திரோதாயகத்வமும் ஆகந்துகத்வமும் தோற்றுகிறது, அத்தை (துடைக்கையாவது) ஸதாசார்யோபதேசாதிகளாலே

ஸ்வாஸ்த்யமாகப் போகக்கடவது. (ஆத்மாவுக்கழியாதபேர் அடியான்) என்றது—ஔபாதிகமான வர்ணாச்ரமாதிகளாலே வந்த அழிகிறபேர்கள் போலன்றிக்கே, யாவதாத்மாநுவர்த்தியான நாமம் தாஸனென்னுமதென்றபடி. (இறே) என்று இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணப்ரஸித்தி *தாஸபூதா: ஸ்வத:* *ஆத்மதாஸ்யம்* இத்யாதிகள் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள். ஆகையால், ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகள் ஔபாதிகம். தாஸ்யம் ஸ்வாபாவிக மென்னக் குறையில்லை யென்று கருத்து. (77)

78. அதுவென்? க்ராமகுலாதிகளால் வரும் வ்யபதேசமன்றோ நடந்து போகு கிறதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ராம) இத்யாதியால்.

78. க்ராமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்தஹேது

அதாவது—க்ராமகுலாதி வ்யபதேசம் அஹங்காரஜநகமாகையாலே ஸ்வரூப ஹாநிரூபாநர்த்தகர மென்றபடி. ஆகையால், அவற்றாலிவன் வ்யபதேஷ்டவ்யனல்ல னென்று கருத்து. (78)

79. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல் (ஏகாந்தி வ்யப தேஷ்டவ்ய:) என்று.

79. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:"

"ஏகாந்தி வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ் டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி". இத்தால்—பகவதேக பரனாயிருக்குமவன் க்ராமகுலாதிஸம்பந்தங்களையிட்டுச் சொல்லப்படுமவனல்லன், பகவத்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச் சொல்லப்படுமவன், அவனுக்கு அந்த க்ராமகுலாதிகளெல்லாம் பகவானே யென்கிறது. (ப்ராப்தாவும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இச்சேதநனுடைய ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்த்யாதிகளைத் தோற்றினபடியாலே இவற்றுக்கு நிதானமின்னதென்றும், ஏவம் பூதனுடைய ப்ரயத்நசைத்யப்ரயோஜநமும் சேஷத்வாதிப்ராதாந்யஹேது ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய தாஸ்யாந்தரங்க நிரூபகத்வமென்றும் இப்படியிருக்கிறவிது ஸ்வாபாவிகம், ஏதத் விரோதிகள் ஔபாதிகமென்றும், தந்நிவ்ருத்தியி லாத்மாவுக்கு தாஸ்யமே நித்ய நிரூபகமாயிருக்கு மென்கையாலே யிவ்வர்த்தத்தை ஸூசிப்பித்தும், க்ராம குலாதிகளா லிவன் வ்யபதேஷ்டவ்ய னல்லனென்றும், உக்தார்த்தத்தில ப்ரமாணமுஞ் சொல்லுகையாலே, (ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி) இத்யாதி வாக்ய தொடங்கி யிவ்வளவும் ப்ராஸங்கிகம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால—ப்ரபத்திக்கு தேசாதிநியமங்களில்லை, விஷய நியமமேயுள்ளதென்னுமிடமும், அவ்விஷயந்தானின்னதென்னுமிடமும் அவ்விஷ யத்தினுடைய வைலக்ஷண்யமும், அதில் ப்ரபத்திபண்ணுமதிகாரிகளுடைய த்ரை விதயமும், ப்ரபத்தியையுபாயமாக்கினால் வருமவத்யமும், ப்ரபத்திதன்னுடைய ஸ்வ ரூபாதிகளும், ப்ரபத்தவ்யனே உபாயமென்னுமிடமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (79)

80. அநந்தரம், அதிகாரி சோதநம் பண்ணுகிறது. உபாயம் உபேயார்த்த மாகையாலும், (உபேயத்திலுகப்பும்) என்றும் (பரப்ரயோஜநப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம

தத்விஷயப்ரீதி சைதந்யபலம்) என்றும் உபேயாதிகாரமும் கீழ ப்ரஸக்தமாகையாலும், த்வயநிஷ்டனானவதிகாரிக்கு உபயமும் அபேக்ஷிதமாகையாலும், உபாயோபேயாதிகாரங்களில் இச்சேதநனின்னபடி யிருக்கவேணுமென்னுமத்தை தத்தந்நிஷ்டரை நிதர்சநமாக்கிக்கொண் டருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

80 உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கை யாண்டானையும்போலே யிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமாளையும் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும்போலே யிருக்கவேணும்.

(உபாயத்துக்கு) என்றது—உபாயத்துக்கதிகாரியாம்போதென்றபடி. உபாயாதிகாரத்துக்கென்னவுமாம். அப்படியே (உபேயத்துக்கு) என்றதுவும். (உபாயத்தில்) என்று பாடமானபோது, உபாயவிஷயத்திலென்றபடி. இப்படியே மற்றையதுவும். (80)

81 அவர்களைப்போலேயிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, அவர்கள் தங்கள்படிகளை யடைவேயருளிச்செய்கிறார் மேல். அதில் பிராட்டியுடையவும் த்ரௌபதியுடையவும் படிகளையருளிச்செய்கைக்குடலாக ப்ரதமத்திலே உபயர்க்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார். (பிராட்டிக்கும்) என்று தொடங்கி.

81. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும் அசக்தியும்.

அதாவது—*தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்* என்றிருந்த பிராட்டிக்கும் *ரக்ஷ மாம்* என்ற த்ரௌபதிக்கும் தம்மில் வாசி, *சீதோ பவ* என்று நெருப்பை சீதமாக்கினாப்போலே *தக்தோ பவ* என்று விரோதிவர்க்கத்தை பஸ்மமாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல சக்தியுண்டாகையும், ஸ்வயத்நத்தாலே விரோதிகளைத் தள்ளித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் பார்த்தாலும் ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகைக் கீடான சக்தி தனக்கில்லாமையுமென்கை. (81)

82. ஏவம்பூதரானவர்கள் செய்தவைதன்னை யருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள், த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்) என்று.

82. பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

(ஸ்வசக்தியை விடுகையாவது)—ரக்ஷகரான பெருமாளே ரக்ஷிக்குமத்தனையல்லது நம்முடைய சக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம் பாரதந்த்ர்யத்துக்கு நாசகமென்று ஸ்வசக்தியைக்கொண்டு கார்யம் கொள்ளாதொழிகை *அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச் சாநுபாலநாத், ந த்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா* என்றாளிறே. (லஜ்ஜையை விடுகையாவது)—துச்சாஸநன் ஸபாமத்யே துகிலை யுரிகிற வளவில் லஜ்ஜாநிஷ்டையாய்க்கொண்டு தானொருதலைபிடிக்குமதன்றிக்கே இரண்டுகையும் விடுகை. பேரளவுடையாளாகையாலே பிராட்டிக்கு 'பெருமாளே

ரக்ஷகர்' என்று விச்வஸித்து ஸ்வசக்தியை விட்டிருக்கலாம், அத்தனையல்லவன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, மஹாபத்தசையிலே 'இவளுக்கு க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன்' என்று மஹாவிச்வாஸம்பண்ணி மஹாஸபாமத்யே இவள் லஜ்ஜையைவிட்டதிறே அரிது. (திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்) அதாவது—ஸ்வரக்ஷணஹேதுவான ஸ்வவ்யாபாரங்களை விட்டானென்றபடி. ஒரு ஶ்வகனுடைய நாயை ஒரு ஶ்வகனடிக்க அவன் அது பொறாமல் அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனையுங்கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வதாகவிருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஒரு க்ஷுத்ரசேதநன் தன்னபிமானத்திலேயொதுங்கினதென்னுமிவ்வளவுக்காகத் தன்னை யழியமாறினபடி கண்டால் பரமசேதநனபிமானத்திலே யொதுங்கினால் அவனென்னபடுமோ! என்று, ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களையடையவிட்டு அகத்தாயோ பாதியாகத் தம்மை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு அப்போதேவந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவித்திருவாசலில் கைப்புடையிலே புக்குக் கண்வளர்ந்தாரென்று ப்ரஸித்தமிறே (82)

83. இனி உபயாதிகாரிகளில் ப்ரதாநரான இளைய பெருமாள் படியை விஸ்தரேணவருளிச்செய்கிறார் (பசியர் என்று தொடங்கி.)

83. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறு முண்ணவேணும் அடுகிறசோறு முண்ணவேணு மென்னுமாப்போலே காட்டுக்குப்போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரிவில் தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமைசெய்யவேணும் எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும் ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும் என்றார்; படைவீட்டில் புகுந்த பின்பு, காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம் பாகத்திலே வயிறுநிறைப்பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக் குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து அடிமைசெய்தார்.

அதாவது—பசியராயிருப்பார், தங்களை பசியின கனத்தாலே, இதற்கு முன் பாகின சோறும் இப்போ தாகிற சோறும் எல்லாம் நாமே யுண்ணவேணும் என்று மநோரதிக்குமாப்போலே: பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளுகிறபோது, *பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தரான இளையபெருமாள், படைவீட்டில் நின்றும் புறப்படுவதற்கு முன்னே கூடப்போவதாக உத்யோகிக்கிற படியைக்கண்டு, நீர்நில்லும் என்று நிர்ப்பந்தித்தருள *குருஷ்வ மாமநுசரம் வைதர்ம்யம் நேஹ வித்யதே, க்ருதார்த்தோஹம் பவிஷ்யாமி தவசார்த்தப் ப்ரகல்பதே* என்றும், கங்கை கடத்தேறினவன்று மீளவிடுகைக் குறிப்பாக அவர் அநேகமருளிச்செய்ய* நச ஸீதா த்வயா ஹீநா நசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ* என்றும் சொல்லுகையாலே பிரிவில் தரியாமையை முன்னிட்டு *குருஷ்வ மாம* என்றவநந்தரத்திலே, *தநுராதாய ஸகுணம் கநித்ர பிடகாதர:, அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி பந்தாநமநுதர்சயந் ஆஹரிஷ்யாமி தே நித்யம் மூலாநி ச பலாநி ச, வந்யாநி யாநி சாந்யாநி ஸ்வாஹாராணி தபஸ்விநாம்* என்கையாலே ஸ்வசேஷத்வாநுகுணமாக அடிமை செய்யவேணுமென்றும், தத்நந்தரத்திலே * பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே *

என்கையாலே— அதுதன்னிலு மின்னவின்ன வடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லாவடிமையும் செய்யவேணுமென்றும், பஞ்சவடியிலே எழுந்தருளினபோது, நீரும் நிழலும் வாய்த்திருப்பதொரு ப்ரதேசத்தைப் பார்த்துப் பர்ணசாலையைச் சமையும் என்ன, *ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸம்யதாஞ்ஜலி:, ஸீதா ஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தம் இதம் வசந மப்ரவீத்* என்று— இத்தலையிலே ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை வைத்த போதே பெருமாள் நம்மைக் கைவிட்டாரென்று விக்ருதராய், பிராட்டி முன்னிலை யாகக் கையுமஞ்சலியுமாய் நின்று *பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷசதம் ஸ்திதே, ஸ்வயந்து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத* என்கையாலே—அடிமை செய்யுமளவில ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற தோஷம் கலசாதபடி உசித கைங்கர்யங்களிலே யேவிக்கொள்ள வேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்தா ரென்கை. (படைவீட்டில்) இத்யாதி திருப்படை வீட்டிலே எழுந்தருளிவந்து புகுந்து திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது, தம்மோடுகூட அடிமை செய்கைக்கொருவருமில்லாததொரு தனிக்காட்டிலே தாமே யடிமைசெய்து கைங்கர் யாபிநிவேசத்தைப் பெருக்குகையாலே, ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிறறைப் பெருக்கினவன் ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதாப்போலே, ஸ்ரீ பரதாழ்வான் தொடக்கமானவர்களோடொக்கத் தாமும் ஓரடிமைசெய்து நிற்கமாட்டாதே, திருவெண்கொற்றக் குடையை யெடுக்கை திருவெண்சாமரம் பரிமாறுகையாகிற இரண்டடிமையை ஏககாலத்திலே செய்தாரென்கை. இந்த வ்ருத்தாந்தந்தான் ஸ்ரீராமாயணத்திலில்லை. *சத்ரசாமர பாணிஸ்து லக்ஷ்மணோநுஜகாம ஹ* என்கிறது ஸ்ரீராமாயணமன்றோ வென்னில்; காட்டுக் கெழுந்தருளுவதற்கு முன்னே திருவபிஷேகார்த்தமாக வலங்கரித்து, தம்முடைய திவ்யாந்த:புரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டு, சக்ரவர்த்தி திருமாளிகையை நோக்கித் திருத்தேரிலே யேறிப் பெருமாளெழுந்தருளுகிறபோது, இளையபெருமாள் செய்த வ்ருத்தாந்தமாகத் திருவயோத்யா காண்டத்திலே சொல்லப்பட்டதாகையாலே, இவ்விடத்துக்குச் சேராது. ஆனால், இவர் என்கொண்டிப்படி யருளிச்செய்தா ரென்னில்; பாத்மபுராண ப்ரக்ரியையாலே யருளிச்செய்தார். *அத நக்ஷத்ரே புண்யே சுப லக்நே ஸுந்விதே, ராகவஸ்யாபிஷேகார்த்தம் மங்கலஞ் சக்ரிரே ஜநா:* என்று தொடங்கிப் பரக்கச்சொல்லிக்கொண்டு வந்து, *மந்த்ர பூதஜலைச் சுத்தைர் முநயஸ் ஸம்சிதவ்ரதா:—ஜபந்தோ வைஷ்ணவாந் ஸூக்தாந் சதுர்வேத மயாந் சுபாந்—அபிஷேகம் சுபஞ்சக்ரு: காகுத்ஸ்தம் ஜகதாம் பதிம்—தஸ்மிந் சுபதமே லக்நே தேவ துந்துபயோ திவி—நிநேது: புஷ்ப வர்ஷாணி வவர்ஷுச்ச ஸமந்தத:—திவ்யாம்பரைர் பூஷணைச்ச திவ்யகந்தாநுலேபநை:—புஷ்பைர் நாநா விதைர் திவ்யைர் தேவ்யா ஸஹ ரகூத்வஹ:—அலங்க்ருதச்ச சுசுபே முநிபிர் வேதபாரகை:—சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந் லக்ஷ்மணஸ் ததா—பார்ச்வே ப்ராத சத்ருக்நௌ தாலவ்ருந்தம் விஜேஜது:—தர்ப்பணம் ப்ரததௌ ஸ்ரீமாந் ராக்ஷஸேந்த்ரோ விபீஷண:—ததார பூர்ண கலசம் ஸுக்ரீவோ வாநரேச்வர:—ஜாம்பவாம்ச்ச மஹா தேஜா: புஷ்ப மாலாம் மநோஹராம்—வாலிபுத்ரஸ்து தாம்பூலம் ஸகர்ப்பூரம் ததௌ ப்ரியாத்—ஹநூமாந் தீபிகாம் திவ்யாம் ஸுஷேணஸ்து த்வஜம் சுபம்—பரிவார்ய மஹாத்மாநம் மந்த்ரிணஸ் ஸமுபாவிசந்* என்று பாத்ம புராணத்தில உத்தரகண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதா மத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டதிறே, *சத்ரஞ்ச சாமரம் திவ்யம் த்ருதவாந்* என்றது தோற்றவிறே (திருவெண்கொற்றக் குடையையும் திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து) என்றருளிச்செய்தது. ... (83)

84. பெரிய வுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள் ; சிந்தயந்திக்கு உடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

84. (பெரிய வுடையாரும் பிள்ளை திருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள்) ஸ்ரீஜடாயு மஹாராஜரை பெரியவுடையார் என்றாய்த்து நம் முதலிக ளருளிச்செய்வது. இவர்தாம், பஞ்சவடியிலே பெருமாளெழுந்தருளி தம்மை ஸ்வீகரித்த *இஹ வத்ஸ்யாமி ஸௌமித்ரே ஸார்த்தமேதேந பக்ஷிணா* என்றவன்று தொடங்கி திருவடிகளுக்கு மிகவும் பரிவராய், பெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யாச்ரமத்துக்கு காவலாக வர்த்தியா நிற்கச்செய்தே, அஸந்நிதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டு போக, அப்போது பிராட்டி இவரை யொரு வருக்ஷத்தின்மேலே கண்டு *என்னை யிவனிப்படி யபஹரித்துக் கொண்டு போகாநின்றான்* என்று இவர் பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட, உறங்குகிறவிவர் அந்த ஆர்த்த த்வநியைக் கேட்டுணர்ந்து, ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக் கண்டு *உனக்கிது தகாது காண்* என்று தாமுபதேசம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே, *நம்ப்ராணனோடே யிது கண்டிருக்கக் கடவோமல்லோம், யுத்தம்பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் முடிதல் செய்யக் கடவோம்* என்று அத்யவஸித்து, அதிபலபராக்ரமனான ராவணனோடே மஹாயுத்தத்தைப்பண்ணி, அவன் கையாலே யடிபட்டு விழுந்து தந்திருமேனியை விட்டாரிறே. பிள்ளை திருநறையூரரையர் ஸகுடும்பமாக திருநாராயணபுரத்தில் வேதநாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கச் சென்று புக்கவளவிலே, பரஸமயிகள் அந்தக் கோயிலிலே அக்நி ப்ரக்ஷேபத்தைப் பண்ண, உள்ளு நின்றவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டோடிப் போகச் செய்தே, அந்த வெம்பெருமான் திருமேனிக்கு அழிவு வருகிறபடியைக் கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாத ப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமும் மோக்க முடிவதாக அத்யவஸித்து இவர் நிற்கையாலே பிள்ளைகளும் இவரை விட்டுப் போகோம் என்று நிற்க, அவர்களும் தாமும் கூடவந்துக் குளனே நின்று திருமேனியை விட்டாரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(சிந்தயந்திக்கு உடம்பு தன்னடையே போயிற்று) அதாவது *காசித் ஆவஸதஸ்யாந்தே ஸ்தித்வா த்ருஷ்ட்வா பஹிர்குரும் — தந்மயத்வேந கோவிந்தம் தத்யௌ மீலிதலோசநா. தச்சித்த விமலாஹ்லாத க்ஷீண புண்யசயா ததா — தத்ப்ராப்தி மஹா து:க்கவிலீநாசேஷ பாதகா — சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம் — நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா* என்கிறபடியே திருக்குரவையி லன்று திருக்குழலோசையைக் கேட்டு, ஸ்ரீப்ருந்தாவனத்தேறப் போவதாகப் புறப்பட்டவளவிலே, குருதர்சனத்தாலே போகமாட்டாமல் நின்று க்ருஷ்ணனை த்யானம்பண்ணி, தத்கதசித்தையாகையாலே வந்த நிர்மல ஸுகத்தாலும் தத்ப்ராப்தி விளம்பமான விரஹ து:க்கத்தாலும் ப்ரக்ஷீணாசேஷ புண்யபாபையாய், தத்ஸ்மரணம் செல்லாநிற்க, தத்ப்ராப்த்யலாப க்லேசத்தாலே தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே, இவளுக்குத் தானுபேக்ஷிக்க வேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே விட்டுக்கொண்டு நின்றதென்கை. (84)

85. ஆக இப்படி நிதர்சநபூதர்படிகளைச் சொல்லி, இனி இவர்களைப்போலே யிருக்கவேணுமென்றதின் கருத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உபாயத்துக்கு) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

85. உபாயத்துக்கு, சக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலைய வேணும்; உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்

அதாவது—உபாயத்துக் கதிகாரியாம்போது, தன்னுடைய ரக்ஷணம் தானே பண்ணிக்கொள்ளுகைக் குறுப்பான சக்தியும், தான் பரிக்ரஹிக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் நாட்டார் சிரிக்குமதுக்குக் கூசும் லஜ்ஜையும், தன் பாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நமும் கைவிடவேணும், உபேயத்துக் கதிகாரியாம்போது, சேஷியைப் பிரியாதே நின்று எல்லாவடிமையு மவனேவின்படி செய்ய வேணுமென்னும் ப்ரேமமும், அத்தலைக்கொரு நிறைவரில் அதுகண்டாற்றமாட்டாமல் தன்னுடைமையை யுபேக்ஷிக்கையும், தத்விச்லேஷாஸஹத்வத்தால் தரித்திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியாகையும் வேணுமென்றபடி. ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே யிருக்கையாவது—இவ்வதிகாரங்களை யுடையராகை யென்று கருத்து.

86. விஷ்ணோ: கார்யம் ஸமுத்திச்ய தேஹ ந்யாஸோ யதா க்ருத:—ததா வைகுண்டமாஸாத்ய முக்தோ பவதி மாநவ: என்று ஆக்நேய புராணத்திலும், *தேவகார்ய பரோ பூத்வா ஸ்வாமி கார்யம் ததைவ ய: பரித்யஜேத்—ஸயாதி விஷ்ணு ஸாயுஜ்யமபி பாதக க்ருந் நர:* என்று வாயவ்யத்திலும், *ரங்கநாதம் ஸமாச்ரித்ய தேஹந்யாஸம் கரோதிய:—தஸ்ய ஸர்வே மஹாதோஷா: ஸர்வே கச்சந்த்யாத்யந்திகம் லயம்* என்று வாமநீயத்திலும் சொல்லுகையாலும், விசேஷித்து ஆச்வமேதிக பர்வத்தில் வைஷ்ணவ தர்ம சாஸ்த்ரத்தில் பஞ்சமாத்யாயத்திலே *அக்நி ப்ரவேசம் யச்சாபி குருதே மத்கதாத்மநா—ஸ யாத்யக்நி ப்ரகாசேந விமாநேந மமாலயம். ப்ராணாம்ஸ் த்யஜதி யோ மர்த்யோ மாம ப்ரபந்நோ பயநாசகம்—பால ஸூர்ய ப்ரகாசேந வர்ஜேத் யாநேந மத் க்ருஹம்* என்று பகவான்தானே யருளிச் செய்கையாலும், இப்படி மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதர்த்தமான ஸ்வதேஹத்யாகம் அசக்ய ஸாதநனான இவனுக்கு த்யாஜ்யமன்றோ, ப்ரபந்நரா யிருக்கிற பிள்ளை திருநறையூரரையரிதனை யநுஷ்டிப்பா னென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி

86. இவனுக்கு வைதமாய வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே.

அதாவது. *இதம் குர்யாத்* என்று ஒருவிதிப்ரயுக்தமாய் வருமதிறே ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம் பண்ணி யிவனுக்குக் கைவிடலாவது, அங்ஙனன்றிக்கே, தன் விரஹத்தி லாற்றப் போகாதபடி போக்ய முமாய் ப்ராப்தமுமான விஷயத்தில் ராகப்ரயுக்தமாய வருமது வருந்தியும் கைவிடப் போகாதிறே யென்கை. ... (85)

87. வைதமாய் வருமளவில ஸுத்யஜமாய், ராகப்ராப்தமாய்வருமளவில துஸ்த்யஜமாவானென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். (உபாயத்வ) இத்யாதியாலே.

87 உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்

(உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்) என்றது—வைதமாய வரும் தசையில தேஹத்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே, அவ்வநுஸந்தாந மிவனை ஸாதநதயா ஸம்ப்ரதிபந்நமான இத்தேஹத்யாக ரூப ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் மீளுவிக்குமென்றபடி. (உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்) என்றது—

ராக ப்ராப்தமாய் வரும் தசையில், இவ்விஷயத்துக்கு ஹாநிவரக் கண்டிருப்பதில் முடிகையே நல்லது என்று தேஹத்யாகந்தன்னை புருஷார்த்தமாக வநுஸந்திக்கை யாலே, அவ்வநுஸந்தாந மிவனை யதிலே மூளுவிக்கு மென்றபடி. அன்றிக்கே, வைதமாய் வரும்போது, பகவத் விஷயத்தி லுபாயத்வாநுஸந்தாநம் இதுக்கு நிவர்த்தகமாம்; ராக ப்ராப்தமாய் வரும்போது, அவ்விஷயத்தில் உபேயத்வாநுஸந்தாந மிதுக்கு ப்ரவர்த்தகமா மென்னவுமாம் (87)

88\. இப்படியொரு ஸாதந புத்த்யா வன்றிக்கே, தத் விஷய ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே ஸ்வதேஹத்தை விடும்படியான நிலை விளையக் கூடுமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அப்ராப்த) இத்யாதியாலே.

88\. அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபிக்கவேணுமென்றிரா நின்றால், ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

அதாவது—ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே ப்ரவணனானவன், தன்னை யழியமாறி யாகிலும் அவ்விஷயத்தை லபிக்கவேணுமென்று ஸ்வதேஹ த்யாகத்திலே ப்ரவர்த்தியாநின்றால், ஸ்வரூபப்ராப்தமான விலக்ஷணவிஷயத்திலே ப்ரவணனானவனுக்கு, அவ்விஷயத்தைப் பற்றத் தன்னையழியமாறுகை யாகிறவிது கூடுமென்னுமிடம் கைமுத்யஸித்தமன்றோ வென்கை ஒரு வேசையையாளிலே யொருவன் அதிஸக்தனாய்க்கொண்டு போருமவனாய், அவளுக்கு வ்யாதி கனக்கவந்த வளவிலே * இவள் ஆறியெழுந்தவாறே நான் என் தலையையரிந்து தருகிறேன் * என்றொரு தேவதைக்கு ப்ரார்த்தித்து, பின்பு தலையையரிந்துகொடுப்பதும் செய்தானென்று ப்ரஸித்தமிறே. (88)

89\. உபாயோபேயாதிகாரங்களுக்குடலாக மற்றுஞ் சொன்ன அநுஷ்டாநங்கள்போலன்றிக்கே, உபாயதயா சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே, அந்ய ஸாதநனுக்கு அநநுஷ்டாநமான விந்த தேஹத்யாகம் ராகப்ராப்தமாகையாலே துஸ்த்யஜமா யிருந்ததே யாகிலும், உபாய கோடியிலே யந்வயித்தன்றி நில்லாதே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அநுஷ்டாநமும்) என்று தொடங்கி.

89\. அநுஷ்டானமும் அநநுஷ்டானமும் உபாயகோடியிலந்வயியாது

அதாவது—அநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வசக்தித்யாகாதிகளும் ப்ரேமாதிகளும் உபாயோபேயாதிகாராங்கதர்ப்பூதமாகையாலே உபாயகோடியிலந்வயியாதாப் போலே, அநநுஷ்டாநமாகச் சொன்ன ஸ்வதேஹத்யாகமும், உபாய புத்த்யா அநுஷ்டிதமன்றிக்கே ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாயகோடியி லந்வயியாது, உபேயாதிகாரத்திலே யந்தர்ப்பவிக்குமத்தனை என்கை. உபாயதயா சாஸ்த்ர ஸித்தமேயாகிலும், உபாயபுத்த்யா வநுஷ்டிதமானதுக்கேயிறே உபாயத்வமுள்ளது அங்ஙனன்றாகில ப்ரபந்நனான வநுபாயபுத்தியற உபேயபுத்த்யா பண்ணுகிற புண்யதேச வாஸாதிகளு முபாயகோடியிலே அந்வயிக்க வேணுமிறே. (89)

90\. அன்றிக்கே, இந்த ப்ரவ்ருத்திதான உபாயகோடியிலேயந்வயித்ததாகிலும் அநந்யோபாயத்வத்துக்குக் குலைதல் வருமிதக்கனையிறே, அது ப்ரேமபரவசர்க்கு

அவத்யமன்றென்னைக்காக ப்ரேமபரவசர் ப்ரவ்ருத்திகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (அநந்யோபாயத்வமும்) என்று தொடங்கி

90. அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணாநின்றோமிறே.

அநந்யோபாயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது *திருந்தவே நோற்கின்றேன்* *நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள்* *குதிரியாய் மடலூர்தும்* *ஓத்நாமம்* *ஊராதொழியேன் நான் வாரார்பூம் பெண்ணைமடல்* *உலகறியவூர்வன் நான=மன்னியபூம் பெண்ணைமடல்* என்று சொன்னபடியே நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலான வ்யாபாரங்களிலே இழிகை. அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது—அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கை தவிர்ந்து, *நமக்கே நலமாதலில்* என்றும், *தூமலர்த்தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்* என்றும்—தனக்கு அதிசயம் தேடத்தொடங்குகை. அநந்யதைவத்வம் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தியாவது *காமதேவா உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்* *பேசுவதொன்றுண்டு இங்கெம்பெருமான்* என்று காமன் பக்கலிலே தேவதா புத்தி பண்ணி யாராதிக்கை. (காணாநின்றோமிறே) என்றது—ப்ராப்ய வஸ்துவின் ப்ராவண்யாதிசயத்தாலே பேரன்புடையவர்கள் பக்கலிலே உண்டாகக் காணாநின்றோமிறே என்கை. முன்பு சொன்ன ப்ரவ்ருத்திக்கு உபாயகோட்யம்சம் வஸ்துகத்யா வருமென்று கொள்ளுகிற மாத்ரமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, ஸ்வோபாயபுத்த்யா அனுஷ்டிதமானவையிறே இவை, ஆகையால ப்ரேமபரவசர்களிது அவத்யமன்றென்று கருத்து. (90)

91 இத்தனையும் கலக்கத்தாலே வந்தவையிறே, அஜ்ஞானமூலமாய் வருமவை யொன்றும் ஆதரணீயமன்றே என்ன அருளிச்செய்கிறார். (ஜ்ஞான) இத்யாதியாலே.

91. ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்.

(ஜ்ஞான விபாகமாவது)—*ஞானம் கனிந்தநலம்* என்கிறபடியே—ஜ்ஞானத்தினுடைய பரிபாக ரூபமான பக்தி. அதின் கார்யமான (அஜ்ஞானமாவது)—அந்த பக்த்யதிசயத்தாலே வரும் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகாபாவம்; அத்தாலே வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்களெல்லாம் (அடிக்கழஞ்சுபெறும்) என்றது—அதி ச்லாக்யங்களாயிருக்குமென்றபடி. காம நிபந்தமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையே ஹேயங்களென்று கருத்து .... (91)

92 ஆனாலும், இவ்வதிப்ரவ்ருத்தி இத்தலையில் ப்ரவ்ருத்தியிலொன்றையும் ஸஹியாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (உபாய) இத்யாதியாலே

92. உபாயபலமாய உபேயாந்தர்பூதமாயிருக்குமது உபாயப்ரதிபந்தகமாகாது.

(உபாயபலம்) என்றது—ஸித்தோபாயமான அவன் பண்ணின க்ருஷிபலமென்றபடி. *மயர்வற மதிநலமருளினன்* *பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்த

காரமர்மேனி நங் கண்ணன்* என்றும்—ஏவம்பூத ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுவான பக்திக்கு உத்பாதகனும் வர்த்தகனு மவனேயிறே, ஆகையாலே, பக்திபாரவச்ய நிபந்தநமான இப்ப்ரவ்ருத்தியை யுபாயபல மென்கிறது. (உபேயாந்தர்பூதமா யிருக்கும்து) என்றது —ப்ராப்ய த்வரையின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப் பெல்லாம் நம்மை யாசைப்பட்டிப்படி படப்பெறுவதே! என்று அவன் முகமலருகைக் குறுப்பாகையாலே, மடலெடுக்கை தொடக்கமான இந்த ப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்தோபாதியாய்க்கொண்டு உபேயத்திலே அந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமென்கை. (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றது—ஏவம்பூத மானது உபாயத்தினுடைய கார்யகரத்வத்துக்கு விலக்காகா தென்றபடி. (92)

93. இப்படி மடலெடுக்கை முதலானவை ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகா தென்னுமிடம் சொல்லி, அவை தனக்கு ஸித்தோபாய ஸாம்யத்தை விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிறார்மேல் (ஸாத்ய ஸமாநம்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

93. ஸாத்யஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்யப்ராவண்ய மடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

அதாவது—ஸாத்ய வஸ்துவே ஸாதநமாகையாலே ஸாத்யத்துக்கு ஸமாந மென்றும், பல விளம்பத்தை ஸஹியாதே சீக்ரமாக கார்யம் செய்து கொடுக்கு மென்றுமிறே இதர ஸாதநங்களிற் காட்டில் ஸித்தஸாதநத்துக்கு ஏற்றம், ஸாத்யத்தில் ப்ராவண்யமடியாகவிறே இந்த ஸாதநபரிக்ரஹார்த்தமாகி விழிகிறது; அவை இரண்டு மிவற்றுக்கு முண்டென்று கருத்து. எங்ஙனே யென்னில்; மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திகள் சேஷிக்கு அதிசயகரங்களாகையாலே கைங்கர்யரூப ஸாத்யத்துக்கு ஸமாநங்களா யிருக்கையாலும், மடலூருதல் சோனப்பு சோறுகுதல் செய்வ னென்று துணிந்தபோதே ஸர்வேச்வரன் த்வரித்துக்கொண்டு வந்து இவர்கள் காலிலே விழும்படி பண்ணிக்கொடுக்கையாலே பலவிளம்பாஸஹங்களா யிருக்கை யாலும், ஸித்தஸாதநம்போலே இதரஸாதநங்களிற் காட்டிலேற்றத்தையுடைத்தாய், ஸாத்யப்ராவண்ய மடியாக இவற்றி லிழிகிற ஆகாரமு மொத்திருக்கையாலே, இத்தால—ஸித்தோபாயத்தை யொழியவு மிதுதானே கார்யம் செய்யவற்றாகையாலே தத்ப்ரதிபந்தக மென்னும் தோஷமில்லை யென்று கருத்து. அன்றிக்கே, (உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது) என்றதை யின்னமும் முகபேதத்தாலே யுபபாதிக்கிறார் (ஸாத்ய) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே. அதாவது—பால மருந்தாமாப்போலே ஸாத்ய வஸ்து தானே ஸாதநமாகையாலே ஸாரஸ்யத்தில் ஸாத்யத்தோ டொத் திருக்கு மென்றும், ஸாத்யத்தை ப்ராபிக்கு மளவில் காலவிளம்பத்தைப் பொறுத்து கடுக ப்ராபித்துவிடுமென்றுமன்றோ ஸாதநாந்தரத்திற் காட்டில் ஸித்த ஸாதநத்துக் கேற்றம்; இப்போது சொல்லுகிறது, இவ்வாகார த்வயமும் ஸாத்ய ப்ராவண்ய ஹேதுவாமென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படியாகையாலே, தானடியாக விளைந்து க்ஷணகால விளம்பம் பொறாமல் அடிக்கும்படி முறுகடியிடுகிற ஸாத்ய ப்ராவண்ய மடியாகவிறே மடலெடுக்கை முதலான விஸஸாதநத்தி லிழிகிறதென்கை. ஆகை யாலே, ஏவம்பூத ப்ராவண்யத்தின் முறுகுதலாலே கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுச் செய்கிற விப்ப்ரவ்ருத்திகள் உபாயம் மேல்விழுந்து கார்யஞ்செய்கைக்கு உடலாமித்தனை யல்லது தத்ப்ரதிபந்தகமாகா தென்று கருத்து.

ஆக, (இவனுக்கு வைத்தமாய் வருமதிறே த்யாஜ்யங்களாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும் வர, பிள்ளை திருநறையூரரையர் ப்ரவ்ருத்தி வ்யாஜத்தாலே, பகவத் ப்ரபந்நனுமிருந்தானேயாகிலும் உபேயபரனானவனுக்கு தத்விஷய ப்ராவண்யத்தாலே வரும் ஸ்வதேஹ த்யாகம் துஸ்த்யஜம், உபாய புத்த்யாவநுஷ்டிதமல்லாமையாலே அதுதானுபாய கோடியிலந்வயியாது, வஸ்துகத்யா அந்வயித்ததாகிலும் ப்ரேம பரவசர்க்கு தோஷாயவன்று. புத்தி பூர்வகமாக வகதயோபாயத்வாதிகள் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்திகள் தெளியக் கண்டவர்கள் பக்கலிலும் காணுகையாலே; இவைதான் அஜ்ஞாந மூலமேயாகிலும் ப்ரேம கார்யமான வஜ்ஞாநத்தாலே வந்தவையாகையால் அதிசயங்கள், ஸித்தோபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது, அவ்வளவன்றிக்கே அத்தோடொக்கச் சொல்லலாம்படியன்றோ இவற்றின் பெருமையென்று சொல்லுகையாலே உபேயாதிகாரத்தில (தன்னைப் பேணாமை) என்று சொன்ன இது அங்க ஸாதகத்வத்துக்குச் சேருமோவென்னும் மதிசங்கா பரிஹாரம் பண்ணப்பட்டது. (93)

94. ஏவம்பூதமான ப்ராவண்யம் விஷய வைலக்ஷண்யாதீனமத்தனையன்றோ, சமதமாதி யாத்மகுணங்களன்றோ அதிகாரத்தை விளைவிப்பதென்ன; அவை தன்னையுமிதுதானே யுண்டாக்குமென்கிறார் மேல் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

94. இவனுக்குப் பிறக்கும் ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

சமதம நியதாத்மா *அமாநித்வம்* இத்யாதிப்படி சொல்லுகிறபடியே—இச்சேதநனுக்குண்டாகக்கடவ வாத்மகுணங்கள் தானநேகமுண்டிறே; அவை யெல்லாவற்றுக்கும் இந்த ப்ராவண்யம்—(ப்ரதாந ஹேதுவாகையாவது)—அநுகூலஸஹவாஸ சாஸ்த்ராப்யாஸ ஸதாசார்யோபதேசாதிகளான ஹேத்வந்தரங்களிற்காட்டில் முக்கிய ஹேதுவாயிருக்கை .. .. (94)

95. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாணோபாதாநம் பண்ணுகிறார். (மாற்பால) என்று தொடங்கி

95. *மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப* *பரமாத்மநி யோரக்த:* *கண்டு கேட்டுற்றுமோந்து*

மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு—நூற்பால் மனம் வைக்க நொய்விதாம் என்று—ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே ஹ்ருதயம் ப்ரவணமாக, போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளுடைய தோளோடே யணைகையில் நசையற்று, ப்ரமாணங்களிலே மநஸ்ஸை வைக்க வெளிதாமென்றும்; *பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோऽபரமாத்மநி* என்று—பரமாத்மாவின் பக்கலிலே ரக்தனாய் அத்தாலே பரமாத்மேதர விஷயத்தில் விரக்தனானவனென்றும்; *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு—கண்டு கேட்டுற்றுமோந்துண்டுழலுமைங்கருவி கண்ட வின்பம் தெரிவரிய வளவில்லாச் சிற்றின்பம் ஒழிந்தேன்* என்று—பெரிய பிராட்டியாரும் தேவருமாயொரு தேசவிசேஷத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கிற சேர்த்தியைக் கண்டு அங்கே ப்ரவணனாய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களில் விரக்தனானேனென்றும்; பகவத்ப்ராவண்யமிதரவிஷய விரக்தி ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டதிறே. ... . (95)

96. பகவத்ப்ராவண்ய மாத்ம குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாநஹேதுவென்று ப்ரஸ்தாவித்தது, இதரவிஷய விரக்தி ஹேதுத்வமாத்ரத்தில் ப்ரமாணங்களை

தர்சிப்பிப்பானென்னென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்று.

96. ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்.

சமமாவது—அந்த: கரண நியமநம், தமமாவது—பாஹ்ய கரண நியமநம். *சமச்சித்த ப்ரசாந்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரிய நிக்ரஹ:* என்னக்கடவதிறே. *க்ஷமா ஸத்யம் தமச்சம:* என்கிற விடத்தில், *தமோ பாஹ்ய கரணாநாம் அநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம்— சமோ அந்த: கரணஸ்ய ததா நியமநம்* என்றிறே பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தது. மாறிச் சொல்லுமிடமுமுண்டு. இந்த சம தமங்களுண்டான விடத்தில் அல்லாத குணங்கள் தன்னடையே வருமாகையாலே ப்ரதாநமான விவற்றுக்கு ஹேதுவென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் காட்டப்பட்டதென்று கருத்து. அன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுத்வம், ஸகலாத்ம குணோத்பத்திக்கும் ஹேது வென்னுமிடத்துக்கு உபலக்ஷணமாகி, இவ்வாத்ம குணங்களில் ப்ரதாந மேதென்கிற சங்கையிலே, (ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம். .... (96)

97. இந்த சமதமங்களுண்டானால் இவனுக்குண்டாகக்கடவ பலபரம்பரையை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவையிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

97. இவை யிரண்டு முண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரும், ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, *வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே* என்கிறபடியே ப்ராப்ய பூமி கைபுகுரும்.

பகவத்ப்ராவண்யமடியாகவரும் பரிபூர்ணமான சமதமங்களைக் கீழ்ச்சொல்லிற்றேயாகிலும், இவ்விடத்தில் ஆசார்யாங்கீகாரத்துக்குப் பூர்வ பாவியானவளவிலே யொதுக்கிச் சொல்லுகிறது. இந்த சமதமங்க ளிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுருகையாவது— இவ்வாத்மகுணங் கண்டுகந்து ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை ஸார்த்தமாகவுபதேசிக்கும்படி யிவனுக்கு வச்யனாகை. *தஸ்மை ஸ வித்வாநுபஸந்நாய ஸம்யக் ப்ரசாந்த சித்தாய சமாந்விதாய—யேநாக்ஷரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்மவித்யாம்* என்று சமதமோபேதனாய்க் கொண்டு உபஸந்நனானவனுக்கிறே ப்ரஹ்மவித்யையை தத்வத: உபதேசிக்கச் சொல்லிற்று. இந்த ச்ருதியில் ஆசார்யோபஸத்திக்கு அங்கமாகச் சொன்ன சமதமங்களுக்கு, *ஏதேந ச்ரவணோபயுக்த மவதாநம் விவக்ஷிதம்—நது பாஹ்ய நோபயுக்ததயா அந்தேந்த்ரிய ஜயாதி:* என்றிறே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்று. (ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுருகையாவது)—*தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்* என்று—திருமந்த்ரம் ஆசார்யாதீநமாகையாலே, உபதேஷ்டாவானவன் கைபுகுந்தவாறே, ததுபதேசமுகத்தாலே ஸார்த்தமாக விவன் நெஞ்சிலே ப்ரதிஷ்டிதமாகை. *ப்ரஹ்மவித் ப்ராஹ்மணோ விது:* என்கையாலே *ப்ராஹ்மணாதீநம்* என்கிறவிடத்தில், ப்ராஹ்மண சப்தத்தால்—ஆசார்யனைச் சொல்லுகிறது. (திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுருகையாவது)—*மந்த்ராதீநஞ்ச தைவதம்* என்று—திருமந்த்ர மிட்டவழக்கா யிருக்குமவனாகையாலே, அர்த்தஸஹிதமாக அது கைபுகுந்தவாறே, தத் ப்ரதிபாத்யனானவ னிவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வ கேஷ்டப்ராப்திக்கு ப்ராபகனாகை

(ஈச்வரன் கை புகுந்தவாறே, *வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே* என்கிறபடியே—ப்ராப்ய பூமி கைபுகுருகையாவது)—*நைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம்* என்று—உபய விபூதியுமீச்வரனிட்ட வழக்காகையாலே, அவன் ப்ராபகனாய் கைபுகுந்தவாறே, ப்ராப்ய பூமியான ஸ்ரீவைகுண்ட மிவனுக்கு கரதலகதமாகை. (97)

98 இப்படி சமதமங்களுண்டாகவே உத்தரோத்தர மிவையெல்லாம் ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தை ஆரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச்செய்தது, இதில் யாதொன்றுக்கு யாதொன்று ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று அது நியதமென்னுமிடத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்ய லாபம்) இத்யாதியாலே.

98. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே

இதுதனக்கு ப்ரயோஜநம், இந்த ஹேதுபரம்பரையில் ப்ரதமஹேது சமதமங்களாகையாலே, அவச்யமிவை யிரண்டு மிவனுக்குண்டாகவேணு மென்கை. ஈச்வரனே ப்ராபகனாகையாலே, ப்ராப்யலாப மீச்வரனாலே என்கிற ஸ்தானத்திலே (ப்ராபகத்தாலே) என்றருளிச் செய்தது (98)

99. இந்த சமதமாதிகள்தான் போகமோக்ஷகாமரெல்லார்க்கும் வேணுமென்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி

99. இதுதான் ஐச்வர்யகாமார்க்கும உபாஸகர்க்கும ப்ரபந்நர்க்கும வேணும்.

ஐச்வர்யகாமர்க்கு சப்தாதி போகமே புருஷார்த்தமாகிலும், தத் ஸாதநாநுஷ்டாந தசையில சமதமாதிகள் வேணும், *இந்த்ரியாணி புராஜித்வா ஜிதம் த்ரிபுவநம் த்வயா* *படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று* என்னக்கடவதிறே. *ஐம்புலன்வென்று* என்றது—மனோநியமத்துக்கு முபலக்ஷணம். உபாஸகர்க்கு வித்யாங்கதயா சமாதி வேணும், *தஸ்மாதேவம்வித் சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வாத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்* *புன்புல வழியடைத்து அரக்கிலச்சினை செய்து நன்புல வழி திறந்து ஞான நற்சுடர்கொளீஇ* என்னக்கடவதிறே ப்ரபந்நர்க்கு கதிகாரார்த்தமாக சமாதி வேணும்; *ஏகாந்தீது விநிச்சித்ய தேவதா விஷயாந்தரை:—பக்த்யுபாயம் ஸமம் க்ருஷ்ண ப்ராப்நோதி க்ருஷ்ணைகஸாதந:* *அடக்கருமபுலன்கள் ஐந்தடக்கி யாசையாமவை—துடக்கறுத்து வந்து நின்தொழிற்கணின்ற வென்னை* என்னக்கடவதிறே. (99)

100. இப்படி யதிகாரி த்ரயத்துக்கும் மபேக்ஷிதமேயாகிலும், அதிகமாக வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கென்கிறார் (மூவரிலும) என்று தொடங்கி

100 மூவரிலும வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

இவனுக்கிதிலாதிக்யம் சொல்லுகைக்காகவிறே அல்லாதவர்களை யிவ்விடத்தில் ப்ரஸங்கித்ததும். (100)

101. அவ் வாதிக்யந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (மற்றை யிருவர்க்கும) என்று தொடங்கி.

101. மற்றையிருவர்க்கும நிஷித்தவிஷயநிவ்ருத்தியே யமையும; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷயநிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

அதாவது—சப்தாதி போகபரனான ஐச்வர்யகாமனுக்கும், ஸாதநாந்தரபரனான உபாஸகனுக்கும், சாஸ்த்ர நிஷித்த விஷயமான பரதாராதியில் நிவ்ருத்தி மாத்ரமமையும், தத்வ்யவ்யாவ்ருத்தனா யிருக்கிற ப்ரபந்நனுக்கு, சாஸ்த்ர விஹித விஷயமான ஸ்வதாரத்தில் நிவ்ருத்தி அவர்களைப்பற்ற வேற்றமென்கை. அவர்களிருவரிலும், ஐச்வர்யகாமனுக்கு, ஸ்வதாரத்தில் ஸாதந தசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தியும், பல தசையில் போக்யதா புத்த்யாப்ரவ்ருத்தியுமாயிருக்கும், உபாஸகனுக்கு பலம் பகவதநுபவமாகையாலே, அவனைப்போலே பலதசையில் அதுவ மில்லையே யாகிலும், உபாஸநதசையில் தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்தி வேணும்; ப்ரபந்நனுக்கு, தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கையும் ஸ்வாதிகார பஞ்ஜகமாகையாலே விஹித விஷயத்திலும் நிவ்ருத்தி வேணுமென்ற தாத்பர்யம். (101)

102. தர்மபுத்த்யா ப்ரவ்ருத்திக்கு பரிஹாரம் பண்ணுவது போக்யதா புத்த்யா ப்ரவ்ருத்திதான் தவிர்ந்தாலன்றோ, அநாதிகாலம் வாஸனை பண்ணிப்போந்த விஷயங்களில் நிவ்ருத்திதான் பிறக்கும்படி யெங்ஙனே யென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் சிலர்க்கு) என்று தொடங்கி.

102. இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும், சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்.

(சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்) என்றது—ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத் தத்த்வரான பக்திபாரவச்ய ப்ரபந்நர்க்கு, ஸகலஜநமோஹநமான தத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவத்தாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்) என்றது—தத்த்வ யாதாத்ம்ய தர்சிகளான ஜ்ஞாநாதிக ப்ரபந்நர்க்கு, "நம்மை யநுபவிக்க இட்டுப் பிறந்த வஸ்து இப்படி அந்யவிஷய ப்ரவணமா யனர்த்தப்படுவதே" என்று அந்ய விஷய ஸங்கமறும்படி யவன் பண்ணும் பரம க்ருபையாலே பிறக்குமென்றபடி. (சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்) என்றது— அளவிலிகளான அஜ்ஞாந ப்ரபந்நர்க்கு, அவதாரங்களில் *மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:* என்கிறபடியே— அதிகாராநுகுணமாக வநுசரித்தும் ஆசரிப்பித்தும் போந்தபடிகளையும், அளவுடையரான பூர்வாசார்யர்களாசரித்துப் போந்தபடிகளையும், சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்யோபதேச க்ரமத்தாலுமறிகையாலே, அவ்வாசாரங்களை யநுஸந்திக்க வநுஸந்திக்கப் பிறக்குமென்றபடி. (102)

103. இவ்வோஹேதுக்களால் பிறக்கும் க்ரமத்தை, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதித்துக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (பிறக்கும் க்ரமம்) என்று தொடங்கி.

103. பிறக்கும் க்ரமமென் னென்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும், அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்

(அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கையாவது)—சித்தாபஹாரியாகையாலே, விஷயாந்தரங்களை யொன்றுமறியாதபடி யாக்குகை. (அருள் அருசியை விளைக்கையாவது)—விஷயாந்தரங்களைக் காணும்போது அருவருத்துக் காறித்துமிழ்ந்துபோம்படி பண்ணுகை. (ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கையாவது)—ருசிசெல்லச்செய்தே, அவர்களாசரித்தபடி செய்யாதபோது நமக்கநர்த்தமே பலிக்கும் என்று; விஷயஸா

சத்திலிழிய கடுகுமபடி பண்ணுகை. ஆகையால இக்க்ரமத்திலே பிறக்குமென்று கருத்து ... ... (103)

104. இதத் த்ரிவித ப்ரபந்நர்க்கும ஸௌந்தர்யாதி த்ரயத்திலேயொரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச சொல்லுகிறதுக்கு நிதாநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இவையும ஊற்றத்தைபபற்றச சொல்லுகிறது) என்று.

104 இவையும் ஊற்றத்தைபபற்றச் சொல்லுகிறது

அதாவது — (அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்) இத்யாதியால் — இவர்களுக்குச் சொன்ன ப்ரபத்தி ஹேதுக்களானவை ஒரொன்றி லூற்றத்தைப்பற்றச் சொன்னப்போலே, (அழகாலே பிறக்கும) என்று தொடங்கிச்சொன்ன விரக்தி ஹேதுக்களான விவையும ஒரொன்றி லூற்றத்தைப பற்றச் சொல்லுகிறதென்கை. இத்தால —பக்திபாரவசய ப்ரபந்நர்க்கு, அருசிக்கடியான கருணையும அசசத்துக்கடியான ஆசாராநுஷ்டாநமு முண்டா யிருக்கச்செய்தே, பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித் தநுபவிக்குமவர்களாகையாலே வடிவழகிலே எப்போதும நெஞ்சு பற்றிக்கிடக்கையால விஷயாந்தரங்களை யறியாதபடி பண்ணுமவ்வழகே அவர்கள பக்கலுறைத்திருக்கும, ஜ்ஞாநாதிகப ப்ரபந்நர்க்கு, அஜ்ஞாநஹேதுவான விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தை அர்ச்சாவதாரத்திலே கண்டநுபவிக்கையும பயஹேது வான ப்ராக்தந சிஷ்டாசாராநுஷ்டாநமு முண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவன் தன கருணையை முழுமடைசெய நெடுத்த விஷயங்களாகையாலே அருசிக்கடியான கருணை யவர்களபக்க லுறைத்திருக்கும. அஜ்ஞாநப்ரபந்நர்க்கு, அர்ச்சாவதாரத்திலே காதாசித்கமாக விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாநுபவமும அருசிஹேதுவான கருணையும ஒருமர்யாதை யுண்டாயிருக்கச செய்தே, பூர்வர்க ளாசாரங்களையே பலகாலம அநுஷ்டித்துக் கொண்டு போருகையாலே பயஹேதுவான வ்வாசாரங்கள அவர்கள நெஞ்சிலே யூன்றியிருக்கும. இவ்வூற்றத்தைப்பற்ற ஒரொன்றே விரக்தி ஹேதுவாகச சொல்லுகிற தென்றதாய்த்து. (104)

105 விஷய வைலக்ஷண்யாதிசயத்தாலே விஷயாந்த ராஜ்ஞாநம விளையவும கூடும ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய வாசாராநுஷ்டாநத்தாலே அவிஹித விஹித விஷய ஸ்பர்சத்தி லச்சம விளையவும கூடும, அநாதிகால மாசைப்பட்டு மேல விழுந்து போந்த விஷயங்களிலே யருசி பிறக்கை அகடிதமிறே; அப்படிப்பட்ட அருசிதானவனருளாலே பிறக்குமபோதைக்கு அபேக்ஷிதாம்சத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அருசி) என்று தொடங்கி.

105. அருசி பிறக்குமபோதைக்கு தோஷதர்சந மபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

(தோஷ தர்சநமாவது)—போக்யதா புத்த்யா பரிஷ்வங்கிக்கிற யோஷித்தேஹம *மாம்ஸாஸ்ருக் பூயவிண் மூத்ர ஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்தி ஸமுதாயமாய் சர்மாவ்ருதமாய துர்க்கந்தியாயிருக்குமபடியையும, போகந்தானல்பமாய அஸ்திரமாய துக்க மிச்ரமாய் அநர்த்தாவஹமா யிருக்குமபடியையும ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களாலே தர்சிக்கை.

106. ஆனால அதுவோ பின்னை அருசிஹேது வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அது) இத்யாதியால்.

106. அது ப்ரதாநஹேது வன்று.

(ப்ரதாந ஹேதுவன்று) என்றது—அதுவுமொரு ஹேது, முக்யஹேதுவன்றென்றபடி. ... ... (106)

107. ஆனால் ப்ரதாந ஹேதுதா னேதென்ன (அப்ராப்ததையே ப்ரதாந ஹேது என்கிறார்.

107. அப்ராப்ததையே ப்ரதாநஹேது.

(அப்ராப்ததையாவது)—பகவதேகபோகமான ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராததாயிருக்கை. இத்தாலே—அருளருசியை விளைக்குமிடத்திலே தோஷ தர்சநாதிகளைப் பண்ணுவித்து விளைப்பிக்கையாலே, தோஷ தர்சநமும் அப்ராப்தி தர்சநமும் தத்வஸித்துக்களுடைய அருசிக்கு கௌணமுக்ய ஹேதுக்களாயிருக்குமென்றதாயித்து.

108. *மார்பால் மனது சுழிப்ப* இத்யாதிப்படியே ப்ராவண்ய விஷயமாகச் சொன்ன பகவத் விஷயத்திலே குணங்கண்டீடுபடுகிறவோபாதி, இதுவும தோஷங் கண்டே விடுகிறதானாலோ வென்ன (பகவத் விஷயத்தி லீடுபடுகிறதும குணங் கண்டன்று) என்கிறார்.

108. பகவத்விஷயத்தி லீடுபடுகிறதும் குணங்கண்டன்று, ஸ்வரூபப்ராப்த மென்று.

ஆகிலெத்தாலேயென்ன (ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று) என்கிறார். அதாவது—பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுகிறது அத்தலையில் கல்யாண குணங்களடியாக வன்று. இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலே என்கை. .. ... (108)

109. கீழ தாமருளிச் செய்தபடியே யர்த்தத்தை யங்கீகரியாதபோதைக்கு விரோதங் காட்டுகிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

109. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

(இப்படி கொள்ளாதபோது) என்றது—இதர விஷயங்களி லருசிக்கு ஹேது அப்ராப்ததை; பகவத் விஷயத்தில் ருசிக்கு ஹேது ப்ராப்ததை என்று கொள்ளாதே, தோஷ தர்சநத்தையும குண தர்சநத்தையும இவற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளும போதென்றபடி. (குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தியாவது)—பிரிவாற்றாமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத தடித்து அலமாந்திற்க சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே குண ஹீநமென்று சிந்தித்த தசையிலே, பின்னையும *அவனை யல்லல் நரியேன்* என்று அவன் பக்கலிலே அதயபிநிவேசத்தைப் பண்ணுகை. (தோஷாநுஸந்தாந தசையில ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாவது)—மாதா பித்ராதிகளும் பார்யா புத்ராதிகளும ஜ்ஞாதிகளும பந்துக்களும் க்ருஹ க்ஷேத்ராதிகளுமாய் சப்தாதி போகங்களை யநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தின் துக்க பஹுளத்வாதி தோஷத்தை ப்ரத்யக்ஷாதிகளாலே யறிந் தநுஸந்தியா நிற்கச் செய்தேயும், அதிலே அபிநிவேசம நடந்து செல்லுகை. இவை யிரண்டும் கூடாதென்றபடி. அன்றிக்கே, (தோஷாநுஸந்தாந தசையில ஸம்ஸாரத்தில ப்ரவ்ருத்தியாவது)—தத்வ வித்துக்களான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமானார் ஸாராஸார விவேகவத்தயா விஷய தோஷாநுஸந்தாந முண்டாயிருக்கச்செய்தே, சாஸ்த்ர விஹித

தயா ப்ராப்தமென்கிற புத்தியாலே பண்ணுகிற ப்ரஜோத்பாதநாதிரூப ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியாகவுமாம். இப்படி கொள்ளாதபோது இவை கூடாதென்று விரோதங் காட்டுகையாலே இப்படி கொள்ளவேணுமென்னுமிடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. (109)

110. குண ஹீநமென்று நினைத்த தசையில பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டதென்னவருளிச்செய்கிறார் (கொடியவென்னெஞ்சம) என்று தொடங்கி.

110. *கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும* *அடியேன நான் பின்னு முன்சேவடி யன்றி நயவேன்* என்னுநினறாகளிறே.

அதாவது—*கடியன்* என்று தொடங்கி *அறிவரு மேனி மாயத்தன்* என்னுமளவும்—ஸ்வகார்யபரன, பிறர்கோ வறியாதவன், ஒருவர்கரு மெட்டாதவன, வஞ்சகன, துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவன என்று அவன் குண ஹாநியைசசொல்லி, இப்படியிருந்தாலுமிலும், அதிலோக க்ரூரமான வெனனெஞ்சு அவனையலலை தறியாதேயிருக்குமெனறும, வேமபுக கிட்டுப்பிறந்த புழு அந்த வேமபையே புஜிக்குமதொழிய கருமபைக் கண்டாலும விருமபாது, அப்படியே, *கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பு* என்னுமபடி நிரதிசயபோக்யனானநீதானே வேமபுபோலே விரஸனானவனாறும், த்வதநந்யார்ஹ சேஷபூதனான நான எனக்கு வகுத்தசேஷியான உன் திருவடிகளையொழிய வாசைப் படேனென்றும *மயர்வற மதிநல மருளப பெறறவர்கள அருளிச்செய்யா நின்றார்களிறே எனகை. .... (110)

111. *குணை: தாஸ்ய முபாகத:* என்றருளிச்செய்கிறதில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (குணகருத தாஸ்யத்திலும்) என்று தொடங்கி.

111. குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங்காட்டில் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமிறே ப்ரதாநம்.

(குணக்ருத தாஸ்யமாவது)—அவன் குணங்களுக்குத் தோற்றடிமையாயிருக்கை. (ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமாவது)—சேஷத்வைக நிரூபணீயமான தன ஸ்வரூபத்தைப் பார்த் தடிமையாயிருக்கை. ஸ்வரூப மிப்படி யிருந்தாலும, குணாதிக விஷயமாகையாலே குண க்ருத தாஸ்யமு மிவ்விஷயத்திலே யநுவர்த்தியா நிற்கும; ஆகையிறே, சேஷத்வைக நிரூபகரான இளையபெருமாள தாமப்படி அருளிச செய்ததும. ஆனாலும், குணக்ருதமானது ஔபாதிக மாகையாலே அப்ரதாநமாய், மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநமா யிருக்கும; அதைப்பற்றவிறே தத் ப்ராதாந்ய ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது. .... (111)

112. இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாக பிராட்டிவார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் மேல (அநஸூயைக்கு) என்று தொடங்கி.

112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—அத்ரி பகவா னாச்ரமத்திலே பெருமாளெழுந்தருளி மஹர்ஷியையநுவர்த்தித்திருந்த வநந்தரம, தத்பத்நியான அநஸூயையைப் பிராட்டி சென்றநுவர்த்தித்திருக்கிற வளவிலே அவள பிராட்டியைப் பார்த்து. *பந்துஜநத்தையும அபிமாநத்தையும் ஐசவர்யத்தையும விட்டுப் பெருமான பினனே காட்டிலேபோந்தது தைவயோகத்தாலேயுமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று, நகரஸ்தனாகிலுமாம, வநஸ்தனாகிலுமாம் நல்லவனாகிலுமாம தீயவனாகிலுமாம, ஸ்த்ரீகளுக்கு தைவம் பர்த்தாவேயிடீர்,

நீரிப்படி எப்போதும் பெருமாள் விஷயமாக வநுகூலித்துப் போரும் என்ன; பிராட்டி, லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலை யிட்டிருந்து, எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் பாவபந்தம் ஸ்வத: உண்டாயிருக்கச்செய்தே, அவர்தாம் குணநிகரா யிருக்கையாலே, என்னுடைய பாவபந்தத்தை குணகிபந்தமமே யென்றிருப்பர்கள் நாட்டார், அவ்வாச்ரயத்தை குணங்களோடு வ்யதிரேகித்துக்காட்ட வொண்ணாமையாலே நானவர்பக்க லிருக்கு மிருப்பை யறிவிக்கப் பெறுகிறிலேன், அவர் குணஹீநருமாய் விருபருமானவனாறும் நானவர்பக்க லிப்படி காணு மிருப்பது" என்றருளிச்செய்த வார்த்தை. .... (112)

113. இப்படி ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே ப்ரதாநமாகில, சேஷி செய்த படி கண்டிருக்குமதொழிய, அநந்யோபாயத்வாதிகள் குலையும்படி யவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வபரவ்ருத்தி சேருமோ வென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி) இத்யாதியால். அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (அதுக்கடி ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

113. பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோ வென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அதுதான் ஔபாதிக மன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்

ப்ராவண்யமாவது—அதிமாத்ர ஸ்நேஹம். அந்த ப்ராவண்யத்துக்கடி விஷய வைலக்ஷண்யமன்றோ வென்ன, (அதுக்கடி ஸம்பந்தம்) என்கிறார். (ஸம்பந்தமாவது)—சேஷசேஷிபாவம். அதுதான் குணக்ருதமாயும் வாராதோ வென்ன, (அதுதான் ஔபாதிகமன்று, ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்கிறார். (ஸத்தா ப்ரயுக்தம்) என்றது—இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்துள்ளதொன்றென்கை. .... (113)

114. இத்தால் கீழ்ப் பண்ணின சங்கைக்குப் பரிஹாரமானதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் வாக்யத்ரயத்தாலே.

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும், அது குலையாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

(அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவ மில்லாதபோது குலையும்) என்றது—அப்படிப்பட்ட ஸத்தைதான், ஸ்வப்ரயுக்த ஸம்பந்தமடியாய் வருகிற ப்ராவண்ய கார்யமான பகவதநுபவ மில்லாதபோது க்ஷணகாலமும் நில்லா தென்றபடி. (அது குலையாமைக்காக வருமவை யெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமா யிருக்கும்) என்றது—அந்தஸத்தை யழியாமைக்குறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும், பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் சேஷிக்கு அதிசயகரங்களாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களுமா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையாலே (பகவத்விஷயப்ரவ்ருத்தி சேரும்) என்று—உக்தத்தை ஹேதுவாக்கிக்கொண்டு ப்ரக்ருத சங்கையைப் பரிஹரித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். .... (114)

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம். ப்ரதம ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

த்விதீயப்ரகரணம்

ப்ராபகாந்தரபரித்யாக விவரணம்

115. இதரவிஷயபரித்யாகத்துக்கும பகவத்விஷய பரிகரஹத்துக்கும ப்ராகஹேதுக்களினனதெனறார் கீழ்; இந்த ப்ரஸகத்திலே, இதரோபாய பரித்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவினனதெனகிறார் மேல (ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும்) என்று தொடஙகி.

115. ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாந ஹேது.

ப்ராபகாந்தரங்களாவன—ப்ரபத்த்யுபாயத்தை யொழிந்த உபாயங்கள். (அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று) என்றது—அவற்றையறிகைக்கும அநுஷ்டிக்கைக்குமீடான ஜ்ஞாநசக்திகளில்லாமை தத்த்யாகத்துக்கு ப்ரதாநஹேதுவன்று என்றபடி. ஸ்வரூப விரோதமே ப்ரதாநஹேது) என்றது—பகவத்யந்தபாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதெனனுமதுவே மூகயஹேதுவென்றபடி. இததால்—"அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர்" என்கிறவிடத்தில சொன்ன அஜ்ஞாநாசக்திகள் மூக்யஹேதுவனறெனனுமிடம சொல்லுகிறது. அஜ்ஞாநாசக்திக ளடியாக விடில் ஜ்ஞாநசக்திகளுண்டாகில பரிகராஹ்யமாமிறே, ஸ்வரூபவிரோதமென்று விட்டாலிறே மறுவலிடாதொழிவது. .... (115)

116. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்தை விரோதியென்று தள்ளலாமோ, அதுவும மோக்ஷோபாயமாயனறோ போருகிறது, அது பின்னை யார்க்கு உபாயமென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ராபகாந்தரம்) என்று தொடஙகி.

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்.

(அஜ்ஞர்க் குபாயம) என்றது—ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வயத்ந கர்த்தாஸஹமான ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி தர்சிப்பிக்கைக கீடான ஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்கு உபாயமாயிருக்கு மென்றபடி. ... . (116)

117. ஆனல், ஜ்ஞாநிகளுக்கு இது எங்ஙனேயென்ன (ஜ்ஞாநிகளுக்கபாயம) என்கிறார்.

117. ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம்.

அதாவது — ஸ்வரூபயாதாத்மயஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு அபாயமாயிருக்குமென்கை. .... (117)

118. இவர்களுக்கு அபாயமாவானேனனென்ன (அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசக மாகையாலே) என்கிறார்.

118. அபாயமாயிற்றது ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே.

ஸ்வரூபமாவது—அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம; இதுக்கு ஸ்வயத்நரூபமானவது நாசகமிறே. ... ... (118)

119, ததபாயத்வததை ஜ்ஞாநிகாமகரேஸரரான வாழவார் பாசுரத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (நெறிகாட்டி) என்று தொடங்கி.

119. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" என்றருளிச்செய்தாரிறே.

அதாவது—உன்னையொழிய வேறேருபாயத்தைக் காட்டி உனபக்கலினின்றும் அகற்றப்பார்க்கிறாயோவென்கையாலே, பராபகாந்தராபாயத்வம் ஸித்தமிறே என கை. நீக்குகையாவது—பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரகர்த்ருகமான உபாயா நுஷ்டாநத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகையிறே. ... ... (119)

120. இதினுடைய ஸ்வரூபநாசகத்வப்ரயுக்தமான தூஷணவிசேஷங்களை யருளிச்செய்கிறார் (வர்த்ததே) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே.

120. "வர்த்ததே மே மஹத் பயம்" என்கையாலே பயஜநகம்; "மா சுச:" என்கையாலே சோக ஜநகம்.

அதாவது—*காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத, சரீரே ச கதௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத் பயம்* என்று—உபாயாந்தரா நுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யமான கால தேச தேஹ விஷயமாகவும், உபாயாந்தரங்கள் தன் விஷயமாகவும் எனக்கு மஹாபயம் வர்த்தியாநின்றதென்கையாலும்; உபாயாந்தர ச்ரவணாநந்தரம் அர்ஜுநனுக்கு சோகம்பிறக்க, ஸ்வரூபாநுரூபோபாயத்தை யுபதேசித்து *மாசுச:* என்று சோகாபநோதநம் பண்ணியருளுகையாலும் ஸ்வரூப விரோதியான ப்ரா பகாந்தரம் ஜ்ஞாநிகளுக்கு பயஜநகமுமாய் சோகஜநகமுமா யிருக்குமென்கை. (120)

121. கீழச்சொன்னபடியே அர்த்தத்தை அங்கீகரியாதவளவில் விரோதங் காட்டுகிறார் (இப்படி கொள்ளாதபோது) என்று தொடங்கி.

121. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது.

(இப்படிகொள்ளாதபோது) என்றது—ஸ்வரூப நாசகமென்று கொள்ளாத போதென்றபடி. (ஏதத் ப்ரவருத்தியில ப்ராயசசித்தவிதி கூடாது) என்றது—*ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேத் நரம், உபாயாபாய ஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹீயதே அநயா; அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத். ப்ராயசசித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநச் சரணம் வ்ரஜேத்; உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகா ரேப்யேததேவஹி* என்று ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராமாதிகமாக உபாயாந்தர ப்ர வ்ருத்தி வந்த காலத்தில், அபாய ப்ரவருத்தியிலபோலே புந:ப்ரபத்திரூபப்ராயசசித் தத்தை விதிக்கக் கூடாதென்கை. புந:ப்ரபத்தியாவது—பூர்வப்ரபத்தி ஸ்மரணம்; புந:ப்ரயோகமன்று. ... ... (121)

122. இப்படி ஸ்வரூப நாசகமான உபாயாந்தரத்தினுடைய அத்யந்த நிஷித் தத்வத்தை அபியுக்த வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார் (திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான்) என்று தொடங்கி.

122. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி—மந்த்ராபூதமச்ரமான சாதகும்பமய கும்பகத தீர்த்தஸலிலம்போலே அஹங்காரமிச்ரமான வுபாயாந்தரம்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுமிறே—ஸர்வஜ்ஞரான பாஷ்யகாரர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து தத்ப்ரமத விஷயமாய ஸகலசாஸ்த்ரங்களையுமாராய்ந்தறுதியிட்டிருக்குமவ ராகையாலே, ஆப்த தமரா யிருக்குமவரிறே. (பணிக்குமபடி) என்றது - அருளிச்செய்யும் ப்ரகாரமென்றபடி. (மதிரையாவது) - அத்யந்த நிஷித்த த்ரவ்யமாய் ஸ்பர்சலேசமுள்ள வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே நிஷிதமாக்குமதிறே; இத்தை அஹங்காரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த மாக்குகையாலே - அதினுடைய அத்யந்த நிஷித்தத்வமும்; தத்ஸ்பர்சலேசமுள்ள வஸ்துவும் தத்வத் நிஷித்தமென்னுமிடமும் தோற்றுகிறது; (சாதகும்பமாவது) - ஸுவர்ணம். (தத்கும்பம்) என்றது - உள்ளு த்ரவ்யாந்தரமாய் ஸுவர்ணம் மேல்பூச்சாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுதானே உபாதானமாகப் பண்ணின குடமென்றபடி, இத்தால் - பாத்ரசுத்தி சொல்லுகிறது. (தத்கததீர்த்த ஸலிலம்) என்கையாலே - அதுக்குள்ளிருக்கிற ஜலத்தின் பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. (அதுபோலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்) என்கையாலே இங்கும் பாத்ர சுத்தியும் தத்கத பதார்த்த சுத்தியும் சொல்லவேணும். அதாவது * ஆத்மா ஜ்ஞாநமயோமல: * என்கிற ஸ்வதோ நிர்மலதையாலும் பகவதநந்யார்ஹ சேஷதையாலும் பரிசுத்தமாயிறே பக்த்யாச்ரயமான வாத்மவஸ்துவிருப்பது, தத்கத பக்தியும் பகவதேகாகாரதயா பரிசுத்தையிறே, அஹங்காரம் கலசிற்றில்லையாகில் ஒரு குறையில்லையே ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து என்னென்னில்; ஸுவர்ணபாத்ர கதமான தீர்த்தஜலம், பாத்ரசுத்தியுமுண்டாய்த் தானும் பரிசுத்தமாயிருக்க, ஸுரா பிந்து மிச்ரதையாலே - நிஷித்தமாமாப்போலே, ஸ்வதோநிர்மலத்வாதிகளாலே பரிசுத்தமான ஆத்மவஸ்துகதையாய பகவதேகவிஷயதயா பரிசுத்தையாயிருக்கிற பக்திதான், ஸ்வயத்ந மூலமான வஹங்கார ஸ்பர்சத்தாலே ஜ்ஞாநிகளங்கீகரியாதபடி நிஷித்தையாயிருக்குமென்றதாய்த்து. (பணிக்குமபடி) என்றதுக்குச் சேர, வாக்யத்தின் முடிவிலே, என்று என்கிற இத்தையும் கூட்டி நிர்வஹிப்பது. .... (122)

123. இன்னமும் இதுக்குப் பலவிஸத்ருசத்வமென்பதொரு தூஷணமுண்டென்கிறார் (ரத்நத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

123. ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் பலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று.

அதாவது - த்வீபாந்தரங்களிலே சிலர் பலகறையை ஆபரணமாகப் பூண்கையாலே, பலகறையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக் கொடுப்பர்கள்; உதாரரான ராஜாக்கள் ராஜ்யார்த்தியாய் வந்து ஒரெலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பர்கள், இப்படி கொடுப்பர்களென்றாலும், மஹார்க்கமான ரத்நத்துக்கும் மஹா ஸம்பத்தான ராஜ்யத்துக்கும், பலகறையு மெலுமிச்சம்பழமும் ஸத்ருச ஸாதநமல்லாதாப்போலே, *பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா* *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:* என்கிறபடியே - பக்தி சபலனாய பரமோதாரனான ஈச்வரன் இவன் பக்கல் பக்தி மாத்ரமே பற்றாசாக பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தாலும், பலத்துக்கிது ஸத்ருச ஸாதநமன்றென்கை. ... ... (123)

124. ஆனால் விஸத்ருசமான பலகறையையு மெலுமிச்சம்பழத்தையு முபஹாரமாகக்கொடுத்து, ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள்தான் பெறுகிற

படியென், அவனோபாதி யாகிறதென்ன ; அதுதனக்கும் யோக்யதை யில்லையென கிறார் (தான) என்று தொடங்கி.

124. தான ஸ்வதந்த்ரனல்லாமையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றில்லை.

அதாவது-அவனுக்கு தானும தனக்குரியனாய தனக்கென்ன வொரு பலக்ஷணமும் ஏதுமிச்சம பழமுமுண்டாகையாலே அது செய்யலாம, இவனுக்கு அப்படியன்றிக்கே *யானே நீ என்னுடைமையும நீயே* என்கிறபடியே - ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டு மவனுக்கேயதாய, தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத அகிஞ்சநனாகையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக அவன் விஷயத்தில தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்றுமில்லை என்கை.

125. கோதானத்தில் பிதாவுக்குப புத்ரன தக்ஷிணை கொடுக்குமாப்போலே, அவன தந்ததுதன்னை அவனுக்குக கொடுக்கதாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவன) என்று தொடங்கி.

125. அவன் தந்தந்நைக் கொடுக்குமிடத்தில, அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம, அடைவுகேடக கொடுக்கில களவு வெளிப்படும.

(அவன தந்தத்தைக கொடுக்கையாவது) *விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீசவராய நிவேதிதும, பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந ஹஸ்த பாதாதி ஸம்யுதா* என்றும, *அக் காள நீ தந்த வாக்கை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—அடியிலே அவன் தந்த கரணகளேபரங்களை *மந்மநாபவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம நமஸ்குரு* என்றும *ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா:* என்றும சொல்லுகிற படியே த்யாகார்ச்சந ப்ரணாமாதிகளாலே தச்சேஷமாம்படி பண்ணுகை. (அடை விலே கொடுக்கையாவது)—ததீயமெனனும புத்தியாலே ஸமர்ப்பிக்கை. இப்படி கொடுக்கில (அநுபாயமாம்) என்றது—அவனதனை யவனுக்கே கொடுத்தவித்தனை யொழியத் தானொன்று கொடுத்ததாகாமையாலே, அது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகா தென்றபடி. (அடைவுகெடக கொடுக்கையாவது)—மதீயமெனனும புத்தியாலே ஸமர்ப் பிக்கை. இப்படி செய்யில (களவு வெளிப்படும) என்றது—பகவத த்ரவ்யாபஹாரம ப்ரகாசிக்கு மென்றபடி. *ராஜமஹேந்த்ரனபடியை ரஹஸ்யத்திலே களவுகண்டு ஓலக்கத்திலே கொடுக்குமாப்போலேயிறே இவன கொடை. .... (125)

126. இன்னமு முபாயாந்தரத்துக்கொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார் (பர்த்ரு போக) இத்யாதியாலே.

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்குமாபோலே இருவர்க்கு மவத்யம்.

அதாவது—பார்யையானவள ஸ்வயம ப்ரயோஜநமான பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதர போஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக்கொள்ளுமளவில, தன்னை பார்யையாக விரும்பின பர்த்தாவுக்கும தத்பார்யையென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு மவத்யமா மாப்போலே, பகவத் வைலக்ஷண்யாநுபவத்தாலே விளைந்த போக ரூபையான பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக்குமளவில தன்னை சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின ஈச்வரனுக்கும தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கு

மவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமெனகை. *ராதரி பர்த்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே கைக்கூலி தரவேணும் என்று வளைக்குமாப்போலே, பக்தியை யபாயமாகக் கொள்ளுகை* என்றிறே பிள்ளானு மருளிச்செய்தது. .. .... (126)

127. இப்படி ஸ்வரூபவிரோதாதி தோஷ துஷ்டமான வித்தை, ஒழிகாறு சாஸகம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் *ஒமித யாத்மாநம த்யாயத* *ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத* *ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:* என்று இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதுக்கு நிதாந மருளிச்செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸா ப்ரசங்கத்தை யநுவதிக்கிறார் (வேதாந்தங்கள்) என்று தொடங்கி.

127. வேதாந்தங்கள் உபாயமாக விதிக்கிறபடியேன் என்னில்;

128. தக்கிதாகத்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (ஔஷதஸேவை) இத்யாதியாலே.

128. ஔஷதஸேவை பண்ணாதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அந்நைக் கலசியிடுவாரைப்போலே ஈச்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறவித்தனே.

அதாவது—அத்யந்தருகணராயத் திரியாநிற்கச்செய்தே அத்தை அவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹௌஷததத்தை ஸேவிக்கச்சொன்னால் இசையாத பால புத்ராதிகளுக்கு அவர்களாசைப்பட்டு விநியோகங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஔஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிகளைப்போலே, சீக்ரமாக ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற *சச்சமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச்சொல்லி முதலிலே யுபதேசித்தால், அநாதியாய் வருகிற ஸ்வயத்ந வாஸனையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக்கபிமதமான ஸ்வயத்நரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே தநக்கதேவிக ஸித்தோபாயமான வீச்வரனைக் கலந்து தாத்ருசமான உபாஸநத்தை யவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனையென்கை. த்ருஷ்டாந்தத்தில் அபிமத வஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தந்மிச்ரமாக ப்ரயோகித்த ஔஷதமே வ்யாதி ஹரமாகிறாப்போலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந் மிச்ரனான வீச்வரனே யுபாயமென்னுமிடம ஸம்ப்ரதிபந்நம். ஆவயவுதாகேச ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பேந வ்யாதியைப்போக்கும ஔஷதம் அபிமத வஸ்து மிச்ரமானபோது விளம்பேந கார்யகரமாகிறாப்போலே யாய்த்து, உபாஸந மிச்ரனானபோது ஈச்வரன் விளம்ப்ய பலப்ரதனாகிறதும். ... ... (128)

129. இனி இப்படி யிதுதன்னை விதித்தது ஏழுகின்ற நிலையைக் குலைத்து மேலே கொண்டு போகைக்காக வித்தனை யெனகிறார் (இத்தை) என்று தொடங்கி.

129. இதனை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

அதாவது—சாஸ்த்ரமாகிறது, *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* எனகிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த பதிராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையா யிருக்குமாப்போலே, மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரங்களிற காட்டிலும் வத்ஸலதர மாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு ரஜ:ப்ரசுரரோடு ஸத்வப்ரசுரரோடு வாசியற அவர்கள் அபதேப்ரவ்ருத்தராய் நசிக்கவிட க்ஷமமல்லாமையாலே, அவரவர்நடைய குணாநுகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேசித்து, கொள்கொம்பிலே

யேற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வேறுமுகங்களாலே தன்னுடைய தாத்பர்யாம்சத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, ச்யேந விதி தொடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக வருமளவும், சேதநர் நின்றநின்ற வளவுகளோடாக உத்தரோத்தர புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக (பரஹிம்ஸை) என்றது—மேலான ஹிம்ஸை யென்றபடி, பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில்—மேலான தேவதை, மேலான கதி என்றர்த்தமாகிறாப்போலே. அதாவது—ச்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட பச்வாலம்பநாதிகளைச் சொன்னபடி. அத்தை ஹிம்ஸையென்னலாமோ வென்னில்; விஹித ஹிம்ஸை யென்னக்கடவதிறே. *அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத* என்கிற விடத்தில், ஆலம்பசப்தம், *ஆலம்ப: ஸ்பர்ச ஹிம்ஸயோ:* என்கையாலே ஹிம்ஸா வாசியிறே. இத்தால்—காம்யகர்மத்தைச் சொன்னபடி. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை) என்று ச்யேந விதியைச் சொல்லுகையாலும், ததுபரி விஹிதமான காம்யமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம்.

அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநனாய்க்கொண்டு அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாகவே பண்ணும் பச்வாலம்பநாதியுக்த யாகாதி கர்மத்தைப்பற்ற, ஸ்வதந்த்ரனாய்க்கொண்டு ஸ்வர்க்காதி பலஸாதநமாக அக்நீந்த்ராதி தேவதாமாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் பச்வாலம்பநாதி யுக்த காம்ய கர்ம விசேஷஜ்ஞாநத்துக்கு பரஹிம்ஸாபராய மென்னலாம்படி யத்யந்த நிக்ருஷ்டமா யிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தை யிட்டு அத்தனை பரஹிம்ஸை யென்றருளிச்செய்ததாகவுமாம். சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் பகவதேக விஷயமுமா யிருக்கிற ப்ராபகாந்தரத்தை ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாய மென்றவோபாதி, இதுவு மதிகாரி விசேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே *அத்ர பாதகபீதஸ் த்வம்* என்று—உபாயாந்தரத்தை பாதகமாகச் சொல்லிற்றிறே தாமதேவதையும்; புபுக்ஷுவுக் குபாதேயமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு பாபசப்த வாச்யமாகா நின்றதிறே. ஆக, எல்லாவற்றாலும்—இவ்விடத்தில் காம்ய கர்மத்தையே சொல்லுகிறது இப்படி தான் யோஜிக்கிறது—உபாஸந விதிக்கு நிவர்த்யம் காம்ய கர்மமாக விவர்தாமே பரந்த [படி] ரஹஸ்யத்திலே யருளிச்செய்கையாலே (129)

130. ஆனால் இப்படி விதித்ததைப் பின்னை நிஷேதிக்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

130. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே; விதிநிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.

(இதுதான்) என்கிறது—கீழ்ச்சொன்ன உபாஸநத்தை. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸையாவது)—*ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத* என்று ப்ரதமத்திலே விதிக்கப்பட்ட அபிசார கர்மம், அது, தம:ப்ரசுரராய் ஆஸ்திகராயிருப்பாரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு ஆஸ்திகராய் காரீர்யாதி காம்ய கர்மங்களிலே யிழிகைக்கு யோக்யரான ரஜ:ப்ரசுரரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறாப்போலே, உபாஸநமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்திபூர்வகமாக பகவச்சேஷத்வத்திலே யூன்றுகைக்கு யோக்யரான ஸத்த்வப்ரசுரரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு, பாரதந்த்ர்யஜ்ஞாநம் பிறந்து பகவதேகோபாயத்

லத்திலே யூன்றுகைககு யோக்யரான பரமஸத்வ நிஷட்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப் படவும் குறையில்லை. ... ... (130)

131. இப்படி நிஷேதிக்கப்படுமவையான விவைதன்னை அடியிலே யெதுக் காக விதித்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) என்று தொடங்கி.

131. அத்தை சாஸ்த்ரவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை ஸ்வரூபவிச்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

அதாவது—*சடசித்த சாஸ்த்ர வசதோபா யோபிசார ச்ருதி:* என்கிறபடியே அபிசாரகர்மத்தை விதித்தது, சாஸ்தரத்தை யில்லையென்றிருக்கும நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ர விச்வாஸம் பிறக்கைக்காக; உபாஸநத்தை விதித்தது, தன்னை ஸ்வதந்த்ர னென்றும அந்யசேஷபூதனென்றும் ப்ரமித்துப் போந்த சேதநனுக்கு, அவை யிரண்டும வந்தேறி, பகவச்சேஷத்வமே நிலைகின்ற வேஷமென்று தன் ஸ்வரூபத்தில் விச்வாஸம் பிறக்கைக்காக வென்கை. ... ... (131)

132. இப்படி யோரோ விச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதித்தமை யொத் திருந்ததாகிலும், இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல்பற்றி நின்றால அபிசார கர்மம்போலே க்ரூரமன்றோ யிதுவென்ன; அதிலுங்காட்டில் க்ரூரமென்கிறார் (அது) என்று தொடங்கி.

132. அது தோல்புரையே போம்; இது மர்மஸ்பர்சி.

ப்ரஹ்மஹா ரூபமான அந்த அபிசார கர்மம், தேஹாத்மாபிமானி செயலாய் விசிஷ்ட வேஷ விரோதியாய் அத்தால் வரும பலமும சில துக்காநுபவ மாத்ரமாய்க் கொண்டு மேலெழப் போகையாலே, (தோல்புரையே போம்) என்கிறது; அஹங்கார கர்ப்பமான வித்த வுபாஸநம், ஆத்ம ஜ்ஞானம் பிறந்தவன் செயலாய நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விரோதியாய் பகவதேக பாரதந்த்ர்யரூப ஸ்வரூபநாசக மாகையாலே (மர்ம ஸ்பர்சி) என்கிறது. ... . (132)

133. இவ்வளவே யன்று, இதுதான் துஷ்கரமுமென்கிறார் (இதுதான்) இத்யாதியாலே.

133. இதுதான் கர்மஸாத்ய மாகையாலே துஷ்கரமுமா யிருக்கும்.

இப்படி ஸ்வரூபவிரோதியாயிருக்கிற இவ்வுபாஸநந்தான், *யஜ்ஞேந தாநேந தபஸா அநாசகேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி* *அவித்யயா ம்ருத்யும தீர்த்வா வித்ய யாம்ருத மச்நுதே* *ஸர்வாபேக்ஷாச யஜ்ஞாதி ச்ருதே ரச்வவத்* *கஷாய பக்தயே கர்மாணி ஜ்ஞாநந்து பரமா கதி:* *கஷாயே கர்மபி: பக்வே ததோ ஜ்ஞாநம் ப்ர வர்த்ததே* *ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோ ஜ்ஞாந ஸமாதிபி:, நராணாம் க்ஷீண பாபாநாம க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே காய க்லேசகரமான கர்மாநுஷ்ட்டாநத்தாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே, அசக்தனான விவனால் செய்து தலைகட்ட அரிதாயிருக்குமென்கை. ஆக, (ப்ராபகாந்தர பரித் யாகத்துக்கும்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக உபாயாந்தர தோஷம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... . (133)

ப்ரஸங்காத் பரபத்தி வைலக்ஷண்ய கதநம்

134. இப்படி ப்ராபகாந்தரத்துக்கு அநேகம் குற்றங்களை ப்ரதிபாதித்தீர், ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு ஒரு குற்றமுந்தானில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.

(இக்குற்றங்கள்) என்று—ஸ்வரூப விரோதம் முதலாக துஷ்கரத்வ பர்யந்தமாகச் சொன்னவையெல்லாவற்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (ஒன்றுமில்லை) என்றது—ஒரு தோஷமும் இதின்பக்கலில்லை என்றபடி. (இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை) என்கையாலே மற்றொரு குற்றமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதாவது—வஸ்துதः உபாயத்வம் தனக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே ஆபாதப்ரதீதியிலே உபாய ப்ரதிபத்த்யர்ஹமாம்படி யிருக்கை (134)

135. இக்குற்றங்களிதுக்கில்லையென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக இதினுடைய ஸ்வரூபோசிதத்வ ஸௌகர்யங்களை யருளிச்செய்கிறார் (ஆத்ம யாதாத்ம்ய) இத்யாதியாலே.

135. ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்யமாகையாலே ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், "சிற்றவேண்டா" என்கிறபடியே நிவ்ருத்திஸாத்யமாகையாலே ஸௌகர்யமுமாயிருக்கும்.

இப்ப்ரபத்தி (ஆத்ம யாதாத்ம்யஜ்ஞாந கார்யமாகையாவது)—திருமந்த்ரத்தில் மத்யம பதத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவினுடைய யதாவஸ்தித வேஷமான பகவதத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தை யுணருகையாலே வந்ததாயிருக்கை. (ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமாகையாவது)—அந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருக்கை. (சிற்றவேண்டா) என்கிறது, சிற்றுதல்—சிதறுதலாய், பரக்கவேண்டாவென்கை அதாவது ஒரு வ்யாபாரமும் பண்ணவேண்டாவென்றபடி. (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸௌகர்யமுமாயிருக்கும்) என்றது—*பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திः ப்ரபத்திः* என்கிறபடியே—ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே எளிதாகச் செய்யலுமாயிருக்குமென்கை

இவையிரண்டையும் சொல்லவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்றும் இதுக்கில்லையென்னுமிடம் ஸித்தித்தபடி யென்னென்னில்; அபாயத்வ பயஜநகத்வ சோகஜநகத்வ அஹங்கார மிச்ரதயா நிஷித்தத்வ அவத்யகரத்வங்கள் ஸ்வரூபவிரோதித்வத்தைப் பற்றி வருகிறவையாகையாலும் பலவிஸத்ருசத்வம், இது பலஸாதநமன்றிக்கே ஸித்தோபாயமே பலஸாதநமாய் இது தத்வரணமாத்ரமாய அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்பதொன்றாகையாலே இதின் பக்கல் வருகைக்கவகாசமில்லாமையாலும், இவ்வாறு தோஷமும் இதுக்கில்லாமை (ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதம்) என்றதிலே ஸித்தமாமிறே. கர்மஸாத்யதயா வரும் துஷ்கரத்வமில்லையென்னுமிடம் (நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸௌகர்யம்) என்றதிலே ஸுஸ்பஷ்டமிறே. ஆகையால், ஸ்வரூபௌசித்ய ஸௌகர்யங்களாகிற இவையிரண்டும் இதுக்குண்டென்னவே, கீழ்ச்சொன்ன தோஷங்களொன்றும் இதுக்கில்லையென்னுமிடம் ப்ரகாசிதமாய்த்து. .... (135)

136. இப்படி உபாயமவனென றத்யவஸித்த ஸப்ரவருத்திநிவ்ருத்தனு மிருந்துவிட வமையுமோ, தத்ஸந்தோஷார்த்தமாக விவன் சில பசசையிட வேண்டா வோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பூர்ணவிஷயம்) என்று தொடங்கி

136. பூர்ணவிஷய மாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிட வொண்ணாது.

அதாவது—லோகத்தில பச்சையிடுவார் அவ்வோவிஷயங்களின் தரத்துக் கீடாகவிறேயிடுவது, இங்கும் பச்சையிடப்பார்க்கில் லப்படியிடவேணுமிறே, அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணனா யிருக்குமவனாகையாலே, அவனுடைய வைப வத்துக்கு அநுகுணமாக விவனாலொரு பச்சையிடப்போகா தென்கை. .... (136)

137. ஆனால அவனுக்கிவனளவில ஸந்தோஷம விளையும்படி யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபி முக்ய) இத்யாதியாலே.

137. ஆபிமுக்யஸூசக மாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.

அதாவது—அநாதிகாலம் *யாதானுமபற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக் கொண்டு தன்பக்கல் விமுகனாய்ப்போகத விவன், அகஸ்மாத்தாக வுருகி தன் பக்கலபி முகனாகைக்கு ஸூசகமானதொரு வ்யாபாரம்பெற்ற வளவிலே, * இத்தனை காலம் விமுகனாய்ப்போந்தவன் இன்றபிமுகனாகப் பெறுவதே* என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவுமுகக்கு மென்றபடி. ... . (137)

138. அவனப்படி யிருந்தாலும்; அவன் பூர்த்தியானது, அகிஞ்சனரான நம மாலவனை யுகப்பித்தனுகப்போகாது என்று இவன் கைவாங்குமபடி பண்ணுதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பூர்த்தி) என்று தொடங்கி.

138 பூர்த்தி கைவாங்காதே மேலவிழுகைக்கு ஹேது வித்தனை.

அதாவது—அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம், ஆச்ரயணோன்முகனான விவன் * நம்மாலவனை யொருபடியாலும் ஸந்தோஷிப்பிக்கப்போகாது * என்று ததாச்ரயணத்தினின்றும் மீளுகையன்றிக்கே, காமிட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாத பரிபூர்ணனாகையாலே, நம்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு ஸந்தோஷிக்குமென்று அபிநிவேசித்துப் பற்றுகைக்குடலாமித்தனை யென்கை.

அன்றிக்கே, அவன் பூர்த்தி அவனை யிப்படி ஸந்தோஷிக்க வொட்டுமோ, உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணாதோவென்ன; (பூர்த்தி) இத்யாதியாலே யருளிச் செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது—அவனுடைய பூர்த்தியானது, * இவன் பச்சையிட் டிலன் * என்று அநாதரித்து அங்கீகாரத்தினின்றும் கைவாங்காதே, *ஆபிமுக்ய ஸூசகமாத்ரத்துக்கு மேற்பட நமக்கிவன் சில செய்யவேண்டுவதுண்டோ* என்று விரும்பிக் கைக்கொள்ளுகைக் குடலாமித்தனை யென்கை. .. .... (138)

139. இப்படியவன் அல்பஸந்துஷ்ட னென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல (பத்ரம புஷ்பம) என்று தொடங்கி.

139. "பத்ரம புஷ்பம" "அந்யத பூர்ணாத்" "புரிவதுவும் புகை பூவே".

பத்ரம புஷ்பம பலம தோயம யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம பக்த்யுப ஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மந: என்று—பத்ரத்தையாகவுமாம், பலத்தையாகவுமாம்,

ஜலத்தையாகவுமாம், யாவனொருவ னெனக்கு பக்தியாலே தருகிறான், அந்தப்ர யோஜநத்தையாகிற சுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனானவனுடைய வப்படிப் பட்ட பக்தியோடே தரப்பட்டவத்தை, அவாப்தஸமஸ்தகாமனா யிருக்கிற நான், அவன் ப்ரேமத்தாலே கலங்கித் தருமாப்போலே, வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோகங் கொள்ளுவன் என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே.

அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசல ஸம்ப்ரச்நாத் நசேச்சதி ஜநார்த்தந: அதாவது—ஸ்ரீ தூதெழுந்தருளுகிறபோது, த்ருதராஷ்ட்ரன், *பாண்டவ பக்ஷபாதியா யிருக்கிற க்ருஷ்ணன் வாராநின்றான், அவனுக்குச் சில நாட்டையுங் கொடுத்துப் பொன்னையுங் கொடுத்து நமக்காக்கிக் கொள்ளுகிறோம்* என்றாப்போலே சிலவற்றைச் சொல்ல, இனிவுஞ் சொல்லு மொத்திராத வஞ்சகனான வவன் கருத்தை யறிந்த ஸஞ்ஜயன், *வருகிறவ னங்ஙனொத்தவனல்லகாண், அவனுக்கு வேண்டுவ திவ்வளவு* என்கிறான், அதாவது—தான் குடிக்குந் தண்ணீரை யொரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிரவைக்கக் கடவனே, அத்தை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைக்கவமையும், அதுக்குமேலொன்றும் வேண்டா; தன் க்ருஹத்திலே அதிதி வந்து புகுந்தால் காலைக் கழுவுவதாக ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரம் விதித்து வைத்ததிறே, அவ்வோபாதி அவன் திருவடிகளை விளக்கவமையும், அவனை வாசிகமு விசேஷித்தொன்றும் செய்யவேண்டா, தூரம் வந்தவனைக் குசலப் ப்ரச்நம் பண்ணக்கடவதிறே, அவ்வோபாதி யோரின்சொல் சொல்லவமையும், ஏற்றமாக வொன்றும் வேண்டா, இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றை இச்சியான்காணவ னென்கை. இத்தால—நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையு மவனொரு சரக்காக நினைத்திருக்குமோ, வல்லையாகில் உன் ஆபிமுக்ய ஸூசகமாக இவ்வளவுகளைச் செய்யப்பாரென்றபடி.

பரிவதிலீசனை என்று தொடங்கி *புரிவதுவும் புகைபூவே* என்று—[ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேச்வரனை ஸம்ஸாரிகளுக்கு தரா யநுபவிக்க, அவனனுபவஜநித ப்ரீதியாலே *ஏதத்ஸாமகாயந் நாஸ்தே* என்கிறபடியே பாடி, விஸ்தருதாரனையப் பெறவேண்டியிருப்பீர், உபகரணங்களில் குறைவுபாராத தகவுகை தவிர்க்க, அஸம்ஸ்க்ருதமான ஜலத்தை யேதேனு மொருபடி ப்ரயோகித்து, பின்னை யவனுக்கு அருளகொடையாகச் கொடுப்பதுவு மேதேனுமொரு புகையும் ஏதேனுமொரு பூவும், இவ்வளவு மமையுங் கிடீர் அவனுக்கு]* என்று அவனுடைய ஸ்வாராததையை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆழ்வா ரருளிச்செய்தாரிறே. (139)

140. (பூர்ண விஷய) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்—ப்ரஸங்காநுப்ரஸக்தமாக வர்த்தித்தவையிறே ப்ரபத்தி வைலக்ஷண்யமிறே கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது, ஆகையாலே அதுக்கு இன்னமுமொரு வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக ஸித்தோபாயத்துக்கும் பலத்துக்கு முண்டான ஐக்யத்தை மூன்று வருளிச்செய்கிறார் (புல்லைக் காட்டி) என்று தொடங்கி

140. புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை.

அதாவது—கோவை வரவழைத்துப் பின்னையதுக்கு தாரகாதிகளையிட்டு போக்க நினைப்பார் தத்போக்யமான புல்லுதன்னையே தத்வசீகார ஸாதநமாக

முன்னிட்டழைத்துககொண்டு, அதுதனனையே மேலுமிடுமளவில் பலஸாதகங்களுககு பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுண விக்ரஹ விசிஷ்டனானதானே மூந்துற விவனைச் சேர்த்துககொள்ளுகைக குபாயமாய், பின்னை யென்றுமொக்க விவனுக குபேயமாயிருககையாலே பலஸாதகங்களிரண்டும ஏகவஸ்துவா யிருக்குமென்கை.(140)

141. இத்தால ப்ரபத்திககு வைலக்ஷண்யம பலிததபடியை யருளிசசெய்கிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

141. ஆகையாலே ஸ்வரூபமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸாத்ய வஸ்துதானே ஸாதகமாகையாலே, தத் வரணரூபமான விது தேவையாயிராதே ஸ்வரூபமாயிருககு மென்றபடி.

அன்றிககே, இன்னமும ப்ரபத்திககொரு வைலக்ஷண்ய மருளிச்செய்கிறார்.

(புல்லை) இத்யாதியாலே. அதாவது—புல்லைககாட்டி தேறுவை அழைத்துக் கொண்டு பின்னை அப்புல்லையே யிடுமளவில் பலஸாதகங்களுக்கு பேதமில்லாதாப் போலே, *ஸக்ருத க்ருதோஞ்ஜலி:* *நமச சக்ரூர் ஜநார்தநம* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே அஞ்ஜல்யாதி ரூபையான ப்ரபத்தியை மூன்னிட்டு ஈச்வரனை வசீகரித்தால் பின்னை யவனுககுப்பாகசசெய்யு மடிமையும், *பத்தாஞ்ஜலி புடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந:* *கைகளாலாரத் தொழுது தொழுதுனனை* இத யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தன ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜல்யாதி வ்ருத்தி விசேஷங்களாகையாலே பலஸாதகஙகளுக்கு பேதமில்லை. இப்படி பலமானது தானே ஸாதகமாகையாலே, இப்ப்ரபத்திதான தேவையாயிராதே இவனுககு ஸ்வரூபமாயிருககுமெனகை.

ஆக, (ப்ரபத்த யுபாயத்துககு) என்று தொடங்கி, இவ்வளவாக—ப்ரபத்தியி னுடைய தோஷராஹித்யமும குணஸாஹித்யமும சொல்லபபட்டது. .... (141)

ஸித்தோபாய நிஷ்ட்டர் வைபவம்

142. இப்படி ப்ரஸ்துதையான ப்ரபத்தியினுடைய அநுபாயத்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடியான பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், (இதுதன்னைப் பார்த்தால) இத்யாதியாலும, (ப்ராப்திககுபாயம அவன நினைவு) இத்யாதியாலும் கீழருளிசசெய்த படி யன்றியே, முகாந்தரேண வருளிசசெயகிறார்மேல். அதில், இப்படி ஸ்வரூபாநு ரூபமான வித்தை ஸாதகமாககிககொண்டு ஸ்வதந்த்ரனான வவனை யிவன பெறப் பார்க்குமன்று, அவன் நினைவு கூடாதாகில் இது விபலிககுமென்கிறார் (இவனவனை) என்று தொடஙகி.

142. இவன் அவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.

அதாவது—உடைமையை உடையவன்சென்று கைககொள்ளுமாப்போலே, ஸ்வாமியான அவன்றானே வந்து அங்கீகரிககக்கண்டிருககக்கடவ பரதந்த்ரனான விச்சேதநன், தான் பலியாய் தன ஸ்வீகாரததாலே ஸ்வதந்த்ரனான வவனைப்பெற நினைககுமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில். இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் நல்லாப ஸாதகமாகாதென்றபடி. .... (142)

143. இனி அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவில் உள்ள வாசி சொல்லுகிறார் (அவனிவனை) என்று தொடங்கி.

143. அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

அதாவது—ஸ்வாமியாய ஸ்வதந்த்ரனானவவன் ஸ்வமமாய பரதந்த்ரனாயிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சையாலே பெறநினைக்குமளவில், பாபங்களில் ப்ரதாநமாக வெண்ணப்படும் பாதகமும் ப்ரதிபந்தகமாகமாட்டாதென்கை இவையிரண்டாலும் ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது. *பிதா பரமஸில்லாபே ப்ரபந்நிரபி கோபதி:, விர்யயேது சைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம்* என்னக்கடவதிறே. .... (143)

144. இப்படியிவை யிரண்டும் காணலாமிடமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (இவை) என்று தொடங்கி.

144. இவை யிரண்டும் ஸ்ரீ பரதாழ்வான்பக்கலிலும் ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்.

145. அவர்கள் தங்கள்பக்க லிவைகண்டபடி என்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு) இத்யாதி வாக்ய த்வயத்தாலே

145. ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாயிற்று; ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்குத் தீமைதானே நன்மையாயிற்று.

அதாவது—பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டுவந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைப்பெற்று வாழுகைக்காக, *ஏபிச்ச ஸசிவைஸ் ஸார்த்தம் இத்யாதிப்படியே-வழியேபிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டு சென்று பெரிய வார்த்தியோடேயவர் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணின ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்கு, அப்படி பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே, சரண்யரான பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு அநிஷ்டமாகையாலே தீமையாய்விட்டது. *ஏழை யேதலன்* இத்யாதிப்படியே பெருமாள் தாமேவந்தங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாக அங்கீகரிக்கையாலே, பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்டதென்கை. *யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யம் புண்ய மந்யத்* என்றிறே புண்யபாப லக்ஷணம், ஆகையா லிவர்கள் பக்கலிலே காணலாமென்கை. .... (145)

146. இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தியும் சரண்ய ஹ்ருதயாநுஸாரி யல்லாதபோது அபராதகோடி கடிதமாமென்னுமிட மருளிச்செய்தாரீழ; இதுதா னிவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தாலும் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னு மிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக பாஷ்யகாரருடைய வநுஷ்டாந ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல (ஸர்வாபராதங்களுக்கும்) என்று தொடங்கி.

146. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்தி தானும் அபராத கோடியிலேயாய க்ஷாமணம் பண்ண வேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

அதாவது—*அஹமஸ்ம்யபராதாநா மாலய:* என்கிறபடியே—அபராதங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமா யிருக்கிற விசேதநன் ப்ரபத்தி பண்ணவே, *ஸர்வ

பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்னும்படி இவனளவில ஸர்வேசவரன் திருவுள ளம் பரஸக்தமாய் விடுகையாலே, ஸர்வாபராதஙகளுககும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ரபததிதா னிருபபது; இபபடி யிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை, *த்வத் பாதாரவிந்த யுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே* என்று பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு, ஸ்வபூர்வ வ்ருத்தத்தை யநுஸந்திக்கவாறே அதுதானும அபராத கோடியிலேயாய் *தவமேவ மாதாச* என்று தொடங்கி இததலையிலபராததததைப் பொறுக்கைக்க குறுபபான பந்தவிசேஷஙகளை யெலலாம விண்ணப்பஞ் செயதுகொண்டு, *தஸமாத் ப்ரணம்ய* இத்யாதியாலே இபபடி திருமுனபே கூசாமல் வந்துநினறு ப்ரபத்தி பண்ணின இவவபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணவேண்டும்படி நின்றாரென்றதிறே யெனகை; ஆகையால, இவவழிபாலுமிது அபராதகோடி கடிதமா யிருக்கு மென்கை. அநாதிகால மபராதததைப்பண்ணிப பினபொருநாளிலே ஆபி முக்க்யம பண்ணினனேயாகிலும், *நிபூர்ணமபி வத்ஸலஃ* *யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்* என்றிருக்கு மீச்வர ஹ்ருதயத்தைப பார்ததால், அவன்கைக்கொளள ஒரு குறை யிலலை. அவனப்படி யிருக்தானே யாகிலும், தன பூர்வவ்ருத்ததத்தை யுணர்ந்தால் இவனித்தை அபராதமாகவே நினைத்து க்ஷாமணம பண்ணவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது. .. .. (146)

147. இவன பண்ணும ப்ரபத்தி, ஸவபூர்வ வ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தால அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமுகேந தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (நெடுநாள்) என்று தொடஙகி.

147. நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப் போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாசத்திலே நின்று என்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று அபேக்ஷிக்குமா போலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

அதாவது—நெடுங்காலம பர்த்தாவோடு ஒட்டறறு பரபுருஷகாமிநியாய் தந் நிக்ரஹ பாத்ரமாய்ப்போந்தா ளொருபார்யை, *இபபடிப்பட்டநா மவன ஸந்நிதி யிலே கூசாமல்சென்று நிற்குமபடியென!* எனகிற லஜ்ஜையும், *இத்தனை கால மும் நாம செயதுதிரிந்ததெல்லாம கண்டிருக்கிறவன, இப்போது நம்மைவந்திபபடி யபேக்ஷிப்பதே! என்று தண்டிக்கில செய்வதென்!* என்னும பயமுமினறிக்கே, அவன முனனேசென்று நினறு என்னை யங்கீகரிக்கவேணும் என்றபேக்ஷிக்கு மளவில் எததனை யபராதமுண்டு; அப்படியே யிருப்பதொன்றிறே, பகவதநந்யார்ஹ னய்வைத்து அநாதிகாலம் அவனுடன் பற்றின்றிக்கே அந்யபரனாய்ப்போந்த விவன, ஸ்வபூர்வவ்ருத்தாந்தாநுஸந்தாநத்தால் வரும லஜ்ஜையும் ஸ்வதந்த்ரனான வவன் தண்டிக்கில் செய்வதென் என்னும பயமுமின்றிக்கே, தத்ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை யங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற சரண வரண மெனகை. ஆக இவ்வளவும், ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும, பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ... ... (147)

148. இனி, இவன் ஸ்வீகாரங்கண்டிரங்கி யவனிவனுக்கு பரதந்த்ரனாவதிலும் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலவந்து பரதந்த்ரனாவதே ப்ரபலமென்கிறார். (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ர்யத்திற்காட்டில் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரும் பாரதந்த்ர்யம் பரபலம்.

அதாவது—ஆர்த்தராய் அநந்ய சரணராய் தன் திருவடிகளிலே வந்து சரணம் புகுந்தவர்களளவில் தனக்குண்டான க்ருபையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனாகையும், பட்டத்துக்குரியவனையும் மரக்கப்போலே தன் நிரங்குச ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை யங்கீகரித்துத் தன்னை யவர்களிட்டது வழக்காக்கி வைக்கையும், இரண்டு மீச்வரனுக் குள்ளதொன்று; இதில் முற்பட்டது, ஒரோ தசைகளிலே ஸ்வாதந்த்ர்ய நிருத்தமாய் விபலிக்கவுங் கூடும்; பிற்பட்டது, அப்ரதிஹதமாகையாலே ஒருகாலும் கண்ணழிவில்லை. ஆகையாலே, அதிலுங் காட்டில் இது பரபலமென்கை. ... ... (148)

149 இவ்வர்த்தந்தான் வேதாபிமதமென்கிறார்மேல (இவ்வர்த்தத்தை) என்று தொடங்கி.

149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷ னபேக்ஷித்தான்.

(இவ்வர்த்தம்) என்கிறது—கீழ் பரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகதஸ்வீகாரத்தை. (வேதபுருஷனித்தை யபேக்ஷித்தான்) என்றது—*நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந—யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்* என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும் சொல்லுகையாலே யாதரித்தானென்கை. அஸக்ருதுக்திதத்தை மபேக்ஷா கார்யமிறே. ... . (149)

150. இத்தலையி லபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்க இவ்விஷயீகாரம் ஸித்திக்கப் பெற்றவர்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாக) என்று தொடங்கி.

150. அபேக்ஷா நிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளுக்கும் இது உண்டாயிற்று.

அதாவது—தந்தாம்பக்கல் அபேக்ஷையின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, பம்பா தீரத்திலும் கங்காகூலத்திலும் பெருமாள் தாமே சென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இந்த பரகதஸ்வீகாரமுண்டாய்த்தென்கை (150)

151. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனிவர்களை யங்கீகரிக்கிற விடத்திலும், *தம்ப்யபாஷ ஸௌமித்ரே ஸுக்ரீவ ஸசிவம் கபிம்* *மாழைமான் மடநோக்கி யுன்தோழி யும்பி யெம்பி* என்று இளையபெருமாளையும் பிராட்டியையும் முன்னிட்டாப்போலே, மற்றும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு அங்கீகரித்தவிடம் காணலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

151. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபய ப்ரதாநத்திலும் காணலாம்

அதாவது—இச்சேதநன் தான் ஆச்ரயிக்கிறபோது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனு மங்கீகரிக்கும்போதும் முன்னிடுமென்னுமிடம், திருவடியையும்

ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளையும் அங்கீகரித்த ஸ்தலங்கள் மாத்ரமன்றிக்கே, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்த ஸ்தலத்திலும் காணலாமென்கை. எங்ஙனே யென்னில்? *ஸோஹம் பருஷிதஸ் தேந தாஸவச் சாவமாநித:— த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணம் கத:* என்று சரணம் புகுந்து, ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே— நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம்* என்று நின்ற விபீஷணாழ்வானை அபயப்ரதாநபூர்வகமாக அங்கீகரிக்கிறவிடத்தில், *ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா— விபீஷணோ வா ஸுக்ரீவ யதி வா ராவண: ஸ்வயம்* என்று முதலிகளுக்கெல்லாம் மூலபூதரான மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீகரித்தது. திருவடியையும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானையும் அங்கீகரிக்கிற விடத்தில பிராட்டி ஸந்நிதியில்லாமையாலே யவளை முன்னிட்டமை தோற்றிற்றில்லையே யாகிலும், பிராட்டி லங்கைக்கெழுந்தருளுகிறபோது மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிற விடத்திலே திருவாபரணங்களைப் பொகட்டு கடாக்ஷித்து வைத்துப் போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே வரும்படி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும், பெருமாளிருவரையும் அங்கீகரிக்குமிடத்தில பிராட்டியை முன்னிட்டே யங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும். பரதந்த்ரையான வவளுக்கு இத்தலையில நினைவொழியத் தனித்தொரு ப்ரவ்ருத்தி கூடாதிறே; ஆகையாலேயிறே, பரகத ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யங்கீகரித்ததையுமிவர் ஸஹபடித்தது. .... (151)

152. இவன நிருபாதிக சேஷபூதனாய் அவன நிருபாதிகசேஷியா யிருக்கையாலே அவ்யவதாநேந ஆச்ரயிக்கவும் அங்கீகரிக்கவும் ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்படி இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிற தெதுக்காகவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இருவர்) என்று தொடங்கி.

152. இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை சமிப்பிக்கைக்காக.

சேதநனுக்குக் குற்றமாவது—அநாதிகால மவன்பக்கல் விமுகனாய் அந்ய விஷயப்ரவணனாய் தத்தாஜ்ஞாதிலங்கநமே பண்ணிக் கூடுபூரித்து வைத்த அபராதம்; ஈச்வரனுக்குக் குற்றமாவது—அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்க அபராதத்தையே கணக்கிட்டு அநாதிகாலமிவனை யகலவடித்திருந்தது. இவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது—இத்தைப்பார்த்து ஈச்வரன் சீறாதபடி பண்ணுகை; அவன்றன் குற்றத்தை சமிப்பிக்கையாவது—இத்தை நினைத்து சேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகை. .... (152)

153. இவ்வளவேயன்று, இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார் (ஸ்வரூப) இத்யாதியாலே.

153. ஸ்வரூபஸித்தியு மதனாலே.

ஸ்வரூபமாவது—இவனுக்கு ததீய பாரதந்த்ர்யம்; அவனுக்கு ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யம்; *தேவுந் தன்னையும்* என்று ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யத்தையிறே யவனுக்கு தானான தன்மையாக ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. இவையிரண்டு மிருவர்க்கும் ஸித்திப்பது புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே என்கை. .... (153)

154. இமே *ஸ்வரூபம* என்று சொன்னததை உபபாதிக்கிறார் (ஔபாதி கமுமாய) என்று தொடங்கி.

154. ஔபாதிகமுமாய நித்யமுமான பாரதந்த்ரியம இருவர்க்கு முண்டிறே.

அதாவது—சேதநனுக்க ஙிவஙிஷயத்தில பாரதந்த்ர்யம ததீயத்வப்ரயுக்த மாகை யாலே ஔபாதிகமுமாய, அவ்வுபாதிதான நித்யமாகையாலே நிருபாதிக பகவத் பாரதந்த்ர்யத்தோபாதி நித்யமுமாயிருக்கும்; ஈச்வரனுக்கிவ்விஷயத்தில பாரதந்த்ர் யம ஆச்ரிதத்வ ப்ரயுக்தமாகையாலே ஔபாதிகமுமாய அவ்வுபாதி நித்யமாகையாலே அதுதானும நித்யமாயிருக்கு மென்கை (இருவர்க்கு முண்டு) என்னுதே, (உண்டிறே) என்றது—இவ்வர்த்தத்தில ப்ரமாணப்ரஸித்தியைத் தோற்றுவிக்கைக்காக. (154)

155. இவ்வளவன்று. இன்னமுமிதுக்கொரு ப்ரயோஜநமுண்டென்கிறார் (அநித்யமான) என்று தொடங்கி.

155. அநித்யமான இருவர்பாரதந்த்ர்யமும குலைவதும் அதநாலே.

அநித்யமான பாரதந்த்ர்யமாவது—கர்மபாரதந்த்ர்யம அதில சேதநனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது—அவச்ய மநுபோக்தவ்யங்களான சுபாசுப கர்மங்களின வசத்திலே இழுப்புண்டு ஸம்ஸரிக்கை, ஈச்வரனுக்கு கர்மபாரதந்த்ர்யமாவது—தான் செய்தகர்மம தானநுபவிக்கிறானுக்கில நாம செய்வதென? என்று இவன செய்த கர்மத்தையே ப்ரதாநமாக்கி அதுக்கு ஈடாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போருகை. இது நடப்பது *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்னுமளவுமாகையாலே, இத்தை அநித்யமென்கிறது. இவை புருஷகார புரஸ்கரணத்தாலே குலைகையாவது— இவன முன்னிடுமளவில அத்தலையைத் திருத்தியும், அவன முன்னிடுமளவில இத் தலையைத் திருத்தியும், இரண்டு தலையும ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவேந சேரும்படி பண்ணுகை யாலே இவை தன்னடையே நிவ்ருத்தமாகை. ... . (155)

156. அநாதிகாலம ஸ்வதந்த்ரனாய *யாதானும பற்றி நீங்கித் திரிந்தவிவன் இன்றிறே ஆபிமுக்யம பண்ணிற்று; பரகுதியோடே யிருக்கையாலே துர்வாஸனை மேலிட்டு ஆச்ரயணவிரோதிகளாலே உத்பூதமான இந்தரக்ஷ்ய ரக்ஷக பந்தத்தை யிலலைசெய்து பழையபடியே போகப்பார்க்குதல, நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாய் கர்மாநு குணமாக விவனை லீலையிலே யநாதிகாலம விநியோகங்கொண்டு போந்த வீச்வரனுறு னிப்பந்தத்தை யிலலைசெய்து முன்பு போலே இவனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல செய்யிலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷிகம) என்று தொடங்கி.

156. ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலுமிலலைசெய்யப்போகாது.

அதாவது—இந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்த மிரண்டு தலையுமறிந்ததாக வந்த தன்றிக்கே புருஷகாரரூப ஸாக்ஷி ஸஹிதமாக வந்ததாகையாலே, இத்தை இருவ ராலு மழியமாறப் போகா தென்கை. .... (156)

157. இதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல (என்னை) என்று தொடங்கி.

157. "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய"

நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்ய ஸூரிகள் நடுவே யென்னை யங்கீகரித்த பின்பு ஸர்வசக்தியான தானும் கைவிடமாட்டா னென்கையாலே, *என்னை நெகிழ்க்கிலும்* என்கிற பாட்டு அவனாலே இப்பந்தத்தை யிலை செய்யப் போகாமைக்கு ப்ரமாணம். பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என் பக்கலிலே அதிஸ்நேஹியாய், அரியன செய்து வைத்து என்னோடே கலந்த வுன்னைப் பெற்று வைத்து இனி நழுவவிடுவேனோ வென்கையாலே, *கோலமலர்ப்பாவைக்கு* என்கிற பாட்டு புருஷகாரமூன்றுகைவந்த இப்பந்தத்தை சேதனனாலு மிலை செய்யப் போகாதென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் ... (157)

158. (ஸாக்ஷிகமான இப்பந்தத்தை யிலை செய்யப் போகாது) என்றது— ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தி லிருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரதந்த்ர்யத்தைப் பற்றுகையாலே, இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்ய பாரதந்த்ர்யத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல் (கர்மணி) என்று தொடங்கி

158. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற காதரு ஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

(கர்மணி வ்யுத்பத்தி) யாவது—*ச்ரிஞ்—ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவில், *ச்ரீயதே* என்கிற வ்யுத்பத்தி. இதுக்கர்த்தம்—ஸேவிக்கப்படாநின்றாளென்றிறே இவ்வ்யுத்பத்தியிலே, (ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற காதரு ஸங்கோச ராஹித்யமாவது)— சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தாலும் வருகிற சேதந பரமசேதனர்களாகிற ஸேவா கர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை அதாவது— இரண்டு தலைக்கு மிவள் விஷயத்தி லுண்டான ஸேவை அவிச்சின்னமாய்ச் செல்லுகை. இத்தை (நினைப்பது) என்றது—இவ்விஷயத்தி லிரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்த்ர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி. ... . (158)

159. இப்படி யிருக்கையாலே இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லார்க்கும் அவச்யாபேக்ஷிதமென்கிறார் மேல் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே

159. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீயம்.

(அதிகாரி த்ரயமாவது)—அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி விவசர் என்கிற மூன்றதிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது—குற்றத்தைச் சமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாராபேக்ஷை வேண்டுகையாலே, ஸர்வதா கைவிட வொண்ணாதென்கை. அதவா, இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகளை. இவர்கள் மூவர்க்கும் (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது—ஸ்வஸ்வாபிலஷித ஸித்திக்கு ஈச்வரனை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகார மவச்யாபேக்ஷித மென்கை. (*பூர்வவாக்யத்திலே புருஷகார பூர்வகமான

உபாய வரணம் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வ வாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விசேஷம் பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்கு அபிலஷிதமான பல விசேஷமின்னதென்னுமிடத்தைப் ப்ரகாசிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம்*) என்று பரந்தபடியிலும்; (*கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமா யிருக்கையாலே இவனுக் கபேக்ஷிதமான பல விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது*) என்று ச்ரிய:பதிப்படியிலும்; (*உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக் கன்றென்கை.*) இத்யாதியாலே மூமுக்ஷுப்படியிலும் இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. *திருமாலைக் கைதொழுவர்* *அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை* என்கிறபடியே, புருஷகாரம் முன்னாகப் பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக்கொண்டகலாதே அவற்றை யொழிந்து (*ஒண்டொடியாள் திருமகளுமவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பெறுமென்று கீழ்ச்சொன்னவுபாய பலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு*) என்றிறே இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செயல்ரஹஸ்யத்திலருளிச்செய்தது. ஆக, (இவனவனை) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக—ஸ்வகத ஸ்வீகாரா நுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராபல்யமும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம் முன்னாகவே ஸ்வீகரிக்கும்படியையும், இருவருமிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறது தனக்கு ப்ரயோஜந மின்னதென்னுமிடமும், ப்ரபத்த்யதிகாரிகளெல்லாருக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீய மென்னுமதுவும் சொல்லப்பட்டது

ப்ரதம ப்ரகரணத்திலே, புருஷகார வைபவகதநமுகேந ஸ்ரீமத் பதார்த்தத்தையும் உபாயவைபவகதநமுகேந *நாராயண சரணௌ சரணம்* என்கிற பதங்களிலர்த்தங்களையும் ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம், (ப்ரபத்திக்கு தேச நியமமும்) என்று தொடங்கி *ப்ரபத்யே* என்கிற பதத்தால் சொல்லப்பட்ட ப்ரபத்தியினுடைய தேச காலாதி நியமாபாவத்தையும், அதுக்கு விஷய நியமம் சொல்லுகைக்காக (குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை) என்று தொடங்கி முகத்தகண்டமாக மீளவும் நாராயண பதார்த்தத்தையும், (இதில் ப்ரபத்தி பண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்) என்று உத்தமனிலே ஆக்ஷிப்தனான வதிகாரியையும், ப்ரபத்தியில் ஸாதநத்வமில்லாமையையும், ப்ரபத்த்யதிகாராபேக்ஷிதமான சக்தி லஜ்ஜா யத்ந நிவ்ருத்தி சமதமாதிசயம் முதலானவற்றையும், ப்ரபத்த்யங்கதயா த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரத்தினுடைய தோஷ பூயஸ்த்வத்தையும், தத்ப்ரதிகோடிதயா ப்ரபத்தியினுடைய நைர்தோஷ்யாதிகளையும், ப்ரபத்தி ப்ரஸங்கத்தாலே முகபேதேந ஸ்வகத ஸ்வீகாரா நுபாயத்வத்தையும் பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டே ஸ்வீகரிக்கு மென்னுமிடத்தையும், உபயரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமதுக்குண்டான ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், அதிகாரி த்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீய மென்னுமதத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, இவ்வளவும் பூர்வகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தாராயத்து .... (159)

160. இப்ப்ரகரணத்திலே (உபாயத்துக்கு) என்று தொடங்கி உபேயாதிகாரமும் சில சொல்லிற்றேயாகிலும் அது ப்ராஸங்கிக மித்தனை, இனி உபேயாதிகாரபர

மான ப்ரகரண சேஷத்தாலும உத்தரகண்டார்த்ததை யருளிச்செயகிறார். அத செயகிற விடத்தில், பாஷயகாரர் கதயத்தில உத்தரகண்டார்த்த மநுஸநதித் தருளின கரமத்திலே, கமச்சப்தார்த்தம முனனுக வருளிசசெயகிறா. அதில இந்த கமஸஞ்ஞாதான ப்ராப்யவிரோதி நிவருததி பரதிபாதகமாகையாலே, ப்ராப்ய விரோதி களானவற்றை தர்சிப்பிப்பதாகத் திருவுளளமபற்றி ப்ரதமம அவற்றிலே யொன்றை யருளிசசெயகிறார் (தனகருத்தான) என்று தொடஙகி.

160. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்

கீழ (ஸ்ரீபாததாழவானுககு நனமைகானே தீமையாய்த்து) என்று - ஸ்வகத ப்ரபத்தி 'சரணயஹ்ருதயாநுஸாரி யலலாதபோது தீமையாயத தலைககட்டுமபடி சொனன வித்தாலே, உபாய தசையில தனகருத்தான தேடும நனமை தீமையா மெனனுமிட மருளிசசெயதாராய், இபபரஸஙகத்திலே உபேய தசையிலும தான் தனகருத்தேடும நனமை தீமையாய் விடுமெனனுமிட மருளிசசெயகிறரெனறு கீழோ டிதுககு ஸஙகதி. (தனகரு) இத்யாதி அதாவது—சேஷியானவன போகதசையில தன வயாமோஹததாலே "ஆருயிர்பபட்ட தெனனுயிர் பட்டது" எனனுமபடி தன திறததில மிகவும தாழநினறு பரிமாறு மளவில, "நாம சேஷபூதரனறோ, நம சேஷத் வத்தை நோககவேண்டாவோ" என்று ஸவகைசயாநுஸநதாநததாலே பிறகாலிதது, தனகருத்தான தேடுகிற சேஷத்வமாகிற நனமை, அநாதிகாலம "ஸவதநதரோஹம" என்றிருந்த தீமையோபாதி அவன போகத்துககு பரதிபந்தகமா யிருககுமென்கை. (தீமை) என்று—அகருதய கரணநிகளைச சொல்லவுமாம. (160)

161. சேஷியுடைய விருப்பத்துககுடலாய ஆத்மாவுககு அலங்காரமா யிருக் கிற சேஷத்வம, போகவிரோதியாகிறபடி யெஙஙனேயெனன வருளிச்செய்கிறார் (அழகுககு) என்று தொடஙகி.

161. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாபோலே.

அதாவது—ஸத்ரீககு அழகுககிட்டசட்டை நாயகனுகப்புககு விஷயமுமாய அவளுக் கலஙகாரமுமா யிருந்ததேயாகிலும், போகதசையில ஆலிஙகந விரோதி யாமாப்போலே, இதுவும போகவிரோதியா மெனறபடி. .... (161)

162. அழகுக்குடலானது அநுபவ விரோதியா மெனனுமிடம சேஷி வசநத் தாலே தர்சிப்பிககிறார் மேல் (ஹாரோபி) என்று.

162. * ஹாரோபி *

ஹாரோபி நார்ப்பிதः கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோத பீருணா, ஆவயோரந்தரே ஜாதாः பர்வதாஸ் ஸரிதோ த்ருமாः என்று ஸமசலேஷதசையில ஸபர்ச விரோதியா மெனனுமசசத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தி லொரு முததுவட முடபடப் பூண்பதிலலை என்றாரிறே பெருமாள. *பீருணா* எனகிற விஙகவசத்யம ஆர்ஷம. அனறிககே, அழகுக கிட்டது அணைகைககு விரோதியாமெனனுமிட மறிவிககைகயே ப்ரயோஜந மாக்கி, லிங்காநுகுணமாகப் பெருமாள தமமளவிலே யோஜிககவுமாம. .... (162)

163. ஆனால் பின்னை பாரதந்த்ர்யமேயோ நல்லதென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (புண்யம்போலே) என்று தொடங்கி.

163. புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு.

(புண்யம்) என்கிறது—கீழ (நன்மை) என்கிற சொல்லாலே சொன்ன சேஷத்வத்தை; அது கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்வஸ்ப்ரயாநுஸந்தாநத்தாலே இருக்கைக்கு குறுப்பாய்க்கொண்டு யாதொருபடி போகவிரோதியாகா நிற்கும் அப்படியே, போகதசையில் அவனுக்கு எதிர் விழிகொடாதே அசித்துப்போலே கிடக்கைக்கு குறுப்பான கேவல பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழி ஸாபேக்ஷனான விசவரானுடைய போகத்துக்கு மிடறுபிடியா மென்றபடி.

அன்றிக்கே. (புண்யம்) என்கிறது—ஸத்கர்மத்தையாய், அது யாதொருபடி பாபத்திற்காட்டில் வ்யாவருத்தமா யிருக்கச்செய்தே பகவத ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாகா நிற்கும், அப்படியே, இருக்கைக்கு குறுப்பான சேஷத்வத்திற்காட்டில் அசித்துப் போலே எதிர்த்தலையிட்டது வழக்காயிருக்கைக்கு குறுப்பாகையாலே வ்யாவருத்தமான பாரதந்த்ர்யமும் எதிர்விழிகொடுக்கைக்கு குறுப்பல்லாமையாலே பரனுடைய வநுபவத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா மென்னவுமாம். இத்தால—கேவல சேஷத்வமும் கேவல பாரதந்த்ர்யமும் ஓரோ ராகாரங்களாலே போகவிரோதியாகா நிற்கும்; பாரதந்த்ர்யத் தோடே கூடின சேஷத்வமே உத்தேச்யமென்கை. ... . (163)

164. இப்படி உபேய தசையில் சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்கள் பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச்செய்த அனந்தரம் ப்ராப்தி தசையில் இவனுடைய நிர்பந்தமூலமாக வுண்டான தோஷ நிவருத்தி பராநுபவத்துக்கு விலக்காம்படியை யருளிச் செய்கிறார் (குணம்போலே தோஷ நிவருத்தி) என்று

164. குணம்போலே தோஷ நிவருத்தி

(குணம்) என்கிறது—கீழ விரோதியாகச் சொன்ன சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களிரண்டையும். இவைதான் ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க குணமாயிறே யிருப்பது. இதுபோலே (தோஷ நிவருத்தி) என்றது—இவ்வாத்ம குண த்வயமும் கீழ்ச்சொன்னபடியே யாதொருபடி பராநுபவத்துக்கு விலக்காகிறது. அப்படியே, இவன் நிர்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷத்தினுடைய நிவருத்தியும், சரமசரீரமாகையாலே இததோடே சிறிது தான் வைத்தநுபவிக்க விச்சிக்கிற வவனுடைய வநுபவத்துக்கு விலக்காமென்கை. (குணம்போலே) என்று—பாரதந்த்ர்யமொன்றையும் த்ருஷ்டாந்திக்கிற தாகவுமாம். ... (164)

165. தோஷநிவ்ருத்தியி லாத்மஸ்வரூபம் அத்யந்தபரிசுத்தமாய் போக்யமாயிருக்குமத்தனை யன்றே, ஆனபின்பு தோஷநிவருத்தி அநபிமதமாய் தோஷமபிமதமா யிருக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆபரணம்) என்று தொடங்கி.

165. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிரா நின்றதிறே.

அதாவது—லோகத்தில் விஷயப்ரவணரா யிருப்பார்க்கு, அபிமத விஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான ஆபரணம் அநபிமதமாய், அவ்வௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான அழுக்கு அபிமதமா யிராநின்றதிறே என்கை. ... ... (165)

166. இதுதான் லௌகிகத்திலன்றிக்கே பிராட்டி திறத்தில் அவனுக்கு மிப்படி யிருக்கைக்கு ஸூசகமான வார்த்தையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்மேல் (ஸ்நாநம் என்று தொடங்கி.

166. 'ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்' என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—பிராட்டி திருமஞ்ஜநம் செய்து வந்தது பெருமாளுக்கு ரோஷஜநகம் என்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற *தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருடம்* என்கிற வார்த்தையை இவ்வர்த்தத்துக்கு கூடாக ஸ்மரிப்பதென்கை. *ஸ்நாதா மலங்காராம்* இத்யாதிப்படியே—பத்து மாஸம் திருமஞ்ஜநம் பண்ணும் அழுக்கடைந்திருந்த வடிவைக்காண ஆசைப்பட்டிருந்தவர்க்கு, இவள் திருமஞ்ஜநம் பண்ணிவந்தவிது ரோஷஜநகமாகச் சொல்லவேண்டாவிறே. ஆனால், *திர்க்கமூஷணம் விசிசவஸ்ய மேதிர்மவலோகயந், உவாச மேகஸங்காசம் விபீஷண முபஸ்திதம்; திவ்யாங்கராகாம் வைதேஹீம் திவ்யாபரண பூஷிதாம், இஹ ஸீதாம் சிரஸ்ஸ்நாதா முபஸ்தாபய மாசிரம்* என்று இவர்தாமேயன்றோ திருமஞ்ஜநம்பண்ணி யலங்கரித்துக்கொண்டு வரும்படி ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் பார்த்தருளிச் செய்தது; இப்படி யிருக்கச்செய்தே பின்னை ரோஷம் ஜநிப்பானென்னென்னில்; நாம் கலவார்த்தை சொல்லிவிட்டோம், தானே யறியாளோ என்று சொல்லிவிட்டாரித்தனை போக்கி, அது ஹ்ருதயமாகச் சொன்ன வார்த்தையல்ல, அல்லாதபோது ருஷ்டராகக் கூடாதிறே. அவள் தான் *அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப* என்றிருக்கச் செய்தே, *யதாஹ ராமோ பர்த்தா தே ததா தத் கர்த்துமர்ஹஸி* என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நிர்ப்பந்தித்துச் சொன்னபின்பன்றோ திருமஞ்ஜநம் பண்ணிற்றென்னில்? அவள் பெருமாள் திருவுள்ளக் கருத்தை யறியாதே, அருளிச்செய்த வார்த்தையைக்கொண்டு சொன்னானித்தனையிறே. எல்லாஞ்செய்தாலும், பத்துமாஸம் ராவண பவநத்திலே யிருந்த இவள் சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணுமித்தனையல்லது, திருமஞ்ஜநம் பண்ணேன் என்றிருக்க வேணுமிறே, அது செய்யாதே, சடக்கென திருமஞ்ஜநம் பண்ணி வந்தாளிறே; அது, அவ்விருப்புக்காண ஆசைப்பட்டவர்க்கு ரோஷ ஹேதுவாய்த்து. ஆகையாலே, (ஸ்நாநம் ரோஷஜநகம்) என்னக் குறையில்லை

அன்றிக்கே, (ஸ்நாநம் ரோஷஜநக மென்கிற வார்த்தையாவது)—ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் திருமஞ்ஜநம் செய்தருளச் சொன்னபோது, பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யறியுமவளாகையாலே, 'அவர்க்கிது அநபிமதமாகையாலே ரோஷஜநகமாய் வந்து முடியும்' என்று நினைத்து, *அஸ்நாதா த்ரஷ்டுமிச்சாமி பர்த்தாரம் ராக்ஷஸாதிப* என்று பிராட்டி யருளிச்செய்த வார்த்தையாகவுமாம். ரோஷஜநக மென்னுமத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வார்த்தையென்று கீழ்ச்சொன்ன ந்யாயமிதுக்கு மொக்கும். .... (166)

167. இப்படி யபிமத விஷயத்தி லழுக்குக்கருமாப்போலே, ஆத்மஜ்ஞாநம் பிறந்த விவன் *அழுக்குடம்பு* என்று கழிக்கிற வித்தேஹத்தை ஈச்வரன் விரும்ப எங்கேக்கண்டதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வஞ்சக களவன்) இத்யாதியாலே.

167. "வஞ்சக்கள்வன்" "மங்கவொட்டு"

அதாவது—*வஞ்சக கள்வன்* என்று தொடங்கி *மங்கவொட்டு* என்னுமள வாக—தம்முடைய திருமேனியிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணியவனநுபவித்தபடி கண்டியும் அவ்வளவன்றிக்கே, அதிசாபலத்தாலே இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோவதாக வவன் அபிநிவிஷ்டனா யிருக்கிறபடியைக் கண்டு, *பிரானே! இப்படி செய்தருளவொண்ணாது* என்று நிர்ப்பந்தித்து, இதினுடைய தோஷத்தை யவனுக்குணர்த்தி, இப்படி ஹேயமான விது மங்கும்படி யிசைய வேணும் என்று கால்கட்டி, அவனிதை விடுவித்துக்கொண்டு போம்படி வருந்தி இசைவித்துக்கொண்டபடியையு மருளிச்செய்தாரிறே யாழ்வார். ... (167)

168. அபிமத விஷயத்தி லழுக்குப்போலே யாதரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே, இவனுடைய ஜ்ஞாநபரிமளம இத்தேஹத்திலே ப்ரகாசிக்கையாலும இதனையாதரிக்கு மென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (வேர்) இத்யாதியாலே.

168. வேர்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத் தோடே ஆதரிக்கும.

அதாவது-மண்ணதின வாசியறிந்து வேர்சூடும போகிகளானவர்கள், மண்ணை யுதறில மணங்குன்றும என்று மண்பற்றுக் கழற்றாதே சூடுமாப்போலே, பரமபோகி யான ஸர்வேச்வரன ஜ்ஞாநியானவிவனை விரும்பி யநுபவிக்குமிடத்தில, *ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:* இத்யாதிப்படியே ஜ்ஞாந கார்யமான விகருதிகளுக்கெல்லா மாச்ரயமாய்க்கொண்டு இவனுடைய ஜ்ஞாந பரிமளமெல்லாந் தோற்றும்படி யிருக்கிற விக்ரஹத்தோடேகூட விரும்புமென்றபடி. ... ... 168)

169. இன்னம முகாந்தரத்தாலே இவன் தேஹத்திலவன் விருப்பத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (பரமார்த்தன்) என்று தொடங்கி.

169. பரமார்த்தனான விவனுடைய சரீரஸ்திதிக்கு ஹேது கேவல பகவதிச்சையிறே.

(பரமார்த்தனென்கிறான)—*இங்கினற நீர்மை யினி யாமுறாமை* *எங்காள னாதனனை யினி வந்து கூடுவன* *எங்கினித் தலைப்பெய்வன* *காண லுறுவேன* *தரியே னினி* *கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* என்று ஸம்ஸாரத தில் அடிக்கொதிப்பாலும், பகவதநுபவத்தில பெருவிடாயாலும இதுக்குமே லில்லை என்னும்படி யார்த்தி விஞ்சினவன, ஏவம் பூதனானவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது ப்ராரப்தகர்ம மென்னவொண்ணாதிறே, *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ் யாமி* என்றத்தோடு விரோதிக்கையாலே; *ஆர்த்தாநாம் மாசுபலதா ஸக்ருதேவ க்ருதா ஹ்யஸௌ, த்ருப்தாநாமபி ஜந்தூநாம் தேஹாந்தர நிவாரிணீ* என்றிறே ப்ரபத்தி ஸ்வபாவந்தா னிருப்பது. ஆகையால, இவனுடைய சரீர ஸ்திதிக்கு ஹேது, "இன்னமும் சிலகாலிவனை யிச்சரீரத்தோடே வைத்தநுபவிக்கவேணும்" என்கிற

ஈச்வரேச்சையொழிய வேறொன்றில்லாமையாலே (கேவல பகவதிச்சையிறே) என்கிறார். ப்ராரப்த கர்மமடியாக விருக்கிற த்ருப்த விஷயத்திலும பகவதிச்சை யுண்டாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது கேவல சப்தத்தாலே. ... (169)

170. இப்படி தன் விருப்பத்துக்கு விஷயமான விவன சரீரத்தை அவன் விரும்பும் ப்ரகார மருளிச்செய்கிறார் மேல் (திருமாலிருஞ்சோலைமலை) என்று தொடங்கி.

170. "திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணும்.

அதாவது—தெற்குத் திருமலையையும திருப்பாற்கடலையும என் உத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பா நின்றான். ஸ்ரீ வைகுண்டத்தையும வடக்குத் திருமலையையும என்னுடைய சரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான என்றாரிறே ஆழவார். இப்படி யோரோ ரவயவங்களிலே இரண்டிரண்டு திருப்பதியில பண்ணும விருப்பத்தைப் பண்ணினானென்றவிது, எல்லாத் திருப்பதிகளிலும பண்ணின விருப்பத்தை ஒரோ ரவயவங்களிலே பண்ணிகினறா னென்னுமதுக்குபலக்ஷணம். ஆகையாலே, அப்பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே. தனக்கபிமதமான திவ்ய தேசங்களெல்லாவற்றிலும பண்ணும் விருப்பத்தை ஜ்ஞாநியான விவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணுமென்கிறார். ... . (170)

171. உகந்தருளின நிலங்களி லெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவ்விஷயமொன்றிலுமே பண்ணுமென்றார் கீழ்; இவ்விஷயம ஸித்தித்தால் உகந்தருளின நிலங்களி லாதரம அவனுக்கு ஸங்குசிதமா மென்னுமிட மருளிச்செய்கைக்காக, இரண்டிடத்துக்கு முண்டான வாஸியை யருளிச்செய்கிறார் (அங்குத்தை) என்று தொடங்கி.

171. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம ஸாத்யம்.

உகந்தருளின நிலங்களில் விரும்பிவர்த்திக்கிறது உசிதோபாயங்களாலே சேதநரையகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காகையாலே (அங்குத்தை வாஸம ஸாதநம்) என்கிறது. இச்சேதநன திருந்தி இவன ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வஸிக்கப் பெற்றவிது அங்குநின்று பண்ணின க்ருஷிபலமாகையாலே (இங்குத்தை வாஸம் ஸாத்யம) என்கிறது. * நாகத்தணைக் குடந்தை * * மலைமேல தான் நின்று * * பனிக் கடலில் பள்ளிகோளை * இத்பாதிகளிலே, இவற்றினுடைய ஸாதநஸாத்யத்வங்கள் தோற்றுகின்றதிறே. ... . (171)

172. இந்த ஸாதக ஸாத்யத்வ ப்ரயுக்தமான ஆதராதாரதம்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (கல்லும) என்று தொடங்கி.

172. "கல்லும் கனைகடலும்" என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும்.

அதாவது—தன திருவுள்ளத்தில புகுந்தபினபு, தனக்குப் புறம்போனதிலு மாதரமில்லை என்று தோறறுமபடி அவனிதிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணி நித்ய வாஸம் பண்ணுகையாலே, திருமலையும, தன ஸ்ந்நிதாநத்தாலே கோஷிக்கிற திருப் பாறகடலும், ஒருத்தர்க்குமெட்டாத பரமபதமான தேசமும புல்லியவாய்த்ததினவோ எனறாரிறே யாழவார்; இப்படியே, ஸாத்யமான இசசேதநஹ்ருதயம ஸித்தித்தால, இதுக்கு ஸாதநமாக முனபு விருமபிப்போநத திவயதேசங்களி லாதரம ஸங்கு சிதமாயிருக்கு மென்கை. ஸாத்யம கைபுகுந மளவுமிறே ஸாதநத்தி லாதரம மிக்கிருப்பது. .... (172)

173. ஆதரம் மட்டமாம்படிக்கு அவதியை தர்சிப்பிக்கிறார் (இளங்கோயில) இத்யாதியாலே.

173. "இளங்கோயில் கைவிடேல" எனறிவன ப்ரார்த்திக்க வேண்டும படியாயிருக்கும.

அதாவது—ஸ்ரீபூதத்தார், தமமைப் பெறுகைக்கு குறுப்பாக முனபு தான் விருமபின திவயதேசங்களில முனபுத்தை யாதரமினறிக்கே தனதிருவுள்ளத்திலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணிச் செல்லுகிறபடியைக் கண்டு, அவவோ திவயதேசங்களைக் கைவிடப்புகுகிறானே எனறதிசங்கை பண்ணி, என ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருக்கைக்கு பாலாலயமான திருப்பாறகடலைக் கைவிடாதொழிய வேணும எனறாரிறே ஆகையால, இப்படி யிவன ப்ரார்த்திக்க வேண்டுமபடியாய்த்து அவனுக்கவறறி லாதரம் மட்டமாம்படி எனகை. ... ... (173)

174. இப்படி யிவனர்த்தித்தாலும், ஸாத்யம ஸித்தித்த பினபு அவனுக்கவை அபிமதங்களா யிருக்குமோ வென்ன வருளிசசெய்கிறார் (ப்ராப்ய) இத்யாதியாலே.

174. ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களாயிருக்கும

(ப்ராப்யப்ரீதி விஷயத்வமாவது)—தனக்கு ப்ராப்யபூதனான விசசேதநனுடைய வுகப்புக்கு விஷயமா யிருக்கை. * கண்டியூ ரரங்கம மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லையென றுமண்டிமிறே யிவனிருப்பது. க்ருதஜ்ஞதையாவது—இவ்வோதேசவாஸத்தாலேயனறோ நாமிவனைப் பெற்றது * எனறு அத்தேசம் தனக்குப் பண்ணின வுபகாரத்தை யநு ஸந்திக்கை. இவையிரண்டாலும், ஸாத்யமான விச்சேதநன கைபுகுந்திருக்கச் செய்தேயும் அவனுக்கு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதங்களா யிருக்கு மெனகை.

ஆக, (குணம்போலே தோஷநிவருத்தி) எனறு கீழசசொன்ன சேஷத்வ பாரதந்தர்யரூப ஆத்மகுணமபோலே தோஷ நிவ்ருத்தியும, (பாறுபவத்துக்கு விலக்கு) எனறு ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி ததுபபாதநார்த்தமாக அபிமதவிஷயத்தில அழுக்கபிமதமா யிருக்குமபடியையும், இவன * அழுக்குடமபு * எனறு கழிக்கிறவிதிலே யவன தயாதரத்தைப பண்ணுமபடியையும, ஜ்ஞாநியான விவனை ஸவீகாரஹமாக வாதரிக்கைக்கு ஹேதுவிசேஷத்தையும், பரமார்த்தனான விவன தேஹ ஸ்திதி கொண்டே இவன் தேஹத்தி லவன விருப்பமறியலா மெனனுமத்தையும், அவனிவனுடைய

தேஹத்தை விரும்பும் ப்ரகாரத்தையும், ஸாத்யமான விது ஸித்தித்தால் ஸாதகாதரம் மட்டமாமபடியையும், அதி னெலஷியையும், இவன அவவோதேசஙகளைக கைவிடா தொழியவேணும என்று அர்தநித்தால ஸ்வஸாத்யம ஸித்திதநிருககச்செய்தேயும ஹேது த்வயத்தாலே அவனுக கவை அபிமதஙகளா யிருககும்படியையு மருளிச் செய்தாராயிற்று. ... . (174)

175. இப்படி தோஷநிவருத்தி பராநுபவததுக்கு விலககெனனுமிடம ஸுஸ் பஷ்டமாமபடியான ஹேதுககள் பலவற்றையும அருளிசசெய்கையாலே அத்தை ஸித்திப்பித்தாராய், அது தனனை த்ருஷ்டாந்தமாககி ஸிம்ஹாவலோகந ந்யாயத் தாலே கீழச் சொன்ன சேஷத்வபாரதநதர்ய ரூபாத்மகுணத்தினுடைய பராநுபவ விரோதித்வத்தை ஸ்திரீகரிககிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடஙகி.

175. ஆகையாலே தோஷநிவருத்திபோலே ஆந்தர குணமும் விரோதியாயிருக்கும்.

(ஆகையாலே) எனறு—கீழே ஸித்திப்பித்தவர்த்தத்தை யநுவதிககிறார். (தோஷ நிவ்ருததிபோலே) என்றது—தோஷங் கழிகை ஸவரூபௌஜ்ஜவலயததுக குறுப்பா யிருக்கசசெயதேயும தோஷத்தையே போகயமாக விரும்புகிற பரணயியான வவனுக் கபிமதமாகையாலே யாதொருபடி பராநுபவததுககு விரோதியாகிறது, அதுபோலே யெனறபடி. (ஆந்தர குணம) எனகிறது—சேஷத்வ பாரதந்த்ர்யங்களை. இவற்றை (ஆந்தர குணம) எனகிறது—ஜ்ஞாநாநந்தஙகளிலுங்காட்டில ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்கமாகையாலே. இதினுடைய பராநுபவ விரோதித்வப்ரகாரம் கீழச சொல்லப் பட்டதிறே. இவவிடத்திலும் (ஆந்தர குணம) என்கிறது—பாரதந்த்ர்ய மொன்றையு மாகவுமாம். .... (175)

176. இப்படிச சொல்லுகைக்கு தோஷ நிவருத்தியில் வரும்தோஷமே தென்ன; வேறொரு தோஷமும வேண்டா, இது தானே தோஷமா மெனகிறார் (தோஷ) இத்யாதியாலே.

176. தோஷநிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.

அதாவது—காமிநியானவள் தனனுடமபி லழுககுக் கழற்றி போகத்திலே யந்வயிக்க இசசிககுமாப்போலே, ஸவதஃ பரிசுததமான வாத்மஸ்வரூபத்துககு வந்தேறியான தோஷத்தைக கழித்து ஸ்வசேஷிககு போகயமாக விநியோகப்பட வேணும் என்று ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தாலே இவன் பண்ணுவித்துககொள்ளுகிற தோஷ நிவ்ருத்திதானே, காமிநியுடைய வழுககுக்கும் காமுகனைப்போலே தோஷமே யபி மதமாய் இத்தோடே தனனை புஜிகக வாதரிககிற வவனுடைய போகததுககு விலக் காகையாலே தோஷமாமிறே யெனகை. அவனுககு அநிஷடமாமதிறே தோஷ மாவது. (இறே) என்று ப்ரஸித்தி தோற்ற வருளிச்செய்தது கீழுபபாதித்தத்தை யெல்லாம் நினைத்து. .... (176)

177. ஆக, (நன்மைதானே தீமையாயிறறு) என்றும், (தனககுத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலககாயிருககும்) என்றும், (தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே) என்றும்—தான் தனககுத் தேடும நன்மை ஹேயமென்னுமிடம்

சொல்லுகையாலே, அவன் தேடும் நன்மையே யுபாதேயமென்னுமிடம் பலித்ததிறே: இப்படி தான் தனக்குத் தேடும் நன்மை ஹேயம் அவன் தேடும் நன்மை யுபாதேய மென்னுமிடத்தை ஆப்த வசநத்தாலே தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (தன்னால) என்று தொடங்கி.

177. "தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பாலபோலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று பிள்ளானவார்த்தை.

(தன்னால வரும் நன்மையாவது)— ஸ்வயத்நத்தாலே தான தனக்குண்டாக்கிக் கொள்ளும நன்மை. (விலைப்பாலபோலே) என்றது—ஔபாதிகமுமாய், விரஸமு மாய, அப்ராப்தமுமா யிருக்குமெனகை. (அவனால் வரும் நன்மையாவது)—நிருபாதிக ஸ்வாமியான வவன்றானே இவனுக்கிது வேணும என்றுணடாக்கும நன்மை. முலைப் பால் போலே என்றது—நிருபாதிகமுமாய், ஸரஸமுமாய, ப்ராப்தமுமா யிருக்கு மென்கை. ... ... (177)

178. இவ்வளவன்றிக்கே, எம்பெருமானை யொழியத் தான தனக்கு நன்மை தேட விழிந்தால ஸ்விநாசமே பலிக்குமென்னுமிடத்தை ஸநிதர்சநமாக அருளிச் செய்கிறார் (அவனை என்று தொடங்கி).

178. அவனையொழியத் தான தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது—ஸ்தந்நந்த்ய ப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள கையில்நின்றும வாங்கி காதுகனை ஆட்டு வாணியனகையிலே காட்டிக் கொடுக்குமா போலே யிருப்பதொன்று.

அதாவது—ப்ராப்தனுமாயாப்தனுமானவவன இவனுக்கு நன்மை தேடும தொழிய, அதுக்கெதிர்த்தட்டான தான தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது — ஸ்வரக்ஷணோபயோகியான ஜ்ஞாநசக்திகளொன்றுமின் றிக்கே ஸ்வமாதராதிக ளுணர்ந்து நோக்கவேணடும்படியான ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை, ரக்ஷகரான மாதாபிதாக்கள கையில நின்றும வலிய வாங்கி, கொலைக்கு கூசாதே உயிர்க்கொலையாக்க கொன்று மாமஸங்களோடே கலசி விற்றுவிடும காதகனை ஆட்டு வாணியன் கையிலே இதனை நோக்கிக்கொள என்று காட்டிக்கொடுக்குமாப் போலே யிருப்பதொன றென்கை. இததால—ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், தான தனக்கு நாசகன என்னுமிடம சொல்லப்பட்டது. ... . (178)

179. இப்படி இவன தன்னைத்தானே முடித்துக் கொள்ளுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தன்னைத் தானே) என்று தொடங்கி.

179. தன்னைத் தானேயிறே முடிப்பான்.

அதாவது—ஸர்வேச்வரனிவனை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்ப் போருமவனாகையாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கு ஒருநாளுமவன ஹேதுவன்று, இனி *அஸந்நேவ* என்னும்படி தன்னை நசிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயிறே யென்கை. *யானே என்னை* என்கிற பாட்டிலே, *யானே* என்று—என்னிழவு பகவத் க்ருதமல்ல, அவன் எதிர் சூழல்புக்குத் திரியாநிற்க நானே ஸ்வ விநாசத் தைச் சூழ்த்துக்கொண்டேன் என்றாரிறே யாழ்வார். .... (179)

180. இவன் தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது ஏதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (தன்னைத் தானே) என்று தொடங்கி.

180. தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது—அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.

(அஹங்காரமாவது)—தேஹாத்மாபிமானமும், ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமானமும்; (விஷயங்களாவன)—விஹிதநிஷித்த விஷயங்கள், இவற்றை (விரும்புகையாவது)—இவற்றிலே மிகவும் ப்ரவணனாகை. ஆத்ம ஸ்வரூபந்தான் பகவதநந்யார்ஹ சேஷமாய் பகவதேகபோகமாயிறே யிருப்பது, தாத்ருச ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையிறே—இவற்றிலே இவன் ப்ரவணனாகையாவது. உத்தரவாக்ய சமசசப்தார்த்தநு சொல்லுகிறாராகில் இவை எல்லாமென்னென்னில், உத்தர வாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே புருஷார்த்தத்துக்கு கிடைக்கவரான விரோதிகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடந் தோற்றவிறே "மநோவாக் காயை:" என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணையாலே ஸகல விரோதி நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகார ரருளிச்செய்தது. இவர்தாமும் மூமுக்ஷுப்படியிலே இந்த நமச்சப்தார்த்தம் சொல்லுகிறவளவில், *இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்* என்றாரிறே. ஆகையாலே இவ்விடத்திலும் தேஹாத்மாபிமானாதிரூபமான அஹங்காரம், தத் கார்யமான விஷயப்ராவண்யம், ததுபயகார்யமான பாகவதாபசாரம் முதலான விரோதிகளை யெல்லாம் ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாக வருளிச் செய்கிறார்; ஆகையாலே விரோதமில்லை. .... (180)

181. இவ்வஹங்காராதிகளின் கொடுமையை விஸ்தரேணோபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி ப்ரதமம் அஹங்காரத்தின் கொடுமையை அருளிச்செய்கிறார் (அஹங்காரம்) என்று தொடங்கி.

181. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம் போலே.

(அக்நி ஸ்பர்சம் போலே) என்றது—அக்நி ஸ்பர்சமானது அந்வயித்த விடமெங்கும் சுட்டுருவழிக்குமாப்போலே, இதுவும் ஆச்ரயாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக வுருவழித்துவிடு மென்கை. ... ... (181)

182. இவ்வஹங்காரத்தினுடைய க்ரௌர்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் காட்டுகிறார் மேல்.

182. "ந காமகலுஷம் சித்தம்" "நஹி மே ஜீவிதேநார்த்த:" "ந தேஹம்" "எம்மாவீட்டுத் திறமும்".

அதில் ப்ரதமத்திலே, ருக்வேதகிலமான ஜிதந்தாவசநத்தை யருளிச்செய்கிறார்; *நகாமகலுஷம் சித்தம் மமதே பாதயோஸ் ஸ்திதம், காமயே வைஷ்ணவத்வந்து ஸர்வ ஜந்மஸு கேவலம்* இதுக்கர்த்தம்—நிருபாதிக சேஷியாய் நிரதிசய போக்யரான தேவரீர் திருவடிகளிலே வ்யவஸ்திதமான வென்னெஞ்சானது, ஸ்ரீ வைகுண்டாதிகளாகிற வேறொன்றை ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக நினைத்துக் கலங்கியிருக்கிறதன்று, ஸர்வ ஜந்மங்களிலும் தேவர்க்கே ரஸமாம்படியிருக்கிற தாஸ்யத்தையே யாசைப்படாநின்றதென்று. கேவலபதத்தால்—இத்தலைக்குமா யிருக்குமிருப்பைக் கழிக்கிறது;

நுசப்தம அவதாரணார்த்தம். இத்தால—மோக்ஷபாயந்தமாகத் தனனுகப்பால வரும தெல்லாம அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம், பிராட்டி வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார். *கிம்மே ஜீவிதேநார்த்தோ நைவார்த்தைர் ந ச பூஷணை:, வஸந்த்யா ராக்ஷஸீமத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்* இதுக்கர்த்தம—மஹாரதரான பெருமாளைப் பிரிந்து ராக்ஷஸிகள் நடுவே வஸியா நிற்கிற வெனக்கு ப்ராணனுலொரு ப்ரயோஜந மில்லை. அர்த்தங்களாலுமொரு ப்ரயோஜநமில்லை, ஆபரணங்களாலு மொருப்ரயோஜநமில்லை என்று இத்தால—ப்ராணாதிகளெல்லாம அத்தலையில விஸ்லேஷத்துக்காக வணரிக்கே தனக்கான போது அஹங்கார ஸ்பர்ஸியாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. அநந்தரம். பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார், *நதேஹம நப்ராணாந ச ஸுகமசேஷாபிலஷிதம நசாத்மாநம நாந்யத் கிமபி தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்பூதம நாத! க்ஷணமபிஸஹே யாது சததா விநாசம தத்ஸத்யம் மதுமதந விஜ்ஞாபநமிதம* இதுக்கர்த்தம—எனக்கு வகுத்த சேஷியானவனே, உன்னுடைய சேஷத்வமாகிற வைசவர்யத்துக்குப் புறமபான தேஹத்தையும க்ஷணமும ஸஹியேன, இத்தேஹத்துக்குதாரகங்களான ப்ராணங்களையும ஸஹியேன், எல்லாராலுமாசைப்படப்பட்ட ஸுகத்தையும ஸஹியேன, புத்ர மித்ர களத்ராதிகளான மற்றொன்றும ஸஹியேன், இவையித்தனைக்கும போக்தாவான ஆத்மாதன்னையும் ஸஹியேன, இதெல்லா முருக்காணவொண்ணாதபடி சததாவாக நசித்துப்போக வேணும், இந்த விஜ்ஞாபநம் ஸத்யம, இங்ஙனன்றாகில தேவர்க்குப் பொய்யனுன மது பட்டது படுகிறேன என்று இத்தால—அத்தலையில சேஷத்வத்துக்குப புறமபானதெல்லாம அஹங்கார துஷ்டமாகையாலே த்யாஜ்யமென்னுமிடம சொல்லப்பட்டது.

அநந்தரம், மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவர்களில தலையானவர் வசநத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எம்மாவீட்டுத் திறமும) என்று. அதாவது—'ஆழ்வீர்! மோக்ஷத்தைக் கொள்ளும்' என்ன; என்னுகப்புக்காகத் தருகிற மோக்ஷம எப்ப்ரகாரத்தாலும விலக்ஷணமா யிருந்ததேயாகிலும், அதின இடையாட்டமும ப்ரஸங்கிக்கக் கடவோ மல்லோமென்கை. இத்தால—தனனுகப்பால வரும மோக்ஷமும் அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, ஐசவர்யாதிகளோபாதி த்யாஜ்யமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது.

183. ஆக, அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச் செய்தார் கீழ்; அநந்தரம் விஷயங்களின கொடுமையை யருளிச் செய்கிறார் மேல (ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர்சம) என்று தொடங்கி.

183. ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்சம விஷஸ்பர்சம போலே, அநுகூலவிஷயஸ்பர்சம விஷமிச்ரபோஜனம போலே.

(ப்ரதி கூல விஷயமாவது)—லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமா யிருந்துள்ள நிஷித்த விஷயம; தத்ஸ்பர்சத்தை விஷஸ்பர்சமபோலே என்றது—ப்ராணபாதகத்வேந ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யக் தோற்றநின்று ப்ராணனை முடிக்கும விஷஸ்பர்சமபோலே, சாஸ்த்ர நிஷித்ததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூல

மென்றே தோற்றியிருந்து ஸ்வரூப நாசத்தைப் பண்ணுகையாலே. (அநுகூல விஷயமாவது)—லோகவிருத்தமு மன்றிகே நரகஹேதுவுமன்றிகே விசிஷ்ட வேஷாநுகூலமா யிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷமிச்ர போஜநம போலே) என்றது—விஷமிச்ராந்ந போஜநம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூலமென்றே தோற்றியிருந்து அவன் ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே, சாஸ்த்ரவிஹிததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையாலே *விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உபபுக்தம விஷம்ஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணாதபி* என்று—புஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷத்திற்காட்டில் விஷய மதிக்ரூரமெனனுகின்றதிறே. .... (183)

184. இப்படி விநாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணனாய் ஸுகிக்கிறவனுக்கு மது விபரீதஜ்ஞாந கார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாண ப்ரஸித்த த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (அக்நி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி.

184 அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போலேயும் ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும் விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.

அதாவது—* ஆஸ்வாத்ய தஹந ஜ்வாலா மூதங்யாசமநம் யதா—ததா விஷய ஸமஸர்காத் ஸுகஸிததா சரீரிண:* என்றும் *விஷயாணாந்து ஸம்ஸர்காத் யோபிபர்த்தி ஸுகம நர:, க்ருத்யத: பணிநச்சாயாம் விச்ரமாயாசரயேத ஸ:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலே தாபஹேதுவான அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கித் தனவிடாய் தீர நினைக்குமாப்போலேயும்; ஆதித்ய கிரணங்களாலே அதிமாத்ர தப்தனானவன அநத தாபத்தை யாற்றுகைக்காக நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆகாமயாத்தத்தை நிரூபியாதே, அத்யந்த குபிதமாய்ப் படத்தை விரித்து நின்றாடுகிற பாம்பின நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாப்போலேயும இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணனாய் அவற்றை யநுபவித்து ஸுகிக்க நினைக்குமதென்றபடி. .... (184)

185 விஷய ஸ்பர்சம ஸ்வரூப நாசகம், விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழ்ச்சொல்லி நின்றது; இவ்விஷய ஸ்பாசம வேண்டா, பகவத் குணங்களிலே ஸக்திருக்குமவன் இவற்றைக் காணவே முடியுமெனகிறார் மேல (அசுணமா) என்று தொடங்கி.

185. அசுணமா முடியுமாபோலே பகவதநுபவைகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷயதாசநத்தாலே முடியும்படி.

அதாவது—அசுணமாவென்கிற பக்ஷி அதிமதுரமான காந ச்ரவணத்தாலே நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமா யிளகின தசையிலே அதிகடுமான பறையைப்படிக்கக் கேட்டுப் பட்டுக்கிடக்குமாப்போலே பாய்த்து, பகவதநுபவமொன்றிலுமே தத்பரனாய தத்குண

ரஸத்திலே கைகந்து இதர விஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் மாத்துமபடி மருந்து ப்ரக்ருதியா யிருக்குமவனை பகவதேகபோகஸ்வரூப ஸ்வரூபபாசகங்களான விஷயங்களைக் கண்ட மாத்ரத்திலே யெக்கி முடியும்படி யென்கை. (186)

186. இவர்த்தத்தை ஆப்தவசநத்தாலே யிசைவிக்கிறார் (காட்டி) என்று தொடங்கி.

186 "காட்டிப் படுப்பாயோ" என்னக் கடவதிறே

அதாவது—அல்ப ரஸங்களாய் அநேக விதங்களாயிருக்குமுள்ள துர்விஷயங்களைக் காட்டி, அவற்றிலே பொருந்தாதபடியாய அவற்றுக்குப் பாங்கான நிலத்திலே யிருக்கைக்கீடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னை முடிக்கப் பார்க்கிறாயோ வென்றபடி. (186)

187. ஏவம்பூத விஷய தோஷத்தை யறியாமையாலே யிதிலே ப்ரவணனுமவனுக்கும், இதனை யறிந்துவைத்தே ப்ரவணனுமவனுக்கும் வாசியை யருளிச்செய்கிறார் மேல (அஜ்ஞனை) என்று தொடங்கி.

187. அஜ்ஞனை விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப் போலே, ஜ்ஞாநவானான விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே

(அஜ்ஞனை விஷய ப்ரவணனென்கிறான்)—விஷயங்களினுடைய தோஷ பூயஸ்த்தையையும் ஸ்வரூப விருத்தத்தையையும் அறியாதே, அவற்றை யாசைப்பட்டு மேல விழுகிறவன். (கேவல நாஸ்திகனென்கிறான்)—தர்மாதர்ம பரலோக சேதநேச்வராதிகளுக்கு ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தியொன்று மின்றிக்கே ஸ்வைர ஸஞ்சாரபரனாய்த் திரிகிற சுத்த நாஸ்திகன். (ஜ்ஞாநவானான விஷய ப்ரவணனென்கிறான்)—விஷயங்களினுடைய தோஷ துஷ்டத்தையையும் ஸ்வரூப விருத்தத்தையையு மறிந்துவைத்தே, அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன் (ஆஸ்திக நாஸ்திகனென்கிறான்)—தர்மாதர்மாதி ஸகல ப்ரதிபாதகமான சாஸ்த்ரத்தை ப்ரமாணமென்றிசைகையாலே யாஸ்திகனென்று சொல்லலாம்படி யிருப்பானாய். அந்த சாஸ்த்ர மர்யாதையி லடங்காதே தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகையாலே நாஸ்திக ஸமனாயிருக்குமவன். (187)

188. த்ருஷ்டாந்தபூதரான இவர்க ளிருவர்க்கும் விசேஷமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கேவல) இத்யாதியாலே.

188. கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம், ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருத்த வொண்ணாது

அதாவது—சாஸ்த்ரத்தை யில்லையென்று, தோற்றிற்றுச் செய்து திரிகிறவனை சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் பிறக்கைக்கு குறுப்பான உபதேசங்களைப் பண்ணி விதிநிஷேத வச்யனாம்படி திருத்தலாம்; சாஸ்த்ராஸ்திக்ய முடையனாய தத்ப்ரதிபாத்ய ப்ரமேயங்களையும் அறிந்துவைத்து, பாப பயமின்றியே, நாஸ்திகவத் ஸ்வைரம ஸஞ்சரிக்கிறவனை சொல்லி யறிவிக்கத்தக்க தொன்றில்லாமையாலே உபதேச முகத்தா லொரு

நாளும் திருத்தவொண்ணு தென்கை. இத்தால—அஜ்ஞனை விஷய ப்ரவணனை, விஷயதோஷாத்யுபதேச முகத்தாலே விரக்தனாம்படி திருத்தலாம்; ஜ்ஞானவானை விஷயப்ரவணனை, விஷயதோஷாதிகளை வ்யக்தமாக அறிந்துவைத்தே ப்ரவர்த்திக்கிறவனாகையாலே தனுபதேசத்தா லொருநாளும் திருத்த வரிதென்றதாய்த்து. *அஜ்ஞஸ் ஸுகமாராத்யஸ் ஸுகதர மாராத்யதே விசேஷஜ்ஞ:, ஜ்ஞானலவ துர்விதக்தம ப்ரஹ்மாபி நரம் நரஞ்ஜயதி* என்னக்கடவதிறே. ஆகையால, அவனிலு மிவன் நிக்ருஷ்டதமனென்று கருத்து. (188)

189. (தனனைத்தானே) என்கிற வாக்யத்தில ஸ்வரூப நாசகங்களாகச் சொன்ன அஹங்காரத்தினுடையவும் விஷயங்களினுடையவும் க்ரௌர்யத்தைத் தனித்தனியே யருளிச்செய்தார் கீழ்; உபயத்துக்கும் மூலமானதொரு க்ரௌர்ய விசேஷத்தை தந்த்ரேண வருளிச்செய்கிறாரமேல (இவை) என்று தொடங்கி.

189. இவையிரண்டும ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும

அதாவது—உக்த தோஷ யுக்தமான அஹங்காரமும விஷயப்ராவண்யமுமாகிற விரண்டும, தானானவாகாரத்தாலேநின்று நசிப்பிக்குமளவன்றிக்கே, பாகவதாபசாரமாகிற மஹாநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபநாசத்தைப பண்ணுமெனகை. (ஸ்வரூபேண) என்றது—ஸ்வேநரூபேண வென்றபடி. அஹங்காராதிகளிலே ப்ரவணனானாலுள்ள வளவன்றிறே பாகவதாபசாரம் பண்ணினாலுள்ள பகவந் நிக்ரஹம். (189)

190. ஆனால பாகவத விரோதம விளைந்தபோதே ஸ்வரூப நாசம பிறக்குமாகில், பாகவத விரோதத்தைப் பண்ணிப் போராநிற்கச்செய்தே ஸ்வரூபாநுரூபமான நாமரூபங்களையுடையராயக்கொண் டிருக்கிறபடி யெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நாமரூபங்களை) என்று தொடங்கி.

190. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவதவிரோதம் பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்தபடம் போலே.

அதாவது—வைஷ்ணவத்வ சிஹ்நமான தாஸ்ய நாமத்தையும தத்நுகுணமான ரூபத்தையுமுடையராய்க்கொண்டு, உள்ளொரு பசையின்றிக்கே அஹங்காராதிவச்யராய் பாகவதர்கள திறத்திலே விரோதத்தைபபண்ணிப் போருமவர்கள, உருக்குலைய வெந்திருக்கச்செய்தே உருவுடைத்துப்போலே தோற்றியிருக்கும தக்தபடத்தோடு ஸத்ருசரெனகை (190)

191. தக்தபடத்தினபடிதன்னை தர்சிப்பிக்கிறார்மேல் (மடி) என்று தொடங்கி.

191. மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும பாவுமொத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம்.

அதாவது—தட்டிமடித்திருக்கிற புடவையானது நடுருவ வெக்கும் வெந்திருக்கச்செய்தே உண்டையும பாவும முன்புபோலே யொத்திருக்கும், ஒருகாற்று வந்து

சிதறவடிததவாறே யுருககாணவொணணுதபடி. பாறிப பறந்துபோமெனகை. அப்படியே, அபசாராகளி தகதராயவைதது காமரூபஙகளோடே திருககிறவர்களும பகவந நிகரஹ விசேஷததாலே பாறவடியுணடு உருமாய்நது போவர்களென்று கருத்து. (191)

192. பாகவதாபசாரம பணணினுல ஈசவரன அஸஹமாகனுய் உசிததணடம் பண்ணுமெனனுமததை ஆபதவசநத்தாலே யருளிசசெயகிறா (ஈசவரன) என்று தொடஙகி.

192. "ஈசவர னவதரிநதுப பண்ணின ஆனைததொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம பொறுமை" என்று ஜீயரருளிச் செய்வர்.

அதாவது—ஸங்கலப மாதரத்தாலே ஸர்வததையும நிர்வஹிககவலல ஸர்வ சகதியான ஸர்வேசவரன தனனையழியமாறி இதர ஸஜாதியனு யவதரித்துக கை தொடனுயநின்று செயத ஹிரணய ராவணுதி நிரஸநரூபாதயதிமாநுஷ சேஷ்டிதஙக ளெல்லாம், ப்ரஹ்லாதன மஹர்ஷிகள தொடககமான அவவோ பாகவத விஷயங களில அவவவர் பண்ணின வபசாரம ஸஹியாமையாலே யென்று ஆப்ததமரான நஞ்ஜீய ரருளிசசெயவரெனகை. (192)

193 இதத பாகவதாபசாரததினுடைய கரௌர்யத்தில பகவ துகதியை தர்சிப்பிககிறூர் (அவமாநகரியா) என்று.

193 "அவமாநக்ரியா"

"யா ப்ரீதி ரமி ஸம்வருததா மதபகதேஷு ஸதாஸததே, அவமாந கரியா தேஷாம ஸம்ஹரதயகிலம ஜகத்" எனறுணிறே (193)

194. இபபடிப்பட்ட பாகவதாபசாரததினுடைய வைவிதயததை யருளிச செயகிறூர் (பாகவதாபசாரந்தான) என்று தொடஙகி

194 பாகவதாபசாரந்தான அநேகவிதம்

(அநேக விதம) என்றது—ஜநம நிருபணம, ஜ்ஞாந நிருபணம, வருதத நிருபணம, ஆகார நிருபணம, பநது நிருபணம, வாஸ நிருபணம இதயாதிகளாலே பலபடிப்பட்டிருககு மென்றபடி (194)

195. அவற்றில் வைத்துககொண்டு, ஜந்மநிருபணத்தினுடைய கரௌர் யத்தை யருளிசசெயவதாக, அததை யுபாதாநம பணணுகிறூர் (அதிலே யொன்று அவர்களபககல ஜந்ம நிருபணம) என்று.

195. அதிலே யொன்று அவர்களபக்கல் ஜநமநிருபணம்

(ஜநம நிருபணமாவது)—நிகருஷ்ட குலஙகளிலே யவதீர்ணரான பாகவதர் களை, பகவதியதவ ப்ரயுகதமான மாஹாதமயததைப் பாராதே நிகர்ஷ புத்த்யா தத் தஜ்ஜந்மஙகளை நிருபிககை. (195)

196. இதினுடைய க்ரௌர்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

196. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.

(இதுதான்) என்று—பாகவதஜந்ம நிரூபணத்தைப் பராமர்சிக்கிறது.

(அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதியாவது)-ஆச்ரிதருகந்ததேதேனு மொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அதிலே அப்ராக்ருத திவ்ய விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்தைப்பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற வைபவத்தை யறியாதே நிகர்ஷ புத்திபண்ணி விக்ரஹோபாதாந த்ரவ்ய மின்னதென்றேயென்று சிந்திக்கை; அதிலுங் காட்டில் க்ரூரமாகையாவது—அத்தைப் பற்றவும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அத்யந்த நிக்ரஹ ஹேதுவாகை (196)

197. அது தன்னினுடைய க்ரௌர்யத்தை னெவ்வளவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அத்தை) இத்யாதியாலே

197. அத்தை மாத்ருயோநிபரீக்ஷையோ டொக்கும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தநம—மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண: என்னுகின்றதிறே. இப்படி உபயத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷா ஸமமாக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந ஸ்ம்ருதிக்கு நிதர்சநமாயித்தனை; வைஷ்ணவோத்பத்தி சிந்தன மதிலும் க்ரூரமென்றிவர்க்குக் கருத்து. (மாத்ருயோநி பரீக்ஷையாவது)—அந்ய ஸ்த்ரீயோநி வைலக்ஷண்யாவைலக்ஷண்ய நிரூபண வாஸனையாலே யித்தைபுமப்படி நிரூபிக்கை. (அத்தோடொக்கும்) என்றது—இப்படி நிரூபித்தால அதுக்கு எத்தனை பாபமுண்டு, அர்ச்சாவதார விக்ரஹோபாதாந சிந்தநத்திலு மத்தனைபாப முண்டென்றபடி. (197)

198. இவ்வபசாரத்துக்குப் பலம்—தகதபடம்போலே நஷ்ட கல்பனுயிருந்து தேஹாவஸாநத்திலே யுருமாய்ந்து போமளவேயல்ல, இவ்வபசாரம் பண்ணினபோதே கர்ம சண்டாளனுய் விடு மென்கிறார் (த்ரிசங்குவைப்போலே) என்று தொடங்கி.

198. த்ரிசங்குவைப்போலே காமசண்டாளனுய் மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும்.

அதாவது—இக்ஷ்வாகு வம்சயனுயிருக்கிற த்ரிசங்குவாகிற ராஜா, தன் குல குருவாயிருக்கிற வஸிஷ்ட மஹர்ஷியை, "ஸசரீர ஸ்வர்காவாப்த்யர்த்தமாக வென்னை யஜிப்பிக்கவேணும்" என்றபேக்ஷிக்க; மஹர்ஷி, 'அது நமக்கசக்யம்' என்ன; அங்கு நின்றும் தத்புத்ரர்கள் தபஸ்ஸு பண்ணுகிற விடத்திலேசென்று இச்செய்தியைச் சொல்லி அவர்களை மிகவு மநுவர்த்தித்து, "நீங்களென்னை யிப்படி யஜிப்பிக்க வேணும்" என்று நிர்பந்திக்க; "நீ துர்புத்தியா யிருந்தாய். மஹர்ஷி 'போகாது' என்றத்தை எங்களாலே செய்யப்போமோ" என்ன; *தேஷாம தத்வசநம் ச்ருத்வா க்ரோத பர்யாகுலாக்ஷரம—ஸராஜா புநரேவைதா நிதம் வசந மப்ரவீத. ப்ரத்யாக்

கயாதோ பகவதா குருபுத்ரைஸ் தத்வச—அந்யாம் கதிம் கமிஷ்யாமி ஸ்வஸ்தி வோஸ்து தபோதநா:* என்று—அவன் க்ருத்தனாய், "குருவானவரும் தத்புத்ரர்களான நீங்களும் மாட்டோமென்றீர்களாகில் நான் மற்றொருவரிடத்திலே போகிறேன், நீங்கள் ஸுகமே யிருங்கோள்" என்ன, *ருஷிபுத்ராஸ்து தச்ச்ருத்வா வாக்யம் கோராபிஸம்ஹிதம்—சேபு: பரம ஸங்க்ருத்தாச் சண்டாளத்வம் கமிஷ்யஸி* என்று ஸ்வாசார்யனையும் தத்புத்ரர்களான தங்களையு மிவன் அவமதிபண்ணிச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் மிகவும் க்ருத்தராய், 'நீ சண்டாளனாகக் கடவை' என்று சபிக்க; *அத ராத்ர்யாம் வ்யதீதாயாம் ராஜா சண்டாளதாம் கத:—நீலவஸ்த்ர தரோ நீல: புருஷோ த்வஸ்தமூர்த்தஜ:—சித்ரமால்யாங்க ராகச்ச ஆயஸாபரணோ பவத்* என்கிறபடியே அனந்தரம் அவன் கர்மசண்டாளனாய்விட்டானிறே. அப்படியே, பாகவதாபசாரம் பண்ணினபோதே கர்மசண்டாளனாய், ப்ரஹ்மவர்ச்சஸத்வத்துக்கு ரூபமாக மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே சண்டாளவேஷத்துக்குக் கடைத்த வாராய்விடுமென்கை. அங்கு சாப ஸித்தமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷமாய்த்து, இங்கு சாஸ்த்ர ஸித்தமாகையாலே, ஜ்ஞாந த்ருஷ்டி விஷயமாக விருக்கும். *அநாசாராந் துராசாராநஜ்ஞாத்ரூந் ஹீநஜந்மந:, மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்ய: சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்னக்கடவதிறே. .... (198)

199—200 சண்டாளனானாகிலும் இவனுமொரு காலத்திலே பேறுபெறுமென்று நினைக்கைக்கு அவகாசமில்லாதபடி, ஜாதி சண்டாளனில் காமசண்டாளனுக்குள்ள தண்மையை யருளிச்செய்கிறார் (ஜாதி சண்டாளனுக்கு) என்று தொடங்கி.

199. ஜாதிசண்டாளனுக்குக் காலாந்தரத்திலே பாகவதனாகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அதுவுமில்லையிவனுக்கு

அதாவது—ஜாத்யா சண்டாளனானவனுக்கு தஜ்ஜந்மத்திலேயாதல் ஜந்மாந்தரத்திலேயாதல் பகவத் கடாக்ஷமுண்டானதொரு காலவிசேஷத்திலே நாமரூபங்களையுடையனாய பகவத் ஸம்பந்த நிரூபிதனாகைக்கு யோக்யதை யுண்டு, அந்த யோக்யதையுமில்லை பாகவதாபசாரரூப கர்மத்தாலே சண்டாளனான இப்பாபிஷ்டனுக்கு.

200. ஆரூடபதிதனாகையாலே.

200. அதுக்கடி—பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே யேறி *பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி* என்னும்படி அதிக்ரூரமான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே பாறவடியுண்டு அத:பதிதனாகையாலே யென்கை.

201. இதுதான் ஜந்மாதிகளாலும் ஜ்ஞாநாதிகளாலும் அபக்ருஷ்டரானவர்கள் உத்க்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலேயோ, அவற்றாலுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்ட விஷயத்தில் பண்ணுமளவிலு மொக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இது தனக்கு) இத்யாதியாலே.

201. இது தனக்கு அதிகாரிநியம மில்லை.

அதாவது—பாகவதாபசாரத்துக்கு அப்படி யிருப்பதோர் அதிகாரிநியதி யில்லையென்கை. .... (201)

202. இதுதனக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்று மாகாவக்யத்திலே யருளிச் செய்கிறார் (தமர்களில) என்று தொடங்கி.

202. "தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே.

அதாவது—ஸாங்கமாக ஸகல வேதங்களையும் அத்யயநம் பண்ணி ஜந்ம ச்ரேஷ்டருமாய் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும், தேவரீர் திருவடிகளில் ஸம்பந்தைக நிரூபகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிந்திப்பர்களாகில், காலாந்தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே யவ்விடந்தன்னிலே யவர்கள் தாங்கள் சண்டாளரும் இவர்களுக்கொரு போலிமாத்ரமென்னும்படி யவர்களிற் காட்டில் அத்யந்த நீசராவரென்று, தத்வயாதாத்ம்ய தர்சிகளான தொண்டரடிப்பொடியாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலே யென்கை. .... (202)

203. இவ்வர்த்தவிஷயமாக இரண்டு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (இவ்விடத்திலே) என்று தொடங்கி.

203. இவ்விடத்திலே வைநதேயவ்ருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

(வைநதேய வ்ருத்தாந்தமாவது)—விச்வாமித்ரன்பக்கலிலே வித்யைகளெல்லா மதிகரித்த காலவனென்கிற ப்ராஹ்மணன், குருதக்ஷிணை கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இவ்வித்யைகள் நிலைநில்லாது என்று பார்த்து, "நானுமக்குத்தக்க தக்ஷிணையாகத் தரத்தக்கதேது" என்று கேட்க; "நீ நமக்கொன்றும் செய்யவேண்டா, நானுன்னுடைய சுச்ரூஷையாலும் பக்தியாலும் மிகவும் ப்ரீதரானேன், இனியுன்னுடைய இஷ்டத்திலே போயிரு" என்று பலகாலும் சொன்னவளவிலும், இவனதுசெய்யாதே, ஸர்வதா, என்பக்கலிலே தக்ஷிணை வாங்கிக்கொள்ளவேணும் என்று அதிநிர்ப்பந்தம் பண்ணுகையாலே, *கிஞ்சிதாகத ஸம்ரம்போ விச்வாமித்ரோப்ரவீ திதம்— ஏகதச்ச்யாம கர்ணாநாம் சதாநயஷ்டௌ து தேஹி மே; ஹயாநாம் சந்த்ர சுப்ராணாம் கச்ச காலவ மாசிரம்* என்று—அவன் குபிதனாய், இவனைப்பார்த்து, *உடம்பெங்கும் சந்த்ரமண்டலம்போலே வெளுத்து ஒருசெவி பச்சையாயிருக்கும் எண்ணூறு குதிரை நமக்குக் கொண்டுவந்து தா என்ன; இத்தைக் கேட்டு மஹா வ்யாகுலனாய், இதுக்கினிச் செய்வதென்? என்று பஹுமுகமாக விசாரித்து, ஸர்வாபேக்ஷித ப்ரதனான ஸர்வேச்வரனை யுபாஸிப்போம் என்று உத்யோகிக்கிறவளவிலே, முன்பே யிவனுக்கு ஸகாவா யிருக்கிற பெரியதிருவடிநாயனார் இவனுக்கு வந்து முன்னிற்க; அவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, இதுக்குச்செய்ய வடுப்பதென்? என்று கேட்க, அவர், உன்னை நானிப்பூமி எங்கும் கொண்டுபோகிறேன் இருவருங்கூட ஆராய்வோம் வா என்று, இவனை இடுக்கிக்கொண்டு திரிகிறவளவிலே, இளைப்பானவாறே, இங்கே யிளைப்பாறிப் போகக்கடவோம் என்று, மேல ஸமுத்ரத்திலே ருஷபம் என்கிற பர்வதத்தின்மேலே வஸியா நிற்பாளாய ஜ்ஞாநாதிகையா யிருக்கிற சாண்டிலி என்கிற பாகவதையைச் சென்றுகண்டு அபிவாதநாதிகள் பண்ண; அவள் அத்யாதரத்தோடே மிகவும் ஸத்கரிக்க; அநந்தரம், விச்ராந்தராய சயிக்கிறவளவிலே; இப்படி விலக்ஷணையா யிருக்கிற இவள் ஒரு விலக்ஷண தேசங்களிலே வஸிக்கப்

பெற்றதில்லையே என்று பெரிய திருவடி நாயனார் விசாரித்து, இவனை யிங்கு நின்றும் நாமொரு திவ்யதேசங்களிலே கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோம் என்று நினைத்துக் கொண்டு கிடக்கச்செய்தே; அந்த பாகவதை யிருந்த தேசத்தைக் குறையநினைத்த இவ்வபசாரத்தாலே சிறகுகளு முதிர்ந்து நிச்சேஷ்டராய்விட, இத்தைக்கூடப்போன ப்ராஹ்மணன் கண்டு, *கிந்நு தே மநஸா த்யாதம் அசுபம் பததாம்வர — நஹ்யயம் பவதஸ் ஸ்வல்போ வ்யபிசாரோ பவிஷ்யதி* என்று ஏதேனு மும்முடைய திருவுள்ளத்தாலே தீங்கு நினைத்த துண்டோ, தேவரீருக்கு அல்பமும் வ்யபிசாரம் வருகைக்கு யோக்யதையில்லையே என்ன; உண்டாய்த்துக்காண் என்று, தாமந்த பாகவதை விஷயத்தில நினைத்த ப்ரகாரத்தை யவனுக்கருளிச்செய்து; அநந்தரம் இதைப் பொறுக்கவேணும் என்று அவளைச் சென்றநுவர்த்தித்து, அவளநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலேயானா ரென்கிறது. இது தான், க்ருஷ்ணன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது நாரதாதி மஹர்ஷிகள் பலரும் வந்திருக்கிறவளவிலே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளக் கருத்தைப் பின்செல்லுகைக் குறுப்பாக த்ருதராஷ்ட்ரனைக் குறித்துப் பலகதைகளும் சொல்லிவருகிற ப்ரகரணத்திலே, ஸ்ரீநாரதபகவானநுக்ரஹித்ததாக உத்யோகபர்வத்திலே உக்தமாகையாலே, வேதாந்தோபப்ரும்ஹண ஸித்தமிறே. பிள்ளைபிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையாவது)—பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானை யங்கீகரித்தநாளிலே, இவர் ஆபிஜாத்யாதிகளாலே யுத்க்ருஷ்டராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக்கொண்டு போருகிறபடியைக் கண்டு, *இவர்க்கு இப்பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாய் விநாசபர்யந்தமாக்கிவிடும்; அதுக்கு 'வேலியிட்டுவைக்கவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஓரயநத்தின்று நீராடியேறினவளவிலே, இவரைப் பார்த்து, எல்லாரும் தாநம்பண்ணுகிறகாலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தாநம்பண்ண மாட்டீரோ? என்ன; அடியேனதை தாநம் பண்ணுவது, எல்லாமங்குத்தையதா யிருந்ததே! என்ன; அர்த்தஸ்திதியன்றேயது, அவ்வளவு போராது, 'கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணாமல் வர்த்திக்கக்கடவேன்' என்று கங்கையிலே உதகம் பண்ணித்தரவேணும்' என்ன; அப்படியேயிவரும் உதகம்பண்ணிக் கொடுத்த வநந்தரம், ஒரு பாகவததோஷத்தை பூர்வவாஸநையாலே நினைத்து, 'நாமினிமுடிந்தோம்' என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தன் திருமாளிகையிலே கண்வளர; இவர் முன்புவருகிறகாலத்திலே வரக்காணாமையாலே, ஆழ்வா னிவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி, 'என்தான், முசிப்பென்' என்று வினவியருள; தாம் மநஸ்ஸாலே நினைத்ததை விண்ணப்பஞ்செய்து, கரணத்ரயத்தாலுமபசாரம் புகுராதபடி யித்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை யரிதா யிராநின்றது, என்செய்யக்கடவேன் என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து க்லேசிக்க; இத்தனை யநுதாபமிவர்க்குண்டாகப் பெற்றோமே! என்றுகந்தருளி, மநஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அநுதாபமுண்டாகவே ஈச்வரன் க்ஷமித்தருளும், ப்ரத்யக்ஷ தண்டபயத்தாலே காயிகமாக வொருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆனபின்பு அவையிரண்டு முமக்குக் கழித்துத் தந்தோம், இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப் போரும்—என்றருளிச் செய்தது. .... (203)

204. பகவல்லாப ஹேதுவான ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களிரண்டும் பரிபூர்ணமாக வுடையானொருவனுக்கு பாகவதாபசாரமுண்டாயிற்றதாகிலும், பகவான் அதுக்கு லகுவானதொரு தண்டங்களைப்பண்ணிக் கூட்டிக்கொண்டுவிடானோ, அவையிரண்டு மஸத்ஸமமாய் அபசாரமே ப்ரபலமாய் எம்பெருமானை யிழந்தேபோய்விடு மென்ன லாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்கள்) என்று தொடங்கி.

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள்பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறாப்போலே அவையுண்டானாலு மிழவுக் கவர்கள்பக்கல் அபசாரமே போரும்:

அதாவது—*உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யா மாகாசே பக்ஷிணாம் கதி:, ததைவ ஜ்ஞாந கர்மப்யாம் ப்ராப்யதே பகவாந் ஹரி:* என்றும், *வீசுஞ் சிறகால் பறந்தீர் விண்ணாடு நுங்கட் கெளிது* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பகவல்லாப ஹேதுவான தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபாநுஷ்டானமு மின்றிக்கே யொழிந்தாலும்; பகவல்லாபத்துக்கு, *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:, தேநைவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்* என்றும், *யம் யம ஸ்ப்ருசதி பாணிப்யாம் யம்யம பச்யதி சக்ஷுஷா ஸ்தாவராண்யபி முச்யந்தே கிம் புந: பாந்தவா ஜநா:* என்றும் சொல்லுகிறபடியே—பாகவத ஸம்பந்தமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகிறாப்போலே, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்க ளிரண்டுமே குறைவற வுண்டாயிற்றதாகிலும் பகவத் விஷயத்தை யிழந்துபோகைக்கு பகவதபிமதரான அந்த பாகவத விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரமே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாகப் போருமென்றபடி. ... . (204)

205. இதில் ஜந்மவ்ருத்தாதி நியமமுண்டோ வென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (இதில்) என்று தொடங்கி.

205 இதில் ஜன்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

(இதில்) என்றது—'பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே யமையும். இழவுக்கு அவர்கள்பக்க லபசாரமே போரும்' என்று சொன்ன விவையிரண்டிலு மென்றபடி. (ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்றது—ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளாலுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாவது, அவற்றால் அபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமும் ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக்குடலாவது; அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்கள் திறத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி யிழவுக் குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்றபடி. ... . (205)

206 இவ்வர்த்தம் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவ்வர்த்தம்) என்று தொடங்கி

206 இவ்வர்த்தம் கைசிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசர வஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

அதாவது—சரக குலோத்பவனான ஸோமசர்மாவாகிற ப்ராஹ்மணன், யாகத்தைச் செய்வதாக வுபக்ரமித்து யதாக்ரம மநுஷ்டியாமல் அது ஸமாபிப்பதுக்கு

முன்னே மரிப்பதும் செய்கையாலே ப்ரஹ்மராக்ஷஸனாய்ப் பிறந்து திரியாநிற்க, * மத்பக்தம் ச்வபசம் வாபி * என்கிறபடியே—ஜந்மஸித்தமான நைச்யத்தை யுடையராய் பகவத் பக்தியே நிரூபகமாம்படி யிருப்பாரொரு பாகவதர், * உத்தாந ஏகாதசி யின்று ராத்ரி ஸித்தாசரமமான திருக்குறுங்குடியிலே நம்பியைப் பாடிப் பறை கொள்வதாக வீணாபாணியாய்க்கொண்டு போகாநிற்கச் செய்தே, அவரை பக்ஷிப்ப தாக வந்தடர்க்க, அவர் மீண்டு வருகைக்குறுப்பான அநேக சபதங்களைப் பண்ணிக் கொடுத்து தந்நுமதிகொண்டுபோய் யதாமநோரதம் ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் நிற்கிறவிடத்திலே மீளவும் விரைந்து வந்து, * யதேஷ்டம் இனி யென்சரீரத்தை நீ புஜி * என்ன, அவன், இவருடைய ஸத்யவாதித்வாதி வைப வத்தைக் கண்டு, * நீ இன்று பாடினபாட்டின் பலத்தைத்தா நானுன்னை ப்ராண னோடே போகவிடும்படி * என்ன; அவரதுக்கிசையாதொழிய, அர்த்தராத்ரத்தில் பலம், ஏகயாமத்தில் பலம் என்றாப்போலே சொல்லிக்கொண்டு வந்தவளவிலும், * நானது செய்வதில்லை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை பக்ஷிக்குமத்தனை * என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே * த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிது மர்ஹஸி, ஏவமுக்த்வாத சண்டாளம் ராக்ஷஸச் சரணம் கத: * என்கிறபடியே—* நீ யுன்னுடைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னை யிப்பாபத்தினின்றும் கரை யேற்றவேணும் * என்று சரணம் புக; அந்த பாகவதர், * யந்மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம் * இத்யாதிப்படியே—தாம் பின்பு பாடின கைசிகமாகிற பண்ணின பலத்தைக் கொடுத்து, காமதோஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸ வேஷத்தைக் கழித்து, முன்புபோலே ப்ராஹ்மணனும் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைசிக வ்ருத்தாந்தத்திலே—ஜந்மாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோட்டை ஸம்பந்தமேயுஜ்ஜீவநஹேதுவாவது, அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்க ளோட்டை ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநஹேதுவாகாது என்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாம்.

ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பக்கலிலே தர்மஸந்தேஹம் கேட்கும்படி வித்யாதிகனுமாய், ஸ்வ வர்ணாநுரூப வ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாத்வததந்த்ர நிஷ்ணதனாய், பகவதாராதந தத்பரனாய்க்கொண்டு போருகையாலேவந்த வ்ருத்தாதிகனுமாய், ஸ்வதபோ பலத்தாலே ஸவாஹந பரிவாரனாய்க்கொண்டு அந்தரிக்ஷசரனாய்த் திரியும் உபரிசரவஸு என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பசு நிமித்தமாக ருஷிகளும் தேவர்களும் தங்களில் விவாதம் பண்ணுகிறவளவிலே, * மார்க்காகதோ ந்ருபச்ரேஷ்டஸ் தம்தேசம் ப்ராப்தவாந் வஸு:, அந்தரிக்ஷசர ஸ்ரீமாந் ஸமக்ரபலவாஹந:. தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தேத்வந்தரிக்ஷகம், ஊசுர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷ சேத்ஸ்யதி ஸம்சயம் * என்று ஆகாசத்திலே போகாநின்ற இவனைக் கண்டு, இவன் நம்முடைய ஸம்சயத்தை யறுக்க வல்லன் என்றறுதியிட்டு, இவனைச் சென்று கிட்டி, * செய்ய வடுப்பதேது * என்று கேட்க, அவன் * உங்களுடைய மதங்களைச் சொல்லுங்கோள் * என்ன, * தாந்யைர் யஷ்டவ்யமித்யேஷ பக்ஷோ ஸ்மாகம் நராதிப, தேவதாநாமஹி பசுபி: பக்ஷோ ராஜந் வதஸ்வந: * என்று—* தாந்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பக்ஷம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்

களுக்கு பக்ஷம், நாங்கள் செய்யுமதென்? சொல் * என்று ருஷிகள் கேட்க, * தேவா நாம் து மதம் ச்ருத்வா வஸுநா பக்ஷ ஸமாச்ரயாத — சாகேநாஜேந யஷ்டவ்யமேவ முக்தம் வசஸ் ததா * என்கிறபடியே — அவன் தேவர்கள் பக்கல் பக்ஷபாதத்தாலே * சாகத்தாலே யஜிக்கவேணும் * என்ன, * குபிதாஸ் தே ததா ஸர்வே முநயஸ் ஸூர்யவர்சஸ: — ஊசுர்வஸும் விமாநஸ்தம் தேவ பக்ஷார்த்த வாதிநம் — ஸுர பக்ஷோ க்ருஹீதஸ் தே யஸ்மாத் தஸ்மாத் திவ: பத — அத்யப்ரப்ருதி தே ராஜந் ஆகாசே விஹதா கதி: — அஸ்மச்சாபாபிகாதேந மஹீம் பித்த்வா ப்ரவேக்ஷ்யஸி — விருத்தம் வேதஸூத்ராணாம் உக்தம் யதி பவேத் ந்ருப — வயம் விருத்த வசநா யதி தத்ர பதாமஹே * என்று — ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய், தேவ பக்ஷார்த்த வாதியாய் விமாநஸ்தனாயிருக்கிற இவனைப்பார்த்து, * நீ சொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்கு விருத்தமாகில், தேவபக்ஷபாதியாய் வார்த்தை சொன்ன நீ * தயௌனவிலினின்றும் அதிர்பதியாய், இப்போது தொடங்கி உன்னுடைய ஆகாச கமநமும் மாறி பாதாளத்திலே விழக்கடவை, நாங்கள் தான் விருத்தவசநம் சொன்னோமாகில் அப்படியே பாதாளத்திலே விழக்கடவோம் * என்று சொல்லி சபிக்க, * ததஸ் தஸ்மிந் முஹூர்த்தேது ராஜோபரிசரஸ் ததா — அதோ வை ஸம்பபூவாசு பூமேர் விவரகோ ந்ருப * என்கிறபடியே அப்போதே பாதாளத்திலே விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்தில், ருஷிகளும் தாமஸ்ஸந்தேஹங்களை தன்னைக் கேட்கும்படி வித்யாதிகளாலவர்களில் உத்க்ருஷ்டனானவன் அவர்கள் திறத்தில் அபசாரத்தாலே பதிதனானமை காண்கையாலே, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் உத்க்ருஷ்டர் திறத்தில் அபக்ருஷ்டர் பண்ணுமபசாரமே விழுவுக்குடலாவது, அவற்றால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர் திறத்தில் பண்ணுமபசாரம் விழுவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமில்லையென்னுமது காணலாமென்கை. ஜந்மாதிகளும் ருஷிகளுக்குண்டானாலும் ஜ்ஞாநாத்யாதிக்யமிவனுக்குண்டாகையாலே அவர்களிலிவனுக்கேற்றம் சொல்லுகை குறையில்லை. ஜந்மமும் ஜ்ஞாநாதிகளு மொருதலையானால் ஜ்ஞாநாதிகள் ப்ரபலங்களாயிறே யிருப்பது.

கைசிகவ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹநாயனா ரருளிச்செய்ததாகையாலும் உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தம் பஞ்சம வேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷ தர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீபீஷ்மராலே சொல்லப்பட்டதாகையாலும் இவைதான் ஆப்த ப்ரமாண ஸித்தமிறே. .... (206)

207. இப்படி ஜந்மாதிகளாலவருமுத்கர்ஷத்தில் பசையில்லையென்று சொல்லாமோ சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தை அத்யாதரம்பண்ணிச் சொல்லாநிற்கச் செய்தேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ப்ராஹ்மண்யம்) என்று தொடங்கி.

207. ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேது வென்று; அதுதானே விழுவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே.

(விலை செல்லுகையாவது) — விருப்பத்துக்கு விஷயமாய்ச் செல்லுகை. 'வேதாத்யயநாதிமுகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாவது) — * ஸர்வே வேதா யத்பதமாமநந்தி * என்றும், * வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய: * என்றும் சொல்லுகிற படியே — ஆராதக ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும் பூர்வோத்தர பாகங்

களாலே ப்ரதிபாதியா நின்றுகொண்டு, பகவதேகபரமா யிருக்கிற வேதத்தை, * ஸ்வா த்யாயோऽத்யேதவ்ய:* என்கிற விதிபரதந்த்ரனாய் அத்யயநம்பண்ணி, மீமாம்ஸாதி களாலே தாத்பர்ய நிர்ணயம் செய்து, பகவதுபாஸநாதிகளிலே யிழிந்து பகவத் விஷயத்தைப் பெறுகைக் குறுப்பாகை. (அதுதானே யிழவுக் குறுப்பாகில்) என்றது —அந்த ப்ராஹ்மணயந்தானே அஹங்கார ஹேதுவாய்க்கொண்டு, * மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்ய: சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்கிறபடியே—பகவத் பக்த நிக்ரஹஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தைப்பண்ணி பகவத் விஷயத்துக்கு அசலாய்ப்போகைக் குறுப்பாகி லென்றபடி.

(த்யாஜ்யமாமிறே) என்று ப்ரஸித்திதோற்ற வருளிச்செய்தது—யாதொன்று பகவல்லாபத்துக் குறுப்பு அது உபாதேயம்; யாதொன்று தத்லாபத்துக் குறுப்பு அது த்யாஜ்யமாயத்த பின்பு, இதுவு மிழவுக் குறுப்பானபோதே அப்படியாகக் குறையில்லை என்கிற நிச்சயத்தாலே (207)

208. இப்படி உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாதிக ளிழவுக் குறுப்பாமாகில அபக்ருஷ்ட ஜந்மாதிகள்தான் பேற்றுக் குடலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஜந்ம வ்ருத்தங் களினுடைய) என்று தொடங்கி.

208 ஜன்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ரயோஜகம்.

அதாவது— ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கும் ப்ரயோஜகமன்று, அவற்றினுடைய அபகர்ஷமு மிவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்கை.

அன்றிக்கே, (இதில ஜந்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை) என்பது (இழவுக் குறுப் பாமாகில த்யாஜ்யமாமிறே) என்பதாகா நின்றீர்; இங்ஙனே சொல்லலாமோ, வேதாத் யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவாகையாலே ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்குடலாகவும், அவற்றினுடைய வபகர்ஷம் அத்யயநாதிகளுக்கு அநர்ஹமாகையாலே இழவுக் குடலாகவும் கொள்ளவேண்டாவோவென்ன வருளிச் செய்கிறார். (ஜந்ம வ்ருத்தங்களினுடைய) என்று தொடங்கி. அதாவது ஜந்ம வ்ருத் தங்களினுடைய உத்கர்ஷம் பேற்றுக்கு ப்ரயோஜகமன்று அவற்றினுடைய அபகர் ஷமும் இழவுக்கு ப்ரயோஜக மன்றென்கை. பேறிழவுகளாவன—பகவல்லாப தத் லாபங்கள். (ப்ரயோஜகமாவது) பலிப்பிக்குமது. உத்க்ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களு டையவர்களில் சிலரிழப்பாரும் சிலர் பெறுவாருமாகக் காண்கையாலும், அபக் ருஷ்ட ஜந்ம வ்ருத்தங்களுடையவர்களிலு மப்படியே யிரண்டுவகையு முண்டாகக் காண்கையாலும் இவையிரண்டும் இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜக மன்றென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே. (208)

209. ஆனால் பேறிழவுகளுக்கு ப்ரயோஜகமாவதேதென்ன வருளிச்செய் கிறார் (ப்ரயோஜகம்) என்று தொடங்கி.

209. ப்ரயோஜகம் பகவத்ஸம்பந்தமும் தத்ஸம்பந்தமும்.

அதாவது—பகவல்லாபமாகிற பேறுக்கு ப்ரயோஜகம்—தாம் பகவ தநர்ஹ யார்ஹ சேஷபூதரென்றிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம்; தத்லாபமாகிற விழவுக்கு ப்ரயோஜகம்—ததநர்ஹ சேஷத்வ ஜ்ஞாநாபாவமாகிற தத்ஸம்பந்தாபாவ மென்றபடி. .... (209)

210. உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மாக்களிருவர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண் டானால் பாகவதத்வ ஸாமயமன்றோ வுள்ளது, அத்தோடே ஜந்மோத்கர்ஷ முடைய வன மற்றையவனைப்பற்ற விசிஷ்டனன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற ப்ரச் நத்தை யநுவதிக்கிறார்.

210. பகவத்ஸம்பந்த முண்டானால் இரண்டு மொக்குமோ என்னில்.

(பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானா லிரண்டுமொக்குமோ வென்னில்) என்று. (இரண் டும்) என்று உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்ட ஜந்மங்களைச் சொல்லுகிறது. .... (210)

211. ப்ரஷ்டாவானவன் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்தத்தை அபக்ருஷ்டமாக வும், அபக்ருஷ்டமாக நினைத்ததை உத்க்ருஷ்டமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி, அதுக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார்.

211. ஒவ்வாது.

(ஒவ்வாது) என்று. .... (211)

212. அத்தை உபபாதிக்கிறார் (உத்க்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

212. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம் ப்ரமசஸம்பாவனையாலே "சரீரே ச" என்கிறபடியே பயஜநகம்.

ஆபிஜாத்யாதிகளாலே அஹங்கரித்து நசிக்கைக் குறுப்பாகையாலே அபக்ருஷ் டமாயிருக்கிறவித்தை உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்து ப்ரசகம் பண்ணிற்று * அதஸ்மின் தத்புத்தியாலே என்னுமிடத்தோற்ற (உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜந்மம்) என்கிறார். (ப்ரமச ஸம்பாவனையாவது)—உபாயாந்தரங்களி லந்வயத்தாலே அநந்யோபாயத்வ மாகிற வதிகாரத்தினின்றும் நழுவுதல் வருகைக்கு யோக்யமா யிருக்கை. (சரீரேச என்கிறபடியே பய ஜநகம்) என்றது. *காலேஷ்வபி ச ஸர்வேஷு* என்று தொடங்கி, உபாயாந்தராநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யங்களாகையாலே பயஹேதுக்களானவற்றைச் சொல்லிவருகிற வடைவிலே அவை யெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாக, * சரீரேச வர்த் ததே மே மஹத்பயம் * என்று சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வித்துக் களாய் உபாயாந்தரநத்தாஸஹரா யிருக்கு மதிகாரிகளுக்கும் இது இருக்கவிருக்க என்செய்யத் தேடுகிறதோ! என்னும் பயத்தை விளைக்குமதா யிருக்குமென்றபடி.

213. இன்னமு மிதுக் கொருதோஷ மருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு) என்று தொடங்கி.

213. அதுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேணும்.

(அதுக்கு) என்று—கீழ்ச்சொன்ன ஜந்மத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும்) என்றது—பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளிலே வந்தால் சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியான தாழ்ச்சி, பிறர்செய்கிறது கண்டநுகரித்துக் கறக்கவேணு மென்றபடி. .... (213)

214. ஏதத்ப்ரதிகோடியான ஜந்மத்தினுடைய தோஷாபாவத்தை யருளிச் செய்கிறார் (அபக்ருஷ்டமாக) என்று தொடங்கி.

214. அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை.

ஆபிஜாத்யாதிகளால்வரு மஹங்கார யோகத்தை யின்றிக்கே சேஷத்வாநுகூலமாயிருக்கையாலே, உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற வித்தை அபக்ருஷ்டமாக நினைத்தது அதஸ்மிம்ஸ்தத் புத்தியென்னுமிடந் தோற்ற (அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம்) என்கிறார். (இரண்டு தோஷமு மில்லை) என்றது ப்ரமசம்பாவனையாலே வரும் பயஜநகத்வமும் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகையுமாகிற தோஷ த்வயமுமில்லை யென்றபடி. ... . (214)

215. ப்ரமசம்பாவனையன்றோ இல்லாதது, நைச்ய பாவனை யில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (நைச்யம் ஜந்ம ஸித்தம்) என்று தொடங்கி.

215. நைச்யம் ஜன்மஸித்தம்.

அதாவது—பாகவதாநுவர்த்தநாதிகளுக்கு குறுப்பான தாழ்ச்சி பிறந்துடைமையாயிருக்கையாலே பாவிக்கவேண்டாதே பள்ளமடையா யிருக்குமென்றபடி. (215)

216. இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால) என்று தொடங்கி.

216 ஆகையாலே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்.

(ஆகையால்) என்றது—இப்படி அது ஸதோஷமும் இது நிர்தோஷமுமாகையாலென்றபடி. (உத்க்ருஷ்டஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்) என்றது—சேஷத்வோசிதமாய்க் கொண்டு உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கிற வித்த ஜந்மமே தந்நீசித ஜந்மத்தைப்பற்ற ச்ரேஷ்டமென்றபடி. .... (216)

217. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (ச்வபசோபி மஹீபால என்று தொடங்கி.

217. "ச்வபசோபி மஹீபால"

* ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக:—விஷ்ணு பக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:*—எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மாவா யிருந்தானே யாகிலும், பகவத் பக்தனானவன் த்விஜனிற்காட்டில் அதிகன்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாவானவனன்றிக்கே உத்தமாசார்யமா யிருந்தானேயாகிலும், பகவத்பக்தி ஹீநனானவன் ச்வபசனிற் காட்டில் அதமனென்று, வர்ணாச்ரமங்களில் சரக்கறுத்து பகவத்ஸம்பந்தமே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ரமசம்பாவநாதி

களாலே தத்ஸம்பந்த விரோதியான ஜந்மத்திற்காட்டில் தத்அநுரூபமான ஜந்மமே ச்ரேஷ்டமென்று கருத்து. இங்ஙனன்றாகில், கீழ்ச்சொன்ன வார்த்தைக்கு இது ப்ரமாணமாகமாட்டாதிறே. ... ... (217)

218. ஆக, நிக்ருஷ்டோத்க்ருஷ்ட ஜந்மங்களின்னதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது கீழ்; இதில் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால்வந்த தோஷம் சமிப்பதெத்தாலேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (நிக்ருஷ்ட) இத்யாதியாலே.

218. நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சமிப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே.

அதாவது—அஹங்கார ஹேதுதயா நிக்ருஷ்டமான ஜந்மமடியாகவந்த நைச்யம் பாவிக்க வேண்டுகை முதலான தோஷம் மறுவலிடாதபடி மாறுவது, ஜந்மஸித்தமான நைச்யத்தையுடையராய் உபாயாந்தராந்வய யோக்யதா கந்த ரஹிதராயிருக்கும் விலக்ஷணாதிகாரிகளோடுண்டான சேஷத்வரூப ஸம்பந்தத்தாலே யென்கை.

219. தத்ஸம்பந்தயோக்யதை ஸம்பவிக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் (ஸம்பந்தத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

219. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜந்மக்கொத்தை போகவேணும்.

அதாவது—அந்த விலக்ஷணரோட்டை ஸம்பந்தத்துக்கு அர்ஹதை இவனுக்குண்டாம்போது, தன்னுடைய ஜந்மக்ருதமான கொத்தை கழியவேணுமென்றபடி. (219)

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையேது? தத்பரிஹாரமேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஜந்மத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிற பாட்டிலே யருளிச் செய்தார்.

அதாவது—*மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்று தத்வவித்க்ரேஸரராய் ததீய சேஷத்வ ஸீமாபூமியான ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், *பழுதிலா வொழுகல* இத்யாதியாலே—ப்ரஹ்மா தொடங்கி தங்களளவும் வர கெடுகப்போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்தி லொருதோஷமின்றிக்கே யிருக்குமவர்களாய் பலராயிருக்கிற சதுர்வேதிகாள்! இதில் கீழ்ப்பட்டதில்லை யென்னும் நிஹீந குலத்திலே பிறந்தார்களே யாகிலும், என்னோடுண்டான வஸாதாரண ஸம்பந்தத்தை யறிந்து அந்த ஜ்ஞாநாநுரூபமான ஸ்வாசாரத்தையுடையராகில், நீங்களவர்கள் காலிலே விழுந்து ஆராதியுங்கோள், அவர்களுங்கள் பக்கலிலே ஜ்ஞாநாபேக்ஷை பண்ணில் நீங்களாதரித்துச் சொல்லுங்கோள். அவர்கள் பகவத் ஜ்ஞாநத்தை யுங்களுக்கு ப்ரஸாதிக்கில் கேட்டு க்ருதார்த்தராகுங்கோள், எனக்கு மேல் பூஜ்யரில்லாமையாலே என்மாத்ரமாகிலு மவர்களையாராதித்து நல்வழி போருங்கோள் என்று இந்த பரமரஹஸ்யத்தை *பக்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதாஹ்யஹம்* என்று—பரமாப்தரான தேவருளிச் செய்தபின்பு இதிலொரு ஸம்சயமுண்டோ? இப்படி யுபதேச மாத்ரமாய்ப்போகாதே

கோயிலிலே வந்தருளி லோகஸாரங்கமஹாமுநிகள் தலையிலே திருப்பாணாழ்வாரை வைத்து இவரைத்தத்தை வ்யாபரிப்பித்துக் காட்டிற்றில்லையோவென்ன; இப்பாட்டிலே அபிஜாத்யபிமாக ஜந்மகோத்தை அந்த தூரபிமாகமில்லாத விலக்ஷணரான ததியர்களளவில் பண்ணுமநுவர்த்தநவிசேஷமதுகரூப் பரிஹாரமென்று ஸுவ்யக்தமாக வருளிச்செய்தாரென்கை. ... . (220)

221, ஏவம்பூதமான ஜந்மகோத்தை கழிக்கு விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்த முண்டாகவே யிவனும் விலக்ஷணனாய் விடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (வேதகப் பொன்) என்று தொடங்கி.

221. வேதகப்பொன் போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

வேதகமென்கிற வித்தை—வேதகமென்று த்ராவிடோக்தியாலே யருளிச் செய்கிறார். (வேதகப்பொன்னாவது) — அநேக ஸித்தௌஷதங்களையிட்டுப் பலகால் உருக்கி குளிகையாகப் பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் ஸ்பர்சவேதியான பொன். அது ஸ்பர்சமாத்ரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னாக்குமாப்போலே யாய்த்து, ஜந்மஸித்தமான கைங்கர்யாதிகளையுடைய விலக்ஷணரான இவர்களோட்டை ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனாக்கி விடும்படி. .... (221)

222. இப்படி ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே யித்தலையில் தோஷத்தைக் கழிக்கு ஸ்வஸாம்யாபத்தியைத் தரும் விலக்ஷணரானவர்களை எங்ஙனே ப்ரதிபத்தி பண்ணி யிருக்க வேணுமென்ன வருளிச்செய்கிறார்

222. இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்யபுத்தியும் நடக்கவேணும்.

(இவர்கள்பக்கல் ஸாம்யபுத்தியும் ஆதிக்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்) என்று.

223. இத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி. .... (222)

223. அதாவது—ஆசார்யதுல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீச்வரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கை.

(ஆசார்ய துல்யரென்று நினைக்கையாவது) *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம* இத்யாதிப் படியே தனக்கு ஸர்வப்ரகாரோத்தேசயனான ஆசார்யனோடு இவர்களை ஸமராக ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை.

(ஸம்ஸாரிகளி லதிகராக நினைக்கையாவது)—ஜாத்யாதிகளை யிட்டு ஸம்ஸாரி களோடு ஸமபுத்தி பண்ணாதே, ஜ்ஞாநாதிகளால வந்த வ்யாவ்ருத்தியாலே தததிக ரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (தன்னி லதிகரென்று நினைக்கையாவது) ஸம்ஸாரி களில் வ்யாவ்ருத்தி தனக்கு முண்டாகையாலே அத்தையிட்டுத் தன்னோடொக்க நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தனக்கு சேஷிகளான ஆகாரத்தாலே தன்னிலதிக ரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. (ஈச்வரனிலதிகரென்று நினைக்கையாவது)—சேஷித் வத்தை யிட்டு நமக்கவனு மிவர்களு மொக்குமென்றிராதே கர்மாநுகுணமாக லீலையிலும் விநியோகங்கொள்ளக்கடவனாய் ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயண தசையில் புருஷ

காரம வேண்டும்படியாய் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஸந்நிஹிதனை யிருக்கச்செய்தேயும அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே வாய்திறந்தொருவார்த்தை சொல்லக்கடவனு மன்றிககே யிருக்குமவனைப்போலன்றியே, ஸ்வரூபாநுகுணமாகவே விநியோகங் கொள்ளுமவர்களாய், ஸ்வாசரயணத்தில புருஷகார நிரபேக்ஷராய, வாய்திறந்து த்யாஜ்யோபாதேயங்களை யுபதேசித்து லோகநிககொண்டு போருமவர்களாகையாலே, தததிகரென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை. .... (223)

224. ஆசார்யனொடொருவிஷயத்தையும ஸமபுத்தி பண்ணுகை அயுக்தமாயிருக்க, ஆசார்ய ஸாம்ய புத்திககடி யேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய) இத்யாதியாலே.

224. ஆசார்யஸாம்யபுத்துககடி ஆசார்யவசனம்.

அதாவது—ஆசார்ய ஸாம்ய ப்ரதிபத்திக்கு மூலம—ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நமமைககண்டாப்போலே காணும, என்று உபதேச ஸமயததிலே ஆசார்யனருளிசசெய்த வசநமெனகை. .... (224)

225. இப்படி நினையாதபோது வருமநர்த்த முண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இபபடி) என்று தொடங்கி.

225. இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

அதாவது—ஜந்மாதிகளை யிட்டு நிகர்ஷபுத்தி பணணுகை அபசாரமானாப் போலே, இப்படி கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த தலைகட்டுமென்றபடி. .... (225)

226. இப்படி யிந்த பாகவதவைபவம ஆப்தவசநங்களில விசதமாகக் காணலாமிடங்க ளுண்டோவென்ன வருளிசசெயகிறார் (இவவர்தத மிதிஹாஸ புராணங்களிலும) என்று தொடஙகி.

226. இவவர்த்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் *பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற் கடிமையிலும கண்சோர வெங்குருதியிலும் நண்ணுதவாளவுணரிலும் தேட்டருந் திறல்தேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம.

(இவவர்த்தம) என்று—கீழ விஸதரேணோக்தமான பாகவத வைபவத்தைப் பராமர்சிககிறது. மஹாபாரதத்திலே, *மத் பகதம சூத்ர ஸாமாந்யா தவமநயந்தி யே நராː—நரகேஷ்வவதிஷ்டந்தி வர்ஷகோடீர் நராதமாː; சண்டாளமபி மதபகதம் நாவமந்யேத புத்திமாந், அவமாநாத் பதத்யேவ ரௌரவே நரகே ஸː* இத்யாதியாலும், *சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ ஸ்மருதாː, ஸர்வ வர்ணேஷு தே சூத்ரா யேஹ்ய பக்தா ஜநார்தநே* இத்யாதியாலும, * மத்பகத ஜநவாதஸல்யம பூஜாயாஞ் சாநுமோதநம, ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ்சைவ மதர்ததே டமப வர்ஜநம, மத் கதா ச்ரவணே பக்திஸ் ஸ்வர நேத்ராங்க விகரியா, மமாநுஸ்மரணம நித்யம யச்ச மாம் நோபஜீவதி ; பகதி ரஷ்டவிதாஹ்யேஷா யஸ்மிந் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே—ஸவிப்

ரேந்த்ரோ முநிச் ச்ரீமாந் ஸயதிஸ் ஸச பண்டித:, நமே பூஜ்யச் சதுர்வேதீ பூஜ்யஞ் பக்திவர்ஜித:; ஸ மே பூஜ்யஸ் ஸதாசாஸௌ மத்பக்தச் ச்வபசோபி ய:, தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம் * இத்யாதியாலும் பலவிடங்களிலும் பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம், இதிஹாஸோத்தமத்திலே, * சூத்ரம்வா பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, வீக்ஷதே ஜாதி ஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:* இத்யாதியாலே—பாகவத ப்ரபாவம் ப்ரகாசிதம், இங்ஙனமே இதிஹாஸத்திலே பலவிடங்களிலும்—பாகவத மாஹாத்ம்ய ப்ரதிபாதகம் வசநங்களிலே கண்டு கொள்வது; ஸ்ரீ வராஹ புராணத்திலே, * மத்பக்தம் ச்வபசம்வாபி நிந்தாம் குர்வந்தி யே நரா:, பத்மகோடி சதேநாபி நக்ஷமாமி வஸுந்தரே * இத்யாதியாலே—பாகவத வைபவம் ப்ரோக்தம், ஸ்ரீபாகவதத்திலே, * ச்வபசோபி மஹீபால விஷ்ணு பக்தோ த்விஜாதிக:—விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம: * விப்ராத் த்விஷட்குணயுதா தரவிந்தநாப பாதாரவிந்த விமுகாச் ச்வபசம் வரிஷ்டம், மந்யே ததர்ப்பிதமநோ வசநே ஹிதார்த்த ப்ராணம் புநாதி ஸகுலம் நது பூரிமாந:* இத்யாதிகளாலே பாகவத வைபவம் பலவிடங்களிலும் அபிஹிதம்; லைங்கத்திலும், * வைஷ்ணவாநாம் விசேஷோஸ்தி விஷ்ணோ ராயதநம் மஹத்—ஜங்கமம் ஸ்ரீ விமாநாநி ஹ்ருதயாநி மஹீக்ஷிதாம். ய: பச்யதி சுபாசாரம் வைஷ்ணவம் வீதகல்மஷம், யஸ்மிந் கஸ்மிந் குலேஜாதம் ப்ரணமேத் தண்டவத்புவி * இத்யாதியாலே—பாகவத வைபவம் ப்ரதிபாதிதம்; இப்படி பாகவத மாஹாத்ம்ய ப்ரதிபாதகம் பலபுராணங்களிலு முண்டாகையாலே, அந்தவந்த ஸ்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது; இதிஹாஸாதிகளில் உபாத்த வசநங்களிலே-பாகவதர்களை ஜந்மநிரூபணை அவமதிசெய்தாலவருமநர்த்த விசேஷமும், பாகவதரானபோதே யவர்களபக்ருஷ்ட ஜாதியரல்லர் உத்க்ருஷ்ட ஜாதியதுல்ய ரென்னுமிடமும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதியரிலும் ச்ரேஷ்டராய அவர்களுக்கு ஜ்ஞாந ப்ரதாதருதயா குருக்களுமாய பரம சேஷியான ஈச்வரனோபாதி பூஜ்யருமாவர்களென்னுமிடமும், அவர்கள் திறத்தில அபசாரம் காலதத்வமுள்ளதனையு மீச்வரன் பொறுனென்னுமிடமும், கரணத்ரயவ்யாபாரத்தோடு அர்த்தத்தோடு ப்ராணதிகளோடு வாசியற பகவத் விஷயத்திலே ஸமர்ப்பித்து நிரபிமாநரா யிருக்குமவர்கள் ஸ்பர்சபாவநரென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஹ்ருதய மீச்வரனுக்கு ஜங்கமவிமாநமென்னுமிடமும், அவர்களைக்கண்டால தண்டவத் ப்ரணாமம் செய்வானென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டதிறே; இப்படி இதிஹாஸ புராணங்களிலும்; நம்மாழ்வார், * பாறகடல் சேர்ந்த பரமனைப் பயிலுந் திருவுடையார் பயிலும்பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும் பரமர் * என்று தொடங்கி—பகவத் குணசேஷ்டிதாதிகளிலே ப்ரவணரான பாகவதர்களே தமக்கு சேஷிகளென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறவிடத்தில, * யவரேலு மவர்கண்டீர் * * நமபீ கரகர்க ளேத்துவரேலு மவர்கண்டீர் * * எத்தனை நலந்தானிலாத சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும் * என்று ஜந்மாதிகளா லெத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும் சேஷத்வ விரோதியான ஜந்மாத் யபிமாநமில்லாதவர்களகிடீர் நமக்கு மிகவுமுத்தேச்யரென் றருளிச்செய்த *பயிலுஞ் சுடரொளியிலும், * கொடு மாவினையே னவனடியாரடியே கூடு மிதுவல்லால்-விபன மூவுலகு பெறினும்-விடுமா றென்பதென னந்தோ * என்று தொடங்கி-பாகவதர்களே தமக்கு பரமப்ராப்ய ரென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில், ஜந்மவ்ருத்தாதி விபாகமின்றிக்கே, * சயமே யடிமை தலைநின்றார்* *அவனடியார்* *மணி

மலை போல் கிடந்தான தமர்கள * *கோதிலடியார்* *நீக்கமில்லாவடியார்* என்று—பகவத் சௌனகர்யாதிகளிலே தோற்றிருக்கு மாகாரமே யவர்களுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த *நெடுமாற் கடிமையிலும். திருமங்கையாழ்வார், *தனசேறை யெம பெருமான தாள தொழுவார் காண்மினென தலைமேலார்* என்று தொடங்கி—அர்ச்சாவதார ப்ரவணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள எனக்கு சிரஸாவாஹ்யர், ஸதாத்யேயர், ஸூரிகளிலும கைங்கர்ய ஸம்ருத்தியுடையவர்கள, அவர்களை யொருக்ஷண காலமும பிரிய க்ஷமனல்லேன, அவர்களுக்கென ஹ்ருதயம தேனூறி யெப்பொழுது மினியதாகா நின்றது, அவர்களைக் கண்டமாத்திரத்திலே கண்டிகோளே யென்னுடைய மனோ த்ருஷ்டிகள களிக்கிறபடி, அவர்களளவிலே யாகாநின்றது என்னன்பானது, அவர்களை நெஞ்சாலே நினைக்கவே மருத்துவுக்கும பாபத்துக்கு மஞ்சவேண்டா. என்னுடைய ஹ்ருதயமவர்கள விஷயத்திலே யிழிகிறபடி கண்டி கோளே என்று இப்படி யருளிச்செய்கிற விடத்தில, ஜந்மாதி ப்ரஸங்கமற வருளிச்செய்த *கண்சோர வெங்குருதியிலும: *கடன மல்லைத் தலசயன மாரெண்ணும நெஞ்சுடையாரவரெமமை யாளவாரே* என்று—ஏதேனும ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளை யுடையராகவுமாம, திருக்கடல் மல்லைத் தலசயனத்தை யநுஸந்திக்குமவர்கள நின்ற நிலைகளிலே ப்ரமாணம் காட்டாதே நம்மைக் காரியங்கொள்ள வுரியாரென்று தொடங்கி, *ஞானத்தினொளியுருவை நினைவா ரெனனுயகர்* *அவரெங்கள குல தெய்வமே* என்று—உகந்தருளின நிலத்திலே ப்ரவணரா யிருக்குமவர்களே நமக்கு சேஷிகள என்றருளிச்செய்த *கண்ணுத வாளவுணரிலும், ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள, *மெய்யடியார்கள தம் மீட்டங் கண்டிடக் கூடுமே லதுகாணும கண்பயனாவது* *தொண்டரடிப்பொடியாட நாம பெறில் கங்கை நீர் குடைந்தாடும வேட்கை யெனனாவது* இதயாதிகளாலே—தம்முடைய பாகவத ப்ரேமப்ரகர்ஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவளவில, ஜந்மாத் யுத்கர்ஷாபகர்ஷ ப்ரஸங்கமின்றியே பகவத் பக்தி பாரவச்யமே யவர்களுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த* தேட்டருந் திறல் தேனிலும; ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் த்வயநிஷ்டர்பக்க லீச்வரனுக்குண்டான வுகப்பையருளிச்செய்த *மெமபொருள* என்கிற பாட்டுக்கு மேலில—எத்தனை யேனும தண்ணிய ஜந்மங்களிலே பிறந்தார்களே யாகிலும* மெமபொருளில சொன்ன ஜ்ஞானத்திலே நிஷ்டையையுடையராகில திருத்துழாயோபாதி ஈச்வரனுக்கு சிரஸாவாஹ்ய ரென்றும, ஜந்மத்தால வந்த தண்மையே யன்றிக்கே எத்தனையேனும தண்ணிய வ்ருத்தமுடையாரு மிந்த ஜ்ஞான நிஷ்டராகில் அந்த துஷ்க்ருத பலமநுபவியா ரென்றும, தங்களுக்கு ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால் வரும் குறை யில்லாமையே யன்று, தங்களோடு ஸம்பந்தித்த ஸம்ஸாரிகளும தங்கள் ப்ரஸாத ஸ்வீகாரத்தால பரிசுத்தராமபடியான உத்கர்ஷமுடையாரென்றும, ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளால குறையின்றே யிந்த ஜ்ஞானமுடையவர்கள இந்த ஜ்ஞான நிஷ்டராய் ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளா லுயர்ந்தவர்களுக்கு ஸர்வேச்வரனோபாதி பூஜ்யராய் ஜ்ஞான தான ப்ரதிக்ரஹங்களுக்கு அர்ஹராவரென்றும், ஜந்ம வ்ருத்தாதிகளுக்கு மேலே ஜ்ஞானாதிகருமானவர்கள ஜந்ம வ்ருத்தாதி வைலக்ஷண்யமின்றிக்கே இந்த ஜ்ஞானமுடையரானவர்களை பகவத ப்ரபாவத்தால வந்த வைலக்ஷண்யத்தை புத்தி பண்ணாதே கர்ம நிபந்தனமான ஜந்மாத்யபகர்ஷத்தையே புத்தி பண்ணித தாழ நினைத்தார்களாகில அந்த க்ஷணத்திலே யவர்கள கர்மசண்டாளராவ ரென்றும,

இப்படி ப்ரஸாதித்த வர்த்தங்களை ஸம்பவிக்குமென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் துர்லபமான பேற்றை திர்யக் ஜாதியிலே பிறந்தானொருவன் பெற்றபின்பு சொல்ல வேணுமோ வென்று அருளிச்செய்த ஆறு பாட்டுக்களிலும். (விசதமாகக் காண லாம்) என்றது—ஸம்சய விபர்யயமற தாஸிக்கலா மென்றபடி. .... (226)

227. இப்படி இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம் சொல்லப்பட்டதே யாகிலும், *சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதா:* ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா யே ஹ்யபக்தா ஜநார்தந:* என்று சொன்ன விப்ரத்வாதிகள் அர்த்த வாதமாயித்தனையல்லது, அபக்ருஷ்ட ஜந்மாவானவன் அந்த சரீரந்தன்னில உத்க்ருஷ்டனாகக்கூடுமோ வென்ன; கூடுமென்னுமிடத்துக்கு உதாஹரணதயா வருளிச் செய்கிறார் (க்ஷத்ரியனான) என்று தொடங்கி.

227. க்ஷத்ரியனான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்.

அதாவது—க்ஷத்ரிய குலோத்பவனான விச்வாமித்ரன, அஜ்ஜந்மத்திலே தான பண்ணின தபோ விசேஷமடியாக, வஸிஷ்ட வாக்யத்தாலே க்ஷத்ரியத்வம் *பின்னாட டாதபடி ப்ரஹ்மர்ஷியாய் விட்டானிறே; ஆகையாலே, அத்யந்தாபக்ருஷ்ட குலோத் பவரானாலும் அந்த சரீரந்தன்னோடே அசலதிகசக்திக பகவத ஸம்பந்தரூப ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே, அத்யந்தோத்க்ருஷ்ட குலஜாதாவாத்தகீயராம்படி உத்க்ருஷ்டதம ராகக் குறையில்லை யென்கை. அல்ப சக்திக வஸிஷ்டவாக்யம் செய்தபடி கண்டால, ஸர்வசக்தி ஸம்பந்த விசேஷ மென்செய்ய மாட்டாது. (227)

228. இதிஹாஸாதி ப்ரமாண முகத்தாலே பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பித் தார் கீழ்; சிஷ்டர்களுடைய வாசார முகத்தாலும் பாகவத வைபவத்தை தர்சிப்பிக் கிறார் மேல். * தர்மஜ்ஞஸமய ப்ரமாணம ....* என்று—ஆப்த ப்ரமாணமான வேதத்துக்கு முன்னே எடுக்கும்படியிறே சிஷ்டாசாரத்தினுடைய ப்ராமாண்ய மிருப் பது; அதில் ப்ரதமத்திலே, அபக்ருஷ்ட ஜாதியரானவர்கள் அந்த சரீரத்தோடே ஸஜாதீய வ்யாவ்ருத்தராய உத்க்ருஷ்டதமராவர்களென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த் தத்தை ஸ்வீகரிக்கைக்காக, ராவணானுஜனைக் குறித்துப் பெருமா ளருளிச்செய்த வார்த்தையை யருளிச்செய்கிறார் (விபீஷணனை) என்று தொடங்கி.

228. ஸ்ரீவிபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸந மென்றான; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனாக நினைத்து வார்த்தை யருளிச் செய்தார்.

அதாவது—* ப்ரதியதாம தாசரதாய மைதிலீ * என்று தனக்கு ஹிதத்தைச் சொன்ன தர்மாத்மாவான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை பாபிஷ்டனான ராவணன குபி தனாய், * த்வாந்து திக குலபாம்ஸநம * என்று—இக்குலத்துக்கு இழுக்காகப் பிறந்த வனை வேண்டேன என்று பருஷித்துத் தள்ளிவிட்டான, இக்ஷ்வாகுகுல நாதரான பெருமான் இவனை ஆதரபூர்வகமாக ஸங்கரஹித்தவளக்தரம், * ஆக்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம பலாபலம * என்று—" ராக்ஷஸருடைய பலாபலமிருக்கும்படியை நமக் குச் சொல்லும் " என்கையாலே, இவனை ராக்ஷஸ ஜாதியனாக நினையாதே, திருத்தம்பி மாரோபாதியாக வபிமானித்து வார்த்தை யருளிச்செய்தாரென்கை. இவ்வாக்யத் திலே ராவணன பரித்யஜித்தமையும பெருமான் பரிக்ரஹித்தமையும் சொல்லுகை

யாலே, பகவதாநுகூல்யமுண்டாகவே ப்ராக்ருதர் "இவன் நமக் குடலல்லன்" என்று கைவிடுவர்களென்னுமிடமும், பகவான் விரும்பி மேல் விழுந்து பரிக்ரஹிக்கு மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. .... (228)

229. இப்படி உகதிமாத்ரத்தாலன்றிககே, பாகவத வைபவத்தை வ்ருத்தியாலும் பெருமாள் வெளியிட்டபடியை யருளிச்செயகிறர் (பெரியவுடையார்க்கு) என்று தொடங்கி.

229. பெரிய வுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினர்.

* மர்யாதாநாஞ்ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதாச ஸ:* எனகிறபடியே—லோக மர்யாதாஸ்தாபகார்த்தமாக வவதரித்து, பித்ருவசந பரிபாலநாதிகளாலே ஸாமாந்ய தர்மஸ்தாபந சீலரா யிருப்பா ரொருவரிறே பெருமாள; ஏவம்பூதரானவர், பிராட்டி பிரிவுகண்டு பொறுககமாட்டாமல் தம்மை யழியமாறின பெரியவுடையார்கரு, ஜன்ம வ்ருத்தாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரானவர்களுககு தத்புத்ர சிஷ்யர்கள பண்ணும் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தை, அவருடைய ப்ரேமாதிகயமே ஹேதுவாக, திருத்தம்பியாரும் கூடநிற்கசசெய்தே தாமே ஸாதரமாகப் பண்ணியருளினரிறே. இததால்—ஜந்மாத் யுத்கருஷ்டரானவர்கள், அவற்றால குறைந்திருககும் விலக்ஷண பாகவத விஷயத்தில புத்ரகருத்ய மநுஷ்டிககலாமெனனுமிடம காட்டபபட்டது. .... (229)

230. இவ்வர்த்தத்தை தர்மபுத்ர ரநுஷ்டாநத்தாலும தெளிவிககிறர் (தர்மபுத்ரர்) என்று'தொடங்கி.

230. தர்மபுத்ரர் அசரீரிவாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும் கொண்டு ஸ்ரீவிதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸமஸ்கரித்தார்.

பெருமாள் பரார்த்தமாக ஸாமாந்ய தர்மததைப்பண்ணிப் போந்தாரேயாகிலும், விசேஷ தர்மத்திலே திருவுள்ளம ஊற்றிருககையாலே அவர்கருச் செய்யலாம்; இவர் செய்ததிறே யரிது. ஸ்வவர்ணதர்மத்தையே உத்தேசயமாக கினைத்து ஸர்வாவஸ்தைகளிலும அதுக்கொரு கழுவுதல வாராதபடி ஸாவதாநமாக நடத்திக் கொண்டு போருமவரிறேயிவர்; இப்படி யிருககிறவர், ஸ்ரீவிதுரரை ஸம்ஸ்கரிககிற தசையில், அவருடைய வர்ணத்தைப் பார்ப்பது, ஜ்ஞாநாதிகயத்தைப் பார்ப்பதாய், 'என் செய்யககடவோம்' எனறு வ்யாகுலப்படாநிற்கச் செயதே, * தர்மராஜஸ்து தத்ரைநம் ஸஞ்சிஸ்காரயிஷு:ஸ் ததா—தகது காமோபவத் வித்வாந் அதாகாசே வசோப்ரவீத்; போபோ ராஜந் நதகதவ்யமேதத் விதுர ஸமஜ்ஞிதம்—கனேபர மிஹைதத் தே கைஷதர்மஸ் ஸநாதந:—லோக வைலக்ஷணோ நாம பவிஷ்யத்யஸ்ய பார்த்திவ—யதிதர்ம மவாப்தோஸௌ ந சோச பரதர்ஷப * என்று—இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரார்ஹர் என்று சொனன அசரீரி வாகயத்தாலும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான விவருடைய ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும் ஸந்தேஹமற்று வைதிகாகரேஸரர்கருச் செய்யக்கடவ ப்ரஹ்மமே ஸமஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரிறே. .... (230)

231. அநந்தரம், ஜந்மாத் யுத்க்ருஷ்டரான ருஷிகள் ததபக்ருஷ்டன் பக்கலிலே தர்மச்ரவணம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறர் (ருஷிகள) என்று தொடங்கி.

231. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்மஸந்தேஹங்களை சமிப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

சதுர்வேததரராய ஸர்வோத்க்ருஷ்டராயிறே ருஷிகளிருப்பது; ஏவம்பூதரானவர்கள், வேத ச்ரவண யோக்யதையில்லாத குலத்திலே பிறந்தவனாய், ஜாதிஸ்ம்ருதியோடே ஜாதனுகையாலே பூர்வஜந்மஸித்தமான ஜ்ஞாநத்தில் ப்ரம்சமில்லாமையாலும் மாதாபித்ருசுச்ருஷா விசேஷத்தாலும் ஸகல தர்மஸூக்ஷ்மஜ்ஞானவானுமிருக்கும் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே சென்று, மாதாபித்ருசுச்ருஷைகபரனுமிருக்கிறவவனவஸரம் பார்த்துத் துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யங்களான தர்மங்களில் தங்களுக்கு ஸந்திக்தங்களானவை யெல்லா மவன் பக்கலிலே கேட்டு, அதில் ஸந்தேஹங்களைப் போக்கிக்கொண்டார்களென்கை.

“கச்சித் தவிஜாதிப்ரவரோ வேதாத்யாயீ தபோதந:, தபஸ்வீ தர்மசீலச்ச கௌசிகோ நாம பாரத. ஸாங்கோபநிஷதாந் வேதாநதீதே த்விஜஸத்தம:, ஸவ்ருக்ஷமூலே கஸ்மிம்சித் வேதாநுச்சாரயந் ஸ்தித:, உபரிஷ்டாச்ச வ்ருக்ஷஸ்ய பலாகா ஸம்ஸ்யலீயத, தயா புரீஷமுத்ஸ்ருஷ்டம் ப்ராஹ்மணஸ்ய ததோபரி” என்று தொடங்கி —கௌசிகனென்று பேரையுடையனாய் அதிதஸாங்க ஸசிரஸ்க ஸகல வேதத்தையுடையனுமிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணோத்தமன், ஒரு வ்ருக்ஷ மூலத்திலே வேதங்களை யுச்சரித்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அதின்மேலே யிருந்ததொரு கொக்கு எச்சமிட்டது தன் மார்பிலே வந்து பட்டவாறே க்ருத்தனாய், பார்த்த பார்வையிலே அது பட்டுவிழ. அத்தைக்கண்டு, தபஸித்தனாய்க் கனக்க சோகித்து, “ராகத்வேஷபராதக்ருத்தராய்க்கொண்டு அக்ருத்யத்தைச் செய்தோம்” என்று பலகாலும் சொல்லிக்கொண்டு, ஆஸந்நமானதொரு க்ராமத்திலே பிக்ஷார்த்தமாகப்போய், ப்ரதமமொரு க்ருஹத்திலே சென்று, “பிக்ஷாம்தேஹி” என்று யாசித்தவளவிலே, அந்த க்ருஹிணியானவள், “நில்லும், வருகிறேன்” என்று சொல்லி, கரசுத்யாதிகளைப் பண்ணி பிக்ஷைகொண்டு வருவதாக உத்யோகியா நிற்கச்செய்தே, பர்த்தாவானவன் அதிவக்ஷுதார்த்தனாய் வந்துபுக, அவள் பதிவ்ரதையாகையாலே பிக்ஷை கொண்டு வருகிறத்தை விட்டு பாத்யாசமநீயாஸந ப்ரதாநாதிகளாலே அவனை சுச்ருஷிக்கிற பராக்கிலே ப்ராஹ்மணன் நிற்கிறத்தை மறந்து, நெடும்போது நின்று, பின்னை யவன் நிற்கிறத்தைக் கண்டு நடுங்கி, பிக்ஷை கொண்டுவந்தவளவிலே, “என்னை நிற்கச்சொல்லி இத்தனைபோது நீ புறப்படாதிருப்பானேன்?” என்று அவன் குபிதனானவாறே; அவளவனை ஸாந்த்வநம் பண்ணி, “இத்தைப் பொறுக்க வேணும்” என்று வேண்டிக்கொண்டு, “நான் பர்த்தாவே தெய்வம்” என்றிருப்பாளொருத்தி, அவனிங்குத்தவருகையாலே தச்சுச்ருஷை பண்ணிநின்றேனித்தனை”. என்ன; “உனக்கு பர்த்தாவையன்றே ஸத்கரிக்க வேண்டுவது, ப்ராஹ்மணரளவில் கௌரவ ப்ரதிபத்தியில்லையே!” என்று வ்யங்க்யமாகச் சொல்லி, “க்ருஹதர்மத்திலே வர்த்திக்கிற நீ ப்ராஹ்மணரை யிப்படி யவமதி பண்ணலாகாது காண்” என்ன; “நானொருக்காலும் ப்ராஹ்மணரை யவமதி பண்ணேன், ப்ராஹ்மணருடைய வைபவமெல்லாம் நன்றாகவறிவன்” என்று பரக்கச் சொல்லிக்காட்டி, “இவ்வபராதத்தைப்பொறுக்க வேணும், ‘பர்த்தாவே தெய்வம்’ என்றிருக்கையாலே தச்சுச்ருஷையிலே ப்ரவணையாயநின்றேனித்தனை, என்னுடைய பதிசுச்ருஷையினுடைய பலத்தைப் பாரீர்,

உம்முடைய ரோஷத்தாலே அந்தக கொககு யாதொருபடி தக்தமாய்த்து அதுவு மெனக்கு விதிதங் காணும" என்று சொல்லி, *கரோதச் சத்ருச் சரீர ஸ்த்தோ மநுஷ்யாணும் த்விஜோத்தம, யஃ கரோத மோஹொ த்யஜதி தம் தேவா ப்ராஹ்மணம் விதுஃ* என்று தொடஙகி—"காமக்ரோதாதிகள ப்ராஹ்மணனுக் காகாது, ஸத்யார்ஜவாதிக ளுண்டாக வேணும" என்று விஸதரேண தான ப்ரதிபாதித்து, *பவாகபிச தர்மஜ்ஞஸ் ஸ்வாத்யாய நிரதசசுசிஃ, ந து தத்வேந பகவந தர்மாந் வேதஸீதி மே மதிஃ; மாதாபித்ருப்யாம சுச்ரூஷுஸ் ஸத்யவாதீ ஜிதேந்த்ரியஃ, மிதிலாயாம் வஸந் வ்யாதஸ் ஸ தே தர்மாந் ப்ரவக்ஷ்யதி, தத்ர கசசஸ்வ பத்ரம தே யதாகாமம் த்விஜோத்தம—வ்யாதஃ பரமதர்மாத்மா ஸந்தேசச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயாந* என்று "நீரும் தர்மஜ்ஞர், வேதாத்யயந நிரதர், சுத்தர், ஆகிருக்கசசெய்தேயும், தர்மங்களை யுள்ளபடி யறியீர் எனறெனக்கு நினைவு, மாதாபித்ருசுசருஷுவாய ஸதயவாதியாய் ஜிதேந்த்ரியனாய்கொண்டு மிதிலையிலே யிருககிற வ்யாதன உமககு தர்மங்களைச் சொல்லககடவன, அங்கே போம, உமககு நனமை யுண்டாவதாக, பரமதர்மாத்மாவா யிருககிற அந்த வ்யாதன் வேணடினபடி யுமமுடைய ஸமசயங்களை யெல்லாம போககக்கடவன்" என்ன; அவன ப்ரீதனாய் இவனைக கனகக ஸந்தோதரம் பண்ணி, அங்கு நின்றும் மிதிலையிலே சென்று, "பஞ்ச காநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா, ஏதந் மஹாமதே வ்யாத ப்ரப்ரவீஹி யதாததம* என்று "சிஷ்டாசாரங்களிலே யெப்போதுமுளவாயிருக்கிற பவித்ரஙகளஞ்சுமெவை? மஹாமதியானவனே இத்தைச் சொலலவேணும" என்ன; *யஜ்ஞோ தாநம தபோ வேதாஸ் ஸத்யஞ்ச த்விஜஸத்தம, பஞ்சைதாநி பவித்ராணி சிஷ்டாசாரேஷு நித்யதா" என்று—"யஜ்ஞமும் தாநமும் தபஸஸும் வேதங்களும ஸத்யமுமாகிற பவித்ரஙகளானவிவை யைந்தும் சிஷ்டாசாரஙகளிலே யெப்போது முளவாயிருககும" என்று இத்யாதியாலே அவனித்தை யுபதேசிகக, இப்படி மேன்மேலும் தனககு ஸமசயமானவை யெல்லாமிவன கேட்ககககேட்க, உபதேசமுகத்தாலே ஸகலதர்ம ஸம்சயங்களையும் தர்மவ்யாதனுக்த ப்ரகாரத்தை தர்மபுத்ரர்க்கு மார்ககண்டேய னநுக்ரஹித்ததாக ஆரண்ய பர்வததிலே இருநூறு மத்யாயம் தொடங்கிப் பதின்மூன் றத்யாயத்தாலே பரக்கச் சொல்லப்பட்டதிறே. இன்னமு மிப்படி பலரு மிவன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்கள சமிப்பித்துக் கொண்டமை பலவிடஙகளிலு முண்டு.

இத்தால்—ஜந்மாதயுத்க்ருஷ்டரானவர்களுக்கு ததபக்ருஷ்டரானவர்கள் ஜ்ஞாநாதிகராயிருக்கில் அவர்கள் வாசலிலே துவண்டு ஜ்ஞாதவ்யார்த்தங்கள கேட்கக குறையில்லை யென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. .... (231)

232. அநந்தரம், *யத்யதாசரதி ச்ரேஷ்டஃ* என்று க்ருஷ்ண னுசரித்த படியை யருளிச்செய்கிறார் (க்ருஷ்ணன்) என்று தொடங்கி.

232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிகள் க்ருஹங்களை விட்டு ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்தான்.

தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தமாக வவதரித்தருளி, *லோக ஸங்க்ரஹமேவாபி ஸம்பச்யந் கர்த்து மர்ஹஸி* என்று—ஜ்ஞாநியானலும் லோக ஸங்க்ரஹத்தைப் பார்த்து

வர்ணாச்ரம தர்மங்களை நன்றாக வநுஷ்டிக்கவேணும்* என்று உபதேசித்தும், *யதிஹ் யஹம் நவர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித:, மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச:* என்று—"ஒருகால் கர்மத்தில சோம்பாதே தான் பரவர்த்தியே னாகில் மநுஷ்யரெல்லா மென் வழியைப் பின்செல்லும்" என்றபடியே பரார்த்தமாகத் தான் குறிக்கொண் டநுஷ்டித்துப் போரும் ஸ்வபாவனிறே க்ருஷ்ணன்; ஏவம் பூதனானவன் ஸ்ரீதூதெழுந்தருளினபோது, *பீஷ்மத்ரோணா வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ புக்தம் வருஷல போஜநம்* என்னும்படி— உத்க்ருஷ்ட வர்ண வருத்தராய இங்கே யெழுந்தருளுவரென்று பார்த்துக்கொண் டிருந்த பீஷ்மாதிகளுடைய க்ருஹங்களை யுபேக்ஷித்து, வர்ணோத் யுத்கர்ஷ ரஹிதராய் அத்தாலே இங்கே யெழுந்தருளுவரெனனும் நினைவுமற்றிருந்த ஸ்ரீவிதுரர் திருமாளிகையிலே ஸாதரமாகச் சென்று புக்கு, *ஸம்ப்ரமைஸ்ஸ துஷ்ய கோவிந்த ஏதத் ந: பரமம் தநம்* என்று—பக்திபரவசரான வவர் பண்ணின ஸம்ப்ரமங்களை யெல்லாங் கண்டுகந்து, *விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச* என்கிறபடியே—அஹங்கா ரோபஹத மல்லாமையாலே பரமபாவனமாய, பக்தயுபஹ்ருத மாகையாலே பரம போக்யமாயிருக்கிற அந்நத்தை, அந்த பாவநத்வ போக்யத்வங்க ளடியாக அத்யா தரம் பண்ணி யமுதுசெய்தானிறே. .... (232)

233. ஏதத்பூர்வாவதாரத்திலும் இப்படி யநுஷ்டித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச் செய்கிறார் (பெருமாள்) என்று தொடங்கி.

233 பெருமாள் ஸ்ரீசபரிகையாலே அமுது செய்தருளினர்.

அதாவது—ரகுகுல திலகராய் ஆசார ப்ரதானரான பெருமாள், *சபர்யா பூஜி தஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:* என்னும்படி—வேடுவிச்சியாயவைத்தே குரு சுச்ரூஷையிலே பழுத்த ஜ்ஞாநாதிகையாய், தனக்கு இனியதாயிருந்த பல மூலாதிக ளெல்லா மிங்கு வந்ததைக்கு என்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன்னுதாராநுகுணமாகத் தன் கையாலே யமுதுசெய்யப்பண்ண, அதி ஸந்துஷ்டரா யமுதுசெய்தா ரென்கை. இத்தால்— அபிஜநாதிகளாலவரு மபிமாநங்கந்தமற்ற ஜ்ஞாந ப்ரேமாதிகருடைய அபிமாந ஸபர்சமுள்ளவை ஆத்மகுணக தர்சிகளான விசேஷஜ் ஞர்க்கு அதிவ பாவந போக்யங்களாயிருக்கு மென்னுமிடம் காட்டப்பட்டது. ... (233)

234. இப்படி ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரத ஸித்தமான சிஷ்டாசாரங்களாலே பாகவத வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பித்தார் கீழ்; இன்னமு மிவவர்த்தவிஷயமாக பூர்வா சார்ய வசநத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறா (மாறனேரி நம்பி) என்று தொடங்கி

234, மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—அபிமாந ஹேதுவான ஜந்ம வருத்தாதிகளின்றிக்கே ஆளவந் தார் ஸ்ரீ பாதத்தையுடையராய் ஆத்யாத்மஜ்ஞான பரிபூர்ணரா யிருக்கிற மாறனேரி நம்பி, தம்முடைய அந்திம தசையிலே, "ஆளவந்தா ரபிமாநித்தருளின வித் தேஹத்தை ப்ரக்ருதிபந்துக்கள் ஸ்பர்சிக்கில் செய்வதென்!" என்று அதிசங்கை

பண்ணி, ஸப்ரஹ்மசாரிகளான பெரியநம்பியைப் பார்த்து, * புரோடாசத்தை நாய்க ளிடாதேகிடீர் * எனறருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள; பெரிய நம்பியும் அப் படியே பிறர்கையில காட்டிககொடாதே தாமே பள்ளி படுத்துவக் தெழுந்தருளி யிருகக; இததை உடையவர் கேட்டருளி, பெரியநமபி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து, “ ஜீயா, மரியாதை கிடக்கக காரியஞ் செய்யவேண்டாவோ, தேவரீர் செய்தருள வேண் டிற்றே ” என்ன, “ ஆளிட்டந்தி தொழுவோ? நான் பெருமாளிற்காட்டி லுத்க்ருஷ் டனோ, இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டி லபக்ருஷ்டரோ, * பயிலுஞ்சுடரொளி கெடு மாற்கடிமை கடலோசையோபாதியோ, ஆழ்வாரருளிசசெய்த வர்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலு மாசரிககவேண்டாவோ ” எனறருளிச்செய்த வார்த்தை. .... (234)

235. இனி, பாகவத ஜந்மாதி சலாகயதா கதகபூர்வகமாக, அபாகவதோத் கர்ஷ நிந்தயதையை ப்ரகாசிப்பிககிறார் (* ப்ராதுர்ப் பாவைஃ*) இத்யாதி எனறு.

235. ‘ப்ராதுரப்பாவைஃ*’ இத்யாதி.

* ப்ராதுர்ப்பாவைஸ ஸுரநர ஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாதயா வருத்தை ரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா, கிந்து ஸ்ரீமத் புவநபவந த்ராணதோந் யேஷு வித்யா வருத்த ப்ராயோ பவதி விதவா கலபகலபஃப்ரகர்ஷஃ* இத்தால்– அயர்வறு மமரர்களதிபதியானவன ப்ராதுர்ப் பாவஙகளாலே ஸுரநர ஸஜாதியனுகா நிற்கும், ததீயரும ஜாதியாலும வ்ருத்தஙகளாலும் குணத்தாலு மப்படியே இதர ஸமரா யிருப்பர்கள, இதில் கர்ஹையில்லை, ச்லாகயையே யுள்ளது, உபயரு மிப்படி நிற்கிறது இந்த லோகரக்ஷண நிமித்தமாக, இனி அபாகவதர் பககலுண்டான வித்யா வருத்த பாஹுள்ய ரூபமான உத்கர்ஷம விதவாலங்காரம்போலே நிந்தயமாகா நின்ற தென்கிறது. .... (235)

236. பாகவதர்களன்றொழிய அவர்களுக குண்டான வேதவித்யாதிகள் வ்யர்த்தமாமோவென்ன; அப்படி ப்ரமாணம சொலலாநின்றதிறே யெனகிறார் (பாகவத னன்றிக்கே) என்று தொடங்கி.

236. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்தஜ்ஞாநத்தையுடையவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதியென்று சொல்லாநின்றதிறே.

அதாவது—* சதுர்வேத தரோ விப்ரோ வாஸுதேவம நவிந்ததி, வேத பார பராக்ராந்தஸ் ஸவை ப்ராஹ்மண கர்தபஃ* என்று—வேத தாத்பர்யமான பகவத் ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே, பாகவதனன்றிககே வேதாத்யயநத்தோடே அதில் ஸ்தூலார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளையுடையனு மிருககுமவன, போகிகளாயிருப்பார் விரும்பும் பரிமள த்ரவயமான குங்கும்த்தைச சுமந்து திரியாநிறகச்செய்தே அதின வாசி யறியாத கழுதைபோலே, பூர்வோத்தர பாகங்களாலே ஆராதகஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்ய ஸ்வரூபத்தையும ப்ரதிபாதியாநின்று கொண்டு பகவதேகபரமாயிருக்கிற வேதமாகிற விலக்ஷண வஸ்து பாரத்தைக் கினியச் சுமந்துகொண்டிருக்கச்செய்தே அதின சுவடறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதை யென்று வேதோபப்ருஂஹணமான ப்ர மாணம் சொல்லாநினறதிறே யெனகை. ... ... (236)

237. பகவத் ஸம்பந்த ரஹிதமான ஜந்மாதிகள் ஸத்கர்ஹிதமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; தத் ஸம்பந்த ஸஹிதமான திர்யகாதி ஜந்மமும் ஸத்ப்ரார்த்தநீயமென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (ராஜாவான) என்று தொடங்கி.

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார்.

அதாவது—க்ஷத்ரியவர்ணரான ஏற்றத்தையுடைய ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள், திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களானவை, * வாசிகை: பக்ஷி ம்ருகதாம * இத்யாதிகளாலே பாபயோநிகளாகச் சொல்லப்படாநிற்கச் செய்தே, * வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே * * மீனாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே * * செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனாவேனே * தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனாவேனே * என்று — திருமலையாழ்வாரோடு ஸம்பந்தமுடைய திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெறப்பெறுக வாசைப்பட்டாரென்றபடி .... (237)

238 இப்படி யாசைப்பட்டவளவன்றிக்கே, தாழ்ந்த ஜந்மத்தை யாஸ்தாநம் பண்ணினவர்களை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ராஹ்மணோத்தமரான) என்று தொடங்கி.

238. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்.

அதாவது—* இனி இதுக்கு மேலில்லை * என்னும்படியான வர்ணத்திலே யவதரித்து வித்யா மாஹாத்ம்யாதிகளாலே தஜ்ஜாதீய ஸகலோத்தமரான பெரியாழ்வாரும், வேதப்பயன் கொள்ளவல்ல அவர்தம்மைப்போலே பேதைப் பருவத்திலே வேத ஸாரார்த்தவித்தமையா யிருக்கும் அவர் திருமகளான ஆண்டாளும், ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாராநுபவத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே, * மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய் * * என் மகன் கோவிந்தன் * * பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கினால் * இத்யாதியாலும், * ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள் * * நாமும் நம் பாவைக்கு * ஆய்க்குலத்து உன்றன்னைப் பிறவி பெறுந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம் * இத்யாதியாலும் தானவனாகப் பேசும்படி, தாங்களவதரித்த வர்ணத்துக்கு மூன்றும் வர்ணமாகையாலே தண்ணிதா யிருக்குமுள்ள * அறிவொன்றுமில்லாத கோபஜந்மத்தைப் புரையற வேறிட்டுக்கொண்டார்களென்கை. (238)

239. இப்படி யாசைப்படுகையும் ஆஸ்தாநம்பண்ணுகையுமொழிய. கந்தல் கழிந்தால் ஸ்வரூபமிருக்கும்படிதா னென்னென்னன வருளிச்செய்கிறார் (கந்தல்கழிந்தால்) என்று தொடங்கி. அன்றிக்கே, இப்படி விசிஷ்டவேஷப்ரயுக்தமான தாரதம்யாவஸ்தைகளன்றிக்கே கந்தல் கழிந்தால் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் வருமவஸ்தை தானேதென்ன வருளிச்செய்கிறாராகவுமாம் (கந்தல் கழிந்தால்) இத்யாதி

239. கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் * நாரீணாமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆத்மஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி ப்ரகாசியாதபடி அநாதிகால மபிபவித்துப் போந்த வந்தேறியான அவித்யாதி தோஷம் பகவத் ப்ரஸாத விசேஷத்தாலே பின்னாட்டாதபடி ஸவாஸநமாகப் போனால், ஸகலாத்மாக்களுக்கும், * ஸர்வலக்ஷண-ஸம்பந்நா நாரீணா முத்தமாவது:* என்கிறபடியே—ஸதீத்வ லக்ஷணங்க

னெல்லாவற்றிலும் குறைவற்று ஸ்வேதர ஸகல ஸ்த்ரீணாமுத்தமையா யிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தானடையே வரக்கடவதா யிருக்குமென்கை. (239)

240. அதெங்ஙனே யென்னு மபேக்ஷயிலே அத்தையுபபாதிக்கிறார் (ஆறு ப்ரகாரத்தாலே) என்று தொடங்கி

240. ஆறு ப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.

அதாவது—அநந்யார்ஹசேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் தரிக்கை, விச்லேஷத்தில் தரியாமை, ததேகநிர்வாஹ்யத்வமாகிற ஆறு ப்ரகாரத்தாலே, நிசசேஷநிவ்ருத்த - அவித்யாதிதோஷதயா பரிசுத்தமான வாத்மஸ்வரூபத்துக்கு, ப்ரகாரஷட்க பரிபூர்ணையான பிராட்டியோடு ஸாம்யம் நைஸர்கிகமாக வுண்டாயிருக்கு மென்கை. இந்த ஸாம்ய ஷட்கத்தை நினைத்திறே, *கடிமாமலர்ப்பாவை யொப்பாள்* என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்தது. ஆக, இவ் விரண்டு வாக்யமும் ப்ராஸங்கிகம். ... . (240)

241. இனி, அவர்களுத்க்ருஷ்டமான ஜந்மங்களை யுபேக்ஷித்து நிக்ருஷ்ட மான ஜந்மங்களை விரும்புவா னென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (த்ருஷ்டத்தில) என்று தொடங்கி.

241. த்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்திலுத்கர்ஷ மஹங்காரராஹித்யத்தாலே.

அதாவது—ஆபிஜாத்யாதிகளும் ஐச்வர்யமுமாகிற த்ருஷ்டபுருஷார்த்தத்தி லொருவனுக் குண்டாமுயர்த்தி, விச்வாமித்ராதிகளைப்போலே தான்நின்ற நிலைக்கு மேலே உத்கர்ஷம் தேடப்பண்ணு மஹங்காரத்தாலே யுண்டாம்; சேஷத்வாதிகளும் கைங்கர்ய ஸம்பத்துமாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் ஒருவனுக்குண்டா முயர்த்தி, இவற்றினுடைய வபிவ்ருத்தியி லாசையாலே நிலைக்குநில்லை தாழப்போம்படியான அஹங்கார ராஹித்யத்தாலே யுண்டாமென்கை. ... .. (241)

242. இவ்வஹங்கார தத்ராஹித்யங்க ளிழவுபேறுகளுக்குடலாம்படியை யருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாவாய்) என்று தொடங்கி.

242. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

அதாவது — த்ருஷ்டோத்கர்ஷாதிசயத்துக்குத் தக்க அஹங்காராதிகனான ப்ரஹ்மாவாய், *த்விபரார்த்தாவஸாநே மம பராப்து மர்ஹஸி பத்மஜ* என்றும் *கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை யயன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இழந்து போதல், அஹங்கார ஹேதுக்களொன்று மில்லாமையாலே தத்ராஹித்யையாய் இடக்கை வலக்கை யறியாத விடைச்சியான சிந்தயந்தியாய், *முக்திம் கதாந்யா கோப கந்யகா* என்னும்படி அவன் திருவடிகளைப் பெற்று விடுதல்செய்யும்படியா யிருக்கும் இவ்வஹங்கார தத் ராஹித்யங்களின் ஸ்வபாவமென்கை. இப்படி அஹங்கார தத் ராஹித்யங்கள் அவனை யிழக்கைக்கும் பெறுகைக்கு முடலாகையாலே, ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்

கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை யநாதரித்து தத் ரஹித ஜந்மங்களை யாதரித்தார்களென்று கருத்து. ... ... (242)

243. (தன்னைத் தானே முடிக்கையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, அஹங்காராதிகளின் தோஷ முபபாதிக்கப்பட்டது; அநந்தரம் ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மவனே யென்றிருக்கும் ப்ரபந்நாதிகாரியுடைய திநசர்யா விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது (இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) என்று தொடங்கி,

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான அஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும், ஈச்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும், ஆசார்யனைக் கண்டால் பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேயும்; சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தையும் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்கல் உபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்குமென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள வொண்ணாது, ஸதாசார்யப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனை யென்று துணிந்து தேஹயாத்ரையிலுபேக்ஷையும் ஆத்ம யாத்ரையிலபேக்ஷையும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்திநிவ்ருத்தியும் தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதனஸமாப்திப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்திவிசேஷமும், தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்மபலமென்றுதல் க்ருபாபலமென்றுதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்டானத்தில் ஸாதநத்வபுத்தி நிவ்ருத்தியும், விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தருளின நிலங்களில் ஆதராதிசயமும், மங்களாசாஸநமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், ஆஹார நியதியும் அநுகூலஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூலஸஹவாஸநிவ்ருத்தியும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

(ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) என்னுமளவாக. (இப்படி) என்று—கீழுக்தமான ப்ரகாரத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவாகையாவது)—ஸ்வரூபேண முடித்தும், பாகவத விரோதத்தை விளைத்து முடித்தும், பகவல்லாப விரோதியாயும், எல்லாப்படியாலும், *அஸந்நேவ* என்கிறபடியே—அஸத்கல்பமாம்படி ஸ்வரூபத்தை உருவழியப்பண்ணுமதாயிருக்கை. அஹங்காரந்தான், தேஹாத்மாபிமாந ரூபமாயும்,

தேஹாதிரிக்தாத்மவிஷயத்தில் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமான ரூபமாயும், இரண்டு வகைப் பட்டிறே யிருப்பது; இவ்விடத்தில் அவை யிரண்டும் சேரச்சொல்லப்படுகிறது. (அதினுடைய கார்யமான விஷயப்ராவண்யத்துக்கும்) தேஹாத்மாபிமானமும் ஸ்வாதந்த்ர்யாபிமானமுமே விஷயங்களை ஸ்வபோக்யத்வேந விரும்புகைக்கு மூலமாகையாலே, விஷயப்ராவண்யத்தை அஹங்கார கார்யமென்கிறது. விஷய சப்தத்தாலே—கீழ் அநுகூலமாகவும் ப்ரதிகூலமாகவும் சொல்லப்பட்ட விஹித நிஷித்த ரூபவிஷய த்வயத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. (விளைநிலம் தானாகையாலே) என்றது—இவை யிரண்டுக்கும் ஜந்மபூமி பகவத்ஸ்வரூப திரோதாநாதிகளைப் பண்ணக்கடவ குணத்ரயாத்மக ப்ரக்ருதி பரிணாமரூபமாய் ஸ்வகர்மவிசேஷாரப்தமா யிருக்கிற சரீர விசிஷ்டனான தானாகையாலே யென்றபடி. கர்மாநுகுணமாக ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கவடிக்கும் சரீரவிசிஷ்டனாகையாலே மதிமயங்கித் தானல்லாத தேஹத்தைத் தானாகவும் தனக்குரியனல்லாத தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாகவு மபிமானிப்பதும் தனக்கு அநர்த்தகரமான விஷயங்களிலே அத்யாதரத்தைப் பண்ணுவது மவன் தானே யிறே (தன்னைக்கண்டால்) இத்யாதி. இப்படி அநாதிகாலம் போந்தவனாய் இப்போதுமதுக்கு யோக்யமான சரீரவிசிஷ்டனா யிருக்கிற தன்னை தர்சித்தால் "கொன்றல்லது விடேன்" என்று ஸாயுதனாய்ப் பகைவளர்த்திரியும் சத்ருவைக் கண்டாப்போலே குடல்கரித்து தனக்கு நாசகனாக நினைத்தும்; தங்களுடைய உக்தி வ்ருத்திகளாலே துர்வாஸனையைக் கிளப்பி அஹங்காராதிகளை மேன்மேலும் வளரும்படி பண்ணும் தத்விஷயவசரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்ணெதிரே கண்டால், அணுகில மேல்விழுந்தளிக்கொள்ளும் அதிக்ரூரமான ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாப்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்து நமக்கு பாதகரென்றே நினைத்தும்; தங்களுடைய உபதேசாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டாலும் அஹங்காராதிகளின் தோஷ தர்சநத்தைப் பண்ணுவித்து தத்ப்ரஸங்கத்திலே பீதபீதனாம்படி பண்ணி ஸ்வாஸநமாக அவற்றை நிவர்த்திப்பிக்கும் மத்யமபத நிஷ்டரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் காணப்பெற்றால், தன்னுடைய அநர்த்தாப்யுதயங்க ளிரண்டும் தங்களதாய் நியதம் விலக்கி நல்லதில் மூட்டி ரக்ஷிக்கும் ஆப்தபந்துக்களைக் கண்டாப்போலே யத்நாதரம்பண்ணி நமக்கு நற்றுணையானவர்களென்று நினைத்தும்; அடியிலே கரணகளேபரங்களைத் தந்து அவற்றைக்கொண்டு வ்யபிசரியாமல் நல்வழி நடக்கும்படி சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டி அக்ருத்யகரணாதிகளில் சிக்ஷித்து ஸர்வாவஸ்தையிலும் தன்னுடைய ஹிதமே பார்த்துப்போரு மீச்வரனை அர்ச்சாஸ்தலங்களிலே கண்களாரக் கண்டால், உத்பாதகனாய் வித்யாப்ரதனாய் அபதேப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நடத்திக்கொண்டு போரும் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாப்போலே ஸ்நேஹஸாத்வஸ விநயங்களை யுடையனாய்க்கொண்டு நமக்கு ஹிதபரனென்று நினைத்தும்; அநாதிகாலம் *அஸந்நேவ* என்னும்படி கிடந்த தன்னை பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து ஸத்தாவானாக்கி மேன்மேலும் தன்னுபதேசத்தாலே ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை விளைத்து கையிற்கனியென்ன பகவத்விஷயத்தைக் காட்டித்தரும் மஹோபகாரகனாய *உன்சீரே யுயிர்க்குயிராய்* என்றும் *உன்றன் மெய்யிற் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே குணவிக்ரஹங்களாலே தனக்கு தாரகபோக்யனாயிருக்கு மாசார்யனைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி கண்டால், கண்ணுஞ்சுழலையிடும் பெரும் பசியன் தாரகமுமாய் போக்யமுமான சோற்றைக் கண்டாப்போலே அத்யபிநிவேசத்தோடே யநுபவித்து நமக்கு தாரக போக்யவிஷய

மென்றே நினைத்தும், ஸாத்பாகதர நிவ்ருத்த்யாதி ஸமஸ்த ஸ்வபாவஸம்பந்நதயா ஸம்யக்ஜ்ஞாந ப்ரேமவானா யிருக்கும் ஸச்சிஷ்யனைக் கண்டால், தனக்கு காமக்தாவஹமான அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாப்போலே பகவத் குணாநுஸந்தாந தசையில் காம சொல்லுகிற பகவத் குணங்களை யாதரித்துக்கேட்பது அநுபாஷிப்பது வித்தனுவதாம் ஆகாரங்களினாலே நமக்கு காமக்தாவஹனென்று நினைத்தும்; (அஹங்காரார்த்தகாமங்கள் மூன்றும) இத்யாதி. இவை மூன்றிலும்வைத்துக்கொண்டு, அஹங்காரம் அநுகூலர்பக்கல் அநாதரத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது—சேஷத்வத்தை தன்ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாதபடியிறே அஹங்காரத்தின் பலமிருப்பது; அஹங்காரியானவன் *ந நமேயம்* என்றிருக்குமதொழிய ஒரு விஷயத்திலும் தலைதாழ்க்க விசையானே; ஆகையாலே அஹங்காரம மேலிடுமாகில், ஸ்வரூபவர்த்தகராய்க்கொண்டு அநுகூலராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால 'நம்முடைய சேஷிகள்' என்று துடைநடுங்கி யெழுந்திருந்து ப்ரணாமாதிபூர்வகமாக அநுவர்த்தனங்களைப் பண்ணவொட்டாதே, தன்னை அவர்களி லதிகனாகவாதல அவர்களைத் தன்னோடு ஸமராகவாதல் புத்திபண்ணி யநாதரித்திருக்கும்படி பண்ணு மென்கை. அர்த்தம் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்; அதாவது—ஆரையாகிலும்சென்றநுவர்த்தித்து ஒருகாசு பெற்றதாய்விடவேணு மென்னும்படியிறே அர்த்தராகயிருக்கும்படி; ஆகையால, அது ஸ்வரூபநாசகத்வேந ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் வெருவி போடிப்போக வேண்டி யிருக்க, ஒருகாசை நச்சி அவர்களோடே யுறவு பண்ணி அவர்களிருக்கிற விடங்களிலே பலகாலும செல்லுவது அவர்களை யழைத்து விருந்திடுவது, அவர்கள குணகீர்த்தநம பண்ணுவதாம்படி அவர்கள விஷயத்திலே ப்ராவண்யத்தை யுண்டாக்குமென்கை. காமம [உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்க லபேக்ஷையைப் பிறப்பிக்கும்] *காம்யத இதி காம:* என்கிறபடியே—காம சப்தத்தாலே விஷய ஸம்போக ஸுகத்தைச் சொல்லுகிறது; அது, *ஈசிபோமின* இத்யாதிப்படியே—தாரித்ர்ய வார்த்தகாதிகளடியாக தன்னை முகம பாராமல தள்ளிக் கதவடைத்து உபேக்ஷாவாதம பண்ணும் ஸ்த்ரீகள பக்கலிலே, *ஏழையர்தா மிழிப்பச் செல்வர்* என்கிறபடியே அவர்களுபேக்ஷாவாதம முதலானவைதன்னையே யுத்தேச்யமாகக் கொண்டு செல்லும்படி, விலக்ஷணர் கேட்டால சிரிக்கும்படியான ஹேயாபேக்ஷையை விளைக்கு மென்கை.

ஆக, இப்படி அஹங்காராதிகள மூன்றும ஸ்வரூபவர்த்தகரை யநாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூபநாசகரை யாதரிக்கும்படியும், ஸ்வரூப நாசகதையோடே யுபேக்ஷிக்குமா யிருக்குமவர்களை யபேக்ஷிக்கும் படியும பண்ணுமென்று அவற்றின கொடுமைகளை யநுஸந்தித்து என்செய்யத் தேடுகிறதோ வென்றஞ்சி; (அர்த்தகாமாபிமானங்கள் மூன்றும) என்று பாடமானாலும், *கர்வோபிமாநோஹங்கார:* என்கிறபடியே—அபிமாந சப்தத்தாலே அஹங்காரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, (அநுகூலர் பக்கல) இத்யாதியை நிரை நிரையாகாதே யதாயோக்யங்கொண்டு கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே யோஜிக்கக்கடவது; (ஆத்ம குணங்கள) இத்யாதி சமதமாத்யாத்ம குணங்கள், அநாதிகால மஹங்காராதிகளுக்கு விளைநிலமாய் அநாத்மகுணங்களைக் கூடுபூரித்துக்கொண்டு கர்ம பரதந்த்ரராயிருக்கிற நம்முடைய யத்நத்தாலும், ஆத்மகுணோதய விரோதிகளான அஹங்காராதிகளுக்கு வாதகராய் அநாத்மகுண பரிபூர்ணராய கர்மவச்யரா யிருக்கிற பிறருடைய யத்நத்தாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள

வொண்ணுது. ஆத்ம குணங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாய் அடியிலே தன்னுடைய கிர்ஹேதுக க்ருபையாலே நம்மை யங்கீகரித்தருளி நமகாத்மகுணங்க ளுண்டாவ தெப்போதோவென்று பலகாலும் கரைவது பகவாநீன யர்தநிப்பதாய்க்கொண்டு போரும் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற, நமமுடைய வாத்மகுணேதய விரோதி பாபக்ஷபம் பிறக்குமபடி * அமலங்களாக விழிக்கும பகவானுடைய பரிபூர்ண ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென் றத்யவஸித்த (தேஹயாத்ரையி லுபேக்ஷை யாவது)—தேஹ ரக்ஷணர்த்தமான வயாபாரத்தில விருப்பமற்றிருககை. (ஆத்மயாத் ரையி லபேக்ஷையாவது)—சேஷத்வமே வடிவான வாத்மாவுககு தாரகாதிகளான குணுநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவருத்தியில பெற்றவளவால தருப்தனுயிராதே மேனமேலு மாசைப்படுகை. (ப்ராகருத வஸ்துக்களில போக்யதா புத்தி நிவ்ருத்தியாவது)—அசநாச்சாதநாதிகளுக குறுப்பான ப்ராகருதபதார்த்தங்களில ஆதரத்துக கடியான போக்யத்வபுத்தி தவிருகை. (தேஹதாரணம) இத்யாதி

அதாவது—அந்த ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் தேஹம தரிக்கைக்குத் தக்க வளவு புஜிக்கை, பரமாத்மாவான ஸர்வேசவரனுடைய ஸமாராதநத்தின ஸமாப்தி ரூபையான ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தியெனகிற புத்தி விசேஷமுமெனகை அன்றிகே, (பரமாத்ம ஸமாராதந ஸமாப்தி) எனகிற புத்தி விசேஷமும, தத்ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விசேஷமும் எனனவுமாம்; (தனககு) இத்யாதி. அதாவது—முமு க்ஷுவாய் ப்ரபநநனுனுலும ப்ராரப்த சரீர மிருககுமளவும தாபத்ரயம வருகை தவிரா திறே; ஆகையாலே, இசசரீரதோடேயிருககிற தனககு தாபதரயங்களி லேதேனு மொரு கலேசமுணடானல, “இது அநுபவ விநாசயமான ப்ராரப்தகர்மபலமனறோ, ஏவம் பூதகர்மங்க ளுள்ளவை கழியுமளவனறோ இசசரீரத்தோடே நமமை யெமபெரு மான் வைக்கிறது, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களிலே யொனறுகிலுங கழியபபெற்றோமே” என்கிற வநுஸந்தாநததாலே யாதல், துர்வாஸநையாலே யிவவுடம்பைவிட இசை யாமல் ப்ராகருத பதார்த்தங்களையும ஜீவித்துககொண்டு ஸமஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நமமை துக்க தர்சநத்தைப் பண்ணுவிதது இதில் பற்றறுத்துக் கொண்டுபோக நினைககிற ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையின பலமனறோ விது - என்கிற அநுஸந்தாநத்தாலேயாதலுண்டாககடவ ப்ரீதியு மென்கை. பூர்வாகம் உத்தராகம் ப்ராரப்தகண்டமெல்லாம கழிககிறவனுககு, வர்த்தமாந சரீரத்தி லநு பாவ்ய கர்ம மித்தனையும் கழிககை யரிதன றிறே; கர்மபலமான துககபரமபரைகளை யநுபவியாநின்றாலும் இத்தேஹததை விட வெனறால இசையாத விவனை நிர்துக்க னுக்கி வைப்போமாகில். இச்சரீரத்தோடே நெடுங்காலமிருகக விச்சிததல் இனன மொரு சரீரந்தன்னை யிச்சித்தலசெய்யு மாகையால் இச்சரீரத்துககுளள கர்மமநுப வித்தே யிறுக்கக்கடவ னென்றிறே வைக்கிறது; ஆனபினபு, மற்றுண்டான கர்மங் களெல்லாம் கழித்தது ஸமஸாரத்தில நின்று மிவனைக கடுகத் திருவடிகளிலே சேர்த் துககொள்ளுகையி லுண்டான க்ருபையாலேயானுப்போலே, இத்தனையும் கழியாமல் வைத்ததும் க்ருபையாலேயிறே. அநாதிகாலம பரிகரஹித்த சரீரங்தோறு மநுப வித்த துக்கம் பகவநிக்ரஹபலம், இது அவனநுக்ரஹபலம்; *யஸ்யாநுக்ரஹமிச்சாமி தஸ்ய வித்தம ஹராம்யஹம* என்றானிறே; ஆகையா லித்தை (க்ருபாபலம) என்கிறது.

(ஸ்வாநுஷ்டாநத்தில ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியாவது)—ப்ரபந்நன தன் னுடைய வதிகாராநுகுணமாக வநுஷ்டித்துக்கொண்டு போரும் நலலொழுககங்களைப்

பேற்றுக்கு ஸாதகமாக நினையாதொழிகை. (விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வாஞ்சையாவது) *காட்டாரோ டியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணி யிருக்கையாலே நிர்மல ஜ்ஞாந பக்திகரா யிருக்கும் விலக்ஷணரான பூர்வர்களுடைய விலக்ஷணமான வந்தஜ்ஞாநமும் அநுஷ்டாநமும் நமக்குண்டாகவேணுமென்னுமாசை (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமாவது) * தானுகந்த வூர் * என்கிறபடியே—ஸர்வேச்வரனுகந்து வர்த்திக்கிற திவ்யதேசங்களென்றால், * கண்டியூர ரங்கம் மெய்யங்கச்சி பேர் மல்லையென் றுமண்டினார் * என்கிறபடியே—மநஸ்ஸு அங்கே மண்டி விழும்படி மேன்மேலும் பெருகுகிற ஆதரம். (மங்களாசாஸநமாவது)—அவ்வோதிவ்யதேசங்களை விரும்பி வர்த்திக்கிறவவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையும் வாசியறிந்து லோகத்தின் பரிவில்லாமையையும், ப்ரதிகூல வர்க்கங்களி னதிசயத்தையும் நினைத்தேங்கி, "என்செய்யத் தேடுகிறது!" என்று வயிறெரிந்து இரவும்பகலும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகை. (இதர விஷயங்களி லருசியாவது)—பகவத் வ்யதிரிக்தங்களான ஹேய விஷயங்களில் தோஷதர்சநாதிகளாலே விருப்பமற்றிருக்கை. (ஆர்த்தியாவது)—இதரவிஷய ப்ராவண்ய ஹேதுவான விவ்வுடம்போடே இருள்தரு மாஞாலத்திலிருக்கிறவிதி லடிக்கொதிப்பாலும், ப்ராப்யவைலக்ஷண்ய தர்சநத்தால் வந்த ப்ராப்தி விளம்பாஸஹத்வத்தாலும் படும் க்லேசம். (அநுவர்த்தந நிவ்ருத்தியாவது)—பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஸவிசேஷத்வாநுஸந்தானமாக நீசோக்தி நீச வ்ருத்திகளாலே பண்ணு மநுவர்த்தநத்தை ப்ராக்ருத விஷயங்களில் மறந்தும் செய்யாதொழிகை. (ஆஹார நியதியாவது)—ஜாத்யாச்ரய நிமித்தாதுஷ்டங்களாய், ஸர்வேச்வரனுடையவும் ததீயருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுமதொழிய, ததிதரங்களானவை கொள்ளக்கடவோமல்லோமென்றிருக்கை.

(அநுகூல ஸஹவாஸமாவது)—ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வர்த்திப்பியாநிற்கு மநுகூலரானவர்களுடனே க்ஷணகாலமும் பிரியாதே கூடி வர்த்திக்கை (ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியாவது) — ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை நசிப்பியாநிற்கும் ப்ரதிகூலரானவர்களுடன் க்ஷணகாலமும் கூடி வர்த்தியாதொழிகை. இங்குச்சொன்ன அநுகூலரும் ப்ரதிகூலரு மின்னாரென்னுமிடம் மேலே தாமே யருளிச்செய்யக்கடவரிறே (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விவைவித்தனையும், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பரிபூர்ணனான ஸதாசார்யனுடைய ஸர்வமங்களாவஹமான ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே மேன்மேலு மபிவ்ருத்தமாம்படி செய்துகொண்டு போரக்கடவ னென்றபடி. ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி யிவன் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது—தத்ப்ரஸாதங்களைச் செய்துகொண்டு போருகை. தத்ப்ரஸாதங்களாவன—இதினுடைய வ்யபாதக ஸ்தலத்திலருளிச் செய்கிறவை. (போரக்கடவன்) என்று விதிரூபேண வருளிச்செய்தது—இதினுடைய அவச்யாநுஷ்டேயத்வம் தோற்றுகைக்காக. .... (243)

ப்ரபந்நதிநசர்யா நிரூபணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம். இரண்டாம் ப்ரகரணம் ஸமாப்தம்.

துக் தன்னை ரக்ஷகனாகக்கொண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணி அவனை ரக்ஷிக்குமென்கை இவ்விடத்தில் ஸௌந்தர்யம் சொல்லிற்றில்லையேயாகிலும், அதுவும் மங்களாசாஸன ஹேதுவாகையாலும் மேலே சொல்லுகையாலும் ஸௌகுமார்யமிதுக்கு உபலக்ஷணம். (245)

246 இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு கலங்கி ரக்ஷகனான அவனுடைய சக்திவைபவத்தை மறந்து தானவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற விபரீதம் மெங்கே காணலாமென்னுமபேக்ஷையிலே, இது சிஷ்டாசார ஸித்தமென்னுமிடங் காட்டுகிறார் மேல் (இவர்த்தம்) என்று தொடங்கி

246 இவர்த்தம் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் விச்வாமித்ரன் ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள் திருவடி மஹாராஜர் ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸ்ரீவிதுரர் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்

சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, பரசுராமன் வந்து தோற்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேய நிரஸனங்களாலே இவருடைய சக்திவைபவத்தை வ்யக்தமாக அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், இவருடைய பால்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையுமே பார்த்து, *என்னாகப்புகுகிறதோ* என்று பீதனாய், தான் முன்னே ஓடிச்சென்று, *க்ஷத்ரரோஷாத் ப்ரசாந்தஸ் த்வம் ப்ராஹ்மணச்ச மஹாயசா:, பாலாநாம் மம புத்ராணாமபயம் தாதுமர்ஹஸி* என்று சரணம் புக்கு, பின்னையுமவன் பெருமாள் மேலே அடர்ந்து செல்லுகிறபடியைக்கண்டு நிஷ்ப்ராணனாய் நின்று, *கதோ ராம இதி ச்ருத்வா ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ ந்ருப:, புநர் ஜாதம் ததா மேநே ஸுதாநாத்மாநமேவ ச* என்கிறபடியே— அவன் தோற்று மீண்டுபோனானென்று கேட்டபின்பு, தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே.

ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவருடைய வைபவமெல்லாமறியுமவளாயிருக்கச்செய்தேயும் திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக அலங்க்ருதவ்யகாதராய்க்கொண்டு சக்ரவர்த்தி திருமாளிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது, இவரழகிலே தோற்று "இதுக்கென் வருகிறதோ" என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, *பதிஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தாரம் அஸிதேக்ஷணா, ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந்யபிதத்யுஷீ* என்று—திருவாசலளவும் தான் மங்களாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு பின்சென்று, *பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணாம் பாது தே யம:, வருண: பச்சிமாமாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம்* என்று—திக்பாலர்களை யிவர்க்கு ரக்ஷகராக அபேக்ஷித்தாளிறே (ஸ்ரீஜநகராஜன்) என்றும் (திருமகள்) என்றும் பிரித்துச் சொல்லவுமாம். அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேச்வர தநுர்பங்கத்தாலே பெருமாளுடைய சக்திவைபவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், *இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா* என்று—"ஆபிஜாத்யாதிகளால் விஞ்சியுடையளான இவளைக் கைக்கொண்டருளும்" என்று காட்டிக்கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய அழகையும் ஸௌகு

மார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இச்சேர்த்திக்கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று *பத்ரம் தே* என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணினனென்கை.

விச்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வர த்ராணார்த்தமாகப் பெருமாளை யழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, *அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்ய பராக்ரமம்* என்கிறபடியே—பெருமாளுடைய சக்தி வைபவத்தை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்துக் கலங்கி, *விச்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரேணாபிபர்த்ஸ்ய தாம், ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சைவாப்யபாஷத* என்கிறபடியே—தான் முன்னே நின்று அவளை ஹுங்கரித்து, பெருமாளுக்கும் திருத்தம்பியார்க்கும் ஒருதீங்கு வாராமைக்காக மங்களாசாஸநமும் செய்தானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரண்யவாஸிகளான ருஷிகள், *தே தம் ஸோமமிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வா வை தர்மசாரிண:, மங்களாநி ப்ரயுஞ்ஜாநா: ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருடவ்ரதா:* என்று தங்களாபந்நிவ்ருத்தியையும் அபிமதஸித்தியையும் பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறதாங்கள், இவர் ஸந்நிஹிதரானவாறே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்களிறே.

திருவடி, ப்ரதம தர்சநத்திலே *ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவ: பரிகோபமா:, ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹா: கிமர்த்தம் நவிபூஷிதா:* என்று கணையங்கள் போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களில் மிடுக்கைக் கண்டு, "நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக் குறையில்லை" என்று புத்தி பண்ணுகிற்கச் செய்தே, அவற்றினழகைக் கண்டுபட்டு, "பிறர் கண்ணெச்சில் படில் செய்வதென்" என்றதிசங்கை பண்ணி, "திருவாபரணங்களாலே யித்தை மறைத்திட்டு வையாதே யிப்படி வெளியிடக் காரணமென்!" என்று வயிறுபிடித்து, பின்னும், பெருமாளுடைய சக்திவிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காணுகிற்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே "இவர்க்கென் வருகிறதோ" என்று துணுக்குத் துணுக்கென்று ஸர்வ தசையிலும் கூடநின்று நோக்கிக்கொண்டு திரிந்தானிறே.

மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமாளுடைய சக்தி கௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் நாலுபேரும் தானுமாய் வந்து தோற்றினபோது, *ஏஷ ஸர்வாயுதோபேதச் சதுர்ப்பிஸ் ஸஹ ராக்ஷஸை:, ராக்ஷஸோப்யேதி பச்யத்வம் அஸ்மாந் ஹந்தும் நஸம்சய:* என்று—நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமாளை நலிகிற வழியாலே நம்மையெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறானிவன் என்றறுதியிட்டு, முதலிகளுக்குக் காட்டி, *ராகவம் சரணம் கத:* *நிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்* என்ற உக்திகளைக் கேட்டு வைத்தும், *வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ் ஸஹ, ராவணஸ்ய ந்ருசம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹ்யேஷ விபீஷண:* என்று—ராவண ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து இவனை சித்ரவதம் பண்ணவேணுமென்பது, *ராவணேந ப்ரணிஹிதம்

தமவைஹி விசாசரம், தஸ்யாஹம விகரஹம மத்யே க்ஷமம க்ஷமவதாமவர* என்று–ராவணன வரவிட வந்தவனென்றே யவனைத் திருவுள்ளம பற்றவேணும், அவனை தண்டிக்கையே ப்ராப்தமென்று புத்திபண்ணுகினறேன் என்பதாய இப்படிகளிலே பலவற்றையுஞ் சொலலி, "இவனை ஸர்வதா கைக்கொள்ள வொண்ணாது" என்று ஒருநிலையினறு, *பிசாசாந தாநவாந* இத்யாதியாலே தமமுடைய பலத்தைக் காட்டியும், கபோதோபாக்யாநம கண்டுபாக்யாநம இவை யருளிச்செய்தும் தெளிவித்து பயத்தைக் கெடுத்து, *ஆநயைநம ஹரிச்ரேஷ்ட* என்னவேணுமபடி பெருமாளைக் குழைச்சரக்காக விளைத்துக் காத்துக்கொண்டு போநதாரிறே, (மஹாராஜா) என்கிறது—ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜரை யென்றும் சொலலுவர்கள். அதாவது—ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜா, பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குற்றுயிராய்க்கிடக்கிறதமமைப் பெருமாள் வந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த பதினாலாயிரம ராக்ஷஸரையும தனிவீரஞ்செய்தகொன்று கொன்ற தோள்வலியை யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், *யாமோஷதி மிவாயுஷ்மந அந்வேஷஸி மஹாவநே, ஸாதேவீ மமச ப்ராணா ராவணேநோபயம ஹ்ருதம* என்று–"அருமருந்து தேடுவார் அடவிதோறுந் தடுமாறுமாப்போலே யாவளொருத்தியை நிந்தப பரந்தகாட்டிலே தேடிக்கொண்டு திரிகிறீர், உமக்கு நித்யமப்ராணஸமையான வளும என்னுடைய ப்ராணங்களுமிரண்டும் ராவணனென்கிற பையலாலே அபஹ்ருதமாயத்துக்காணும" என்று சொலலா நிற்கச்செய்தே; இவருடைய விரஹக்லேசத்தாலே வந்த தளர்த்தியையும் ஸௌகுமார்யத்தையும ராக்ஷஸரோடேயான பகையையும் நினைத்து, "என்னைத் தேடுகிறதோ" என்றஞ்சி; *ஆயுஷ்மந* என்று, ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிறே

ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநா நிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யசக்தியோகத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், சைசவப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி வயிறெரிந்து, *ரக்ஷது த்வா மசேஷாணாம பூதாநாம ப்ரபவோ ஹரி*, யஸ்ய நாபி ஸமுத்பூத பங்கஜாத் அபவஜ்ஜகத்* என்று—"ஸர்வ ஜகத்காரணபூதனாய ஸகல விரோதி நிரஸநசீலனான ஸர்வேச்வரன உமமை ரக்ஷிப்பானாக" என்று ரக்ஷையிட்டாரிறே

ஸ்ரீவிதுரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதிகளை அறிந்திருக்கச்செய்தேயும், துர்யோதந கோஷ்டியிலே எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்டபடியைக் கண்டஞ்சி ப்ரேமாந்தத்தையாலே, *ஸ்மஸ்பருசந் ஆஸநம சௌரே விதுரஸ்ஸ மஹாமதி* என்று—தமமுடைய திருமாளிகையிலே தாமிட்ட ஆஸநத்தையும் மதிக்கைக்கை பண்ணித் தன் கையாலே அமுக்கிப் பார்த்தாரிறே

பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர், அத்தலையிலே ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளெல்லாம் மறந்து, "பெருமாள் நமக்கு ரக்ஷகர்" என்றிராதிருக்கச் செய்தேயும், பரேம பரவசராகையாலே, 'பெருமாளெழுந்தருளும்போது எங்கேனு மொரு சலநம பிறக்கில் நம ப்ராணனை விடுமித்தனை" என்று சொட்டையை யுருவிப் பிடித்துக்கொண்டு ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே

(தொடக்கமானவர்கள்) என்கிற வித்தால—*ஸ்த்ரீயோ வ்ருத்தாஸ் தருண்யச்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா:—ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தே யசஸ்விந:* என்கிற திருவயோத்யாவாஸி ஜநங்கள்; *யம் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதா கல்பயத் புரா, அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்* என்ற ஸ்ரீகௌஸல்யையார்; *ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ர கதாதர!, திவ்யம் ரூபமிதம் தேவ ப்ரஸாதேந உபஸம்ஹர* என்ற ஸ்ரீவஸுதேவர், *உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதிஜந்மஜ:* என்ற தேவகிப்பிராட்டி முதலானோரை யெல்லாம் நினைக்கிறது. . (246)

247. இவ்விஷய வைலக்ஷண்யமெல்லாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டு மென்னுமிடத்துக்கு இன்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார் (இளையபெருமாளை) என்று தொடங்கி

247 இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் அதிசங்கை பண்ண இருவரையும் அதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றே

அதாவது—சருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று, பாங்கிருந்து இளையபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பர்ண சய்யையிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, *பாவயாதப்ரப்ருதி ஸௌஹ்ருதிகதராகைபாலே என்வருகிறதோ வென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பறாத்தூணியும் கட்டின வீரஸாரமும் காணிப்பேறிட்டு தடுக்கொத்துப் பிடித்த வில்லும் தானுமாய் கடையாடும் மதிள்போலே வளையவருகிற இளையபெருமாளைக் கண்டு, ஸ்ரீகுஹப் பெருமாள், ஒரு தம்பி தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கி கட்டினாப்போலே காட்டிலே தள்ளிவிட்டான், இவனுமவ்வோபாதி பொருதம்பியன்றோ, தனியிடத்திலே என்செய்ய நினைத்திப்படி ஆயத்தமாய் நின்றானென்று தெரியாது என்றதிசங்கை பண்ணி, அப்படியேதேனுமொரு நினைவில் இவன்றன்னைத் தீரக் காணக் கடவோமென்று வில்லும் கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிட்டவடியிலே அடியிட்டுத்திரிக; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஏவற்றொழில் செய்து திரியும் பரிகரம், "அவன் ஜ்ஞாதி, இவன் குறும்பனுமன்றியன், இவர்களிருவருமாக இவ்விஷயத்தை என்செய்யத் தேடுகிறார்களோ' என்று இருவரையுமதிசங்கைபண்ணி, அப்படி செய்யில் இவர்களை யழியச் செய்தும் காமத்தலையை நோக்கக்கடவோமென்று தன் தன் கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்ததிறே என்கை.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விசேஷம் சொல்லுகிற விடத்திலே, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் *நியம்ய ப்ருஷ்டே து தலாங்குலித்ரவாந் சரைஸ் ஸுபூர்ணாமிஷூதிம் பரந்தப:—மஹத்தநுஸ் ஸஜ்ய மபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிசாமதிஷ்டத் த்வரிதோஸ்ய கேவலம். ததஸ்த்வஹஞ்சோத்தம பாணசாபப்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸயத்ர லக்ஷ்மண:—அதந்த்ரிபிர் ஜ்ஞாதிபிராத்த கார்முகை மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம்ஸ் ததா* என்று அன்றை ராத்ரியிலே வ்ருத்தாந்தத்தைச் சொன்னானிறே. ... (247)

248. ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் பரிகரத்துக்கு மன்று கண்டமாதரமொழிய பெருமாளுடன் முன்புவாஸனையில்லையே; இப்படியிருக்கச்செய்தே, இவர்களுக்கிவ்வாதரம் கூடினபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாள) என்றுதொடங்கி.

248. ஒரு நாள முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகுபடுத்தும்பாடாயிற்று

அதாவது—செடுநாள வாஸனைபண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள ஸுகதர்சநம் பண்ணினவர்களையும் அவன் விக்ரஹவைலக்ஷண்யம் படுத்தும்படியாயத் திதுவென்கை. *ஸ்தாபசயந்தி பண்ணினரோபாதி ஸக்ருத் தர்சநம் பண்ணினரையும் ப்ரேமாந்தராய அஸ்தாநே பயசங்கைபண்ணிப் பரிந்து ரோக்கும்படி பண்ணவற்றாய்த்தே பகவத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்ய மிருப்பது (248)

249 இன்னமு மிவ்வர்த்தத்துக்கு உதாஹரணமாக, கீழ்ச்சொன்னவர்களிற் காட்டில வ்யாவ்ருத்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்டையை யருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள) என்று தொடங்கி.

249 இவர்கள நம்முடைய கோடியிலே யென்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள நிலை.

(இவர்கள) என்று—சக்ரவர்த்தி முதலாக கீழ்ச்சொன்ன வதிகாரிகளையடையப் பராமர்சிக்கிறது. ஆனால் பிராட்டியைப்போக்கச் சொல்லலாமோ வென்னில், ஆழ்வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாரிலுங் காட்டில.பெரியாழவார்க்கு ஏற்றம் சொல்லுகிறவோபாதி, போக பரவசையான அவளிற்காட்டில மங்களாசாஸநத்தி லூற்றத்தாலே ஆழ்வார்களுக்கேற்றம் சொல்லக் குறையில்லை. ஆனாலும், (நம்முடைய கோடியிலே) என்னலாமோ வென்னில; இவ்வர்த்தநிஷ்டையி லவர்களுடைய வாதிக்யத்தைத் தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னதாகையாலே விரோதமில்லை ஆகையால இவவிஷய வைலக்ஷண்ய கலுஷிதராய இதுக்கென்வருகிறதோ வென்று பரிந்து ரோக்கின வர்களாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவர்க ளெல்லாரு மென்றபடி (நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாயத்து) என்றது — இவவிஷயத்திலே அகவகித்திருக்கச்செய்தேயும் ப்ரேமாபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்தி லூற்றமற்றிருக்கிற நம்போலவர்மாதர மென்று சொல்லலாம் படியாயத தென்றபடி. (ஆழ்வார்கள நிலை) என்றது—மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிசய ப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்டை யென்றபடி. ... . (249)

250. இவ்வாழ்வார்கள தாங்கள மங்களாசாஸநத்தில வந்தால தங்களிலொப்பர்களோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல (ஆழ்வார்கள) என்று தொடங்கி.

250. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

அதாவது — மங்களாசாஸநத்தில மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் வெவ்வாசி யுண்டென்கை. (250)

251. அவர்களைப்பற்ற இவர்க்குண்டான ஏற்றமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி.

25. அவர்களுக்கிது காலாக்ஷேபம்; இவர்க்கிது நித்யம்.

அதாவது—மயர்வற மதிநலம் பெற்றமை யொத்திருக்கச்செய்தே, வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பகவத் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால், உத்தரோத்தராநுபவ காமராகாயிற்கும் மற்றை யாழ்வார்களுக்கு பரஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜநமான வித்த மங்களாசாஸநம் எப்போதுமொக்க வன்றிக்கே எங்கேனு மொருதசையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும்; தத்வைலக்ஷண்ய தர்சநாநந்தரம் தததுபவபரராகை யன்றிக்கே, அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணித் திருப்பல்லாண்டு பாடும் ப்ரேம ஸ்வபாவரான இவர்க்கித்த மங்களாசாஸநம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச் செல்லுமென்கை (251)

252. அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி.

252. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

அதாவது—அநுபவபரரான அவர்களை த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரம் பண்ணி ஆழங்கால் படுத்து மவனுடைய ஸௌந்தர்யந்தானே இதுக்கென் வருகிறதோ! என்றஞ்சி மேன்மேலும் காப்பிடும்படி மங்களாசாஸநபரரான இவர்க்கு தரித்து நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கீடான ஸ்தலமாயிருக்குமென்கை. .... (252)

253. அதெங்ஙனேயென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையும்) என்று தொடங்கி.

253. அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபயவ்ருத்திகளும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும்.

அதாவது—பகவதநுபவைகபரராய் தத்லாபத்தி லாற்றாமை கரைபுரளும்படி யிருக்கும் மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக் கடியேனொருவர்க் குரியேனோ" என்றும் "உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை" என்றும் அநுஸந்திக்கும்படி ப்ரதம மத்யமபத ஸித்தமான பகவச்சேஷத்வமும், தத்காஷ்டையான பாகவதசேஷத்வமுமாகிற உபய சேஷத்வத்தையும், 'நமக்கே நலமாதலில்" என்னும்படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளம்பரோஷத்தாலே "போருநம்பீ" "கழகமேறேல் நம்பீ" என்னும்படியாக்கியும், ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமளவில் "உங்களோடெங்க ளிடையில்லை" என்று உதறும்படி பண்ணியும், *வெஞ்சிறைப்புள்* இத்யாதியாலே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவிக்கும் அழித்து, பாரதிசயகரத்வமே வடிவான ஸ்வரூபத்தை மங்களாசாஸநமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பக்கலிலே மக்நமாகப் பண்ணுமதான பகவத் ஸௌந்தர்யம்; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்சநத்தில் அநுபவத்திலே நெஞ்சு செல்லாதே அதுக்கென் வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து காப்பிடுமவரான இவர்க்கு, "உன்சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" "மங்கையும் பல்லாண்டு" "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததீயவிஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே,

உபய சேஷத்வவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைத் தன்பக்கல் மக்நமாக்காதபடி நடத்துமென்றபடி. ஆக, அவர்களுக்கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுகிறவவனுடைய ஸௌந்தர்யம் இவர்க்கப்படி செய்கையாலே அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கையால் அவர்களுக்குப் போலே காதாசித்கமாகையன்றிக்கே மங்களாசாஸநம் இவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றதாய்த்து (253)

254. மற்றையாழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம் காதாசித்கமாகச்செய்தே இவர்க்கு நித்யமாகைக்கு நிதாநமின்னதென்று தர்சிப்பித்தார் கீழ், இதுதானிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லும்படி தன்னை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (பயநிவர்த்தகங்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

254. பயநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீதகாலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது ப்ராப்திபலமு மிதுவே யென்பது அநிமிஷரைப் பார்த்து உறகலுறகல் என்பதாகக் கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும்

அதாவது — தன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு கலங்கி இவனிஷ்டத்துக்கென் வருகிறதோவென்று மறுகுகிற இவர் பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக மல்லவர்க்கத்தை அநாயாஸேந அழித்த தோள்வலியைக் காட்ட, இத்தோள்வலியை நினைத்து மதியாதே அஸுர ராக்ஷஸ யுத்தத்திலே புகுரில் என்னாகக்கடவது! என்று அதுதனக்கு பயப்பட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது, உண்டான அமங்களங்களைப் போக்கைக்கும் இல்லாத மங்களங்களை யுண்டாக்கைக்கும் தன்கடாக்ஷமே அமைந்திருக்கிற இவள் "அகலகில்லேனிறையும்" என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதேயிருக்க நமக்கு வருவதொரு அமங்களங்களுண்டோ! என்செய்யப் படுகிறீர்! என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தைக் காட்ட, இச்சேர்த்திதனக் கொருதீங்குவரிற் செய்வதென் என்றஞ்சி "மங்கையும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; இந்த பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக் கொருதீங்கு வாராதபடி கலமதிளிட்டாற்போலே யிருக்கிற இவைகளைப் பாரீரென்று இரண்டட்டத்திலுமேந்தின ஆழ்வார்களைக் காட்ட, அவர்கள் தங்களுக்கொரு தீங்கு வரிற் செய்வதென் என்றஞ்சி, "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது, அநந்ய ப்ரயோஜநதயா அநுகூலரான பகவச்சரணார்த்திகளை மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டவளவாலே பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரதயா ப்ரதிகூலரான கேவலரையும் ஐச்வர்யார்த்திகளையும் திருத்தி மங்களாசாஸநத்துக்காளாம்படி யநுகூலராக்கிக் கொள்வது, "இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" இத்யாதியாலே - கீழ்க் கழிந்த காலத்திலவன் செய்த அபதாநங்களுக்குப் பிற்காலத்திலே ஸமகாலத்திற்போலே வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது, "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்று பகவத்ப்ராப்திக்குப் பலமும் இத்தமங்களாசாஸநமே யென்பது, *ஸ்நேஹாத் அஸ்தாநரக்ஷா வ்யஸநிபி ரபயம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்யை:* என்கிறபடியே - அஸ்தாந ரக்ஷா வ்யஸநிகளாகையாலே அநிமிஷா

யிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்களை முதலானாரைப் பார்த்து அணவித்தராய் கள்ளுண்டாரைப்போலே உத்தாமை யறியாதிருத்தலை அநுபவத்திலே யழிந்து கைங்கர்யபரரா யிருத்தல் செய்யாதே உணர்ந்து ஸோகருஸேகோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க் கொண்டு இம்மங்களாசாஸநமே வ்ருத்தியாய்ச் செல்லுமெனகை. .... (!54)

255. இப்படி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளதேடி ப்ரதிகூலரை யநுகூலராக்கு கைககுப் பண்ணுகிற வுபதேசம திருப்பல்லாண் டொன்றிலுமன்றே வுள்ளது, மேலிவ ருபதேசித்த விடங்களில் அல்லாதா ருபதேசத்திற்காட்டில் வ்யாவருத்தி என? எனகிற சஙகையிலே யருளிசசெய்கிறார் (அல்லாதவர்களைப்போலே) என்று தொடங்கி.

255 அல்லாதவர்களைப் போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்க ளுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கை யன்றிக்கே ஆளுமாளாரென்கிற வனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரரு மிவரு முபதேசிப்பது.

அதாவது—பரோபதேசத்தில் வந்தால, மற்றுள்ள ஆழவார்களையும் ஆசார்யர்களையும போலே உபதேசிககிறவர்த்தம கேடகிற ஸம்ஸாரிகளுடைய அநாதயஜ்ஞாநத்தாலே கற்றுணையான பகவதவிஷயத்தை அகன்று திரிகையால் வந்த தனிமையையும், வகதாககளான தங்களுடைய பகவத்குணாநுஸந்தாந தசையிலே* போதயந்த: பரஸ்பரம பணணுகைககு உசாத்துணை யில்லாமையால் வந்த தனிமையையும் தவிர்ககை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே, ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே வயிறுமறுகின ஆழவார் ஆராய்ந்து பார்த்த விடத்தில, அடைய அஞ்யபரராய்த் தோற்றுகையாலே, உபய விபூதியிலும பரிகைக் காளில்லை, தம வாசியறிந்து பரிகதுகோகருகைககும ஓராளு மாளுகிறிலரே யென்று பேசுமபடி யிருககிற நிரதிசய ஸௌகுமார்யயுகதனான ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமை தீர மஙகளாசாஸநத்துககு இவர்கள ஆளாகவேணுமெனனுமிதுவே ப்ரயோஜநமாக வாய்த்தது, ப்ராமாணிகரான வாசார்யர்களில பாஷ்யகாரரும் *மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களி லிவ்வாழவாரு முபதேசித்தருளுவ தென்கை. ஆகையால் இவ் வாழவார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராகக உபதேசிககுமிடமெல்லாம மங்களா சாஸநார்த்தமாகவென்னக் குறையில்லையென்று கருதது. எமபெருமானு ரெனனுதே, பாஷயகாரரென்றது—ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய நிர்ணயம் பணணி யருளினவ ரென்னும வைபவந் தோற்றுகைககாக. .... (255)

256. மயர்வற மதிநலம பெற்றவர்க ளெல்லார்கரும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள் பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே யாகவன்றோ தோற்றுகிறது, அவ்வாகார மிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைககு மங்களாசாஸநமே யாத்ரையாக நடக்கு மெனனுமிது கூடுமபடி என்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லா தார்க்கு) என்று தொடங்கி.

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

ஸத்தையாவது - தாங்களுளராகை. இது பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்ய காமரான மற்றை யாழ்வார்களுக்கவனைக் காணாதபோது தரிக்கமாட்டாதே, *காணவாராயென்றென்று கூப்பிடுகையாலே தத்தாசநத்தாலேயாயிருக்கும். "அவராவி துவராமுன—அவர் வீதியொருநாள—அருளாழிப் புட்கடவீர்* என்று—எங்கள் ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜ்ஞாலகரநதரத்தாலேயாகிலு மொருக்கால் காணும்படி எங்கள் தெருவே யொருநாள் போகவமையுமென்று சொல்லுகையாலே தர்சநமே ஸத்தா ஹேது வென்னுமிடம் ஸித்தமிறே (ஸம்ருத்தியாவது)—உளராயிருக்கிறமாத்ரமன்றிக்கே மேலுண்டாய்ச் செல்லுந் தழைப்பு அது அவர்களுக்கு "அத்தாமத்தன்பு" "முடிச்சோதி" தொடக்கமான வற்றிற்போலுண்டான அநுபவத்தாலும், "ஒழிவில் கால"த்திற்படியே செய்யும் கைங்கர்யத்தாலுமா யிருக்கும் அன்றிக்கே, தர்சநாநுபவங்க ளிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச் சொல்லவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாத போது குலையும்) என்று இவர்தாமே கீழே யருளிச்செய்கையாலும், கானி விதி யோக்க கொள்ளுகிறீரே மென்னில் * அழுகவுங்கூட ஸத்தையில்லை என்று கைங்கர்யம் ஸத்தாஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலே சொல்லுகையாலும், "கண்டு களிப்பன" என்று தாசகத்தான ஸம்ருத்தி ஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்திக்கும் மூன்றும் காரணமென்னவுமாம். *மயர்வற மதிநலம் பெற்ற வன்று முதல் பகவத்ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு இவற்றுக் கென்வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநபரிநிஷ்டரான இவர்க்கு, மங்களாசாஸந விச்சேதமில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும், அப்படி யவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுமதுதானே தழைப்புக் குடலா யிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்தியு மிரண்டும் மங்களாசாஸநத்தாலேயா யிருக்கும்; ஆகையாலிவர்க்கு மங்களாசாஸநம் நித்யமாய்ச் செல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து. ... . (256)

257. ஆக, மங்களாசாஸநத்தில் பெரியாழ்வாரைக் குண்டான அவர்த நிஷ்டையை ஸ்தாபித்தாரா கீழ்; இனிமேல், இவருடைய யாதரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாதரையாகவேணுமென்று, (உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும் மங்களாசாஸநமும்) என்று முன்பு நிகமனத்திலுக்தமான மங்களா சாஸநத்தினுடைய அவச்ய கர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிறார் (உகந்தருளின நிலங்களை) என்று தொடங்கி

257 உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணு முறக்கமு மின்றிக்கே இவருடைய யாதரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாதரையாகவேணும்.

அதாவது—அத்யந்த ஸுகுமாரனான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரித ஸௌலப்யத்வார்த்தமாகத் தன்னை யமைத்துக்கொண்டு "தானுகந்தவூர்" என்னும்படி தானத்யாதரத்தைப்பண்ணி வர்த்திக்கும் கோயில் திருமலை முதலான திவ்யதேசங்களை யநுஸந்தித்தால், அபாய பஹுளமான தேசமாகையாலே இங்கெழுந்தருளியிருக்கிற இவர்க்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள் வரில் என்னாகக்கடவது என்னும் வயிறெரிச்சலாலே, ஆஹார நித்ரைகளினு மாவயமின்றிக்கே நிரதிசய ப்ரேமயுக்தரான இவ்வாழ்வாருடைய

நிரந்தர மங்களாசாஸந யாத்ரையே சேஷபூதரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்கை. .... (257)

258. உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

258. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம்.

அதாவது—இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம அவச்ய கர்த்தவ்யமாயிருப்ப தொன்றாகையாலே, மங்களாசாஸநம ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரு மென்கை சேஷ வஸ்துவாகில் சேஷிகதிசயத்தை விளைத்தே தன ஸ்வரூபஸித்தியாகையாலே, சேஷிகதிசயத்தை யாசாஸிக்கிற விது சேஷபூதனானவிவனுடைய ஸ்வரூபத்துக் கநுகுணமிறே. .... .. (258)

259. இப்படி நிரசர்யைபி லுகதமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய ஸ்வரூப விருத்தத்வ சங்கையைப் பரிஹரித்த வநந்தரம், "அநுகூல ஸஹவாஸம்" என்ற விடத்திற் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலர்) என்று தொடங்கி

260. அநுகூலராகிறார் ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறினாற்போலே வடிவிலே தோடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்தர்.

(அநுகூலராகிறார்) என்றது — ஜ்ஞாநாதி வர்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யராகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிறா ரென்றபடி. (ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாவன)—தத்வயாதாத்மய ஜ்ஞாநமும், பகவத்தேக விஷயையான பக்தியும், தது பய கார்யமாய் வரும் பகவத் வ்யதிரிக்த விஷயவிரக்தியும், இவைதான வைஷ்ணவாலங்காரங்களிறே. இவற்றையிட்டிறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கேற்றஞ் சொல்லுவது ஆகையிறே, நாதமுநிகளுடைய திவ்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார், * அசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே—அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே * என்றருளிச்செய்தது.

(இட்டுமாறினாற்போலே) என்றது — ஒரு பதார்த்தமிருந்த பாத்ரத்திலே பதார்த்தாந்தரத்தை யிட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றினா லதுவே யுள்ளதாய்த் தோற்றுமாப்போலே, இந்த ஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் ஏகாச்ரயகதமா யிருக்கச்செய்தே, இவற்றி லொரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றினாற்போலே இதுவே யிவ்வாச்ரயத்திலுள்ளதென்று தோற்றும்படி யிருக்கை. (வடிவிலே தோடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது)—இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவற்றே டிவர்களுக்குண்டான ஸம்பந்தம க்ரஹிக்கலாமபடி யிருக்கை த்யாஜ்யோ பாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தாலே, ஜ்ஞாநம வடிவிலே தோடை கொள்ள லாம; * ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு:* "காலுமெழா கண்ண நீரும நில்லா" இத்யாதிப் படியே யிருக்கையாலே பக்தி வடிவிலே தோடை கொள்ளலாம; இதர விஷயங்களைக் கடைக்கணியாம லிருக்கையாலே வைராக்யம வடிவிலே தோடைகொள்ளலாம் அன்றிக்கே, ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும நவநவோந்மேஷ சாலிகளாய் வருகை

யாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர்வத்தி லவற்றை மாற்றினப்போலே, தங்கள் வடிவிலே யிவை காணலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்த ரென்னவுமாம் (பரமார்த்தர்) என்றது — ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலும் பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டப்பெறாமையாலும் இனி யிதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியான ஆர்த்தியை யுடையவர்களென்கை. (259)

260 இவர்களோடே ஸஹவாஸத்தால் ஸித்திக்கு மதென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார்மேல் (ஒருசெய்) என்று தொடங்கி

260. ஒரு செய் நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல் செய் பொசிந்து காட்டுமாபோலே இவையில்லாதார்க்கு மிவர்களோடே ஸம்பந்தத்தாலே உருவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும்

அதாவது—ஒரு வயலிலே நிறைய நீர் நின்றால் நீரற்று உருவிக்கிடக்கிற அசல் வயல் தத்ஸந்நிதியால் வந்த பொசிவாலே வாட்டமற்றுக் கிடக்குமாப்போலே, ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களாகிற இவை யில்லாமையாலே ஸ்வரூப முருவிக்கிடக்கிறவர் களுக்கும் இவற்றால் பரிபூர்ணரான இவர்களோடே ஸஹவாஸரூப ஸம்பந்தத் தாலே இவற்றிலே சிறிதளவுண்டாய் இவை நேராக இல்லாமையாலுண்டான வுருவுதல் தீரக்கடவதா யிருக்குமென்கை. (260)

261. ஏதத் ஸஹவாஸத்தால் இப்படி உருவுதல் தீர்க்குகிடக்குமளவோ வென்னில், இவ்வளவு மன்று, இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் ப்ராப்திக்கு முன்னே பூர்ணமாக விளைக்குமென்கிறார் (ஆறுநீர்) என்று தொடங்கி

261- ஆறுநீர் வரவணித்தானால் அதுக்கீடான அடையாளங்களுண்டாமா போலே ப்ராப்தியணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக் கடவதாயிருக்கும்

அதாவது—வற்றிக்கிடக்கிற ஆற்று நீர் வரத்து ஆஸந்நமானவாறே தத்ஸூசக மான மணல் பொசிகை முதலான அடையாளங்க ளுண்டாமாப்போலே, பகவத் ப்ராப்தி ஆஸந்நையானவாறே தத்ஸூசகமான இந்த ஜ்ஞானாதி ஸ்வபாவ விசே ஷங்கள் ஸ்வயமேவ விளையக்கடவதா யிருக்குமென்கை (261)

262 இவையிப்படி விளைந்துவரப்புக்கால் ப்ராப்தி அணித்தென்று தோற்றி யிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவற்றைக்கொண்டு) என்று தொடங்கி

262. இவற்றைக்கொண்டு சரமசரீரமென்று தனக்குத்தானே யறுதியிடலாயிருக்கும்.

அதாவது—இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்துவருகிற ஜ்ஞானபக்தி வைராக்யங்களைக்கொண்டு, "இனி நமக்கொரு சரீரபரிக்ரஹமில்லை, இது சரம சரீரம்" என்று தன்மனஸ்ஸுக்கே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாயிருக்குமென்கை .... (262)

263. ஆக, இப்படி ஸஹவாஸ விஷயமாக நிகரையிறச்சொன்ன அநுகூல ருடைய லக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸ பலத்தையு மருளிச்செய்து, ததநந்தரம்

ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமாகச்சொன்ன ப்ரதிகூல ரின்னரென்னுமிட மருளிச் செயகிறார்மேல் (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்று தொடங்கி.

263. ப்ரதிகூலராகிறர் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யசேஷபூதரும் உபாயாந்தரநிஷ்டரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

(ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றது—ஜ்ஞாநாதி காசகராகையாலே ஸஹவாஸயோகய ரல்லராக கீழச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிற ரென்றபடி. (தேஹாத்மாபிமாநிகளாகிறார்)—இதயாதி (தேஹாத் மாபிமாநிகளாகிறார்) காண்கிற தேஹத்துக்க கவ்வருகு ஓராதமா வுண்டென்றறியாதே, தேஹத்திலே அஹம புத்தியைப்பண்ணி அத்தையே யாதமாவாக வபிமாநித் திருக்குமவர்கள. (ஸ்வதந்த்ரராகிறார்)—தேஹாதிரிக்த மான வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அத்தைத் கனக்குரித்தாகவே நினைத்து ஒருவிஷயத்திலும் சேஷத்வத்துக இசையாதவர்கள (அந்யசேஷபூதராகிறார்)—சேஷத்வத்தை யிசைந்திருக்கச்செய்தே அத்தை அப்ராப்த விஷயங்களிலே விநியோகித்திருக்குமவர்கள

(உபாயாந்தர நிஷ்டராகிறார்)—ப்ராப்த சேஷிவிஷய சேஷத்வத்தை யுடைய ராய்வைத்தே கத்ப்ராப்த்யுபாயம தச்சரணாரவிந்த சரணாகதி என்றிருக்கை யன்றிக்கே, கர்மாத்யுபாயங்களைப் பற்றி நிற்கிறவர்கள (ஸ்வப்ரயோஜநபரராகிறார்)—ப்ராப்தசேஷிசரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே தாங்கள் பற்றினபற்றை யுபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோகய மாக நினைத்து மிருக்கிறவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில் த்ருதியாக்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரிக்ததையையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலே—பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்தாலே—ததந்யார்ஹத்வத்தையும், மத்யம பதத்தாலே அநந்ய சரணத்வத்தையும, சரம பதத்தாலே – அநந்ய போகயத்வத்தையும தர்சித்திருக்கு மதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிறே. .... (263)

264. இதத ப்ராதிகூல்யத்தை உபபாதிக்கைக்காக இவர்களுடைய விபரதிபத்தி நிபந்தநமான வுத்தேச்யாதி பேதங்களை யருளிச்செயகிறார் மேல (இவர்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

264. இவர்களுக்கு உத்தேச்யரும் உபாயோபேயங்களும பேதித்திருக்கும்.

(உத்தேச்யராகிறார்)—ஆதரணீயர். அவர்களாகிறார்—இவ்விடத்தில் ஸ்வாபிமதப்ரதானவர்கள. (உபாயங்களாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநங்கள. (உபேயங்களாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தங்கள். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) —தத்தத விப்ரதிபத் த்யநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை. .. .. (264)

265. அதுதன்னை யடைவே யுபபாதிக்கிறார்மேல (தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு) என்று தொடங்கி.

265. தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு உத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள, உபாயம் அர்த்தம, உபேய மைஹிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு

உத்தேச்யர் ஸ்வர்க்காதி போகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம்; உபேயம் ஸ்வர்க்காதி போகம், அந்யசேஷபூதர்க்கு உத்தேச்யர் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், உபாயம் தத்ஸமாச்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம், உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன், உபாயம் கர்மஜ்ஞாநபக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம், ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன் *நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனெனக்கிறவன்; உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம்

அதாவது—தேஹத்தையே தானாக அபிமானித்திருக்குமவர்களுக்கு உத்தேச்யர், தாரக போஷக போக்ய பதார்த்தங்களையிட்டு தேஹத்தை நன்றாக வளர்த்துக் கொண்டுபோரும் மநுஷ்யர்; அபிமதஸித்திக்குபாயம், ஸ்வார்ஜிதமான தநம், அபிமதமான உபேயம், இஹலோகத்திலுண்டான ஸ்த்ர்யந்நபாநாதி விஷயாநுபவம்; தேஹாதிரிக்தனாயிருப்பானொரு ஆத்மா உளன், அவன்றான் ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ யுக்தனாயிருக்கு மென்கிறமாத்ரத்தை சாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறிந்து தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்கு மவர்களுக்கு உத்தேச்யர், அநுஷ்டித்த ஸாதநத்துக் கநுகுணமாக ஸ்வர்காத்யாமுஷ்மிக போகங்களைக்கொடுக்கு மஹேந்த்ராதி தேவதைகள், உபாயம் *ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத* இத்யாதிகளாலே சொல்லப்படுகிற பலாபிஸந்தி ஸஹிதமான யாகாதி கர்மாநுஷ்டாநம்; உபேயம், ஐஹிக போகத்தில் விலக்ஷணமான ஸ்வர்காத்யநுபவம்; ஜகத்து தைவாதீநமெனுமத்தை சாஸ்த்ரங்களில் கேட்கையாலே சேஷத்வத்தை யிசைந்து வைத்தே அத்தை பரதேவதாபர்யந்தமாகப்போக வறியாதே, ஆபாதப்ரதீதிஸித்தங்களிலே ஒன்றைப்பற்றி நிற்கு மந்யசேஷபூதர்க்கு உத்தேச்யர் ஜகத்ஸர்காதி கர்த்ருதயா பரத்வபுத்த்யர்ஹரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள், உபாயம் துராராதரானவர்கள் பக்கல் பண்ணும் துஷ்கர ஸமாச்ரயணம், உபேயம், அவர்களோடு ஸமானபோகனாகையாகிற ஸாயுஜ்யம், *ஸாயுஜ்யரூபயோரத்ர போகத்வயஸ்ய விசிஷ்டதா, ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போகஸ்ய தாரதம்ய விஹீநதா* என்னக்கடவதிறே. ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதைகார்ஹ சேஷமென்னுமிடத்தை வேதாந்தமுகேந அறிந்துவைத்தே அபிமதலாபத்துக் கவன்றன்னையே யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்க வறியாதே உபாயாந்தர நிஷ்டரானவர்களுக்கு உத்தேச்யன் அக்நீந்த்ராதி தேவதைகளுக் கந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன். இது கர்மயோகத்துக்கு ஸ்வரஸம், ஜ்ஞானயோக பக்தியோகங்களுக்கு அஸாதாரண விக்ரஹ விஷயத்வமுண்டேயாகிலும் அவை கர்மாநுஷ்டாந தளமாக வெழுந்திருந்தவையாகையாலும், கர்மாராத்யனானவனே ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டவேஷத்தை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்னும் நினைவு நடக்கையாலும், தேவதாந்தர்யாமியே யுத்தேச்யனாகச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். உபாயம், தனித்தனி மோக்ஷஸாதநதயா சாஸ்த்ரஸித்தங்களான கர்ம ஜ்ஞான பக்தி யோகங்கள், இவை தனித்தனி யுபாயமாமிடத்தில் ஒன்றொன்றுக்கு மற்றையவை யிரண்டு மங்கமா யிருக்கும். *ஜ்ஞாந பக்த்யங்கிதம் கர்ம ஜநகாதிஷு த்ருச்யதே, கர்ம பக்த்யங்கிதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண பரதாதிஷு, கர்ம ஜ்ஞாநாங்கிதா பக்தி:

ப்ரஹ்லாத ப்ரமுகாச்ரய என்னககடவதிறே. அன்றிகவே, (கர்மஜ்ஞானபக்திகள்) என்கிற விடத்திலே, வேதாந்தமர்யாதையாலே கர்மஜ்ஞானாநு க்ருஹீதையான பக்தியே யுபாயமாய், ததங்கதயா கர்மஜ்ஞானங்களை யுபாயமென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

உபேயம் *ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந ஸஹப்ரஹ்மணா விபச்சிதா* இத்யாதி ச்ருதிகளாலும், *நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷணா—பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகீ மதா* இத்யாதி ச்ருத் யுபப்ரும்ஹணங்களாலும சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்தரூப பகவதநுபவம இந்த ச்லோகத்தில 'பகவத் ப்ராப்தி:'' என்கிறவிது பகவதநுபவமாகவிறே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே யருளிச்செய்தது. கர்மாத் யுபாயங்களில் துஷ்கரத்வபுத்தியாலே யவற்றை விட்டு ஸுகரத்வ புத்த்யா ப்ரபத்தியிலே யிழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன், *நெஞ்சினால் நினைப்பானு யவன்* என்கிறபடியே—ஆச்ரிதர் தங்கள நெஞ்சாலே யாதொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத திருமேனியாகக கோலினர்கள, அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக வபிமானித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்த ஸுலபனாயிருக்கிற அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன ; உபாயம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கு மிஷ்டப்ராப்திக்கு மவனை யுபாயமாக நினைத்து தான பற்றினபற்று. உபேயம், தனக்குகப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

266. ஆக, உத்தேச்யாதிபேதத்தாலே யிவர்களுக்குண்டான அந்யோந்ய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ, இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டறநின்ற மூவர்க்கும பகவத்விஷயத்தையே பற்றிநின்ற இருவருக்குமுண்டான விசேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல (முதல்சொன்ன மூவரும) என்று தொடங்கி.

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு. மற்றை இருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

அதாவது—தேஹாத்மாபிமானமும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமும அந்யசேஷத்வமு மாகிற விவற்றுக்கு அவ்வருகொன றறியாமையாலே, பகவதந்வயகந்த ரஹிதரான மூவரும், *க்ஷிபாமி* என்கிற பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு விஷயம்; ப்ரக்ருதே:பரமாய்பகவத நந்யார்ஹசேஷமான ஸ்வரூபத்தை யறிந்து பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய, காமஜ்ஞானாதிகளான வுபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதநத்திலும நிஷ்டரான விருவரும் * ததாமி * * மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்கிற பகவதநுக்ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை. ... (266)

267. இவர்களுக்கு கர்மவிநாச ஹேதுபேதத்தால வந்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (மூவருடையவும) என்று தொடங்கி.

267 மூவருடையவும் கர்ம மநுபவ விநாச்யம், நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாச்யம்; அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகார விநாச்யம்.

அதாவது—நிக்ரஹத்துக் கிலக்கான மூவருடையவும அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸதஸத் கர்மம, * அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசுபம் — நாபுக்தம்

க்ஷீயந்தே கர்ம கலபகோடி சதைரபி* என்கிறபடியே—அவஸ்யம் தத்பலமுள்ளது அநுபவித்தாலன்றி நசியாமையாலே (அநுபவவிநாசயம்) என்கிறார். அநுகரஹுத்துக்கு இலக்காகச் சொன்ன இருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, உபாயாந்தர நிஷ்டனான ஜ்ஞானாதிகாரிக்கு, கர்மஜ்ஞானபக்திகளாகிற வுபாயவிசேஷங்களிலொன்றை யநுஷ்டித்தால் அத்தை ப்ராயச்சித்த ஸ்தாநீயமாகக் கொண்டு ஈச்வரன் ஸர்வகாமங்களையும் கழிக்கையாலே, கர்ம ப்ராயச்சித்த விநாசய மென்கிறார். ப்ரபத்தி நிஷ்டனான அஜ்ஞாநாதிகாரிக்கு, ஆச்ரயணவேளையிலே யதாதிகால க்ருதாபராதபீதனாய் அவற்றையுடைய ஈச்வரன் பொறுக்கைக்கு உறுப்பாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக இவனுடைய வபராதத்தை யெல்லா மவன்பொறுத்து அங்கீகரித்து இவனுடைய அகில காமங்களையும் தள்ளிப் போகடுகையாலே புருஷகார விநாசய மென்கிறார். (267)

268 இப்படி புருஷகார ஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்ய ஹாநிவாராதோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறாமேல (உபாயம்) என்று தொடங்கி

268 உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும், கார்யகாலத்தில் உபயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், சரணவரண ரூப ஸ்வீகார காலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும், ஸ்வீகருதனான தான இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலைக்கட்டுமென்கை கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகில்றே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு ஹாநிவருவதென்று கருத்து. (268)

269 ஸ்வப்ரயோஜநபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்று அவிசேஷேண வருளிச்செய்தாரிறே, இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தத்ப்ரயுக்தமான ப்ராதிகூல்ய மவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்விஷய சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும்) என்று தொடங்கி.

269 ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்?

"நமக்கே நலமாதலில்" என்றும், "காம கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" என்றும், "கண்டு காணனை புக்க" என்றும் இத்யாதி வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திகளாலும் ஆழ்வார்களுக்கு மிகுந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வ முண்டாகத் தோற்றுகின்றதிறே, ஆனபின்பு, ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்க்கில் ஆழ்வார்களையு மப்படி நினைக்க வேண்டி வாராதோ வென்று சங்கைக்கபிப்ராயம். .... (269)

270 அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி.

270 இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மெனகிறது ஆசரயதோஷ ஜந்யமானததை.

அதாவது—பரதிகூலமாகச சொலலுகிற இவ்விடத்தில, ஸவப்ரயோஜகமென கிறது, அநுபவகைங்கர்யங்களுக காசரயமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத் தால் வநத ஸவப்ரயோஜநததை எனகை. இத்தை (ஆச்ரயதோஷஜந்யம) என் றெருதகருகையாலே, ஆழவார்களுடைய ஸவப்ரயோஜகம விஷயதோஷ ஜந்ய மெனறு கருத்து இது தனனை (விஷயதோஷததாலே வருமவை) என்கிற வாக் யத்திலே வயகதமாக வருளிச்செய்கிறாரிறே. .... (270)

271. இவ்வர்த்ததை நிகமிககிறார் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று தொடஙகி.

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

அதாவது—ப்ராதிகூலய ஹேதுவாகச் சொல்லப்படட ஸ்வப்ரயோஜநம ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமாய, ஆழவார்கள பககல ஸ்வப்ரயோஜநம விஷயதோஷ ஜநயமா யிருககையாலே, அந்த ப்ராதிகூலய மிவர்களபககலிலும வருமென்கிற தோஷமிலலை யெனகை.

அனறிக்கே, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ஸாமாந்யேந ப்ரதிகூலரென்று சொல்லு மளவில, அநுகூலரான ஆழவார்களபககலிலுமிந்த ஸவப்ரயோஜநபரதை தோற்று கையாலே அவர்களையும் ப்ரதிகூலரென்று நினைககவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ர யோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைககலாமோ வென்னில) என்று. அதனைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி. அர்த்தம பூர்வவத் நிகமிககிறார் (ஆகையாலே தோஷ மிலலை) என்று (ஆகையாலே) எனகிற விதுககர்த்தம பூர்வவத். (தோஷமில்லை) என்றது, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்று சொனனதில் தோஷமில்லை யென்கை—என்று இஙஙனே யோஜிககவுமாம் ... (271)

272. இப்படி ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமனறிககே விஷயதோஷ ஜநயமானாலும ஸ்வரூபவிருத்தமானது த்யாஜ்யமனறோ வென்ன வருளிசசெய்கிறார் மேல் (விஷய தோஷத்தாலே) என்று தொடங்கி

272 விஷய தோஷததாலே வருமவையெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறேயிருப்பது.

அதாவது—அநுபவ விஷயமான வவனுடைய வடிவழகுக்காய் ஆண்களையும பெண்ணுடை யுடுததுமபடியான விகரஹ வைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸவபரயோஜநபரதை, தத்ஹேதுவான ப்ராவண்யம், ததவிச்யர்த்தமான வ்யாபாரஙகளாகிற விவையெலலாம ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட வரிதாயிறே யிருப்பதெனகை. (விஷய தோஷத்தாலே வருமது) என்று பாட மானபோது, ஸ்வப்ரயோஜநமாத்ரத்தையே சொலலுகிறது. .... (272)

273. விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துஸ்த்யஜத்வததில ப்ரமாணங் காட்டு கிறார் மேல் ("ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை", *கதமந்யதிச்சதி*) என்று,

273. "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கதமந்யதிச்சதி."

"மற்றிருந்தீர்கட்கு" என்று தொடங்கி "அதத்தலையாலே பேறென்று நறுதியிட்டால அவன வருமளவும க்ரமப்ராப்தி பார்த்தாறியிருக்க வேணுங்காண், நீ இங்ஙனே பதறலாகாதுகாண்" என்று தாயமாரைக் குறித்து, "இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்யமின்றிக்கே என்னுடைய நிலைக்கு வேறாயிருந்த வுங்களுக்கு எனக்கோடுகிற தசையறியப்போகாது, அவன் அவன் என்று வாய்புலற்றுமபடி ச்ரிய:பதி விஷயமான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவ வுடையேனாய், இப்படி யவனை யொழியச் செல்லாமையுண்டானால் அவனிருந்த விடத்தே சென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, அதுக்குக் கால் நடைதாராதபடி யிருக்கிற வெனக்கு, நானவனோடே சென்று சேராமைக் குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாத செவிடரோடே சொல்லுகைக்குப் பரிகரமில்லாத ஊமைகள் வார்த்தை சொன்னாப்போலேயிருப்பதொன்று" என்று ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலும், * தவாம்ருதஸ்யந்தி * என்று தொடங்கி—"வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய தேனேமலரும் திருவடித்தாமரைகளில் போக்யதையிலே யழுந்தின நெஞ்சு மற்றொரு க்ஷுத்ர விஷயத்தை விரும்பும்படி யெங்ஙனே!, மதுவே ஜீவனமான வண்டு மது பரிபூர்ணமான தாமரைப்பூவானது நிலலாநிற்கச்செய்தே, அதின் சுவடறிந்த தான், கிட்டுகை யரிதாய கிட்டினாலும்நாக்கு நனைக்கப்போராததா யிருக்கிற மூள்ளிப்பூவிற் சென்று படியாதமாத்ரமன்றிக்கே அத்தைக்கடாக்ஷிப்பதும் செய்யாதிறே" என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்கையாலும்; விரக்ஹ வைலக்ஷண்யங்கண்டு பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணரானவர்களை மீட்க வரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷயதோஷத்தாலே வருமது துஸ்த்யஜ மென்னுமிடம் ஸித்தமிறே. (273)

274. ஆக, தினசர்யோக்த மங்களாசாஸந அநுகூல ஸஹவாஸ ப்ரதிகூல ஸஹவாஸநிவ்ருத்திகளை விவரித்தார் கீழ்; (ஸ்வாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) என்றதை விவரிக்கிறார் மேல் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

274. இப்படி யிவை யித்தனையும ஸ்தாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும போதைக்கு வஸ்தவ்ய மாசார்யஸந்நிதியும பகவத்ஸந்நிதியும; வக்தவ்ய மாசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும த்வயமும், பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமு மநுஷ்டாநமும, பரித்யாஜ்ய மவைஷ்ணவஸஹவாஸமு மபிமாநமும, கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும

(இப்படி யிவை யித்தனையும ஸ்தாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும போதைக்கு) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்களெல்லாம ஸ்தாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளாந்துவரும் போதைக்கென்றபடி. (வஸ்தவ்யம ஆசார்ய ஸந்நிதியும பகவத ஸந்நிதியும) அதாவது, இவனுக்கு வாஸஸ்தலம, ஹிதைஷியாய் உபதேசாதிகளாலே யிவனுக்கு உத்பாதகனான ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்நிதியும், அவன் காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுக்கு விஷயமாய் தன்பக்கலிலே விசேஷ கடாக்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும அர்ச்சாவதாரமான பகவான ஸந்நிதியுமெனகை. இது ஸமுச்சயமு மன்று

ஸம விகல்பமுமன்று, ஆசார்ய ஸந்நிதியே ப்ரதானம்; தத்வாபத்தில அர்ச்சாவதார ஸந்நிதி என்றபடி. ஆகையிறே ஆசார்ய ஸந்நிதியை மூற்பட வருளிச்செய்தது *மத் பக்தைஸ் ஸஹ ஸம்வாஸ: தத்வித்தௌ மயாபிவா * என்றிறே பகவானுகதிபுழ இனி வக்தவ்யம் தொடங்கி மேலுடைய ஸமூச்சயம் (வக்தவ்யம் ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) அதாவது, இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாக்கால சொல்லப்படுமது, துர்கதியே பற்றாசாகத் தன்னை அங்கீகரித்தருளின வாசார்யனுடைய தயா க்ஷாந்த்யாதிவைபவமும், எத்தனையேனும தயாதிகுணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப்பார்க்கில் அருவருக்கும்படியின்ற அனாத்மகுணபூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகர்ஷமுமாகிற விவையுமென்கை ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், "நன்மையால" என்கிற பாட்டுத் தொடங்கி இவையிரண்டையும விசதமாக அருளிச்செய்தாரிறே. (ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும த்வயமும்) அதாவது, இவனுக்கு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கு முறுப்பாக ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமது, * ராமாநுஜாங்க்ரி சரணோஸ்மி * இத்யாதிப்படியே ஸர்வேச்வரன் குளிரகோகருகைககுடலாய், * ஸசாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய:—ஆசார்யாணு மஸாவஸா விதி ஆபகவத்த: * என்கிறபடியே, ஸ்வாசார்யாதி பரமாசார்ய பகவத்பர்யந்தையான குருபரம்பரையும், அந்த குருபரம்பரா ப்ராப்தமாய் ஸ்வாசார்யன தனக்குத் தஞ்சமாக வுபதேசித்த த்வயமுமென்கை. இத்தால், குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயமே யிவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வநுஸந்தித்துக் கொண்டு போரப்படுமதென்றபடி. பாஷ்யகாரர்க்கு காலக்ஷேப ப்ரகார மருளிச்செய்கிறவிடத்தில், * த்வய மர்த்தாநுஸந்தாநேநஸஹ ஸதைவம் வக்தா * என்றிறே பெரியபெருமாளருளிச்செய்தது. (பரிக்ராஹ்யம பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது, தனக்கு ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்கள ஊறறிருக்கைக்கு உறுப்பாகக் கண்டகண்ட விடங்களிலே யிவனால் பரிக்ராஹ்யமாகப்படுமது, நாதமுநிகளமுதலாக இவ்வளவுமுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாநவ்யாபாரத ப்ரகாசகமான திவ்ய வசநங்களும், அந்தவசநாநுரூபமாக மறுவற்ற வநுஷ்டாநங்களுமென்கை. *ஸூவ்யாஹ்ருதாநி மஹதாம் ஸுக்ருதாநி ததஸ்தத:, ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத ஸிலஹாரீ ஸிலம் யதா* என்னக்கடவதிறே. (பரித்யாஜ்யம அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும அபிமானமும்) அதாவது—ஜ்ஞாநாநுஷ்டான நாசகமென்னும பயத்தாலே யிவனுக்கு ஸ்வாஸகமாக விடப்படுமது, வைஷ்ணவ லக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸமும, அவர்கள இவன நம்முடையவன என்று ஓரோரந்வயங்களாலே தன்திறத்தில பண்ணுமபிமாநமுமெனகை.

(கர்த்தவ்யம ஆசார்யகைங்கர்யமும—பகவத் கைங்கர்யமும்) அதாவது—இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும செய்யப்படுமது, மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யன விஷயத்தில ப்ரேமபூர்வகமாகப பண்ணும கைங்கர்யமும், தந்நியோக பரதந்த்ரனாய்ப்பண்ணும பகவத் கைங்கர்யமுமென்கை. ஆக, நிகமனம் பிறசொன்ன ஸ்வபாவ விசேஷங்க ளெல்லாம (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது), இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்தவ்ய வக்தவ்ய ஜபதவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவ்யங்களை யறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனாய்ப் போருகை யென்றதாய்த்து. .... (274)

275 இபபடி கர்த்தவயமான கைஙகர்யஙகளிரணடு மறிவது எமமுகத்தாலே யென்னு மாகாஙக்ஷையிலே யருளிசசெயகிறாமேல (கீழசசொனன) என்று தொடஙகி.

275. கீழசசொனன பகவத கைஙகாயமறிவது சாஸதரமுகததாலே, ஆசாாய கைஙகாயமறிவது சாஸதரமுகததாலு மாசாாய வசநததாலும

(கீழ) என்றது — ஸ்வதவயாதிகளைசசொனன இதத ணைகயிலென்றபடி. (பகவத கைஙகாயமறிவது சாஸதரமுகததாலே) என்றது, பகவானிவனுககுபபோது வாயதிறநதொன்றை யருளிசசெய்யாமையாலே, ததபரதிபாதகமான சருதிஸமருத யாதி சாஸத்ரமுகததாலே யறியவேணு மெனகை (ஆசாாய கைஙகாயமறிவது சாஸதரமுகக்தாலுமாசாாய வசநததாலும) என்றது. ஆசார்ய விஷயததில் சுச்ருஷா பரகாரஙகளை பரதிபாதிககிற சாஸதரமுகததாலும, தனககிஷ்டா நிஷ்டஙக ளினன தெனனுமிடததை யவனருளிசசெயத வசநததாலு மெனகை (275,

276 இனிமேல கைஙகர்யவேஷததனனை யறிவிககைககாக (கைஙகாயநதா னிரணடு) எனகிறா

276. கைஙகாயந்தா னிரணடு.

277. அதாவதேதெனன

(அதாவது இஷடஞசெயகையும அநிஷடம தவிருகையும) எனகிறா.

277. அதாவது இஷடம் செயகையு மநிஷடம தவிருகையும.

278. இவைதானிரணடு மெதனை யவலமபித்திருககுமெனன வருளிசசெய கிறா்மேல (இஷடாநிஷடஙகள) என்று தொடஙகி

278. இஷடாநிஷடஙகள வர்ணாசரமஙகளையு மாதமஸவரூபததையு மவலமபிததிருககும

அதாவது—கீழசசொனன கைஙகாய பரதிஸமபநதிக ளிருவருடையவு மிஷடா நிஷடஙகள இவவதிகாரியுடைய வர்ணாசரமஙகளையும ஆதமஸவரூபததையுமபறறி யிருககுமெனகை. (இஷடாநிஷடஙகள வாணாசரமஙகளைப பறறியிருககையாவது), ஸ்வவாண - ஸ்வாசரமோசிதமான தாமஙகளை பராாத்தபுத்யாவநுஷடிககை இஷட மாய, ஸ்வார்ததபுத்யாவநுஷடிககை அநிஷடமாயிருககை. பரார்த்தபுத்யாவநுஷ டிககையாவது, லோகஸஙகரஹாதயாவாகவும சிஷயபுதரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநாாதத மாகவும ஆநருசமஸயததாலேயநுஷடிககை. இவவாததததை "இனி இவறறில நமமா சாாயாக ளநுஷடிககிறவை சிஷயபுத்ராகளுடைய வுஜ்ஜீவநார்ததமாக ஆநருசம ஸயததாலே யநுஷடிககிறாகளிததனை, இபபடி யநுஷடியாதபோது பகவதவிபூதி பூதரான சேதநாகரு நாசஹேதுவாகையாலே ஈசவரனுக ககபிமதபூதனுவன, ஆகையால, யாதொரளவாலே லோகஸஙகரஹம பிறககும, யாதொரளவாலே சிஷய புதரர்களுக குஜ்ஜீவநமுண்டாம, அவவளவு மநுஷடேயமென றதாயிததது; ப்ரவ்ருத்தி தர்மநதானே அபிஸநதிபேதத்தாலே நிவருத்தி தாமமானபோபாதி, இதத நிவருததி தாமமும பராப்யமாகக கடவது, இவவிடததில அகரணேப்ரதயவாயம, எமபெருமா னுடைய வநபிமதத்வமும தனனுடைய புருஷார்ததஹாநியு மாகக கடவது" என்று தனிசலோகத்திலே இவர்தாமே யருளிசசெயதாாிறே இனி ஸவாாதத புததயா அநுஷ்டிககையாவது, ஸ்வவாண ஸ்வாசரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக

நிலையநுஷ்டியா தொழியில் கருத்யாகரணரூப பாபம் வருமென்று நினைத்தநுஷ்டிக்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாவது) "இச்சை ஸ்வரூபம்" என்கிறபடியே, விநியோக தசையில் சேஷியுடைய இச்சாநுகுணமாக ஸ்வரூபத்தை விநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகங்கொள்ளுமளவில் தன்னுடைய சேஷத்வத்தையிட்டிருப்பதல பாரதந்த்ர்யத்தையிட்டெதிர்விழி கொடாதொழிதல் செய்கை அநிஷ்டமாயிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) இத்யாதிக்கு, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதங்களைச் செய்கையிஷ்டம், தத்விருத்தங்களைச் செய்கை அநிஷ்டமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருத்தங்களைச் செய்கை யநிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். அங்ஙனுமன்றிக்கே, ஔபாதிகமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணாச்ரமங்களிலே ஊற்றிருக்கை யநிஷ்டம், நிருபாதிக நித்யசேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம் இங்ஙனூற்றத்தை யிட்டுச்சொல்லுகையன்றிக்கே, அநிஷ்டம் வர்ணாச்ரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும், இஷ்டம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்கும் என்றிங்ஙனே விபஜித்து, வர்ணாச்ரமாசாரத்தை யநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில், *ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ:* என்றும், *அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச, ஸங்க்ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாய ச, ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:, மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத், யதாஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம், லோகோபயோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம், லங்கயன் சூலமாரோஹேத் அநபேக்ஷோபி தாம்ப்ரதி, ஏவம் விலங்கயன் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம், ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத், உபாயத்வ க்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீ:" என்றும் ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியு மருளிச்செய்த வசநங்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே; ஆனபின்பு, கீழ்ச்சொன்னபடியே இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருளாகக்கடவது. .. (278)

279. இம்மூன்று யோஜனைக்கும் மேலில் வாக்யத்தோடு ஸங்கதி யெனனென்னில்; ப்ரதமயோஜனையில் இப்படி வர்ணாச்ரமாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரபத்தி விசேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோக தசையி லாநுகூல்ய ப்ராதிகூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாநிஷ்டங்களுக்கு விஷய விபாகம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணாச்ரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயு முள்ளவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருத்தங்களான அக்ருத்யாதிகளைச் செய்கை அநிஷ்டமென்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (புண்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி. த்விதீயயோஜனையில், இப்படி வர்ணாச்ரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களையுஞ் செய்கை அநிஷ்டமென்றிவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோ, என்ன (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார். த்ருதீய யோஜனையில், இப்படி வர்ணாச்ரமங்களி லூற்றமற்றால் அக்ருத்யகரணங்கள் வந்து புகுராதோ வென்ன, (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

279 புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணானிறே.

(புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன பாபத்தைப் பண்ணுனிறே) என்றது, பகவதநுக்ரஹஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும் மோக்ஷ விரோதி யென்னுமத்தாலே புண்யம் செய்கைக்குட்பட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவந்நிக்ரஹஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமாந்யருமுட்படச்செய்யாத பாபத்தையொருகாலும் செய்யானிறே என்கை (279)

280. இவன் புண்யத்துக் கஞ்சும்படியையும், வத்ஸலனான ஈச்வரனுக்கும் இடமறும்படி பாபப்ரவ்ருத்தி ஸங்வயமற்றிருக்கும்படியையும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இவன் புண்யத்தை) இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே.

280. இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது; இவனது செய்யான்.

அதாவது *ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷ விரோதி என்றிருக்குமிவ்வதிகாரி, காட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தை பகவத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகதயா அநிஷ்டாவஹமாகையாலே, துக்கஹேதுவான பாபமென்று நினைத்து வெருவியிருக்கும்; ஆச்ரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளுமதிமாத்ரவத்ஸலனான ஈச்வரன், இவ்வதிகாரியேதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணிலும் அத்தைக் குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்; அவனப்படியிருந்தானேயாகிலும், இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தி ஸங்வயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கையாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸலனானவனுக்கு, அதாசைப் பட்டுப் போமித்தனையொழியக் கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே என்றும், கைங்கர்யந்தான் த்விவிதமென்றும், அதுதானின்னதென்றும் தத்பயமின்னத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்றுஞ் சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிக சங்காபரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது (280)

281. ஈதருச கைங்கர்ய மிவனுக்கு ஏதேனுமொரு வழியாலேயாகிலுமுண்டாகவேணுமென்னு மிதினுடைய அவச்யகரணீயத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல (கைங்கர்யந்தான்) என்று தொடங்கி.

281. கைங்கர்யந்தான் பக்திமூல மல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வரவேணும்.

(பக்திமூலமாய் வருகையாவது)—சேஷியுடைய முகமலர்த்திக் குறிப்பானவையே செய்துகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான தத்விஷய ப்ரேமமடியாக வருகை (அல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வருகையாவது)—அதின்றிக்கே யொழிந்தால், *அகிஞ்சித்கரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி:* என்கிறபடியே—சேஷவ்ருத்தியில்லாதபோது சேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும் பீதியடியாக வருகை. இதில் பக்தி மூலமானதுவே முக்யம், தத்லாபத்தில் பீதிமூலந்தானாகிலும் வேணுமென்றபடி. (281)

282 அதுதானு மில்லாவிடில் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமில்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

282 அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கேயொழியும்.

அதாவது— அமுககயமான ப்ரீதிமூல கைங்கர்யந்தானுமில்லாதபோது, கிஞ்சித் காராபாவத்தாலே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரி ஸாபேக்ஷமாயிருக் குள்ள சேஷியுடைய க்ருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவ்ருத்தி ஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மன்வய மற்றுவிடு மெனகை. .... (282)

282. ஆக, கீழிரண்டு வாக்யத்தாலும்—கைங்கர்யாவச்ய கர்த்தவ்யத்வமும், கைங்கர்யாபாவத்தில்வரு மனர்த்த விசேஷங்களுங் காட்டப்பட்டது; ஏவமவித கைங் கர்யத்தில் ஸாதந புத்தியைத் தவிர்க்கிறூர் மேல (கைங்கர்யந்தன்னை) என்று தொடங்கி.

283 கைங்கர்யந்தன்னைப் பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்க வேணும்.

அதாவது—இப்படி யவசய கரணீயமாகக கீழசொனன கைங்கர்யந்தன்னைப் பண்ணுமளவில, த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபலங்களி லேதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாக ப்ரதி பத்திபண்ணாதே ஸ்வயம ப்ரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமெனகை (283)

284 இத்தை விசதீகரிக்கிறூர் மேல் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

284. அதாவது - தான கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

(அதாவது) என்றது—இத்தை ஸாதநமாக்காதே பலமாக்குகையாவ தென்ற படி. (தான கையேலாதே அவனைக கையேற்கப்பண்ணுகையாவது)—கைங்கர்யம பண்ணுகிறதான அதுக்குப் பலமாக வவனபக்கலிலே யொன்றை அர்த்தியாதே ஸ்வயம ப்ரயோஜநமாகச செய்யாநின்றுகொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிறவனை *தாஸ ஸர்வாச் சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதிவை ஸ்வயம்* எனகிறபடியே தன் பூர்த்தி பாராதே ஸாபேக்ஷனாய் விரும்பிக் கொள்ளும்படி பண்ணுகை. (284)

285 இவ்வளவும போராது, தான்கொடுத்தத்தை அவன கொண்டதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணவும வேணுமெனகிறூர் மேல (கொடுத்து) என்று தொடங்கி.

285 கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

அதாவது—*தேஹிமே ததாமிதே* எனகிறபடியே—தானவனுக்கு கொனறை ஸமர்ப்பித்து அவன பக்கலிலேயொரு ப்ரயோஜநம கொள்ளாதே, "இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப்பெறில, நானொன்று நூறுயிரமாக கொடுத்துப் பின்னு மாளுஞ்செய்வன்" என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளாரைப்போலே, தான ஸமர்ப் பித்த த்ரவ்யத்தை யவனங்கீகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படி யிருக்குள்ளவற்றைத் தனனபிநிவேசாநுகுணமாக நிறையக்கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பியாநின்று கொண்டு பின்னையு மடிமைசெய்கையாகிற கைக்கூலி கொடுக்க வேணுமெனகை. .. (285)

286. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனாய் கிஞ்சித்கரித்தாலாய்த்து ஸ்வரூப முஜ் ஜ்வலமாவதென்னுமத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறூர் மேல் (ஸ்ரீவிதுர ரையும்) என்று தொடங்கி.

286. ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது

287. த்ருஷ்டாந்தபூதரான வவர்கள கிஞ்சித்கரித்த ப்ரகாரந்தன்னை யருளிச் செய்கிறார் (மடிதடவாத) என்று தொடங்கி.

287. மடிதடவாத சோறும் சுருநாறுத பூவும் சுண்ணும்பு படாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது.

(மடிதடவாத சோறாவது)—மூக்குற வாதரத்தோடே யிட்டு பின்னை இதுக்குக் காசுதரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிக்கைக்காக மடியைப் பிடித்துத் தடவி உண்டவனனெஞ்சு உளையும்படி பண்ணும ப்ரயோஜநாந்தர பரரிடுஞ் சோறுபோலன்றிக்கே, உண்டவன்னெஞ்சு உகக்கும்படி அநந்யப்ரயோஜநமான சோறு; இப்படி யிருந்துள்ள சோறிறே, *புக்தவாந்ஸா த்விஜாக்ர்யேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே, விதுராந்நாநிபுபுஜே சுசீநி குணவந்திச* என்று பாவநத்வ போக்யத்வ ப்ரசஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதுர ரவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது. (சுருநாறுத பூவாவது), அக்நி ஸ்பர்சமுண்டானல் சுரு நாறும்படியிறே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அப்படியே, ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற சுருநாற்றமில்லாதபடி அநந்யப்ரயோஜநத்வ பரிமளயுக்தமாகவிடும புஷ்பம், இப்படியிருந்துள்ள பூவிறே, *ப்ரஸாத பரமெள நாதெள மமகேஹ முபாகதெள, தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யா மீத்யாஹ மால்யோப ஜீவக:* என்று விசேஷஜ்ஞர் சலாகிக்கும்படி அதயாதரபூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகாரரவனுக்குக் கொடுத்தது.

(சுண்ணும்புபடாத சாந்தாவது)—ஆயிரம்பொன்னழியக் கூட்டியும சுண்ணம்பு திவலைபட்டுக் கெடும்படியிறே சாந்தின ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜநாந்தர ஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநந்ய ப்ரயோஜநமான சாந்து: இப்படியிருந்துள்ள சாந்திறே *ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம ருசிரம ருசிராநநே, ஆவயோர் காத்ர ஸத்ருசம தியதா மநுலேபநம* என்று அவனர்த்தித்த வநந்தரம *பூசுஞ்சாந்தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி அநந்யப்ரயோஜநமாக கிஞ்சித்கரித்ததாலாய்த்து கைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாவதென்கை.

ஆக, இவ்வளவும்—வஸ்தவ்யாதி கணனையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யரூப கைங்கர்யத்தை சோதித்து தாத்ருச கைங்கர்யத்தாலே ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமெனனுமிடத்தையு மருளிச்செய்தாராய்த்து. ... ... (287)

288. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநனய்க் கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே ஸ்வரூபமுஜ்ஜ்வலமாவதென்று சொன்னவிதிலே மூக்தாவஸ்தையில் கைங்கர்ய தசையில ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யமும அர்த்தாதுக்தமென்று நினைத்து, இப்படி கைங்கர்யதசையில ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதத்பூர்வ தசாவிசேஷங்களிலும ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென் றருளிச்செய்கிறார் மேல (கைங்கர்ய தசைபோலே) என்று தொடங்கி.

288. கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும்.

(முன்புள்ள தசைகளிலும்) என்றது—கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வதசைகளிலு மென்றபடி. (288)

289 முன்பே யெத்தனை தசை யுண்டென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச் செய்கிறார் (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

289 முன்பே நாலுதசை யுண்டு.

290 அந்த நாலுதசையுந்தா னேதென்னு மபேக்ஷையிலே யருளிச்செய் கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

290. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்தி தசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

(ஜ்ஞாநதசையாவது)—ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்து செல்லுகிறதசை (வரணதசையாவது), ஸித்தோபாயபூதனான ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு உபாயமாக வரிக்கிற தசை (ப்ராப்திதசையாவது), ஸாம்ஸாரிகஸகலதுரித நிவ்ருத்திபூர்வகமாக அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கிற தசை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையாவது), ப்ராப்யபூதனான வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிற தசை. இவ்வநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமிறே பரமபுருஷார்த்தம். பரமாபேக்ஷிதமான தத்த்வ ஜ்ஞாநமும், ஜ்ஞாநபலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநுபவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமுமாயிறே க்ரமமிருப்பது, ஆகையாலே, கைங்கர்ய தசை சரமதசையாய், பூர்வதசைகள் நாலு மிதிலே வகுத்தேறுகைக் கிட்ட படியொழுங்காயிருக்கும். (290)

291 இவ்வோ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று தொடங்கி.

291 ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும், வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும் ப்ராப்திதசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும், ப்ராப்யாநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

(ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது)—ஆசார்யன் மேன்மேல் தனக்கு அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கை. (வரண தசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடுகையாவது) "நோற்ற நோன்பிலேன்" *ந தர்ம நிஷ்டோஸ்மி* *ஸத்கர்மகை வகில கிஞ்சநஸஞ்சிதோமி* இத்யாதிப்படியே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ளலாவதொரு ஸுக்ருதாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தைப் புரஸ்கரிக்கை (ப்ராப்தி தசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடுகையாவது), பெற்றபோது பெறுகிறோம் என்றிராதே, "வானுலகம் தெளிந்தே யென்றெய்துவது" "தரியேனினி" "கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ" இத்யாதிப்படியே, விளம்பாஸஹத்வ நிபந்தநமான தன்னுடைய க்லேசாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது), பெருவிடாயனுக்குக் குடித்த தண்ணீர் ஆராதாப்போலே அநுபூயமானத்தால் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலும் தனக்கு விஞ்சிச் செல்லுகிற வநுபவாபிநிவேசத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. ஆக, ஜ்ஞாநதசை முதலான

காணுந்தனையிலும் (ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குகையாவது) இவ்வாகாரங்களை முன்னிடுகையென்று கருத்து. (291)

292 இப்படி இவனிவற்றை முன்னிட்டாலிவனுக்கிவை சமிப்ப தெத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல (அஜ்ஞானம் போவது) என்று தொடங்கி

292. அஜ்ஞாநம் போவது ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தாலே, அபூர்த்தி போவது ஈச்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்தி போவது அருளாலே, அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே

அதாவது—தத்வஹிதாதிகளில் இவனுக்குள்ள அஜ்ஞானம் ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமாவது, அவற்றை யதாவாக தர்சிப்பித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கீடான ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞானத்தாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருக்குமுள்ள ஸத்கர்மாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற அபூர்த்தி சமிப்பது இத்தலையிலுள்ள தொன்றையு மபேக்ஷியாமல் கார்யஞ்செய்யு முபாய பூர்த்தனான ஈச்வரனுடைய ஸஹகாரி நைரபேக்ஷ்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவனை மேக திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெறுமையாலுண்டான ஆர்த்தி நிவ்ருத்தி, ஆர்த்தி கண்டால் ஆற்றமாட்டாதே அப்போதே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பான பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற அவனுடைய க்ருபையாலே, அநுபவத்திலுண்டான அபிநிவேச மடங்குவது. அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலே யென்கை (292)

293. இவ்வஜ்ஞாநாதி சதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

293. அஜ்ஞானத்துக்கடி அபராதம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி ஆர்த்திக்கடி அலாபம், அபிநிவேசத்துக்கடி அழகு

அதாவது—ஜ்ஞாநத்தசையில் முன்னிடுகிற அஜ்ஞாநத்துக்கு மூலம், அநாதிகாலக்ருத அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ரூபமான அபராதம், ஜ்ஞானதசையில் முன்னிடுகிற அபூர்த்திக்கு நிதானம், பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கலாவதொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்சிப்பிக்கைக்கு கூடலான ஜ்ஞானபூர்த்தி; ப்ராப்தி தசையில் முன்னிடுகிற ஆர்த்திக்கு ஹேது, ப்ராப்ய வஸ்துவை சீக்ரமாகக் கிட்டப்பெறாமையாகிற அலாபம்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் முன்னிடுகிற அபிநிவேசத்துக்கு காரணம், அநுபவித்தவளவால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலு மாசைப்படப் பண்ணு மவனழகு வடிவழகென்கை. (293)

294 ஆர்த்யபிநிவேச விசேஷ மிருக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தியுமபிநிவேசமுமிருக்கும்படி ஆசார்யாதிகளிலே சொன்னோம் என்று

294 ஆர்த்தியு மபிநிவேசமு மிருக்கும்படி ஆசார்யாதிகளிலே சொன்னோம்.

["இகழ்ந்த நீர்மையின்யா மூன்றும்" என்று தொடங்கி "திருவாய்மொழியின் ஞானம் கண்டாய" என்று கீர்த்தனம் வினைத்தும் பெற்றவன்படி பரமபதத்து கண்டெடுத்தல்"] என்னுமளவாக - ஆர்த்தியிருக்கும்படியையும், ["செய்யவுடைய திரு

முகமுஞ் செங்கனிவாயுங் கூழனுங்கண்டு" எனகிறபடியே முன்புத்தை யழகை யநுபவித்து என்று தொடங்கி, தன்னைப் பெற்ற ப்ரீதியால வந்த செவ்வியை யநுபவித்து] என்னுமளவாக அபிநிவேசமிருக்கும்படியையும் அநத ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே.

ஆக, கைங்கர்ய தசைக்கு முன்பே நாலு தசையுண்டென்றும், அவை தானின்னதென்றும், அவ்வவ தசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிட்டே அவ்வவதசைகளில் ஸ்வரூப முஜ்ஜ்வலமாமென்றும, அவவஜ்ஞாநாதிகளைப் போக்குமவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவவஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதாநங்களுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. ... . (294)

295. இந்த தசாசதுஷ்டய ப்ரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத்தையு மருளிசசெய்கிறார் மேல (இவன தனக்கு) என்று தொடங்கி.

295. இவன் தனக்கு நாலுதசைபோலே நாலுகுணமுண்டு.

அதாவது—இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்துக்கு கூடலாகக் கீழ்ச் சொன்ன தசாசதுஷ்டயம் போலே ஸ்வரூபௌஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான குணசதுஷ்டயமு முண்டென்கை. ... ... (295)

296. அவைதானெவை யென்னு மாகாங்க்ஷையிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியுமசக்தியும) என்று. அந்த குணங்கள் தன்னை யருளிசசெய்கிறார்.

296. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்.

297. இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வரனுக்கு மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதா னவனுக்குமுண்டு) என்று.

297 இதுதான் அவனுக்கு முண்டு.

(அவன) என்று—கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஈச்வரனைப் ப்ராமர்சிக்கிறது.

298 இப்படி இருக்குமுள்ள இருவருடைய குணங்களுக்கு விஷயங்களெவை யென்ன, அவற்றை விபஜித்தருளிசசெய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்; அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.

கீழெழுத்தவடைவிலன்றிக்கே ஈச்வர குணவிஷயங்களை முந்துறவருளிச்செய்தது, சேதநகுண விஷயங்கள் சொல்லி முடித்தால அதினுடையே ப்ராஸங்கிகமாக நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தை விஸ்தரேண அருளிசசெய்கைக்காக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம) என்றது, *யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:* என்றும் *ஸஹஸ்ராம்ஸு:* என்றும சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனான அவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம, அத்வேஷாபிமுக்யங் தொடங்கி யிசசேதநனபக்கலுண்

டான ஆத்மகுண மென்கை (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, *அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:* என்றும், *அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாமாகஸ்ஸு கமலேக்ஷண:, ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்தித:* -என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞனு யிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், பரகுருதிவசயனன விவன பண்ணும் அக்ருத்யகரணாதி தோஷமென்கை (சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்) என்றது, *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே* என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியான அவனுடைய அகடிதகடநா ஸாமர்த்யமாகிற சக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுருணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது, அப்படி ஸர்வசக்தியான அவனுடைய வசக்திக்கு விஷயம், துஸ்ஸஹமாக விவன்செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக் கைவிடுகை யென்கை. (298)

299. இப்படி ஈச்வர குண விஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல் சேதநகுண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி

299. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம், அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம், சக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம், அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்.

(இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம் என்றது, இச்சேதநனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுடைய ஸத்குண ஸமூஹமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய தோஷம்) என்றது, இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபாவஜமாய ஆகந்துகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது, இவன் பரவருத்தி சக்திக்கு விஷயம், ஸ்வாசார்யனுக்கு உகப்பாகச்செய்யும் கைங்கர்யமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்றது, இவனுடைய அசக்திக்கு விஷயம், ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளான சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களினுடைய அநுஷ்டாநமென்கை. (299)

300 இப்படி யிருக்குள்ள நிஷித்தத்தினுடையபடியை யருளிச்செய்கிறார் (நிஷித்தாநுஷ்டாநமும்) என்று தொடங்கி.

300. நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

அதாவது—உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமான நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் சதுர்விதமா யிருக்குமென்கை. (300)

301. அக்காலுபடியானவற்றை னேதென்னுமபேக்ஷையிலே (அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும் என்று அவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

301. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்.

302. இவற்றினுடைய வேஷத்தானேதென்னுமாகாங்க்ஷையிலே இவற்றை அடைவே விவரிக்கிறார் (அக்ருத்யகரணமாவது) என்று தொடங்கி.

302. அக்ருத்யகரணமாவது—பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்யகதநம் அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் தொடக்கமானவை

(பரஹிம்ஸையாவது), * நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி * என்கிற விதியை அதிக்ரமித்துப் பண்ணும் ப்ராணிபீடை. (பரஸ்தோத்ரமாவது), ப்ராப்தவிஷய ஸ்தோத்ரார்ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களை ஸ்துதிக்கை (பரதார பரிக்ரஹமாவது), பிறர்க்கு கந்யாஹமான ஸ்த்ரீ விஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீகரிக்கை. (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது), பிறருடைமையானவற்றை, அவர்களிசைவின்றிக்கேயிருக்க. ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் க்ரஹிக்கை. (அஸத்யகதநமாவது), யதாத்ருஷ்டார்த்த விஷயமும் பூதஹிதமுமன்றிக்கே யிருக்கும் வசனத்தைச் சொல்லுகை. (அபக்ஷ்யபக்ஷணமாவது), ஜாத்யாச்ரய நிமித்த துஷ்டங்களாய்க் கொண்டு தனக்கு பக்ஷ்யமன்றிக்கே யிருக்குமவற்றை பக்ஷிக்கை (தொடக்கமானவை) என்றது, * பரத்ரவ்யேஷ்வபித்யாநம் மநஸாநிஷ்ட சிந்தநம், விததாபிநிவேசச்ச த்ரிவிதம் கர்ம மாநஸம், பாருஷ்யமந்ருதஞ்சைவ பைசுந்யஞ்சைவ ஸர்வச:, அஸம்பத்த ப்ரலாபச்ச வாங்மயம் ஸ்யாச்சதுர்விதம், அதத்தாநாமுபாதாநம் ஹிம்ஸா சைவாவிதாநத:, பரதாரோபஸேவா ச சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம் * இத்யாதிகளாலே மந்வாதி ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்படுகிறவை யநேகமாகையாலே. (302)

303. அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பகவதபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

303. பகவதபசாரமாவது—தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும் வர்ணாச்ரமவிபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாந நிரூபணமும் ஆத்மாபஹாரமும் பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் தொடக்கமானவை

(தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையாவது), * யேது ஸாமாந்ய பாவேந மந்யந்தே புருஷோத்தமம், தேவை பாஷண்டிநோஜ்ஞேயா ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதா:; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமாந்யேநாபிமந்யதே, ஸயாதி நரகம் கோரம் யாவச் சந்த்ர திவாகரம் * என்று, தேவதாந்தரங்களோடு ஈச்வரனை ஸமபுத்தி பண்ணலாகாதென்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாநிற்க, * அந்த:ப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா, * தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் * ந தத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே * என்கிறபடியே, ஸ்வேதரஸகல நியாமகனாய ஸமாதிக ரஹிதனான ஈச்வரனை, "அங்காந்யந்யா தேவதா:' என்று, தச்சரீரதயாபிஹிதரான ப்ரஹ்மாதிதேவதைகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுகை (ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியாவது), * அஜோபிஸந் நவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபிஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்ம மாயயா * என்கிறபடியே, அஜஹத் ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு * துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியிற் றோன்றி நிற்கிற நிலையறியாதே, அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக

அவன் செய்து காட்டின கர்ப்பவாஸ ஜந்ம சோக மோஹாதிகளைவிட்டு கர்மவசயரான மநுஷ்யரோடு ஸஜாதீயனாக நினைக்கை. (வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது) ததாராதநதசையில் த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிகமந்த்ரங்களாலே சதுர்த்த வர்ணரானவர்கள் ஆராதித்தல், உத்தமாச்ரமிகள் முதலானோர் கருஹஸ்தவத் தாம்பூல நிவேதநாதிகளைப் பண்ணுதல் தொடக்கமானவை (ஆச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிருபணமாவது), "தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவம்" இத்யாதிப்படியே, ஆச்ரிதாபிமத மானதேதேனுமொரு த்ரவ்யத்தைத் திருமேனியாக வங்கீகரித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்திலே பண்ணும் மாத்ரத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற ஏற்றத்தை யறியாதே, மாத்ருயோநி பரீக்ஷகரைப்போலே இது இன்ன த்ரவ்யமன்றோ வென்று விக்ரஹோபாதாநத்தை நிருபிக்கை.

(ஆத்மாபஹாரமாவது, *யோந்யதா ஸந்தமாத்மாநம் அந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிம்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா * என்று ஸகலபாப மூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதேக சேஷபூதமான ஆத்ம வஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தி. (பகவத் த்ரவ்யாப ஹாரமாவது), அமுதுபடி சாத்துப்படிக் காஹமானவற்றை ப்ரகாசமாக வாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் தனக்காக்குகை. (தொடக்கமானவை) என்றது, இன்னமிப்படி க்ரூரமாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையாலே. தவாத்ரிம்ச தபசாராதிகளு முண்டிறே. (303)

304. கீழ்ச்சொன்னவற்றிலே பாதி பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் பகவதநிஷ்டமாயிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே, தானபஹரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே அபஹரிப்பார்க்கு ஸஹகரிக்கை முதலானவையும் அவனுக்கு அநிஷ்டமா யிருக்கு மென்கிறார் (பகவத் த்ரவ்யத்தை) என்று தொடங்கி.

304 பகவத்த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும் அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் பகவானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்.

(தானபஹரிக்கையாவது)—நேரே தானே திருக்கு கர்த்தாவாய்ச் செய்கை. (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது), நாமபஹரிக்கிறோ மில்லையிறே என்று நினைத்து, (அபஹர்த்தாக்களுக்கு அநுமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை. (அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமிவ்வபஹாரத்துக்குக் கூட்டன்றே யென்று நினைத்து தானவர்கள் பக்கலிலே சிலவற்றை யபேக்ஷித்து வாங்கிக்கொள்ளுகை. (அயாசிதமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள் தாங்களே தருமவற்றை வாங்குகை. (பகவானுக்கநிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது, இவை யித்தனையும் இவனுடைய வுஜ்ஜீவநப்ரணய க்ருஷிபண்ணிப் போரும் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அநபிமதமா யிருக்குமென்கை. (304)

305. அநந்தரம், பாகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பாகவதாபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

305. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும விரோதம்.

அதாவது—பரோத்கர்ஷங்கண்டு ஸஹியாமைகளும ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திகளு மூடலான அஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்திபண்ணி யிவர்களாசைப்பட்ட தொன்ருகில இவற்றைவிட்டுப் பற்றுவோமென றிருக்கமாட்டாமல அர்த்தகாமங்களடியாகவும ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும விரோத மெனகை (305)

306. அநந்தரம அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிருர் (அஸஹ்யாபசாரம) என்று தொடங்கி

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவதவிஷயமென்ருல் அஸஹமாநனுயிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தத்பக்தாபசாரமும்.

அல்லாத அபசாரங்களிலுங் காட்டில் ஈச்வரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமா யிருக்கையாலே (அஸஹ்யாபசாரம) என்கிறது; *பவதஸஹநீய-ஆகஸி ரத:" என்றிறே பட்டருளிச்செய்தது (நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்ருல் அஸஹமானனு யிருக்கையாவது), கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதி நிபந்தநமாக வன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப்போலே பகவத விஷயம பாகவத விஷயம என்ருல் காணக் கேட்கப்பொருதபடி யிருக்கை (ஆசார்யாபசாரமாவது), அவனருளிச் செய்த வர்த்தத்தின்படி யநுஷ்டியாமையும், அவனுபதேசித்த மந்த்ரா ர்த்தங்களை அல்பப்ரயோஜநங்களை நச்சி அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையுந் தொடக்கமானவை. (தத்பக்தாபசாரமாவது)—ஆசார்ய பக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள் திறத்தில பண்ணும ஸஹியையும அவஜ்ஞையுந் தொடக்கமானவை (306)

307 இப்படி அக்ருத்யகரணாதி சதுஷ்டயத்தையு மடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களையும இவைதானின்னதுக்கு விரோதியா யிருக்கு மென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிருர் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய் உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்.

(ஒன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களாகையாவது), அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதப சாரம க்ரூரமாய், அதிலும பாகவதாபசாரம க்ரூரமாய, அதுதன்னிலும அஸஹ்யாபசாரம க்ரூரமாயிருக்கை. இதுக்கடி, பூர்வ பூர்வங்களிற் காட்டில் உத்தரோத்தரங்களில் பகவந்நிக்ரஹ மதிசயித்திருக்கை அக்ருத்யகரணத்தில, ஸ்வாஜ்ஞாதிலங்கநமடியான சீற்றமிறே; அவ்வளவன்றிறே இவவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய் அதின ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும் தன திறத்தி லபசாரத்தால வரும சீற்றம; அவ்வளவுமன்றிறே *ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ* என்கிறபடியே தனக்குயிராக நினைத்திருக்கும பாகவத விஷயங்களில அஹங்காராதிக ளடியாகப் பண்ணுமபசாரத்தால் வரும சீற்றம; அதுதன்னளவுமன்றிறே நிர்நிபந்தநமாகத் தன்பக்கலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாதல உபயவைபவ ஜ்ஞாபகனுய உபயாபி

மதனான வாசார்யன பக்கலிலேயாதல் ஸ்ரீவர்க்கு மபிமதரான ததீயர் பக்கலிலே யாதல் செய்யு மபசாரத்தால் வரும சீற்றம்; ஆகையா லொன்றுக்கொன்று கருரமா யிருக்கும். அக்ருத்யகரணத்தில பகவ தபசாராதிகளு மந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்க தனித் தனி யிப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறது, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களைப் பற்றவிறே. (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமா யிருக்கையாவது)— இவ்வாதமாவினுடைய வுஜ்ஜீவநத்தி லொருப்பட்டு மேனமேலும க்ருஷி பண்ணு கைக்கு குறுப்பான வெம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கும், எப்போது மிவனுக்கு ப்ராப்ய மாயிருந்துள்ள வவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்கும விலக்காயிருக்கை. *இரக்க முபாயம், இனிமையுபேயம* என்னக் கடவதிறே ஆகையால இவ்வக்ருத்யகரணாதி கள் நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே அவன திருவுள்ளத்திலே நிக்ரஹத்தைக் கிளப்பி அவனுடைய க்ருபையு முகப்பு மிவனபக்க லறும்படி பண்ணுகையாலே, இவற்றை யுபாயோபேய விரோதிகளென்னத் தட்டில்லை. (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை) என்று தொடங்கி, நமச் சப்தார்த்தத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கை யாலும், (உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசயமும) என்று உகந்தருளின நில ப்ரஸங் கத்தாலும், மேலே (பகவத கைங்கர்யம்) எனகிறவிடத்தில் பகவச்சப்தத்தாலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பத நாராயண பதார்த்தங்களை ஸூசிப்பிக்கையாலும; மங்களாசாஸந ப்ரகரணத்தாலும, (காத்தவய மாசார்ய கைங் கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும) என்று தொடங்கி (கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம நிறம் பெறுவது) என்னுமளவாகவும், சதுர்த்த்யர்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலும், நிஷித்த சாதுர்வித்ய ப்ரதிபாதநமுகேந ப்ராஸங்கிகமாக மீளவும நமச்சப்தார்த்தத்தைப் பேசு கையாலும இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தா ராயத்து.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால—கீழ்கதோபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதாநா பேக்ஷிதங்களையும, ப்ராப காந்தர பரித்யாக ஹேதுவான ஸ்வரூப நாசகத்வாதியையும, ப்ரபத்தியின ஸ்வரூபானு கூலத்வாதியையும, ஸ்வகதஸ்வீகாரானுபாயத்வத்தையும, பரகத ஸ்வீகாரோபாயத் வத்தையும, தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமிடத்திலும புருஷகாரத்தை முன்னிடுமபடியையும, உபயரும் முன்னிடு மதுக்கு ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும, உபேய தசையிலும ப்ராப்தி தசையிலு மிவன் சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களும் ஸ்வ தோஷ நிவருத்தியும பரானுபவ விரோதியாமபடியையும, தனனால்வரும நன்மையில் அவனால்வரும் நன்மைக்குள்ள வாசியையும். ஈசவரனே ரக்ஷகன, தான தனக்கு நாசகனென்னுமத்தையும், தன்னைத்தான் நசிப்பிக்கும ப்ரகாரத்தையும், அஹங்கார மும் விஷயங்களும ஸ்வரூபேணவும பாகவத விரோதத்தை விளைத்து மிவன் ஸ்வ ரூபத்தை நசிப்பிக்குமபடியையும், பாகவதாபசார க்ரௌர்யத்தையும, தத் ப்ரஸங்கத் திலே பாகவத மாஹாத்ம்யத்தையும், இவன நிகசர்யையும, நிகசர்யோகதங்களுடைய ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்குமபோதைக்கு அபேக்ஷிதமான வஸ்தவ்யாதி யையும, தச்சர மோக்த கர்த்தவ்யரூபகைங்கர்ய வேஷத்தையும், கைங்கர்ய தத் பூர்வ தசைகளில ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியையும், இவனுக்குண்டான குண சதுஷ்டயத்தையும, தத்விஷய விபாகத்தையும, அதில அசக்தி விஷய நிஷித்த சாதுர்வித்யத்தையும் சொல்லுகையாலே, அதிகாரி நிஷ்டாக்ரமம சொல்லப்பட்டது.

308. அநந்தரம், (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு முபகார ஸ்ம்ருதியும நடக்கவேணும) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிகருக கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷ யத்தி லுண்டாகவேண்டும ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிக்கைக்காக, ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், தது பயருடைய பரிமாறறம இவை யிருக்கும்படியை ப்ரஸங்காநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிகரு அசகதி விஷயமான நிஷித்தங்கள சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, அவையெல்லாவற்றி லும க்ரூரநிஷித்தம-பரோபதேச ஸமயத்தில விப்ரதிபத்தியென றருளிசசெய்கிறார் (தான ஹிதோபதேசமபண்ணும்போது) இத்யாதிவாக்யததாலே.

308. தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாருடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.

அதாவது—கீழ்ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி லக்ஷணங்க ளெல்லா வற்றாலும குறைவற்றிருந்துள்ள தான், உஜ்ஜிஜீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுககு உஜ்ஜீவநஹேதுவான மந்த்ரரூபஹிதத்தை உப தேசிக்கும் காலத்தில, உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரனான சிஷ்யனை யும், உபதேச பலத்தையும விபரீத ப்ரதிபத்திபண்ணுகை, பூர்வோகத நிஷித்தங களிற்காட்டில் க்ரூரநிஷித்த மென்கை. அவ்வோ நிஷித்தங்கள் இவன்றனக்கு நாசகநிமித்தமிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேசங் கேட்டவனுக்கும கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங் காட்டில் க்ரூரநிஷித்த மென்கிறது. (இரு வர்க்கும ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) என்றிறே மேல்சொல்லத் தேடுகிறது. .... (308)

309. தன்னையும் சிஷ்யனையும பலத்தையும் மாருடி நினைக்கையாவதே தென்னு மாகாங்க்ஷையிலே, அவற்றை யுபபாதிக்கிறார் (தனனை மாருடி நினைக்கை யாவது) எனறு தொடங்கி.

309. தன்னை மாருடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாருடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. பலத்தை மாருடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையும், சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹ வாஸத்தையும் பலமாக நினைக்கை.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான தன்னை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாருடி நினைக் கையாவது), உபதேச ஸமயத்தில் தனனுடைய வாசார்யனையே யிவனுக்கு உபதேஷ்டா வாகவும் தான அங்குத்தைக்கு கரணபூதனாகவும ப்ரதிபத்தி பண்ணிககொண்டு உபதேசிகக வேண்டியிருகக, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்யபரதந்த்ரனா யிருககிற தன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பாத்ரனான சிஷ்யனை யுளளபடி நினையாமல் (மாருடி நினைக்கையாவது), தன்னோபாதி இவனையும தன் னுடைய வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிக்க வேண்டியிருகக, அது செய்யாதே, இவனைத் தனக்கு சிஷ்யனெனறு நினைககை. உபதேச பலத்தை

உள்ளபடி நினையாதே (மாறுடி நினைக்கையாவது), பரோபதேசம் பண்ணுமளவில், இவ்வாத்மா திருந்தி "ஆளுமாளார்" என்கிற விஷயத்துக்கு மங்களாசாஸநத்துக்காளாகவேணும் என்னுமிதுவே பலமாக உபதேசியாதே, இவனுல் வரும் அர்த்த சுசுருஷாரூபமான த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாதல், சிஷ்யனானவன் ஸம்ஸாரத் உத்தீர்ணனாய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவநத்தையாதல், திருத்தவனுதிகளைச் செய்கிற நிலுகாட்டி லோராதமானவைத் திருத்தினுல் எம்பெருமான திருவுள்ளம் முகக்கையாலே இப்படி யிருந்துள்ள பகவத் கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்தி லிருக்குமளவும் தன் தனிமைதீரக் கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல் உபதேசத்துக்குப் பலமாக நினைக்கை யென்றபடி (309)

310. இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி தானென்? என்கிற தஜ்ஜிஜ்ஞாஸா ப்ரசங்கத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்திக்கும் வழி யருளிச்செய்கிறார் (நினையாதிருக்க) என்று தொடங்கி

310. நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்; ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவனம் ஸித்திக்கும், ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும், உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்

(சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) என்றது— சிஷ்யனானவன் தனக்கு சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்றநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கையாலே, கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது சேஷத்வம் கூடாதென்று தன் ஸ்வரூப லாபத்துக்காகத் தன்னாலான கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அர்த்த சுசுருஷைகளாகிற த்ருஷ்ட பலம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும்) என்றது, *எதிர்சூழல் புக்குத் திரிந்து தன் விசேஷ கடாக்ஷங்களாலே அத்வேஷாதிகளை யுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாச்ரயணத்திலே மூட்டி இவ்வாசார்யனுடைய உபதேசாங்கயத்தை யுண்டாக்கி அதடியாக இவனை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று மக்கரைப்படுத்தவேணுமென்கிற, எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே சிஷ்யனானவனுடைய வுஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கு மென்றபடி. (ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) என்றது, இவன் ஹிதோபதேசம் பண்ணி மங்களாசாஸநத்துக் காளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ! என்று ஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வாசார்யன் நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) என்றது, அநாதிகால மஹங்கார மமகாரங்களாலே நஷ்ட ப்ராயனாய்க் கிடந்தவென்னை அஹேதுகமாக அங்கீகரித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபகமுகத்தாலே யவற்றில் ருசியைமாற்றி மங்களாசாஸநத்துக்காளாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகனன்றோ என்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியாலே, சிஷ்யனானவன் க்ஷணகாலமும் பிரியக்ஷமனன்றிக்கே கூடிநடக்கையா லவனோடுண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்குமென்றபடி. .... (310)

311. இப்படி இவன் நினையாதிருக்க இப்பலசித்தியும் சிஷ்யேச்வராசார்யர்கள் நினைவாலே ஸித்திக்குமென்னுமிடம் அருளிச்செய்து, உபதேசத்துக்கு ஸாக்ஷாத் பலமாயுள்ளதும் உபதேஷ்டாவான ஆசார்யபாரதந்த்ர்யனுக்குபதேசபாத்ரமான இவனைக் குறித்துண்டான ஆசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும்படியை ப்ரசங்கோத்தரரூபேண அருளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாத்பலமும்) என்று தொடங்கி.

311. ஸாக்ஷாத்பலமும் ஆசார்யத்வமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; தன் நினைவாலும் ஈச்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

(ஸாக்ஷாத்பலமாவது), உபதேசபாத்ரமான இவன் திருந்தி மங்களாசாஸநத்துக்காளாகை; இது (தன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது), உபதேஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்திகளொன்றுமின்றி இதுவே பலமாக நினைத்து உபதேசிக்கவே அவனப்படி திருந்தி மங்களாசாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசார்யத்வமாவது), தன்னை யாசார்ய பரதந்த்ரனாகவே யனுஸந்தித்திருக்கிற இவன் தன்பக்கல் உபதேசங்கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனாகை; இது (ஈச்வரன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது). இப்படி தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் விப்ரதிபத்தி பண்ணாதே உள்ளபடியனுஸந்தித்து உபதேசிக்கும் பரிபாகமுடையனான இவன் இவனுக்காசார்யனென்று நினைப்பிட்டருளுகையாலே இவனுக்காசார்யத்வமுண்டாகை. (311)

312. இங்ஙனன்றி ஸங்க்ஷிப்தமாக அடியில் சொன்ன விப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கில் உபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாதென்கிறார் (இப்படியொழிய) என்று தொடங்கி.

312. இப்படி யொழிய உபதேசிக்கில் இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தி யில்லை.

(இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) என்கிறது—கீழ்ச்சொன்னபடியே யதாப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கையொழிய ஈச்வரனிவனை யாசார்யனாக நினைப்பிடாமையாலே, உபதேஷ்டாவுக்காசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை; இப்படி யதாப்ரதிபத்தியோடே இவனுபதேசியாதவளவில் உபதேசசுத்தி யில்லாமையாலே, உபதேசபாத்ரமானவனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லையென்கை (312)

313. ஆசார்யனுக்கிரண்டு குணமவச்யம் வேணுமென்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

313. ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன்பக்கல் க்ருபையும் ஸ்வாசார்யன்பக்கல் பார தந்த்ர்யமும் வேணும்.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான ஆசார்யனுக்கு, உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸந்நனான சிஷ்யன்பக்கல், ஐயோ! என்றிரங்கி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பான உபதேசாதிகளைப் பண்ணுகைக்கீடான க்ருபையும், தன்னை கர்த்தாவாக நினையாதே அதற்குக் காரணபூதனாக அனுஸந்திக்கைக்கீடான ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் பாரதந்த்ர்யமும் அவச்யமுண்டாக வேண்டுமென்கை. .... (313)

314. இவற்றால் பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

314. க்ருபையாலே சிஷ்யனஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே தன ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

அதாவது—அப்படி யவன ஸ்வரூபம் திருத்துமளவும உபதேசாதிகளைப பண்ணிப்போரு மிவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும ஸ்வரூபம நிர்மலமாகையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம ஸித்திக்கும்; ஸ்வகர்த்ருத்வபுத்தியற்று ஸ்வாசார்ய கரண பூதனாகத் தன்னை யநுஸந்திக்கைக்கும மற்றும ஸர்வகார்யத்திலும தத்தீநனாய் வர்த்திக்கைக்கு முடலான பாரதந்த்ர்யத்தாலே ஆசார்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபம ஸித்திக்கு மென்கை.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாயத்து — ஹிதோபதேச ஸமயத்தில ஸ்வவிஷயத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும பலவிஷயத்திலு முண்டாம விப்ரதிபத்திகள் கூராஷிதத மென்றும், அந்த விப்ரதிபத்திகளதா னின்னதென்றும, இவன் கிணயாதிருக்க தருஷ்ட ப்ரயோஜநாதிகள வந்து ஸித்திக்கும வழியும, ஸாக்ஷாத பலாசார்யத்வங்கள ஸித்திக்கும வழியும, இப்படியன்றியே விப்ரதிபத்தயா உபதேசிக்கிலுபயஸ்வரூபமும ஸித்தியாமையும், ஆசார்யனுனவனுக்கு அவசியாபேக்ஷித குணத்வயமும, ததுபய பலமும சொல்லிற்றாய்த்து. .... (314)

315. இப்படி உபதேசாநுகுண நியமங்களை தாசிப்பித்த வனந்தரம, உபதேசிக்குமளவில இன்னமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்ப தென்கிறார் (நேரே) என்று தொடங்கி.

315. நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திரு மந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை

(நேரே ஆசார்யனென்பது) என்கிறது—ஆசார்யத்வம குறைவற வின்றிருக்கச் செய்தே ப்ரதிதிமாத்ரங்கொண்டு சொல்லுமளவன்றிக்கே ஸாக்ஷாதாசார்ய னென்று சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை (என்றது, * ஐஹலௌகிக மைசவர்யம * இத்யாதிப்படியே அகில பலப்ரதமா யிருந்ததே யாகிலும அநயபலங்களில தாத்பர்யமின்றிக்கே மோக்ஷபலத்திலே நோக்காயிருக்கையாலே, * ஸர்வவேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாரார்ணவதாரக:, கதிரஷ்டாக்ஷரோ நருணா மபுநர்பவ காங்க்ஷிணாம் * என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவர்த்தகமாய், அதவ * மந்த்ராணாம பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம குஹ்யமுத்தமம, பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந: * என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ராந்தரோத்க்ருஷ்டமான பெருமையையுடைத்தான திருமந்த்ரத்தை, ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வ ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனை யென்கை. த்வயம பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில மத்யம சரமபத விவரணமாய், சரமச்லோகம பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில பூர்வோத்தர வாக்ய விவரணமா யிருக்கையாலே, மற்ற ரஹஸ்யத்வயமும ப்ரதம ரஹஸ்யமான

வித்தோடே அக்ஷயமா யிருக்கையாலே, இத்தைச் சொல்லவே அவற்றினுடைய வுப தேசமும் தன்னடையே சொல்லிற்றாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியதிருமந் தரத்தை உபதேசித்தவனை) என்கிறார். ஆகையால் இது ரஹஸ்யத்ரயோப தேசத்துக்கு முபலக்ஷணம். ... ... (315)

316. பகவத் மந்த்ரங்களிலேதனுமொன்றை உபதேசித்தவர்களுக்கு மாசார் யத்வமில்லையோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய்) என்று தொடங்கி.

316. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களுமான பகவந் மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை.

அதாவது—ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்கு மவை யாய், பெருமையின்றிக்கே க்ஷுத்ரங்களுமா யிருக்குமுள்ள தத்தத் பகவன்மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்டருத்வப்ரயுக்தமான ஆசார்யத்வ ப்ரதிமாத்ர மொழிய தத்பூர்த்தி யில்லையென்கை. .. .. (316)

317. க்ஷுத்ரங்களென்பது க்ஷுத்ரதேவதா மந்த்ரங்களையன்றோ? பகவந் மந்த்ரங்களை யிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவந்மந்த்ரங் களை) என்று தொடங்கி,

317. பகவந் மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்கிறது பலத்வாரா

அதாவது—பரதேவதையான பகவத் விஷயமாகையாலே வந்த பெருமையை யுடைய மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்தகாமபுத்ர வித்யாதி க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கிற வழியாலேயென்கை. (317)

318. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸார) இத்யாதியாலே.

318. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களென்கிறதும் அத்தாலே.

(அத்தாலே) என்றது—கீழ்ச்சொன்ன பந்தகமான க்ஷுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கையாலேயென்கை. .... (318)

319. ஆனாலிவற்றுக்கிது ஸ்வாபாவிகமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

319. இதுதான் ஔபாதிகம்.

(இதுதான்) என்று—க்ஷுத்ர பலப்ரதத்வத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஔபாதி கம்) என்றது, உபாதி ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை யென்கை. (3.9)

320. அத்தை யுபபாதிக்கிறார் (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று.

320. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

அதாவது—பகவந் மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷப்ரதத்வ சக்தியுமுண்டாயிருக்கச்செய்தே, இவற்றினுடைய க்ஷுத்ர பலப்ரதத்வம், ப்ரக்ருதி வச்யனான சேதநனுடைய க்ஷுத்ரபல ருசியாலே வருகையாலே யென்கை. ஐச்வர்யகாமர்க்கு கோபால மந்த்ராதிகளும், புத்ரகாமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவமந்த்ராதிகளும், விஜயகாமர்க்கு ஸுதர்சந நாரஸிம்ஹ மந்த்ராதிகளுமாய், இப்படி நியமேந க்ஷுத்ரபலங்களையே கொடுத்துப் போருகிறவிது, சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாக இவ்வோமந்த்ரங்கள் இவ்வோபலங்களைக் கொடுக்கக் கடவதென்று ஈச்வரன் நியமேந கல்பித்து வைக்கையிறே, அதுதான் சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாகக் கல்பித்ததாகையாலே, அவற்றுக்கவை ஸ்வாபாவிகமன்று, ஔபாதிகமென்னலாமிறே. (320)

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண சோதனம்

321. ஆக, (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை) என்னுமளவும் ஆசார்ய ஸ்வரூப சோதநம்பண்ணி, அநந்தரம், அதின்மேல் வந்த ப்ராஸங்கிக சங்கைகளையும் பரிஹரித்தார் கீழ், மேல் சிஷ்ய ஸ்வரூப சோதநம் பண்ணுகிறார் (சிஷ்யனென்பது) என்று தொடங்கி.

321. சிஷ்யனென்பது ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும் பலஸாதந சுச்ரூஷையும், ஆர்த்தியும் ஆதரமும் அநஸூயையும் உடையவனை.

(சிஷ்யனென்பது) என்றது-உபதேச ச்ரவணமாத்ரங்கொண்டு மேலெழுந்தவாரியாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, சிஷ்யனென்று முக்யமாகச் சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியாவது), ஸ்வரூப விரோதியான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களாகிற ப்ராப்யாந்தரத்தில் மறந்தும் நசையமற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, இவ்வாசார்யன்றன்னையொழிய வேறொரு ப்ராப்யவஸ்து வறியேனென்றிருக்கையாகவுமாம். (பலஸாதநசுச்ரூஷையாவது), "குரு சுச்ரூஷயா வித்யா" என்கிறபடியே ஆசார்யனைத் தான்பண்ணுகிற சுச்ரூஷையாலே ஸந்தோஷிப்பித்து ஜ்ஞாநோபஜீவநம் பண்ணுகை ப்ராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன் தனக்குபகரிக்கிற தத்வஜ்ஞாநமாகிற பலத்தினுடைய ஸித்திக்கு ஸாதநமாயிருக்குமுள்ள ஆசார்யபரிசர்யை. அன்றிக்கே, ஸ்வரூபாநுரூபமான பலத்திலும் ஸாதநத்திலுமுண்டான ச்ரோதுமிச்சை யாகவுமாம். அதவா, ஆசார்யமுகோல்லாஸமாகிற பலத்துக்கு ஸாதநமான தத்பரிசர்யை யென்னவுமாம். (ஆர்த்தியாவது). "இருள் தருமாஞாலம்" என்கிறபடியே பிறந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விரோதியான இவ்விபூதியினின்றும் கடுகப் போகப்பெறாமையாலேயுள்ள க்லேசம். அன்றிக்கே, ஆசார்ய விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் க்லேசமாகவுமாம். (ஆதரமாவது), உத்தரோத்தர மநுபூஷை விளையும்படி ஆசார்யனருளிச்செய்கிற பகவத்குணாநுபவத்தில் மேன்மேலுமுண்டாகாநிற்கிற விருப்பம். அன்றிக்கே, ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக்கண்டாப்போலே தத்நுபவ கைங்கர்யங்களிலே மண்டி விழும்படியான விருப்பமாகவுமாம். (அநஸூயையாவது), ஆசார்யன்

பகவத் பாகவத வைபவங்களைப் பரக்க உபபாதியா நின்றால், *ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே* என்னும்படி அநஸூயையறிருக்கை அன்றிக்கே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையுங் கண்டால அஸூயையறிருக்கை யென்னவுமாம். *அஸூயாப்ரஸவபூ:* என்கிற விதக்கு, "ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமேயாயத்துப் பொறுத்து" என்றிறே பூர்வர்க ளருளிச்செய்தது. பகவத் விஷயத்திலுட்பட அஸூயைபண்ணா நின்றால் ததீயவிஷயத்தில் சொல்லவேணுமோ, *இதந்து தே குஹ்யதமம் ப்ரவக்ஷ்யாம்யநஸூயவே* என்றானிறே. ஆக, இப்படியிருந்துள்ள ஸத்குண ஸம்பந்நனாயத்து நேரே சிஷ்யனென்பது (321)

322 இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனான சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை விதிக்கிறார்மேல (மந்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

322. மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்திகளும் பலஸாதநமும் ஐஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நினைக்கக்கடவன்

அதாவது *மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:* என்கிறபடியே அநுஸந்தாத்ரு ரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்ய பரதேவதையும், தத்ப்ராப்த லப்யமான கைங்கர்யரூப மஹாபலமும், தத்நுபந்திகளான அவித்யாதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமும் ஸாலோக்யாதிகளுமாகிற விவையும், தத்ஸித்தி பலப்ரதமான ஸாதநமும், புத்ர தார க்ருஹ க்ஷேத்ர பசவந்நாத யதுபவரூபமான இஹலோகத்தில போக்யமாகிற இவையெல்லாம் நமக்கு நம்முடைய ஆசார்யனே யென்று ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவ னென்னகை. *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி:, குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம், குருரேவ பர:காமோ குருரேவ பரந்தநம், யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு:* என்றும் *ஐஹிகாமுஷ்மிகம் ஸர்வம் ஸசாஷ்டாக்ஷரதோ குரு:, இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ்தே மநீஷிபி:* என்றும், இப்படி சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகையாலே, (நினைக்கக்கடவன்) என்று விதிருபேண அருளிச்செய்கிறார். (322)

323. இப்படி தாமருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தி லாப்திகருடனாக இது பரமாசார்ய வசந ஸித்தமுமென் றருளிச்செய்கிறார் (மாதா) என்று தொடங்கி.

323. "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரு மருளிச்செய்தார்.

அதாவது "மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:" என்று, ஐஹிகபோகங்களையும், "ஸர்வம்" என்று, அநுக்த ஸகலத்தாலே மந்த்ர தேவதா பலாதிகளையு மெடுத்து, இத்தனையும் ஆழ்வார் திருவடிகளேயென் றருளிச்செய்கையாலே, அந்த ச்லோகத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரு மருளிச்செய்தாரென்கை. ... ... (323)

324. இப்படி யெல்லாமிவனே யென்றநுஸந்திக்கைக்கடியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கடி உபகாரஸ்ம்ருதி) என்று.

324. இதுக்கடி உபகார ஸ்ம்ருதி.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமும் என்றநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க்கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்ய ஸூரிகளுடைய அநுபவத்துக்கு அர்ஹனுமபடிபண்ணின உபகாராநுஸந்தாநமெனகை. (324)

325. இவ்வுபகாரஸ்ம்ருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதம சரமாவதிகளை தர்சிப்பிக்கிறார் (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு) என்று தொடங்கி.

325. உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்தநிலம் ஈச்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை

இச்சேதநன் முந்துற அநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே தனக்கு அகிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தின ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே, (உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. க்ருதஜ்ஞதையு முபகாரஸ்ம்ருதியும் பர்யாயம். ஆசார்ய கௌரவம் நெஞ்சிலே பட்டப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்து சேர்த்த ஈச்வரன் பண்ணின க்ருஷிபரம்பரையைப் பின்னை யநுஸந்திக்கையாலே (முடிந்தநிலம் ஈச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீச்வரன்பக்க லுபகாரஸ்ம்ருதி யென்றபடி. இத்தால—பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க விழுந்தால், அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை லாபம்பெற்றது எம்பெருமானுடைய வன்றோ வென்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தாநத்திலே சென்று தலைக்கட்டு மென்றதாய்த்து. ... (325)

326. இனி, இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் மேலே (சிஷ்யனுமாசார்யனும்) என்று தொடங்கி.

326. சிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவர்கள்.

(அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது)—சிஷ்ய னாசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும் நடத்துகையும் (நடத்தக் கடவர்கள்) என்றது—இதினுடைய அவச்ய கரணீயத்வம் தோற்றுகைக்காக. (326)

327. இருவரு மிரண்டையும் அந்யோந்யம் நடத்தும் க்ரமமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சிஷ்யன்) என்று தொடங்கி.

327. சிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈச்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறுடி நடத்தக்கடவன்.

அதாவது—சிஷ்யனாசார்யனுக் கிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில், தன் ஸ்வரூபாநுகுணமாக ஆசார்ய முகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னுடைய கிஞ்சித்காராதிகளாலே தானாசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்தி

போரக்கடவன; மங்களாசாஸநபரனுகையாலே இவ்விபூதிஸ்வபாவத்தாலே திருவுள்ளத்திலொரு கலக்கம் வாராதொழியவேணுமென்றும், அப்படியேதேனுமொன்று வந்தகாலத்தில் இதனைப் போக்கித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து, ஈச்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை (ஆசார்யன் மாருடி நடத்துகையாவது)–ஹிதைகபரனுகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹானி வாராதபடி ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதானங்களில ஸாகாலித்யம் பிறவாமல நியமித்து, ஸர்வகாலமும நல்வழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான் நடத்தி. த்ருஷ்டத்தில ஸங்கோசத்தால இவன மிகவும் கலங்குமளவில் இருந்த காளைக்கு இவன் கலங்காமல இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணுமென்றர்த்தித்து, ஈசவரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை. ... (327)

328. இப்படி செய்து போருமிடத்தி லிருவர்க்குமிரண்டும் ஸமப்ரதானமாயிருக்குமோவெனகிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் (சிஷ்யனுகப்பிலே) என்று தொடங்கி.

328. சிஷ்யன் உகப்பிலேயூன்றிப்போரும், ஆசார்யன் உஜ்ஜீவனத்திலே யூன்றிப்போரும்.

அதாவது—சிஷ்யன் சேஷபூதனுகையாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூற்றமாய்ப்போரும; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானுகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனுனவிவன் ஸம்ஸாரா துத்தீர்ணனாய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே யூற்றமாய்ப் போருமெனகை. ஆகையால், சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதானமென்று கருத்து. ... ... (228)

229. கீழசொன்னவற்றல் பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

329. ஆகையால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹாஷத்துக்கு இலக்காகையொழிய ரோஷத்துக்கு இலக்காகைக் கவகாசமில்லை.

அதாவது—சிஷ்யனுசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும ப்ரதானமாக நடத்திப்போருகையாலே, சிஷ்யனுனவிவ னுசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாய்ப் போருகையொழிய அநிஷ்டகரணுதிகளாலே நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) என்று, உகப்பிலே யூன்றிப் போருமென்று சொன்ன தொன்றையும் அநுவதிக்கிறதாகவுமாம். ... . (329)

330. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போதுமொருபடிப்பட்டிருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்ரஹபாத்ரமாம் போது அந்த நிக்ரஹம இரண்டு தலைக்கு மெங்ஙனேயாகக் கடவதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (நிக்ரஹத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

330. நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அது ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

அதாவது—அநிஷ்டகரணாதிகளடியாக ஆசார்ய நிக்ரஹத்துக்கு பாத்ரமாம் தசையில் அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனானவனை அபதப்ரவ்ருத்தனாகாதபடி நியமித்து நல்வழி நடத்துகைக்கு உறுப்பாய்க்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, இப்படி நம்மை நிக்ரஹிப்பதே என்று இவன் நெஞ்சுளைதல், இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்கவேண்டுகிறதேயென்று ஆசார்யன் நெஞ்சுளைதல் செய்கை யன்றிக்கே, நிக்ரஹ விஷயமான இவனுக்கும் நிக்ரஹாச்ரயமான ஆசார்யனுக்கும் அங்கீகார்யமென்கை (330)

331. நிக்ரஹ முபாதேயமாகில் நிக்ரஹகாரணமு முபாதேயமாகாதோவென்ன ? (சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்) என்கிறார்

331. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்

அதாவது—நிக்ரஹ முபாதேயமென்று நினைத்து மீளவும் தத்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணாது, யாதொரு காரணத்தாலே நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே தன் விஷயத்தில் குளிர்ந்து தெளிந்திருக்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலே நிக்ரஹமெழுந்திருந்தது, அந்த காரணத்தை மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கை (331)

332. கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்ய நிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைதமாக உபாதேயமானவளவன்றிக்கே, இவனுக்கு ப்ராப்ய கோடி கடிதமாயிருக்கு மென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (நிக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி.

332. நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம்

அதாவது—ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேண பண்ணுகிற நிக்ரஹந்தான், ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திக்கு உறுப்பாகையாலே, "கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு" "செய்யேல் தீவினை" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற பகவந் நிக்ரஹம் போலே புருஷார்த்தகோடியிலே அந்தர்ப்பூதமென்கை "ஆசார்யனார்த்தகாமங்களில் நசையற்றவனாகையாலே அவை ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை, இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்கடவது" என்று இத்தனை மாணிக்கமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே. (332)

333. கீழிருவர்க்கும் பரதாக க்ருத்யங்களாகச் சொன்ன ஹிதகரண ப்ரிய கரணங்களின் வேஷத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

333. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன், சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்

அதாவது—உஜ்ஜீவகபரனான ஆசார்யன், உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய் வந்து உபஸத்தி பண்ணி உகப்பிலே ஊன்றிப்போருகிற சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ராமாதிகமாகவும் ஒரு பழுது வாராதபடி ஏகாகரசித்தனாய்க்கொண்டு உபதேசாதிகளாலே நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவன், ப்ரியபரனான சிஷ்யன், தன்னுடைய

உஜ்ஜீவகபரனாய் தன ஸ்வரூப ரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற ஆசார்யனுடைய திருமேனியை உசிதகைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமும் மேகாகரசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவனென்கை. ... . (333)

334. இப்படி யிருவருமிரண்டையும் பேணின விரண்டு தலைக்கும் பலிக்கு மதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும) என்று தொடங்கி.

334. இரண்டு மிருவர்க்கும ஸ்வரூபமுமாய பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆசார்யனால சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும சிஷ்யனாலாசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணுகையும ஸ்வஸ்வாஸாதாரணாகாரங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும ஸ்வரூபமுமாய; * அஹமன்னம் * என்கிற படியே அவனுக்கு போக்யமாகைக்கு யோக்யமாயவைத்து அநாதிகால மப்படி விநியோகப்படப்பெறாமல கிடந்த விவன ஸ்வரூபம தாத்ருச விநியோகார்ஹமாகத் திருந்துமபடி பேணிக்கொண்டு போருகையும், "தனக்கென னுடலை கைவிடான" என்கிறபடியே, அவனுக்கு விடுப்பரிதாக்க ஸஹ்யாதபடிபோக்யமாயிருக்கிற ஆசார்ய விக்ரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையும், பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான வஸ்துகத்யா பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்குமென்கை. (334)

335 இப்படி வ்யவஸ்திதமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலு மன்வய முண்டானால வருமதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

335 ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி, சிஷ்யனுக்கு ஆத்ம ரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

அதாவது—தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில தானுபேக்ஷகனாயிருக்க சிஷ்யனானவன இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப் பேணிக் கொண்டு போருகையொழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தான ரக்ஷிக்கையாகிற விது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி, தானாசார்யன பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனான பின்பு தன ஸ்வரூபத்தை அவன் பேணிக்கொண்டுபோரக் கண்டிருக்கையொழிய தான தன்னாத்மரக்ஷணம பண்ணுகையாகிற விது, சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை ஆகையால, மறந்தும், சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணமும, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும கர்த்தவ்யமன்றென்றதாயத்து (335)

336. இனி, ஆசார்யனும சிஷ்யனு மிப்படி தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்திதங்களான ஆத்மரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில, அவஸ்யம பரிஹரணீயங்களான விரோதிகளை அருளிச்செய்கிறார (ஆசார்ய னாத்மரக்ஷணம பண்ணுமிடத்தில) என்று தொடங்கி

336 ஆசார்யன ஆத்மரக்ஷணம பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோதி;
சிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம பண்ணுமிடத்தில மமகாரம விரோதி.

அதாவது—ஹிதபரனான ஆசார்யன் ஸ்வோபதேசாதிகளாலே சிஷ்யாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், நான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற அஹங்காரம், ஆசார்ய பாரதந்த்ர்யமாகிற தன்னதிகார விரோதி, ப்ரியபரனான சிஷ்யன் த்ரவ்யாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய த்ரவ்யங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற மமகாரம், சரீரார்த்த ப்ராணாதிகளெல்லா மாசார்யசேஷமென்றிருக்கக்கடவ தன்னதிகார விரோதி யென்கை. (336)

337. ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தேஹரக்ஷணத்தசையில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களை வகுத்தருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி

337. ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்; சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன்வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

(ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது—"சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்" என்கிறபடியே சிஷ்ய ஸர்வஸ்வமும் அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக் குறுப்பாக அவன் காலோசிதமாக கிஞ்சித்கரிக்குமவற்றை, அவனதென்னும் நினைவின்றிக்கே தன்னதென்று வாங்கி விநியோகங் கொள்ளக்கடவனென்கை

(சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்) என்றது—தனக்கோருடைமை யின்றிக்கே ஸகலமுமாசார்ய சேஷமாகையாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக் குறுப்பாக விநியோகங் கொள்ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைய தென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி விநியோகங் கொள்ளக்கடவனென்கை. (337)

338. ஆசார்ய தேஹரக்ஷணத்தில் வந்தால், சிஷ்யன் தனக்குள்ளதெல்லா மங்குத்தை யுடைமையென்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசார்யனும் தாத்ருச வஸ்துவை வாங்குகையுமொழிய, சிஷ்யனுடைய மமதா தூஷிதமான வஸ்துவை யிருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்களல்லரென்கிறார் (ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவை) என்று தொடங்கி.

338. ஆசார்யன் சிஷ்யன்வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவனல்லன், சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்

(சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவ னல்லன்) என்றது—இவன் மதீயம் என்றபிமானித்திருக்கும் வஸ்துவை மறந்தும் அங்கீகரிக்கக் கடவனல்ல னென்கை. (சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்) என்றது—ஸ்வகீயம் என்றபிமானித்திருக்கும் வஸ்துவை, அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சமுள்ளவை விஷம் என்று வெருவியிருக்கும் ம்ருது ப்ரக்ருதியான வாசார்யனுக்கு, விஷத்தை யிடுமாபோலே ஸமர்ப்பிக்கக் கடவனல்ல னென்கை. (338)

339. அப்படி கொள்ளுதல் கொடுத்தல் செய்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கொள்ளில்) என்று தொடங்கி.

339. கொள்ளில் மிடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும்.

அதாவது—சிஷ்யன் என்னது என்றிருக்கும் வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிக்கில், ஈச்வரன் அகிலபர நிர்வாஹகனாய்ப் போருகையாலே நமக்கென்ன குறையுண்டு என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனான தான் தேஹயாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனாய்விடும்; என்னது என்று புத்திபண்ணி ஒன்றை யாசார்யனுக்குக் கொடுக்கில் *சரீரமர்த்தம்* இத்யாதிப்படியே அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீயமாயிருக்கிற வஸ்துவிலே மதீயத்வ புத்தி பண்ணுகையாலே ஆசார்ய ஸ்வாபஹாரியாய் விடுமென்கை.

340. இவ்வளவேயன்று, ஸம்பந்த ஹாநியும் வருமென்கிறார் (கொள் கொடை) என்று தொடங்கி.

340. கொள் கொடையுண்டானால் ஸம்பந்தம் குலையும்.

அதாவது—சிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்பந்தமுண்டானால், சேஷபூதனான சிஷ்யன் *சரீரமர்த்தம்* இத்யாதிப்படியே ஸர்வமு மத்ருதத்தைய தென்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அப்படி ஸமர்ப்பித்தவற்றை சேஷியான ஆசார்யன் அங்கீகரிக்கையும் முறையாயிருக்க, இவன் தன்னது என்றபிமானித்தவற்றை ஆசார்யன் ஸ்வீகரிக்கையும், இவன் என்னது என்றபிமானித்ததொன்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது, சிஷ்யாசார்யத்வரூப ஸம்பந்தம் குலைந்தேவிடுமென்கை. (340)

341 இப்படி தாரித்ர்ய த்ரவ்யாபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தம் குலைவதும் கொள்கொடைதா னுண்டாகிலிறே, அதுதானிவர்கள் செய்யார்களென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

341. இவன் மிடியனாகையாலே கொடான், அவன் பூர்ணனாகையாலே கொள்ளான்.

அதாவது—சிஷ்யனான இவன், "ஸகலமு மாசார்ய ஸ்வம், நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவதொன்றுமில்லை" என்றிருக்கும் மிடியனாகையாலே, நாம் அவனுக்கொன்றைக் கொடுக்கிறோம் என்று கொடான், ஆசார்யனானவன், "ஈச்வரன் ஸகலபர நிர்வாஹகனாய் கடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினியென்ன குறையுண்டு" என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனா யிருக்கையாலே, இவனபிமான துஷ்டமானவை யொன்றையு மங்கீகரியா னென்கை. (341)

342. இந்த பூர்த்தி தாரித்ர்யங்களா லிருவர்க்கும் பலித்தவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (அவனுக்கு) என்று தொடங்கி

342 அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது, இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

அதாவது— ஆசார்யனுக்கு, இவனபிமான துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக் குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது;

ஶிஷ்யனான இவனுக்கு, ஸ்வகீயத்வ புத்த்யா ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகல நித்யத்வ ப்ரதிபத்தி ஸித்த தாரித்ர்யத்தாலே ஶிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை. (342)

343. இனி, ஶிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மின்னதென் றருளிச் செய்வதாக, தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (ஆனால் ஶிஷ்ய னாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மொன்றுமில்லையோ வென்னில்) என்று

343 ஆனால் ஶிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ வென்னில்

அதாவது—இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை இல்லையாகிலும், உபகார ஸ்ம்ருதியுடைய ஶிஷ்யன் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையோவென்னி லென்கை (343)

344. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு) என்று.

344 ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு.

அதாவது—ஸ்வரூபஜ்ஞனான ஶிஷ்யன் நினைவா லொருக்காலு மொன்று மில்லை; ஸ்வகருஷிபல ஸந்துஷ்டனான ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டென்கை. (344)

345. அதேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

345. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்

(ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன) ,ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும், தந்நுரூபங்களான உபாய வ்யவஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவை மூன்றுக்கு மநுரூபமான ஸம்யகநுஷ்டாநமும் இத்தால், திருமந்த்ரத்தில் பதத்ரயத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேமங்களையும், தந்நுரூபாநுஷ்டாநங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. (345)

346. ஆசார்யனுக்குகப்பாக இவன் பண்ணும் கைங்கர்யந்தான் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமா யிருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை அருளிச்செய்த அநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச்செய்கிறா மேல (ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது) என்று தொடங்கி.

346 ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது பகவத்த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும் பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையும் குரு மந்த்ர தேவதா பரிபவமும்.

(பகவத் த்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே, அவைதன்னை உத்தேஶிக்கிறா. (346)

347. இப்படி யுத்தேஶித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களை யடைவே விசதீகரிக்கிறார் மேல (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) என்று தொடங்கி.

347. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்ய ஶேஷத்வமும்; பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை

(பகவத் த்ரவ்யம்) என்கிறது, "பிறர் நன்பொருள்" என்னும்படி ஸ்ரீகௌஸ்துபம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்பருஹணீயமான ஆத்மத்ரவ்யத்தை (ஸ்வாதந்த்ர்யமாவது), சேஷத்வைக நிரூபணீயமான வஸ்துவைத் தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை. (அந்ய சேஷத்வமாவது), பகவதேக சேஷமான வஸ்துவை இதரசேஷமாக நினைத்திருக்கை. இதுதான் மாதா பித்ராதி தேவதாந்தரபர்யந்தமாயிருக்கும் இவையிரண்டும் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தியாலும் மத்யமாக்ஷரத்தாலும், கழிக்கப்படுகிறவையிறே. இதுதன்னை * கிமேதேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா * என்று, ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே (பகவத்போஜ்யம்) இத்யாதி ரக்ஷணத்தை பகவத்போஜ்யமென்கிறது, ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமவனுக்கு பசித்தவனுக்கு உணவுபோலே தாரகமாயிருக்கையாலே "மண்ணும் விண்ணுமெல்லாம் உடனுண்ட" என்கிறவிடத்தில், "ரக்ஷணமவனுக்கு தாரகமாகையாலே 'உண்ட' என்கிறது, இல்லையாகில் காக்கும் என்னவமையும்" என்றிறே நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தது. ஏவம்பூதமான அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது, * அவ-ரக்ஷணே * என்கிற தாதுவாலே நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனாகச் சொல்லப்படுகிற அவனுக்கு ரக்ஷிக்க இடமறும்படி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவ்ருத்தனாகை. இதுதான் பகவதேகரக்ஷ்யத்வ ப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸாலே கழிக்கப்படுகிறதிறே (347)

348 அவன் ரக்ஷித்தருளும் க்ரமந்தான் என்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

349 அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம் குருபரிபவமாவது கேட்டவர்த்தத்தின்படி அனுஷ்டியாதொழிகையும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும், மந்த்ர பரிபவமாவது அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும் விபரீதார்த்தப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபவமாவது கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகையும்.

அதாவது—ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமம், ப்ரபந்நபரித்ராணமென்கிற ப்ரபந்தத்திலே விசதமாகச் சொன்னோம், அங்கே கண்டுகொள்வது என்கை. அதிலே, அவனையொழிந்தார் அடங்கலும் அரக்ஷகரென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்த அநந்தரம் "ஈச்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட அவஸ்தையிலும் *பின்னும் நின்னடியேனுக்கு உற்றானாய் வளர்த்து* என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக் கொண்டு தாய்முகங்காட்டி இன்சொல்சொல்லியும்" என்று தொடங்கி "இவனே யெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்" என்கிறதளவாக, அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமத்தை ஸ்வயகதமாக அருளிச்செய்தாரிறே.

(குருபரிபவம்) இத்யாதி (கேட்டவர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியாதொழிகையாவது), ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அவனருளிச்செய்யக்கேட்ட த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமான அர்த்தவிசேஷங்களுக்குத் தகுதியாயிருக்கும் த்யாகஸ்வீகார ரூபமான அநுஷ்டானத்தைப் பண்ணாதொழிகை. (அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையாவது),

தனக்குத் தஞ்சமாக அவன் உபதேசித்த ஸாரார்த்தங்களை, நாஸ்திகயாதிகளாலே பிதுக்கதிகாரிக ளல்லாதவர்களுக்கு க்யாதிலாபாதிகளை நச்சி உபதேசிக்கை (மந்த்ர பரிபவம்) இத்யாதி. (ஆத்மத்தில விஸ்ம்ருதியாவது) ஆசார்யன் அந்த மந்த்ரத்துக்கு அருளிச்செய்த யதார்த்தங்களைப் பலகாலும் மநுஸந்தித்து போக்கிக்கொண்டு போருகையன்றிக்கே ஔதாஸீந்யத்தாலே மறந்துவிடுகை. (விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியாவது), ஆசார்யன் அருளிச்செய்த ப்ரகாரமன்றிக்கே, மந்த்ரத்துக்கு விபரீதமாயிருக்கு மர்த்தங்களை இதுக்கர்த்தமென்று ப்ராந்தியாலே ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கை (தேவதா பரிபவம்) இத்யாதி. (கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையாவது) — *விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதும்* *மாயவன் றன்னை வணங்கவைத்த கரணமிவை* என்கிறபடியே—பகவத் பரிசர்யார்த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களாய், *உன்சின்முக திருமூர்த்தியுஞ் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழவே* என்கிறபடியே—அவனை நினைக்கைக்கும் ஸ்துதிக்கைக்கும் வணங்குகைக்கும் உறுப்பான மநோவாக்காயங்களை, ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷயங்களிலே, மேட்டில் நீர் பள்ளத்திலே விழுமாப்போலே ப்ரவணமாம்படி பண்ணுகை (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையாவது)—*மாலங்கொள் சிந்தையராய்* *நாத்தழும்பெழ நாரணாவென்றழைத்து மெய்தழும்பத்தொழுது* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே—ஸ்வரூபப்ராப்தமான வவ்விஷயத்தில் மண்டி விழும்படி பண்ணுவியாதொழிகை. ஆச, *மந்த்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதா கார்யா* என்றும் *மந்த்ரநாதம் குரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபாவயேத்* என்றும்—பூஜ்யமாகச் சொல்லப்படுகிற இம்மூன்று விஷயத்தையும் பரிபவிக்கையாவ திவையாய்த்து. (348)

349. ஆக, இப்படி ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்யவேண்டுமவையும், தவிரவேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ், இனமுமிவனுக்கு அபேக்ஷிதமாயிருப்பதொன்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

349 இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.

அதாவது—இவ்வதிகாரிக்கு, சரீரத்தோடிருக்கும் காலமித்தனையும் மஹோபகாரகனான வாசார்யன் பக்கலில், என்னுடைய தீயமனஸ்ஸைப் போக்கினாய், அதுக்கு ப்ரயோஜநமாக வநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணும் மனஸ்ஸைத் தந்தாய் என்று உபகார ஸ்ம்ருதி யநுவர்த்திக்கவேணுமென்கை (349)

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவதேதென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (மநஸ்ஸுக்கு) என்று தொடங்கி.

350 மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கை

(ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது)—சமதமாத் யாத்ம குணங்கள் தனக்குண்டானாலும் *நிறைவொன்றுமிலேன்* *கலந்தாரென்றுமிலேன்* என்கிறபடியே—நமக்கோராத்மகுணமுமில்லை என்று தன் வெறுமையை யநுஸந்திக்க வேண்டியிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்குப்போதுண்டென்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் போரப்பொலிய நினைக்கை (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கையாவது), தனக்குப் பரதந்த்ரமான இவ்வாத்ம வஸ்துவைத் தன்னுபேக்ஷையாலே அநாதிகாலம் கர்மத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவு மன்றிக்கே நிர்த்தயரைப்போலே யதாகர்ம பலதாயியாய் நிரயங்களிலே தள்ளி யறுத்தறுத்துத் தீத்துமவன் கைக்கொண்டாலும் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்ன போதின்னபடி செய்யும் என்று விச்வஸிக்கவொண்ணாதவன் என்றாப்போலேயும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரங்களையிட்டு தர்ம ஸம்ஸ்தாபகம் பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு இங்ஙனே செய்கை முறைமையாயிருந்ததில்லை என்றாப்போலேயும் நினைக்கை அல்லது, ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. இனி, (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது), திருமேனியோடே இருக்கையாலே மேலெழத் தோற்றுகிற வ்யாபாரங்களையிட்டு, ப்ரக்ருதி வச்யர், அஹங்கார க்ரஸ்தர் என்றாப்போலே நினைக்கை. ஆக, இது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கையாவது (350)

351. ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க அது நினைக்கலாகாதென்கிறாப்போலே, அத்தலைக்கும் சில தோஷமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகாதென்கிறதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷம் நினையாதொழிகிறது) என்று தொடங்கி.

351 தோஷம் நினையாதொழிகிறது குணம்போலே யுண்டாயிருக்கவன்று, இல்லாமையாலே.

அதாவது—பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாதொழிகிறது, தனக்கு குணமுண்டாயிருக்க அது நினையாதொழிகிறாப்போலே உண்டாயிருக்க நினையாதொழிகிறதன்று. முதலிலே இவ்விஷயங்களில் அதில்லாமையாலே யென்கை. எங்ஙனே யென்னில்! ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராதபடி தானிட்ட கட்டளையிலே அங்கீகரிக்கைக்காகத், "ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான்" என்றும், "எதிர் சூழல் புக்கு" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகலாத்மாக்களுடையவு முஜ்ஜீவநத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அநாதிகால முபேக்ஷித்துக் கைவிட்டிருந்தா னென்னவொண்ணாது, நிர்த்தயரைப்போலே கர்மாநுகுணமாகத் தண்டிக்கிறதும், மண்தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறிப்பிட்டு அஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலே உஜ்ஜீவநத்துக்குடலாமித்தனை, நிரங்குசஸ்வாதந்த்ர்யம் பூர்வம் பந்தஹேதுவாய்ப் போந்ததேயாகிலும், க்ருபா பரதந்த்ரனாய் அங்கீகரித்த பின்பு, நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரிகளோடு ஸமாந போகபாகியாக்குமளவில் நிவாரகரற்ற செய்கைக்குறுப்பா மித்தனை ஆகையாலே, ஸ்லாக்யமாமித்தனை; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரம் *யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத்* என்கிறபடியே தனக்கிதில் போகத்தி லொட்டில்லாமையை வெளியிடுகைக்காகவும், "கோப்ய: காமாத்" என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்

களைத் தன்பக்கல் ப்ரவணராக்கி உத்தரிப்பிக்கைக்காகவும் செய்ததாகையாலே, குணமித்தனையல்லது குற்றமன்று. இனி, பாகவதர்களும் "குற்றமின்றிக் குணம் பெருக்கி" என்கிறபடியே, நிர்தோஷராய் நிரவதிககுணரா யிருக்கையாலே, உள்ளுற வாராய்ந்து பார்த்தால், அவர்கள் பக்கலிலும் காணலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. மற்றுமிப்புடைகளிலே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷங்கள் தோற்றிற்றாகில் பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள்வது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து (இல்லாமையாலே) என்றிவ் வருளிச்செய்தது. (351)

352. தோஷமில்லை என்று ஸ்வபக்ஷத்தாலே ஸாதித்தார் கீழ், இனி, பரபக்ஷத்தாலே தோஷஸத்பாவத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு தத்பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (தோஷமுண்டு) என்று தொடங்கி

352. தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது பரதோஷமன்று, ஸ்வதோஷம்.

அதாவது, கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷமுண்டென்று நினைக்கில், அவர்கள் பக்கல் தனக்குத் தோற்றுகிற தோஷம் அவர்கள் தோஷமன்று; தத் த்ரஷ்டாவான தன்னுடைய தோஷமென்கை (352)

353 அது ஸ்வதோஷமானபடியை ஸாதிக்கைக்காகத் தத்விஷய ப்ரசங்கத்தை அநுவதிக்கிறார் (ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்) என்று.

353. ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்,

பரகதமாய்த் தோற்றுகிறவது ஸ்வதோஷமானபடி யெங்ஙனேயென்னி லென்றபடி. (353)

354. அதுக்குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதோஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே.

354. ஸ்வதோஷத்தாலும் பந்தத்தாலும்

அதாவது—காசாதிதுஷ்ட த்ருஷ்டிமானுக்கு, சந்த்ர த்வித்வாதிகள் தோற்றுமாப்போலே, நிர்தோஷமான விஷயங்களிலே தோஷம் தோன்றும்படியான துர்வாஸநாதுஷ்ட சித்ததையாகிற ஸ்வதோஷத்தாலும், பித்ராதிகள் தோஷம் புத்ராதிகள்தாமாப்போலே அவர்களுக்குண்டான தோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண்டான பந்த விசேஷத்தாலு மென்கை. (ஸ்வதோஷத்தாலும்) என்கிறவிது, அத்தலையில் தோஷாபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது, மற்றையது, தோஷவத்தையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது. (354)

355. ஸ்வதோஷத்தாலே என்னலாவது தோஷத்தாலுண்டானவன்றோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷமில்லையாகில்) என்று தொடங்கி

355 ஸ்வதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.

அதாவது—சந்த்ர த்வித்வ தாசங்ஹேதுவான சக்ஷுர்தோஷமில்லாதபோது

சத்ருக்களுமே தோற்றுமாப்போலே, தோஷதர்சன ஹேதுவான ஸ்வசித்த தோஷமில்லாதபோது பகவத் பாகவத விஷயங்களில் குணப்ரதிபத்தியே நடக்குமென்கை. அது நடவாமையாலே தோஷமுண்டென்று கொள்ளவேணுமென்று கருத்து. (355)

356. நடக்கதில்லையாகில் வரும் தோஷமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நடந்ததில்லையாகில்) என்று தொடங்கி.

356. நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே தோஷமாம்

அதாவது—குணப்ரதிபத்தி நடவாதொழிந்தால் தோஷப்ரதிபத்தியிறே நடப்பது, அந்த தோஷஜ்ஞாநந்தானே இவனுக்கு பகவந் நிக்ரஹஹேதுவான தோஷமாம்; இதடியாக வேறொரு தோஷமுண்டாமென்ன வேண்டாவென்கை. இத்தால், இது அவஶ்யம் பரிஹரணீயமென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயத்து. (356)

357. இதுதானெல்லாம் சொல்லவேண்டுவது இதுதனக்கு அவகாசமிவனுக்குண்டானாலிறே யென்கிறார் மேல் (இதுதனக்கவஸரமில்லை) என்று.

357. இதுதனக்கு அவஸரமில்லை.

அதாவது—பகவத் பாகவத தோஷசிந்தநமாகிற இதுதனக்கு அவஸரந்தானிவனுக்கு முதலிலே யில்லையென்கை. (357)

358. அதெத்தாலேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதோஷங்களுக்கும்) என்று தொடங்கி.

358. ஸ்வதோஷங்களுக்கும் பகவத் பாகவத் குணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே.

அதாவது—"நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்" "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும், இந்நின்ற நீர்மை" "அமர்யாத: க்ஷுத்ர:" "வித்வேஷமாகமகராக விலோப மோஹாதயாஜாகரூமி:" * அதிக்ராமந் நாஜ்ஞாமதவவிதிநிஷேதேஷு பவதேப்யபி திரஸ்யக வாகதிக்ருதிபிரபி பதத்ய ஸததம், அஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநத்வா பவதஸஹயோகஸ்தித:* * ஸ்ரீரங்கேச தவத் குணஜாதிவாஸமத தோஷாணாம் க: பாரத்ருச்வா யதோஹம்* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, அநவதிகமான தன்னுடைய தோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும், அந்த தோஷத்தைப் பாராமல் ஸ்வீகரித்தருளின பகவானுடையவும் "வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு" என்றும் * போதயந்த: பரஸ்பரமென்றும்* அவனடியார் சிறுமாமனிசராயென்னையாண்டார் இங்கேதிரிய, நறுமாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உற்றுமோ" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, புருஷகாரமும் உசாத்துணையும் ப்ராப்யருமான பாகவதர்களுடையவும், * ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததி:* * அஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌகமஹார்ணவ" *யதா ரத்நாநி ஜலதேரஸங்க்யேயாநி புத்ரக, ததா குணாஸ்து யஸ்யஸ்ய அஸங்க்யேயா மஹாத்மந:" என்றும், * ஸாஹஸ்ர ஸ்மாதனேதா பகவத ப்ரியாணாம் வக்தும் குணாந் பத்மபுவோபி யகயாக * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற குணாநுஸந்தாநங்களுக்குமே காலம் போகாது மற்றொன்றுக்கவகாசமில்லாமையாலே யென்கை.

(இவற்றுக்கே காலம் போருகையாலே) என்கையாலே, ஸ்வகுண ஸ்மரணத்துக்கு அவகாசமில்லை யென்னுமிடமும் அர்த்தாத்ஸித்தமிறே. (358)

359 ஆக, (மங்களாசாஸ்நத்துக்கு நீமையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்—பகவத்பாகவத தோஷஸ்மரண மாகாதென்னுமிடமும், அவர்களுடைய வைர்தோஷ்யமும்; தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது தத்தோஷமன்று ஸ்வதோஷமென்றும், அது ஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாநங்களும், ஸ்வதோஷாபாவசங்கைக்குத்தரமும், தோஷப்ரதிபத்தி நடக்கிலத்தானே இவனுக்கு மஹா தோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்கே காலம் போருகையால இதுதனக்கு இவனுக்கவஸரமில்லை யென்றும் அருளிச்செய்தாராய், இப்படி தனக்கு உத்தேச்யமான பகவத்பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாமலும் நினைத்தானாகிலுமது தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்கவேணுமென்றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷவிஷயாநுஸந்தாநமும் இன்னபடியாகவேணு மென்கிறாமேல (ஸம்ஸாரிகள்) என்று தொடங்கி.

359. ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக் கடவன்

அதாவது—ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான பகவத் வைமுக்யம், அநாத்மந்யாத்ம புத்தி அஸ்வேஸ்வபுத்தி முதலான தோஷங்கண்டால் அந்த தோஷங்களையிட்டு அவர்களை யிகழாது இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென்னென்றிராதே அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்றநுஸந்தித்திருக்கக்கடவனென்கை (359)

360. அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்) என்று.

360. அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்

அதாவது—தனக்கு சேஷிகளான பகவத்பாகவதர்கள் தோஷம் ஸ்வதோஷமாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானாப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாக அநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்கை ஸர்வலோகேச்வரனோடு ஸம்பந்த மொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்கு அவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கு அவர்ஜனீயரான ப்ரக்ருதிபந்துக்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையிறே (360)

361 இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தானிவனுக்குத் தோன்றிலிறே. அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத் தோன்றாதென்கிறார் மேல (இறைப்பொழுது மெண்ணோம்) என்று தொடங்கி

361. 'இறைப்பொழுது மெண்ணோம்" என்கையாலே அதுதான் தோன்றாது.

அதாவது—*கடல் மல்லைத் தலசயனத் துறைவாரை யெண்ணாதே யிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணோம்* என்று, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிகது

பரிசர்யை பண்ணி யிருக்கும் பெருமையை யுடையனாய் வைத்து திருக்கடல் மல்லையிலே வந்து தங்களைப் பெறுகைக்குத் தறைக்கிடை கிடக்கிற நீர்மையை யுடையவனை, இதொருநீர்மை யிருக்கும்படியென்! என்று அகநீர்மையிலே தோற்று அவ்வர்த்தாநுஸந்தானம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அவனிடையாட்டங்கொண்டு காரியமற்று கேவல தேஹபோஷணார்த்தி பராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமென்கையாலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தா னிவ்வதிகாரிக்குத் தோன்றுதென்கை திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்தவிது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கு மொக்குமிறே (361)

332. (தோன்றாது) என்னப்போமோ, *சொன்னால் விரோதம்* *ஒருபாபகம்* *கொண்டபெண்டிர்* இத்யாதியிலே ஆழ்வார்களுமுட்பட ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோன்றுவது) என்று தொடங்கி.

362. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

அதாவது—ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அந்த தோஷங்களினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக வென்கை. *சொன்னால் விரோதம்* முதலானவற்றால் ஆழ்வாருமதில் திருவுள்ளம்வைத்தது அஸேவ்ய ஸேவாதிகளினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவிறே, அதெல்லார்க்கு மொக்குமென்று கருத்து (362)

363. ஆக, இவ்வதிகாரி ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்கண்டா லனுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷத்தா னிவனுக்குத் தோன்று தென்னுமிடமும், தோன்றுவதின்னதுக்காகவென்று மருளிச்செய்தார் கீழ், இப்படி காதாசித்கமாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களை ஸ்வதோஷமாக நினைத்தும் தவிர்த்தத்தனும் போருமனவன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச் செய்தால் இவனிருக்க வடுக்கும்படி யருளிச்செய்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி

ɔ63. பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே தனக்குப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்

அதாவது—ஏகாக்ஷீ ஏககர்ணீ முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகள் ஏகதிவஸம் போலே பத்து மாஸம் தர்ஜந பர்த்ஸநம் பண்ணியிருக்கப் பிராட்டி, இவர்களப்படி செய்த குற்றத்தை பகவத் விஷயமான பெருமாளுக்கும் பாகவத விஷயமான திருவடிக்கு மறிவியாதாப்போலே, தன்விஷயமாகப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் விஷயத்திலாதல் பாகவத விஷயத்திலாதல் மறந்தும் விண்ணப்பஞ்செய்யக்கடவனல்லனென்கை (அறிவிக்கக்கடவ னல்லன்) என்கிறது, அவர்கள் திருவுள்ளத்திலே புண்பட்டால் பண்டே யழிந்துகிடக்கிற இவர்களுக்கு மிகவும் விநாசஹேதுவாமென்று நினைத்து (363)

364. இது இம்புகாரயாய ஸித்தமாம்படி ஈச்வரன்படியை அருளிச்செய்கிறார் (அறிவிக்க வரியவன்) என்று தொடங்கி.

364. அறிவிக்க வுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்கு மென்னுநீர்மையிறே.

அதாவது—"எதிர்சூழல்புக்கு" என்கிறபடியே தம்முடைய சீலஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநரைத் தப்பாமல் கைப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வந்தவதரித்து தமக்கடியார் வேணுமென்றபேக்ஷித்தால் அவர்கள் அப்படி அநுகூலராயத் தோன்றுதொழிகிறதாலும், "இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள், நாமிவர்களுக்கு குறுப்பாகப் பெறுவோமிறே" என்று அதுதானே போக்யமாக விருப்பர், அதுக்குமேலே அவர்கள் வைமுக்யம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கும் அருளிச்செய்யாரென்கிற "சூழ்த்தடியார்" என்கிற பாட்டிலே, சேதநர் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக்கு ஆகத்தவர்களுடைய னறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனுடைய டத் தன் திருப்பவளம் திறந்தருளிச்செய்யாதே, தானருளிச்செய்யா தொழிகிறதாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிறே யென்கை. இத்தால், அவனுடைய விப்படி மறையாகினறு விவனுக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ வென்றபடி. (364)

365. இப்படி உத்தேச்ய விஷயங்களி லறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும் போராது, குற்றஞ் செய்தவர்கள் விஷயமாக க்ஷமாதயாதிகளும் நடக்கவேணு மென்கிறார் மேல் (குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கல்) என்று தொடங்கி.

365. குற்றம் செய்தவர்கள்பக்கல், பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

(பொறையாவது), அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாமொரு ப்ரதிக்ரியை பண்ணுதல் நெஞ்சிலே கன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற அபராத ஸஹத்வம். (க்ருபையாவது), நாம் பொறுத்திருக்கோமாகிலும் எம்பெருமான் இவர்களை தண்டம் பண்ணவனன்றோ புகுகிறான், ஐயோ! இனி இதுக்கென் செய்வோம்! என்கிற பரதுஃக அஸஹிஷ்ணுத்வம். (சிரிப்பாவது), அதக்ருஷ்ட விரோதமாக இவர்களால் செய்யலாவதொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதி முகத்தாலே காயாதிலாபாதிக்ருஷ்ட விரோதங்களிறே இவர்களால் செய்யலாவது, அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் தங்களோபாதி நாமுமிவற்றிலே சபலராய் இவற்றினுடைய ஹாநியைப்பற்ற நெஞ்சாறல் பட்டுத் தளர்வுதோமென் றிருந்தார்களாகாதே, இவர்கள் அறிவிலித்தன மிருந்தபடியென்! என்று பண்ணும் ஹாஸம். (உகப்பாவது), அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்கு விஷயமான சரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநிபண்ணும் த்ருஷ்ட பதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய சத்ரு விஷயமாக வொருவன் பரிபவாதிகளைப் பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்குதல் செய்தால் உகக்குமாப்போலே, அவர்கள் ளளவில் பிறக்கும் ப்ரீதி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாவது), நம்முடைய தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் தசைகளிலே உணர்த்தியும், நமக்கிவ்விருப்பில் நசையறும்படியான செறுப்புகளைச் செய்தும், இவர்கள் நமக்குப்பண்ணுகிற உபகாரமென்றான்! என்றிருக்கும் கருத்

ஜ்ஞதை (கடக்கவேணும்) என்றது, இவை இத்தனையும் குற்றஞ் செய்தவர் விஷயத்திலே இவனுக்கவச்யமுண்டாய்ப் போரவேணுமென்று தோற்றுகைக்காக.

ஆக இப் ப்ரகரணத்தால், ஸ்ரீதோபதேசஸமயத்தில் விப்ரதிபத்திவிசேஷங்களும், தத்ரஹிதமாக உபதேசிக்கவேணுமென்னுமிடமும், உபதேச ஸாக்ஷாத்பலமும் உபதேஷ்டாவினுடைய ஆசார்யத்வம் ஸித்திக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுடனுபதேசிக்கில் உபயர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லாமையும், உபதேஷ்டாவான ஆசார்யனுக்கு அவச்யாபேக்ஷித குணத்வயமும், ஸாக்ஷாதாசார்யத்வமின்ன மந்த்ரத்தை உபதேசித்தவனுக்கென்றும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்ய லக்ஷணத்தையும்; தத்அநந்தரம் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும், ததுபயருடைய பரிமாற்றங்களையும், சிஷ்யனுக்காசார்ய விஷயத்தில் "தீமனங் கெடுத்தாய்" இத்யாதிப்படியே யாவச்சரீரபாதமுபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணுமென்னுமத்தையும், மங்களாசாஸநகர்த்தவ்யதை யின்னதென்னுமிடத்தையும், அதிலுபாதேயாம்சத்தினுடைய பாதகத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே மற்றுமிவனுக்கபேக்ஷிதமான அர்த்த விசேஷங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, கீழ்ச் சொல்லிவந்த த்வயநிஷ்டனான அதிகாரிக்கு தது உபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்திலுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது. (365)

பகவந் நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவம்.

366. இனி, (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது) என்று தொடங்கி, (நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்கு அநாதிகாலார்ஜித கர்மவிநாசகாரணமாய் அத்வேஷம் முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடுவுள்ளபேறுகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாந ஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள் தோஷமும் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கை முதலாக ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய் வந்த அர்த்தவிசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துத் தலைக்கட்டின அநந்தரம், கீழ் (ஸ்வதோஷத்துக்கும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இவனுக்கு அநவரதகர்த்தவ்யமாகச்சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணாநுஸந்தாநங்களில் வைத்துக்கொண்டு, பாகவத குணாநுஸந்தாநம் ப்ரதிபாத்யாம்சத்துக்கு உபயுக்தமல்லாமையாலே அத்தைவிட்டு, அதுக்குபயுக்தமான ஸ்வதோஷ பகவத் குணாநுஸந்தாநங்களை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவை இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜநமின்னதென்கிறார்மேல் (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கி.

366. ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது.

(ஸ்வதோஷமாவது)—அநாத்ம குணங்களும்; அதுக்கு மூலமாய் அநாதிகாலமே பிடித்துக் காற்பட்டுக்கிடக்கிற அவித்யாதிகளும்; ஏதநுஸந்தாநம், இது விதுவாக இன்னம் ஸம்ஸாரம் வரில் செய்வதென்! என்னும் பயத்துக்கு ஹேது. (பகவத்குணமாவது), இத்தோஷத்தைப் பார்த்திகழாமல் ஸ்வீகரித்து இவற்றைப் பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குடலான

அவனுடைய தயாக்ஷாந்த்யாதிகள்; ஏதந்நுஸந்தானம், அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரஹேது வாய்ப்போந்த ஸ்வதோஷபலத்தைப் பார்த்து இன்னமும் அப்படியாகில் செய்வதென் என்கிற பயத்தினுடைய நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்கை. * த்ராதஸ்யாநாதே ரபரிஹரணீயஸ்யமஹதோ நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசு ரசுபஸ்யாஸ்பதமபி, தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே தவஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதபீ: என்னக்கடவதிறே (366)

367. இப்படி இவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸ்வதோஷ ஸ்வகுணங்களையும் சேரச் சொல்லியிருக்கச்செய்தே, (இழவுக்கடி காமம், பேற்றுக்கடி க்ருபை) என்றும், (காம பலம்போலே க்ருபாபலமும் மநுபவித்தே பற்றவேணும்) என்றும், காமத்தையும் க்ருபையையுமே இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டுபோய், (பயஹேது கர்மம், அபயஹேது காருண்யம்) என்று நிகமித்தது இவையெல்லாவற்றிலும் இவனுக்கு ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ப்ரதாநஹேதுக்களவையாகையாலே, இவை இரண்டையும் பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையும் இவை புக்கவிடத்தே தானே வந்து விடுமிறே. இங்கன்றிக்கே, அவன்படியை நினைத்து பயமும், தன்படியை நினைத்து அபயமுமாமன்றில் அறிவிலித்தனமே பலிக்குமென்கிறார் (பயாபயங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

367. பயாபயங்களிரண்டும் மாறாடில் அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே, அநாதிகாலம் தனக்கு பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவை கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப் போந்தவனன்றோ! நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனானவவன் இன்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்; என்று அவன்படியை நினைந்து பயப்படுகையும், முன்புபோலன்றிக்கே நமக்கிப்போ தாத்மகுணங்களுண்டாகையால் பேற்றில் கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நினைத்து பயங்கெடுகையுமன்றில், தான் தனக்கு நாசகனென்று பயப்படுகையும், ஈச்வரனே ரக்ஷகனென்று பயங்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வவேஷமில்லாமையாலே அஜ்ஞதையே ஸித்தித்துவிடுமென்கை. (367)

368 (அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்) என்ற இதனைத் தள்ளுகைக்காக, ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைக்கொண்டு ப்ரத்யவஸ்தானம் பண்ணினவர்கள் சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஆனால்) என்று தொடங்கி.

368 ஆனால் "நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்" "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேனே" என்கிற பாசுரங்களுக்கு அடியென்னென்னில்.

அதாவது—இப்படியாகில், தத்வவித்தமரேஸரரான ஆழ்வார்கள், "உண்ணிலாவிய ஐவரால் குமைதீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலா வகையே நலிவானின்னமெண்ணுகின்றாய்" என்றும், "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்கிறபடியே விஷயங்களைக் காணில் முடியும்படியான என்னை, உள்ளே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆந்தரசத்ருக்களாயிருக்கிற இந்த்ரியங்களைத்தாலும் நலிவுண்ணும்படி

பண்ணி ப்ராப்தமுமாய் போகயமுமான உனதிருவடிகளைக கிட்டாதபடியாகவே, சரணகதனனபினபும ஸமஸாரத்திலே வைத்து நலிய வெண்ணுகினறுயென்றும; "மக்கள் தோற்றகுழி தோற்றுவிப்பாய்கொ லெனறின்ன மாற்றங்கரைவாழ மரமபோ லஞ்சுகினறேன" எனறு—மநுஷயர்களுடைய கர்ப்பஸ்தானத்திலே என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக வின்னமஸமஸரிப் பிக்கிறயோவெனறும், இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தானமான ஆற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே உன ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத் தஞசாகினறேன என்றும அருளிசசெய்த பாசுரங்களுககு நிதானமென்னென்னி லென்கை .... (368)

369. அதுகருத்தரம அருளிசசெய்கிறார் (பந்தாநுஸந்தாநம்) என்று.

369 பந்தாநுஸந்தாநம்.

அதாவது—பேறிழவுகளிரண்டு மவனாலே யென்னலாம்படி நிருபாதிக ரக்ஷகனைவனோடு தங்களுக்குணடான ஸமபந்ததநினுடைய அநுஸந்தாநமென்கை. (369)

370 பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே இப்படி தனனுல வருமவற்றை அவன குறையாகச் சொலலலாமோ வெனன ; ஆமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜை) எனறு தொடங்கி

370 ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாயமுதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனுயிருக்கிறவன விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச் சொல்லலாமிறே.

அதாவது—கரீடார்த்தமாகத் தெருவிலே ஓடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே யிடறிக காலநொநதவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து, தனக்கிவ்வேதனை வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து, அவள் முதுகிலே குத்துமாப்போலே, ஒருபாதி ப்ரயுக்தமலலாமையாலே ஒழிகக ஒழியாத பந்ததையுடையவனுமாய், இச்சேதனனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரகருதி ப்ராகருதஙகளோடு வாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே கர்மாநுகுணமாக ப்ரகருதி ப்ராகருதஙகளாலே யிவனபடுகிற நலிவைத் தவிர்க்கைககு சக்தனுமா யிருககிறவன், நலிவுபடவிட்டு விலககாதொழிந்தால், அவனிவற்றையிட்டு நலிவிககிற னென்னலாமிறே யென்கை. ... ... (370)

371. விலக்காதமாத்ரங்கொண்டு அவனே செய்தா னென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜையை) என்று தொடங்கி.

371 ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினா ளென்னக்கடவதிறே.

அதாவது—கிணற்றின கரையிலே ப்ரஜை யிருககிறபடியைக கண்ட மாதாவானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரைநின்றும் வாங்காதொழிந்தால், அககிணற்றிலே ப்ரஜை விழுநதவளவில, "தாயப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் ப்ரஜை விழுமோ, கிணற்றின கரையிலிருப்பை யிவளநுமதி பண்ணியிருக்கையாலேயன்றோ விழுநதது. ஆனபினபிவளன்றோ தள்ளினாள்" என்று லோகஞ்சொலலக கடவதிறே யெனகை. .. .. (371)

372. ஆனால, * அப்ரதிஷித்தமநுமதம் * எனகிற ந்யாயததாலே, விலககாமையாவது அநுமதியாய்த்தபின்பு, அவனநுமதியோ பினனை இவனிழவுககு ஹேதுவென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

372 இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேது வல்லாதாப்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

அதாவது—ரக்ஷ்யபூதனான இவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷமாகையாலே பகவல்லாபத்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி, ரக்ஷகனான அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும் ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ர மர்யாதை ஜீவிக்கைக்காக கர்மமேனு அங்கீகரிக்கிறதென்று இவனருசிபார்த்திருக்கிற நிருபாதிகையாலே தந்லாபத்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை (372)

373 இவ்வநுமதி த்வயமும் என்னென்னவேதாவகென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி

373. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்

(இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்) என்றது, பரதந்த்ரராயும் ஸ்வதந்த்ரராயு மிருக்கிற இருவர்க்கும் ஸ்வாஸாதாரணாகார மென்றபடி. அதாவது, பரதந்த்ரனான இவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யத்வாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலே ஸ்வரூபம்; ஸ்வதந்த்ரனான அவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யவஸ்து ரக்ஷணத்தில ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ராநுகுண நிர்வஹணார்த்தமான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதந்த்ர்ய வேஷமாகையாலே ஸ்வரூபமென்கை

374. ஆனால் இழவு பேறுகளுக்கடி யேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இழவுக்கடி) என்று தொடங்கி.

374. இழவுக்கடி கர்மம்; பேற்றுக்கடி க்ருபை.

அதாவது—பகவத் விஷயத்தை அநாதிகால மிழக்கைக்கு ஹேது, "முன் செய்த முழுவினை" என்னும்படி அநாதிகால ஸஞ்சிதமான இவனுடைய கர்மம்; இப்படி இழந்துகிடக்கிறவிவனவிஷயத்தைப் பெறுகைக்கு ஹேது, "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்னும்படி இருகரையுமழியப் பெருகும் பகவத் க்ருபையென்கை. (374)

375. இங்ஙனன்றிக்கே மாறிச் சொல்லுமளவில் வருமநர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (மற்றைப்படி சொல்லில்) என்று தொடங்கி

375. மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறுப்பாம்.

அதாவது—இப்படியன்றிக்கே, (பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறுடில்) என்கிற விடத்திற்போலே, "இழவுக்கடி ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யம், பேற்றுக்கடி சேதந ஸுகுணம்" என்று இழவு பேறுகளுக்கு ஹேதுவை மாற்றிச் சொல்லில் ஈச்வரன் கைவாங்குகையாலே அவன் திருவடிகளைப் பெறும் விழுந்து போகைக் குடலாமென்கை. அதவா, (மற்றைப்படி) இதயாதிக்கு, "இழவுக்கடி சேதந கர்மம், பேற்றுக்கடி ஈச்வர க்ருபை" என்று இழவிலுமும் பேறிலுமாகச் சொன்னபடியன்றிக்கே, இழவு பேறுக ளிரண்டுக்குமடி யீச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யமென்று அநாதிகால மிழந்ததுக்கு மடி அவனுக்குச் சொல்லில் அவன் கைவாங்குகையாலே ஒருகாலமு மவனைப் பெறும் விழுந்து போகைக் குடலாய்விடுமென்னவுமாம். (375)

376. இப்படி சொல்லுமளவில் ஈச்வரன் கைவாங்கு மென்னுமத்தை, லௌகிக ந்யாயத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு தர்சிப்பிக்கிறார் (எடுக்க நினைக்கிறவனை) என்று தொடங்கி.

376 எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினுயென்கை எடாமைக்குறுப்பிறே.

அதாவது—ஆழ்ந்த கிணற்றில் தன கர்மானுகுணமாக அகவதாகத்தாலே விழுந்தவனை அருகினின்று ளெரு கருபாவானனவ னெடுப்பதாக யதகிக்கிறவள விலே, தான விழுகிறபோது அவனுஸ்ஙகனெனகிறமாத்ரததைக்கொணடு அவன் தன்னைத் தளளினனுக நினைத்து, "இககிணற்றிலே யென னை த தளளினயும நீயனறோ" எனறால, "நான செய்யாத காரியத்தை இவன சொல்லுவதே!" என்று சீற்றமெழுந்திருந்து எடாமல கைவாஙகுகைக குறுபபாமாப்போலே, ஸவகர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுநதுகிடககிற தனனை யெடுகக நினைககிற கருபாவானன வீச்வரனை, "இத்தனை காலமுமெனனை ஸமஸாரததிலே தளளிவிட்டு வைத்தாயும நீயே" எனறால, சீறிக கைவாஙகி. படடது படுகிறன எனறிருந்து விடுகைக குறுப்பாமிறே யெனகை. .. .. (376)

377. இப்படி சொலலுகை ஈச்வரனுககுச் சீற்றததுக குடலென்னுமிது லௌகிகநயாயத்தைககொண்டு சொல்லவேணுமோ, ததவ தர்சிகளான திருமங்கையாழ்வார் பூர்வோகதிக கநந்தரத்திலே தாமே அருளிசசெய்தாரிறே யென்கிறார் (சீற்றமுள) என்று தொடஙகி.

377 சீற்றமுளவென்ற வநந்தரத்திலே யிவவர்த்தத்தைத் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

அதாவது-"இன்னம, மககள தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்" எனறு, ஈசவரன் தன ஸ்வாதநத்ர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிககிறனுககச சொனனவிது, கர்மானுகுணமாக ஸமஸரிககிற ஆத்மாவை ஸமஸாரத்தினின்று மெடுக்கைக்கு கருஷி பண்ணிப்போருமவன திருவுள்ளம சீறுகைக் குடலென்று நினைத்து, கீழ விண்ணப்பஞ செய்த வார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்ற முதல் வார்த்தைக கநநதரததிலே, இழவுககடி யவனுககச சொல்லுகை நிகரஹ ஹேதுவாகமென்னு மிவ்வர்த்தத்தை முன்பப்படி அருளிசசெயத தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யெனகை. 377

378. "சீற்றமுள" என்ற பினபும "ஆகிலும் செப்புவன் எனறு முன்பு சொனனது தன்னையே சொலலுகைககு ஹேதுவை, ப்ரசனோத்தரரூபேண ப்ரகாசிப்பிககிறர் (சீறறம) என்று தொடஙகி

378. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொலலுமபடி யென்னென்னில், அருளும் ஆர்த்தியும அநந்யகதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.

அதாவது—கீழச்சொனன வித்தாலே ஈசவரன திருவுளளத்துககுச் சீற்றமுண்டென றறிநதால பினனையு மிவ்வார்த்தையைக கூசாமல் திருமுனபே சொல்லுமபடி யெஙஙனே யெனனில? அவன் சீறறத்தைத தன ஸந்நிதியில ஜீவிக்கவொடடாத பரதுஃகாஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான கருபையும், சீற்றங்கணடஞசி வாய் மூடவொட்டாதபடி கரையழிக்கு செலலுகிற ஸமஸாரார்த்தியும், சீறிபெடுத் தெறியிலும வேறு புகலிலலாமையாகிற அநந்யகதித்வமும சொலலும்படி பண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே, "அடைய வருளா யெனககுனறனருளே" "துணியேனினி நினனருளலல தெனககு" "தொண்டரானவர்க கினனருள் செயவாய்" என்று பல விடஙகளிலுமவ்வனருளையும, "ஆற்றஙகரை வாழ மரமபோ லஞ்சுகினறேன" "காற்றத்திடைப்பட்ட கலவா மனமபோ லாற்றத் துளககாகிற்பன" "பாம்போடொரு கூரையிலே பயினறாப்போல தாஙகாதுளளந் தளளும்" "இருபாடெரி கொள்ளியுனுள்

ளெறும்பேபோ லுருகா நிற்கு மென்னுள்ளம்" "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம் போலே யுள்ளம் துளங்கா நிற்பன்" என்று பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய ஆர்த்யக்யகதித்வங்களையு மருளிச் செய்தாரிறே (378)

379. இப்படி அகயகதித்வாதிக ளுண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சீறினாலும்) என்று தொடங்கி.

379. சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே

அதாவது—சீறின காலத்திலும் சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவானா யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே யென்கை (379)

380. சீறின தசையிலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாயிருக்கும்படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (* க்ருபயா பர்யபாலயத் * "அரிசினத்தால்") என்று.

380 "க்ருபயா பர்யபாலயத்" "அரிசினத்தால்".

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—* ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்தஃ க்ருபயா பர்யபாலயத் * என்று, அபராதத்தைச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்ப் புறம்புபுகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, கருணையாலே ரக்ஷித்தாரென்கையாலும், 'அரிசினத்தா லீன்றதாய் அகற்றிடினும் மற்றவள்தன் அருள் நினைந்தே யழுங்குழவி யதுவேபோ லிருந்தேன்'' என்று, பெறுகைக்கு வருந்தி வருந்திப் பெற்ற தாயானவள், இது செய்த தீமையைக் கண்டு அரிந்துபோகடவேண்டும் சீற்றத்தை யுடையளாய்க் கொண்டு கிட்ட வரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கடியற்று, சீறிப்புடைத்தெறிகிற அவளுடைய முகத்திரக்கத்தையே நினைத்து அழுது காலைத் தழுவிக்கொள்ளும் குழவி போலே, என்னபராதத்தைக் கண்டு அருளாராதபடி தேவர் தள்ளிவிடப் பாராகிலும் திருவடிகளல்லது வேறு போக்கடி யற்றிருந்தேன் என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாளருளிச்செய்கையாலும், (சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவன்) என்னுமிடம் ஸித்தமென்கை. இப்படி, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை, "நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே மஹேஸ ஹாதும் தவ பாத பங்கஜம், ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுஸ்தநந்தயோ ந ஜாது மாதுச் சரணௌ ஜிஹாஸதி* என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, இவ்வளவும், (ப்ராப்யங்க ளிரண்டும் மாறாடில் அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்) என்றதின்மேல் வந்த சங்கா பரிஹாரங்கள் பண்ணப் பட்டது. (380)

த்ருதீய ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மங்களாசாஸந ப்ரகரணமான த்ருதீய ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

னும்படி அல்பமாயிருக்கும், பரமாகாசத்தில் இவனுடைய நித்யமான விபூதி த்ரிபாத்தென்னும்படி மும்மடங்காயிருக்கும். "இந்த விபூதி த்வய விஷயமான பாதசப்தமும் த்ரிபாச்சப்தமும் அல்பத்வ மஹத்த்வங்களுக்கு உபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிச்சேதபரமன்று, லீலாவிபூதியிலண்டங்கள் தானே அஸங்க்யாதங்களாயிறே யிருப்பது" என்று திவ்யப்ரகாசத்திலே ஜீயரருளிச்செய்கையாலே, இவ்விபூதியில் கார்யரூப ப்ரதேசத்தைப்பற்ற பரமாகாசத்தில் நித்யவிபூதி மும்மடங்காயிருக்கு மென்னவுமாம். அன்றிக்கே, "திவி' இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே; த்ரிபாத்த்வஞ்ச, அப்ராக்ருதாநாம் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந விசேஷாணாம், பூஷணாஸ்த்ராதிரூபேண ஜகத்தந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிநாம் நித்யானாம் பகவதநுபவமாத்ர பரானாஞ்ச நித்யஸித்தாநாம் முக்தாநாஞ்ச சாத்ம்யமேவாஸம்பவதி" என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே பட்டரருளிச்செய்தபடியே, அப்ராக்ருதமாயிருக்குமுள்ள போக்ய விசேஷங்கள் போகோபகரண விசேஷங்கள் போகஸ்தாந விசேஷங்களாகிற மூன்றம்சங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திற்படியே பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபத்தாலே ஜகத்தந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிகளான நித்யரும், கேவல பகவதநுபவபரராயிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமாயிப்படி மூன்றம்சமாயிருக்கு மாத்மாக்களை உடைத்தாகையாலே யாதல் த்ரிபாத்தென்னவுமாம். ஆக, இப்படி லீலா விபூதியில் அத்யந்த்வயாவருத்தையாகையாலே நிரதிசய ஸௌந்தர்யமான நித்ய விபூதியிலே.

(பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து ஒரோன்றே நிரதிசயாநந்த ஜநகமான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளெல்லாவற்றையும் யுகபதேவாநுபவிக்கையாகிற பரிபூர்ணாநுபவம் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லாநிற்க வென்கை.

(அது உண்டறுக்கொட்டாதே) அதாவது—அப்போதப்போது வடிவு இட்டு மாறினாப்போலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணும் மந்த அநுபவமொன்றும் வடிவில் தோற்றாதே யென்கை

(தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பிதாவின் ஹ்ருதயம் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடி போய்) அதாவது—அநேக புத்ரர்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேசாந்தரமே போனால், மற்றுண்டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியாநிற்கச்செய்தேயும், 'இவர்களோபாதி அவனும் கூடவிருந்து வாழுகைக்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்தும் இத்தை இழந்து கிடக்கிறானே!" என்று, தேசாந்தரகதனான வத்த புத்ரன் பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயம் கிடக்குமாப்போலே, நித்யமுக்தரும் தானுமாய் கூடியிருந்து வாழச்செய்தே "இப்போகத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதநர் இத்தை இழந்து கிடப்பதே!" என்று தேசாந்தரஸ்தரான ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் சேரப்போயென்கை.

(இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே) அதாவது ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் [ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க] நித்ய விபூதியிலே இஸ்ஸம்ஸாரி சேதநரைப் பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை இழந்து

தனியனைப்போலே, *ஸ்வகார்யே நரமேத* என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட்டாதே யென்கை. ஸம்ஹ்ருதரா யிருக்குமளவிலும் இவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியா யிருக்கைசெய்ததேயும், அதனையொரு கலவியாக நினையாதே, கரண களேபர ஸஹிதராய் அவர்கள் வர்த்திக்கிற காலத்தில் அந்தராத்மதயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக்கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டைக் கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகளேபர விதுரராய், அசித்விசேஷிதராய்க்கிடக்கத் தான் நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற இருப்பாகவும் அவன் நினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப் பிரிந்தால) என்றருளிச்செய்கிறார்

(இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து) அதாவது—அந்தராத்மதையாலும் அவதாரார்ச்சாவதாரங்களாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக் குறுப்பாக, *விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:* இத்யாதிப்படியே, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை *தயமாந மநா வாய்க் கொடுத்ததென்கை.

(அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்திவிசேஷங்களையுங் கொடுத்து) அதாவது—அந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை அறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்து தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்ந்து இப்படி வ்யாபரிக்கைக்கீடான ஜ்ஞாநசக்தி ப்ரவ்ருத்திசக்தி நிவ்ருத்திசக்திகளாகிற சக்தி விசேஷங்களையுங் கொடுத்ததென்கை

(கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி) அதாவது—இத்தனையுஞ்செய்து ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தி தோற்ற இவர்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாய் நிற்கில், *த்வமமே* என்றால ஸஹியாமல், *அஹம்மமே* என்னும் ஸ்வதந்த்ரராகையாலே, எங்கள் கண்முகப்பிலே நீயொருகாலும் நிற்கக்கடவை யல்லை என்று திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பார்களென்று நினைத்து, *நசக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்* *கட்கிலீ* என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கு ஒருகாலமும் விஷயமாகாதபடி யென்கை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே யணைத்து) அதாவது—தன்னையும் தாயையுமறியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையான மாதாவானவள் தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமடியாக முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, அநாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸ்வபரஸ்வரூபங்களி லொன்றையு மறியாமல் கிடக்கிற விசேதநரை சேஷியான தானறிந்த ரக்ஷ்யரக்ஷக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விட க்ஷமனன்றிக்கே, *ஆத்மநி திஷ்ட்டந* என்கிறபடியே அந்தராத்மதயா இவற்றை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டென்கை

(ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்று விடாதே ஸத்தையை நோக்கி) அதாவது—ஒருவனுடைமையை யொருவனபஹரித் தாளாநிற்க உடையவனாய் வைத்து உடைமையை யிழந்தவன் தன்னதென்னு மிடந்தோற்றப் பலநாளும் தொடர்ந்து போந்தால் பின்பு வ்யவஹாரத்தில் ஜயஹேதுவாக நிற்குமிறே, அப்படியே, "அநுபவ விபவாத்" என்கிற சேதநருடைய ஆட்சியிலும் மமதென்னுமிடந்தோற்ற ஒருதலை

பற்றிக்கொண்டு போருகிற தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று நினைத்து, அநந்யார்ஹதயா அவஸ்திதனுன தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனுய்க்கொண்டு தார்ய பூதரான இவர்கள் ஸத்தை யழியாமல் நோக்கி யென்கை. (உடன் கேடனுய) அதாவது—இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தையிலு மிவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போருகை (உடன்கேடன்) என்பது, இவன் கேடு தன் கேடாயிருக்குமவனையிறே

(இவர்கள் ஸ்வைர கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்க மாட்டாதே அநுமதிதா நத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப்போலே யிருந்து மீட்கைக்கு இடம்பார்த்து) அதாவது—*ஆத்மேச்வர தத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயத்நாந் யுத்பாதயந் வர்த்ததே* என்கிறபடியே, அடியிலே தான் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வரூப ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்தியாலே ஸ்வருச்யநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்தி களைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யரான இச்சேதநர், அநாதிவாஸநாபலத்தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும் அசக்தயாமியான தான் நினைத்தால் மீட்கலாயிருக்கச் செய்தேயும், அப்படி செய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ர விதி வையர்த்த்யமாம் என்னுமதைப் பற்றவும், ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வருமென்னு மதைப் பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தானத்தைப் பண்ணி, உதாஸீநன்னாக யிருக்கச்செய்தே இவர்கள் ஒன்றுபட்டால் நல்லதென்றிருக்கு முதாஸீநரைப் போலே யிருந்தும், அதில் நின்றும் அவர்களை மீட்கைக்குறுப்பாகச் சொல்லிக் கொள்ளத்தக்கதொரு நன்மையாகிற அவகாசம் பார்த்தென்கை

(நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணாதே) அதாவது—(இப்படி இடம் பார்த்துப் போருமளவில் சாஸ்த்ர மர்யாதாநுகுணமாகவாதல் தான் நினைத்ததாக வாரோபித்துக்கொண்டாதல் இவர்களை அஸத் கர்மத்தினின்றும் மீட்கைக்கவகாச மாயிருப்பதொரு நன்மை காணுதவளவன்றிக்கே. அவ் வஸத்கர்மங்கள் தன்னிலே நன்மையென்று பேரிடுகைக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானும் முட்படக் காணப் பெறாதே யென்கை. (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது), பரஹிம்ஸை செய்து கொண்டு திரியாநிற்கச் செய்தே பகவத் பாகவத விரோதிகளாயிருப்பாரை யாத்ருச்சிகமாக ஹிம்ஸிக்கை விஷய ப்ரவணனுய் பகவத் தாஸிகளைப் பின்பற்றிப் பலகாலும் கோயில்களிலே புகுருப் புறப்படுகை, பயிர் தின்ற பசுவைத் தொடாந்தவாறே அதொரு கோயிலிலே வளைய வருமாகில் அத்தை அடிக்கைக்கிலுண்டான ஆக்ரஹத் தாலே தானுமத்தை வளையவருகை, நிந்தார்த்தமாகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலானவை. (செற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தா லொருவழியாலும் பசை காணு தொழிகையால் அப்ராப்யமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது) அதாவது—ஸர்ப்ப தஷ்டராய் மருந்துகளைப்பரானவர்களை மந்த்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு ப்ராண ஸ்திதிபரீக்ஷார்த்தமாக செற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ரக்தப் பசை காணுதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி கைபுகுராதென்று இழவோடே கைவாங்கும் பந்துக்களைப்போலே, நன்மை காணுதவளவில் விடாதே நன்மை யென்று பேரிடலாவதொரு தீமை காணுண்டோ வென்னுமளவாகப் பார்த்தவளவி லும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலு மிவர்கள் பக்கல் பசைகாணுவிட்டால், இவ்விஷயம் நமக்கு ப்ராபிக்கப்படுமதல்ல, இத்தை யிழந்தோமென்ன றழுது கண்ண நீரோடே மீளுவ

தென்கை. அன்றிக்கே, (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமை) என்கிறது, * ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத * என்று ஆஸ்திக்ய ஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலாயிருக்குமதாய், பரஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ச்யேநவித்யநுஷ்டானத்தையாய், அங்கீகாரத்துக்குடலானதொரு நன்மை காணாத வளவன்றிக்கே சாஸ்த்ர மர்யாதையாலே மேல் தானிதமாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான சாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக்குடலான அதுதானுமுட்பட இவர்கள்பக்கல் காணப்பெறாதே யென்னவுமாம்.

அப்போதைக்கு, (நெறியைக் கொத்திப்பார்த்தால்) இத்யாதியாலே, ஜ்ஞாத ஸுக்ருதயோக்யதை யில்லாமையாலே அஜ்ஞாத ஸுக்ருதந்தா னுண்டோவென்றாயத்து, அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கீகார யோக்யதையற்று இழவோடே மீளும்படி சொல்லுகிறது.

(தனக்கேற இடம்பெற்றவளவிலே) அதாவது—இப்படி மீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குண்டான சாபலத்தாலே, பின்னையு மங்கீகரிக்கைக் கவகாசம் பார்த்துத் திரியும் தனக்கேற அவகாசம் பெற்ற வளவிலே யென்கை.

(என்னூரைச் சொன்னாய் இத்யாதி, என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு) அதாவது—அவ்வூர் இவ்வூர் என்று இவன் பல வூர்களையுஞ் சொல்லாநிற்க, கோயில் திருமலை முதலாகத் தானுகந்த வூர்களிலே யேதேனுமொன்றைச் சொன்னால், அம்மாத்ரமே பற்றாசாக, என்னுடைய வூரைச் சொன்னாய் என்றும், அவர் இவர் என்றாப்போலே சொல்லாநிற்க, ஒருவன் பேரைச் சொல்லுகிறதாகத் திருநாமங்களிலே யொன்றைச் சொன்னால், அவ்வளவே கொண்டு, என் பேரைச் சொன்னாய் என்றும்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழி போகாநிற்க அவர்களை ஹிம்ஸித்துக் கையிலுள்ளது பறிப்பதாக வழி பறிக்காரருத்யோகிக்கிறவளவில், ஸ்வகார்யத்திலே போகிறானொரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தோன்ற, அவனைத் தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிறானாக நினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப் பறியாதொழிய, அது பற்றாசாக அந்த சேவகனை, என்னடியாரைக் கோக்கினாய் என்றும், ஒருவன் க்ரீஷ்மகாலத்தில் தன் வயல் நீர்ப்புக்க வராதே நீருள்ளவிடத்தே நின்றும் வயலிலே வர நெடுந்தூரத்திலே துலையிட்டிறையாநிற்க, மருபூமியிலே நெடுந்தூரம் நடந்து, இத்தனை ஜலம்பெறில் நம் ப்ராணன் தரிக்கும் என்னும்படி இளைத்து வருகிறார்கள் சில பாகவதர் அவனறியாமல் அந்த நீரிலே தங்கள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கி இளைப்பாறிப் போனால், அதடியாக, என்னடியார் விடாயைத்தீர்த்தாய் என்றும்; ஒருவன் தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும் காற்றபேக்ஷிதமானபோது வந்திருக்கைக்கும் இவற்றுக்காகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்க, வர்ஷபீடிதராய் அங்கே யொதுங்குவோமென்று வருகிறார் சில பாகவதர் அங்கே யொதுங்கி இருந்துபோக, தாவந்மாத்ரத்தாலே, என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றும், இப்படிகளிலே சிலவற்றை அவர்களறியாதிருக்கத் தானே யாரோபிக்குமென்கை.

(மடிமாங்காயிட்டு) மடிமாங்கா யிடுகையாவது—மாங்கா பெறாமல் வெறுமனே வழி போகிறவன் மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிட்டு, மாங்காயைக் களவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

(பொன் வாணியன் இத்யாதி, ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்) அதாவது, பொன் வாணியம் செய்வானொருவன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டின பொன்னை உரை கல்லிலே புரைத்து ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தி யெடுத்து காளோட்டத்துடனே கால் பொன்னுயத்து, கழஞ்சு பொன் னுய்த்து என்று திரட்டுமாப்போலே, ஒரு ஜந்ம மிரண்டு ஜந்மத்கள் வன்றிக்கே சேதநருடைய ஜந்ம பரம்பரைகள்தோறும், விடாயைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே யுண்டாம் யாத்ருச்சிகம், வழிகேட்டார்க்குச் சொன்னாய் என்றாப்போலே வரும் ப்ராஸங்கிகம், அடியாரை நோக்கினாய் என்றாப் போலேயுண்டா மாநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களை, சாஸ்த்ர விஹிதமும் சேதந விதிதமுமன்றியேயிருக்கத் தானே கல்பித்து, கல்பிதமானவைதன்னை ஒன்றை அநேகமாக்கி நடத்திக்கொண்டு போருமென்கை (381)

382 இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருத மடியாக ஈச்வர னங்கீகரிக்குமென்னுமது காணலாமிடமுண்டோ வென்ன (லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம்) என்கிறார்.

382. லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம்.

அதாவது—விதர்பராஜ ஸுதையாய் காசிராஜ மஹிஷியான லலிதை, ஸபத்நிகளான முந்நூறு ஸ்த்ரீகளிலும் காட்டில் ஆபிரூப்யம் அதிசய பர்த்ருமத்தை தேஜஸ்ஸு ஸர்வகுண ஸம்பத்தை இவை யுடையளாய் அஹோராத்ர விபாகமற பகவத் ஸந்நிதியிலே அநேகந் திருவிளக்கேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப் போருகிற படியைக் கண்டு, "உனக்கு இவ்வாபிரூப்யாதிகளுக்கும் தீபாரோபண கைங்கர்ய ப்ராவண்யத்துக்கும் காரணமென்" என்று ஸபத்நிகள் கேட்க, அவள் ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே பிறந்தவளாகையாலே, * தத்ரேஷா கத்யாமயேதத் யச் வ்ருத்தம் மம சோபநா:! * என்று தொடங்கி, * ஸௌவீர ராஜஸ்ய புரா மைத்ரேயோபூத் புரோஹித:, தேந சாயதநம் விஷ்ணோ: காரிதம் தேவிகாதடே, அஹந்யஹநி சுச்ரூஷாம் புஷ்ப தூபாம்பு லேபநை:, தீபதாநாதிபிச்சைவ சக்ரே தத்ர வஸந் ததிஜ:" என்று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனான மைத்ரேயன், தேவிகாநதிக்கரையிலே ஓரெம்பெருமான கோயிலையுண்டாக்கி, அங்கே நாள்தோறும் ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணி வர்த்தித்தபடியையும்; * கார்த்திகே தீபகோ தீப உபாத்த: தேவஸ்ய கதா, ஆலிக நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸ்ய புரதோ நிசி, தேவதாயதநே சாஸம் தத்ரா ஹமபி மூஷிகா, ப்ரதீபவர்த்திக்ரஹணே க்ருதபுத்திர் வராநநா:, க்ருஹீதாச மயா வர்த்தி ப்ருஷதம்சோ ரராவச, நஷ்டாசாஹம் தத்ஸ்தஸ்ய மார்ஜாலஸ்ய பயாதுரா, வக்த்ர ப்ராந்தேந சயதா ஸதீப: ப்ரேரிதோமயா, ஜஜ்வால பூர்வவத் தீபதயா தஸ்மிந் ஆயதநேபுர: * என்று, கார்த்திகமாஸத்திலே, அவனாத எம்பெருமான் ஸந்நிதியிலேற்றின அந்த திருவிளக்கு அவியத்தேடுகிற வளவிலே, அக்கோயிலிலே யொரு பெண்ணெலியாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிறதான அத்திருவிளக்கில திரியைக் கவ்விக

கொண்டு போவதாக நினைத்துச்சென்று கவனிவனவிலே ஒருபூனைகத்தின குரலைக் கேட்டஞ்சி மரணத்தையடையா நிற்க, அப்போது பயத்தாலே நடுங்குகிற தன்மூஞ்சியாலே அந்தத் திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே அத்திருவிளக்குப் பளபளத்தெரிந்த படியையும்; *மருதா சாஹம் ததோ ஜாதா வைதர்ப்பீ ராஜகந்யகா, ஜாதிஸ்மரா காந்திமதி பவதிநாம பரா குணை:" என்று அநந்தரம் தான் மரித்து விதர்ப்பராஜனுக்குப் புத்ரியாய் ஜாதிஸ்மரத்வாதிகளோடே பிறந்தபடியையும்; *ஏஷ ப்ரபாவோ தீபஸ்ய கார்த்திகே மாஸி சோபந!, தத்தஸ்ய விஷ்ணவாயதநே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா, அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா, விஷ்ணவாயதநே தீபஸ்ய தஸ்யைதத் புஜ்யதே பலம். ததோ ஜாதிஸ்ம்ருதிர்ஜந்ம மாநுஷ்யம் சோபநம் வபு:, வசய: பதிர் மே ஸர்வாஸாம் கிம் புநர் தீபதாயிநாம்* என்று, அந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதபலமாக தனக்கிந்தவேற்றங்களெல்லா முண்டான படியையும் சொன்னாளென்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே.

இனி, ஆக்ஷேபத்தாலே. தத்வவித்தாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரியான ஸுவ்ரதை அதிபால்யத்திலே மாத்ருஹீநையாய், அது தோற்றாதபடி பரமதயாளுவான பிதா வளர்த்துக்கொண்டுபோக வளர்ந்துகொண்டு, இனி ஒருவன் கையிலே ப்ரதாநம் பண்ண ப்ராப்தமென்னுமளவிலே அந்தப்பிதாவும் மரிக்கையாலே அதிவ சோகார்த்தையாய், *யேந ஸம்வர்த்திதா பாலா யேநாஸ்மி பரிரக்ஷிதா, தேந பித்ரா வியுக்தாஹம் கஜ்ஜீவேயம் கதஞ்சந கதயாம்வா கிபதிஷ்யாமி ஸ்மிதவேவா ஹுதாசநே, பர்வதாத்வா பதிஷ்யாமி பித்ருஹீநா நிராச்ரயா* என்று தேஹத்யாகோத்யுக்தையான வளவிலே, *ஆகத்ய கருணாவிஷ்டோ யமஸ் ஸர்வஹிதோத்யத:, ஸ்தவிரோ ப்ராஹ்மணோ பூத்வா ப்ரோவாச ஸ்தம் வசஸ் ததா* என்கிறபடியே, ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஹிதத்திலே நிரதனாயிருக்கும் யமன் க்ருபாவிஷ்டனாய் ஒரு வ்ருத்த ப்ராஹ்மண வேஷத்தைக்கொண்டுவந்து, *அலம் பாலே! விசாலாக்ஷி ரோதநேநாதி விஹ்வலே, ஸ்வயா: ப்ராப்யதே நாதஸ் தஸ்மாத் நார்ஹஸி சோசிதும்* இத்யாதியாலே இவளுடைய சோகாபநோதநத்தைப்பண்ணி. *தஸ்மாத் த்வம் ஆகர்ணய ஸுவ்ரதே, பித்ருப்யாம் விப்ரயோகோயம் யேநாபூத் கர்மணா தவ* என்று, ஆகையாலுன்னுடைய தகப்பனை விட்டு இந்த மாதா பித்ரு வியோகம் உன்னுடைய யாதொரு கர்மத்தாலே யுண்டாயத்து அதனைச் சொல்லக் கேளென்று தானே சொல்லி, *புரா த்வம் ஸுந்தரீ நாம வேச்யா பரம ஸுந்தரீ, ந்ருத்த கீதாதி நிபுணா வீணா வேணு விசக்ஷணா* என்று தொடங்கி நீ பூர்வஜந்மத்திலே ஸுந்தரி யென்பாளொரு வேச்யை, உன்னாலே வசீக்ருதனாய் உன்னுடனே ஸம்ஸர்கித்துப் போருவானொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை உன்நிமித்தமாக ஸ்பர்த்தையாலே யொரு சூத்ரன் வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், "எங்கள் புத்ரனைக் கொல்லுவித்த நீ இனியொரு ஜந்மத்திலே மாதாபிதாக்களை இழந்து மறுகிப் பரிதபிப்பாய" என்று சபித்தபடியாலே நானுனக்கிந்த சோகம் வந்ததென்ன, "ஆனால் இந்தபாபியான நானுத்தம ஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்" என்று கேட்க; *சருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே! நிமித்தம் கததோமம, யேந த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்யாஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந:* என்று தொடங்கி, ஜந்மாதிகளாய் ஒன்றிலும்

பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமதர்சியாய் பகவத்த்யானபரனாய் க்ராமைகராத்ர ந்யாயத்தாலே யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பானொரு பாகவதன் ஒருராத்ரி உன்வாசல் புறத்திண்ணையிலே பொதுங்கினவளவிலே தலாரிக்காரர் அவனைக் கள்ளனென்று பிடித்துக் கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச்சென்று அக்கட்டை விடுவித்து அந்த பாகவதனை உன் க்ருஹத்திலே கொண்டுபோய் ஆச்வஸிப்பித்தாய், அத்தாலே யிது உனக்குண்டாயத்து என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸ்வைரதோபாக்யானமும்; இன்னமும் ஒருஸ்த்ரீ யமபடராலே அத்யந்த பீடிதையாய் ஆகாசத்திலே ரக்ஷகாபேக்ஷை தோற்றக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வாராநிற்க, அச்வத்த தீர்த்தத்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸு பண்ணியிருந்த மாதவி அதனைக்கண்டு க்ருபை பண்ணி, தானொரு நாள் செய்த தப:பலத்தை அவளுக்குக் கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும் பந்தபூதராய், யாமயமார்க்கமும் ஸுகோத்தரமாய், யாதநா சரீரமும் போய் விலக்ஷண சரீரமாய், இவளையுங் கொண்டு அவர்கள் யமன் ஸந்நிதியிலே சென்றவளவிலே, *பிதேவ தர்மராஜோபூத் தஸ்யாஸ் தத ப்ரியதாசக:, ஸாந்த்வயந் ஸ மஹாதேஜா வ்யாஜஹார ச தாம் ப்ரதி* என்று, பித்ருவத் ப்ரஸந்நவதநனாய் இவளைக்குறித்து இன்சொல்லுஞ் சொல்லுகிற யமன், *பத்ரே! த்வயா ஸுஷ்டு க்ருதம் கஞ்சிநிஹவிதயதே, இதோ த்வாதசே ஜந்மாந்தே த்வமஸ்சித் ஸ்தித ஆவிசத, விஷ்ணுபக்தோ நிவாஸார்த்தம் ராத்ர்யாந்து தவவேச்மநி, தத்ஸங்கிதாத் பரபவஸ் தவஸாதுஸ்மாகம:, ஸாஹி வைப்ரஹ்ம விதுஷீ ஸ்ரீமத்ரங்கமுபாச்ரிதா, தத்ராதித்தோத்தமம் ஸ்ரீமதச்வத்தம நாமஸம்ச்ரிதா, தர்மஜ்ஞா தர்மபரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்கமோ பவத்* என்று, மாதவியினுடைய வங்கீகார முனக்கு வருகைக்கு குறிப்பாக நீயறியச் செய்ததொரு நன்மையில்லை, இஜ் ஜந்மத்துக்குப் பன்னிரண்டாம் ஜந்மத்திலே யொரு ராத்ரி உன்னுடைய க்ருஹத்திலே தங்கிப் போகைக்காக ஒரு பாகவதன் வந்துனைக் கிட்டியிருந்துபோனான், தத்ஸங்கிதாத்தாலே புண்டானது காணும் ஈகஙிகத ஸாதுஸ்மாகம் என்று முன்பே புண்டானதோர் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தை இவள் பேற்றுக்கடியாகச் சொன்னானென்கிற காருடபுராணத்தில் கோயில் மாஹாத்ம்யத்தில் கதையும் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. (சுருக்க மொழியக் காணலாம்) என்றது, விஸ்தரேண காணலாமென்றபடி. இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருதங்க ளடியான பகவத் கடாக்ஷமே இவர்களுக்கிவ்வோ பலங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களைப் பற்றாசாகக் கொண்டு ஈச்வரனங்கீகரிக்கு மென்னுமிடத்துக்கு இவை உதாஹரணமாகலாயிற்று (382)

383. ஆக, ஸர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே உத்யுக்தனாய் கரணகளேபர ப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணி ஸ்வாஜ்ஞாரூப சாஸ்த்ரானுருணமாக இவர்கள் பக்கலிலே சில ஸுக்ருத விசேஷங் கண்டு அங்கீகரிக்கலாமவழியுண்டோவென்று பார்த்து, தத்லாபத்தில் ஸாவமுகதி ப்ரஸங்கமும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யமும் வாராமைக்காக அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களைத் தானே கல்பித்து, அவை தன்னை ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறுமொன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்து, அஜ்ஞாதஸுக்ருதமங்கீகார ஹேதுவாம்படியையும் தாபிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இந்நிர்ஹேதுக

விஷயீகார வாசி அறியாதவர்கள் இதுக்கிசைந்து வைத்தே ஏதத்தநுஸந்தாநேசவித்த ராகாம லிருப்பர்களென்கிறார் மேல (அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள்) என்று தொடங்கி

383. அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளா நந்தானென்றிருப்பார்கள்.

அஜ்ஞராகிறார்—நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவ மறியாதவர்கள், (வாளா தந்தா னென்றிருப்பார்கள்) என்றது, இப்படி உபகரித்தருளுவதே' என்று தலை சீய்த்து ஈடுபடவேண்டியிருக்க அது செய்யாமல், வெறுமனே, உபகரித்தா னென்கிற மாத்ரத்தை யநுஸந்தித்திருந்துவிடுவர்களென்றபடி. (383)

384. இதில வாசி அறிந்தவாக வீடுபடுமபடியை அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாநவான்கள்) என்று தொடங்கி

384 ஜ்ஞானவான்கள் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" "எந்நன்றி செய்தேனோ வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" "நடுவேவந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதன்" "அறியாதன வறிவித்த வத்தா நீ செய்தன வடியேனறியேனே" "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்" "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்று ஈடுபடா நிற்பார்கள்.

ஜ்ஞாநவான்களானவர்கள், நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவத்தை உள்ளபடி அறியுமவர்கள். ("இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" இத்யாதி) அநாதிகால மஸத்துவாய்க் கிடந்தவென்னை இன்று வஸ்துவாக்கி நித்ய ஸூரிகளுக்கு மவ்வருகான தன்னை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான வென்னுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலே வைத்தான்; பெரிய வுடையாரைப்போலே தலை யோடே முடிக்கத்தேனோ, திருவடியைப்போலே * த்ருஷ்டா ஸீதா * என்று வந்தேனோ, அன்றிக்கே தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினேனென்னும்படி விஹித கர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனோ, என்ன நன்மை செய்தேனாக வென்னெஞ்சிலே புகுந்து பெரும்பேறு பெற்றானாய் விளங்குகிறது, விஷய ப்ரவணனாய்ப் போகா நிற்க நடுவே வந்து உஜ்ஜீவிப்பியா நின்ற ஸ்வாமி, எனக்கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநத்தைப் பண்ணி ஸ்வாமியான நீ சேஷபூதனான வென்பக்கல பண்ணின உபகாரம் உபகரிக்கத நீயறியிலறியுமித்தனை, என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ; * அஸந்நேவ * என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்தவென்னை * ஸந்தமேநம் * என்கிறபடியே ஸத்தாவானாய ஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, அஸத்தை நீக்கிறும்படி கைங்கர்யத்தையும் கொண்டருளினாய், அம்ருதத்தையும் விஷத்தையுமொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையுமுகந்து க்ஷுத்ர விஷயங்களையுமுகக்கும் பொல்லாத நெஞ்சைப் போக்கினாய்; அநந்யப்ரயோஜநமாய்க்கொண்டு உன்னையே அநுபவிக்கும் மனஸ்ஸைத் தந்தாயென்று அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித்துத் தலைசீய்த்து ஈடுபடா நிற்பார்களென்கை.

அன்றிக்கே, (அஜ்ஞர்) இத்யாதிக்கு (வாளா தந்தார்) என்று பாடமாகில், இப்படி ஸர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்க

க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டு வரும் ப்ரகாரத்தை அறியாத மநுஷ்யர், வாளவலியாலே ஜீவித்துத் திரிவார் தங்களுக்கு வந்ததொரு ஸம்ருத்தியை தம்முடைய வாளார்த்தந்தாரென்று நினைத்திருக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுகமாக வந்த பகவத்ஸ்வீகாரத்தைத் தங்கள் ஸுக்ருத பலத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பர்களென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு, ஸகலமும் அவனருளாலே வந்ததென்று தெளியக்கண்டவர்கள் அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித்திடும்படியை அருளிச்செய்கிறாரென்று மேலே வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. (384)

385 இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமானதொரு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி.

385 பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுகிறதையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளிருந்த வளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்சய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுகிறதையும் பார்த்துப் பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளிருக்கிற அளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "இது நெடுங்காலம் ஆர்வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோவென்று தெரியாது, இன்று வகுத்த சேஷியான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோம்!" என்ன, தத்ப்ரஸங்கத்திலே "நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கைக்கு அடியென்" என்று விசாரிக்கச் செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப்பெருமாளிருந்தவர் "நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருத தேவரென்றுமொருவருண்டோ வாச்ரணீயா" என்ன, பிள்ளைதிருநறையூரரையர், "ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும் நீ நினைக்கிற விஷயந்தன்னையே காண்" என்றருளிச்செய்ய, ஆக இப்படி பின்பு பிறந்த வார்த்தையை இவ்விடத்திலே நினைப்பதென்றபடி. இத்தைத்தான் "தருதுயரந்தடாயேல்" என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூர்வர்களருளிச்செய்து வைத்தார்களிறே. இத்தால் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமுண்டாய்த்தாகிலும் அது பலஹேதுவன்று, அத்தை வ்யாஜமாக்கி அங்கீகரிக்கும் ஈச்வரனே பலஹேது என்றதாய்த்து. (385)

386 கீழுக்தமான அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

386. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியாநிற்கும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே ஸாவமுகதி ப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநனறியாமலே விளையுமவையான சில ஸுக்ருத விசேஷங்களையே இவனை அங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணுகிறதுமென்கை. (386)

387. இப்படி அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்குமளவில் அவஸ்காரம் ஸஹேதுகமாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவையுங்கூட) என்று தொடங்கி.

387 இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்தன்னை முதலில் அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது

அதாவது—இந்த யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம்படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர விதுரனாய்க் கிடந்த இவன்றன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதிகளைக்கொடுத்து அவ னுண்டாக்கிற்றென்கை. இத்தால், கடாக்ஷ ஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளு மவ னுடைய க்ருஷிபல மென்கை. ச்சப்தத்தாலே, ஆநுகூல்யாத் ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களுக்கும் அடி அவன் க்ருஷியென்கிறது. அன்றிக்கே, வக்ஷ்யமாண க்ருபாவிசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிறதாகவுமாம். ஸ்ருஷ்டிதான் சேதநகர்மாநுகுணமாகவன்றோ வென்னில்? ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மநுக்ரஹ கார்யமிறே. (387)

388. தத்க்ருபாகத்தி லிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னை) என்று தொடங்கி.

388. அதுதன்னை நிரூபித்தால் இவன்தனக்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாதபடியா யிருக்கும்

அதாவது—அசித்விசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே உஜ்ஜீவநோபயோகியான கரணகளேபரங்களை பரமதயையாலே அவன் கொடுத்தபடியை அநுஸந்தித்தால், தந்நிக ஸத்தாதிகளுள்ள இவன்றனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அவன் செய்தபடி கண்டிருக்கையொழியத் தானொரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்குமென்கை.

389. ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்கு விளையு மஸ்காரபப்ரஸங்கள யாத்ருச்சிகாதிகளமாத்ரமே யன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தாசிப்பிக்கைக்காகவாதல், கீழ்ச்சொன்ன இவைதா னுண்டாம் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாதல அருளிச்செய்கிறாமேல (பழையதாக) என்று தொடங்கி.

389 பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாயப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரி முளைத்து பலபர்யந்தமாமாபோலே, இவைதான தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்தக்கட்டளை.

அதாவது—புதிசாகத் தரிசு திருத்தினதன்றிக்கே பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க் கொண்டு செய்காலாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே கர்ஷகன் அதுக்கென்னவொரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருக்க உதிரியானது முளைத்து விளைந்து நிலக்கடுமாப்போலே, மேற்சொல்லப்புகுகிற க்ருபா விசேஷங்களாதல் கீழ்ச்சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளாதல் இதுக்கென்னவொரு க்ருஷி செய்யவேண்டாதே இச்சேதநர் பக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாயத்து, பத்திக்கு கர்ஷகனான

ஈச்வரன் ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்து மென்றபடி. (389)

390. (இவை) என்று கீழருளிச்செய்தவத்தை விசதீகரிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார் (அவைதானெவை யென்றால்) என்று.

390. அவைதானெவை யென்றால் ;

391 அதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே.

391 பூர்வக்ருத புண்யா புண்ய பலன்களை சிரகாலம் புஜித்து, உத்தர காலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்கு மத்தனை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார்? நாம் நின்ற நிலையேது? நமக்கினிமேல் போக்கடியேது? என்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அவையாதல், முன்பு சொன்னவையாதல.

அதாவது—முன்பு செய்யப்பட்ட புண்யபாபரூப கர்மத்வயத்தினுடையவும் பலன்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்கால மநுபவித்து மேலுள்ள காலத்தில் பூர்வகர்ம வாஸனைகொண்டு புண்யபாபரூப கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை யென்று சொல்லத்தக்கதாம்படி * அச்சகர்மாவாய கர்ம பலாநுபவத்தில் கையொழிந்து நின்ற தசையிலே காணகிற தேஹமோ தேஹாதிரிக்தரோ ஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோ நாமாரென்றும், நசிக்கும்படி நின்றோமோ பிழைக்கும்படி நின்றோமோ? நாம் நின்றநிலையேதென்றும்; இப்படி நின்ற நமக்கினிமேல் வீடேறுகைக்குபோன போக்கடி யேதென்றும் தன்னடையே யுண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அந்நிரூபண விசேஷங்களாதல, பூர்வோக்தங்களான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களாதலென்கை (391)

392. இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார க்ரமம் சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற் றென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யதாஹி) என்று தொடங்கி

392. "யதாஹி மோக்ஷகா: பந்தே" என்று தொடங்கி இதனுடைய க்ரமத்தை பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று,

பகவச் சாஸ்த்ரம் நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிறே யிருப்பது; அதிலே யொன்றிறே அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை *பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா நாராயணஸ் ஸ்வயம்* என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிவக்தா பகவானே யிருக்கச்செய்தே தத்தத் ஸம்ஹிதைகள்தோறும் அவாந்தர வக்தாக்களுமுண்டிறே; அதில் இந்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஜ்ஞகனான ருத்ரன் வக்தாவாகையாலே இத்தை அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை என்கிறது; இந்த ஸம்ஹிதையிலே, "நுண்ணுணர்வின் நீலார் கண்டத் தம்மான்" என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதர்சியா யிருக்கும் ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய ப்ரஹ்ம வித்தமனான ஸ்ரீநாரதபகவான் சென்றநுவர்த்தித்து ஸ்வ ஸம்சயங்களெல்லாம் கேட்க, அவன் நிர்ணயித்துக்கொண்டு வாராநிற்க, பதினாலா மத்யாயத்தில் இவன் பண்ணின ப்ரச்நத்துக்கு உத்தரமாக ஸம்ஸார மோக்ஷஹேதுக்களான நிக்ரஹசக்தி அநுக்ரஹசக்தி யென்று ஸர்வேச்வரனுக் கிரண்டு சக்தி யுண

டென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அதில *திரோதாநகரீ சக்திஸ் ஸா நிக்ரஹஸமாஹ்வயா, புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோபாவயதி ஸ்வயம்* என்று தொடங்கி, நிக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே திரோஹித ஸ்வஸ்வரூபாதிகனாய் ஜீவாத்மா ஸம்ஸரிக்கும்படியை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து, அநந்தரம் அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே ஸம்ஸாரநிர்முக்தனாம்படியை ப்ரதிபாதிப்பதாக, *ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே, ஸமீக்ஷிதஸ்து தாஸோயம் கருணாவாஷ்ருயா, காமஸாமயம் பஜதேயேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா, சக்திபாவஸ் ஸைவ ஜீவ முத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே:, காமணீச ஸமேதஸ்ய தூஷ்ணீம் பாவமுபாகதே* என்று, ஸம்ஸார சக்ரஸ்தனாய் து:காகுலனான ஜீவன் விஷயமாக ஸர்வேச்வரனுக்கொரு க்ருபை ஜநிக்கும்படியையும், அந்த க்ருபையடியாக உண்டானவன் கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதனாய்க்கொண்டு இவன் கர்மஸாம்யத்தை பஜிக்குமென்னுமத்தையும், அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியினுடைய ஸத்பாவமிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று முத்தரிப்பிக்குமென்னுமிடத்தையும், கீழ் காம ஸாம்யமென்றதின் க்ருத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, *யதாஹி மோஷகா: பாந்தே பரிபர்ஹ முபேயுஷி, நிவ்ருத்த மோக்ஷணோத்யோகாஸ் ததா ஸ்த உதாஸதே, அநுக்ரஹாத்மிகாபாஸ்து சக்தே: பாதக்ஷணே ததா, உதாஸாதே ஸமீபூய கர்மணீதே சுபாசுபே, தத்பாதாநந்தரம் ஜந்தர்யுக்தோ மோக்ஷ ஸமீக்ஷயா, ப்ரவ்ருத்தமாந வைராக்யோ விவேகேபிநிவேசவாந், ஆகமாநநுஸந்தித்ய குருமப்யுபஸர்ப்பயச, லப்தஸத்த: ப்ரகாரைஸ்தை: ப்ரபுத்தோ போதபாலந:* இத்யாத்யத்யாய சேஷத்தாலே, வழிபோகிறவன் ஸம்பாரத்தை வைத்து மறையநின்றவனிலே அவனுடைய ஸம்பாரத்தை அபஹரிப்பதாக உத்யோகிக்கிற தஸ்கரர், அந்த ஸம்பாரத்தை அவன்வந்து கைப்பற்றினவளவில், யாதொருபடி நிவ்ருத்த மோஷணோத்யோகராகாநின்றுகொண்டு எப்போது முதாஸீநரா யிருந்து விடுவார்கள் அப்படியே, பகவதநுக்ரஹ சக்தி இவன் பக்கலிலே வந்த க்ஷணத்திலே, இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாக நின்ற புண்யபாப கர்மங்களிரண்டுமிவனை வந்து மேலிடாமல் உதாஸீநித்திருக்கும்விடும்; அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தி தன்பக்கல்வந்த வநந்தரம் இச்சேதநன் மோக்ஷஸமீக்ஷாயுக்தனாய ப்ரவ்ருத்தமாந வைராக்யனாய விவேகாபிநிவேசியாய் சாஸ்த்ர ப்ரவணனாய் ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம் பண்ணி லப்தஸத்தாகனாய லப்தஜ்ஞானனாய அந்த ஜ்ஞானத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஸாரக்ராஹியாய ஸமூசிதோபாய பரிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸாரநிர்முக்தனாய பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்று சொன்னானிறே, ஆகையாலே, *யதாஹி மோஷகா: பாந்தே* என்று தொடங்கி இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தினுடைய க்ரமத்தை ஆப்தப்ரமாணமான பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்றென்கிறார். (392)

393. இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னவளவன்றிக்கே. நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்ரபூதராய ஆப்ததமரானவரான ஆழ்வார் இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிய வருளிச்செய்தாரென்கிறார் மேல் (வெறிதே) என்று தொடங்கி.

393. "வெறிதே யருள்செய்வர்" என்று இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தாரிறே.

(வெறிதே யருள்செய்வர்) என்றது—நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றபடி. (இவர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது, இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸம்சய விபர்யயமற ஸகலரு மறியும்படி ப்ரகாசமாக வருளிச்செய்தா ரென்கை. (393)

394. அந்த திவ்யஸூக்திக்கு கதத்ரோகதிம் ஸபிப்ராய மறியாதார் சங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (செய்வார்கட்கு) என்று தொடங்கி.

394 "செய்வார்கட்கு" என்று அருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருத மென்னுகின்றதே யென்னில்; அப்போது "வெறிதே" என்கிற விடம் சேராது.

அதாவது—"அருள்செய்வர்" என்ற வநந்தரம், ஆர்க்கு தானென்னு மபேக்ஷையிலே, "செய்வார்கட்கு" என்று, அருளுக்கு குறிப்பாகத் திருவுள்ள முக்கும்படி சிலவற்றைச் செய்யுமவர்களுக்கென்கையாலே, அவன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு ஹேது சேதந ஸுக்ருத மென்னுகின்றதே யென்னில்? அப்படி சொல்லும்போது நிர்ஹேதுக வாசகமான "வெறிதே" என்கிறவிடம் ஸங்கதமாகா தென்கை. ஆகையால், "செய்வார்கட்கு" என்றது, தான்செய்ய நினைத்தவர்களுக்கென்றபடி. (394)

395. ஆபிமுக்யத்துக்கு பகவத் க்ருபை காரணம், அத்வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம் காரணமென்று நினைத்துச் சொல்லுவார் வசநத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் (பகவதாபிமுக்யம்) என்று தொடங்கி.

395. பகவதாபிமுக்யம் ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது. அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில், இந்த பல விசேஷத்துக்கு அத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

அதாவது—அநாதிகாலம் விமுகனாய்ப்போந்த இச்சேதநனுக்கு பகவத் விஷயத்திலே பிறக்கிற வாபிமுக்யம், இவனுடைய ஸுக்ருத நிபந்தநமாகவன்றிக்கே கேவல பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வபாவியான அத்வேஷம் ஸுக்ருதமடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பார்க்கில், அநிஷ்டநிவ்ருத்தியாய ஆத்மோஜ்ஜீவநாங்குரமா யிருக்குள்ள பகவதத்வேஷமாகிற இப்பலவிசேஷத்துக்கு அதிக்ஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ணா தென்கை. ஆகையால் அத்வேஷத்துக்கும் பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணுமென்று கருத்து. .... (395)

396. சாஸ்த்ராவிஹிதமுமாய சேதநாவிதிதமுமான இந்த யாத்ருச்சிகாதிகளுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டா ரின்னாரென்னுமிடத்தை சங்காபரிஹாரரூபேண அருளிச்செய்கிறார் (சாஸ்த்ரமும்) என்று தொடங்கி

396 சாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற இத்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில், நாமன்று, ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

அதாவது—"இதம் குர்யாத்" என்று சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் கர்த்ருபூதரான சேதநராலே புத்திபூர்வேண அநுஷ்டிதமுமானதொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே, இத்தைச்செய்வானென்று சாஸ்த்ரமும் விதியாதே இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினேனென்று தத்கர்த்தாக்களான தாமும் அறியாதேயிருக்கிற விஹித யாத்ருச்சிகாதியை ஸுக்ருதமென்று தாம் பேரிடுகிறபடி எங்ஙனே என்னில்? "இதுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞனான ஈச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தான்" என்று தத்வதர்சிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்குமென்கை.

ஆக, கீழ் "வெறிதே யருள்செய்வர்" என்று மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்தத்தை விசதமாக அருளிச்செய்தபடியை தர்சிப்பித்து, அதின்மேல்வந்த சங்காபரிஹாரங்களும் பண்ணியருளினாராய்த்து. .. .. (396)

397. இனி, இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் அந்யோந்ய விருத்தம்போலே தோற்றுமவற்றுக்குப் பரிஹாரமும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபகமாக மற்றுஞ் சொல்லவேண்டும் பரமாண தாககங்களும் இவ்விடத்தில் தாமருளிச்செய்யாமைக்கு ஹேது இன்னதென்கிறார் (இவ்வர்த்த விஷயமாக) என்று தொடங்கி.

397. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம் போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

அதாவது—நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்த விஷயமாக, இவ்விஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய பகவதங்கீகார ப்ரகாசகங்களான பாசுரங்களில், "வெறிதே யருள்செய்வர்" "என்கொன்றி செய்தேனோ என்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" என்றும், "திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன" 'மாதவனென்றதே கொண்டு" என்றும், "நல்லதோரறஞ் செய்துமிலேன்" என்றும், "தோற்றேன் பலபிறவி" என்றும், "யானெத்தவத்தால் காண்பன்கொலின்று" என்றும், "யானே தவஞ்செய்தேன்" என்றும், இத்யாதிகளாலே பகவதங்கீகாரஹேதுக்களொன்றும் தங்கள்பக்கல் இல்லையென்பது உண்டானாற்போலே சொல்லுவதாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ்பரவிருத்தம் போலே ப்ரதிபாஸிக்குமென்கை. அவற்றில் சொல்லும் பரிஹாரங்களாவன, "மாதவன்" "மலை" என்கிறவை வ்யாவ்ருத்தயுக்திமாத்ரமாகையாலே அவற்றை ஆரோபித்துவந்து மேல்விழுகிற பகவத்க்ருபையே அங்கீகாரஹேது, அவை ஹேதுவன்றென்னுமிடம் ஸித்தம்; "தோற்றேன் பலபிறவி" என்றது, எனக்குப் பல ஜந்மங்களுண்டாம்படியாகவாய்த்து நான் ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வநிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அநேக ஜந்மம் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணினேனென்றபடியன்று; "யானே தவஞ் செய்தேன்" என்றது, "இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கே சொல்லப்பெற்ற ப்ரீத்யதிசயத்தாலே என்னைப்போலே பாக்யம் பண்ணினாரில்லையென்று இப்பேறுபெற்ற தம்மை ச்லாகித்தமாத்ரமென்றிப்படிகளிலே நிர்ஹேதுகவசந விரோதம் வாராதபடி ஸஹேதுகம்போலத்

தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்களை (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களா வன), மற்றும் நிர்ஹேதுக ஸ்தாபநார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமவையான *ஏவம ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வ கர்மபி:, ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே*, *நிர்ஹேதுக கடாக்ஷேண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம், நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந* இத்யாதி ப்ரமாணங்களும், ஏதத்நுகூலாஹதர்க்கங்களும். (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) என்றது, இவையெல்லாஞ் சொல்லப்பார்க்குமளவில் க்ரந்தப்ரபப்பு வருமென்றஞ்சிச் சொல்லுகிறோமில்லை யென்றபடி. (397)

398. ஆக, கீழ் (பகவத் குணாநுஸந்தாந மப்யஹேது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு உபபாதகமாக, (த்ரிபாத் விபூதியிலே) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், ஈச்வரன் இவ் வாத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையே பிடித்து க்ருஷிபண்ணிப் போரும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார், அதுதன்னை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

398. ஆகையால் இவன் விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின ஈச்வரனை யநுஸந்தித்தால் எப்போதும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்கு மித்தனை.

அதாவது—ஈச்வர னிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் கட்டளை யிதுவாகையாலே, இப்படி யசேதநன் தன்பக்கல் விமுகனான அவஸ்தையிலுமுட்பட இவனுஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போந்த குணாதிகனான அவனை அநுஸந்தித் தால், ஏவம்பூதனானவ னிவ்வ்யவஸ்தாபகராகத் தம்மை கார்யாநுகுணமாக ஸம் ஸரிக்கவிடானென்று தத்குணவிச்வாஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்கு மித்தனை, பயப்ரஸக்தமில்லை யென்றபடி. (398)

399. (விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின வீச்வரனை யநுஸந்தித்தால் என்று தாம் கீழருளிச்செய்த வார்த்தைக்கு வ்யாப்திகருடைய ஜ்ஞாநாதிகருடைய அநுஸந்தாந விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எதிர்சூழல்புக்கு) என்று.

399. "எதிர் சூழல் புக்கு."

"எதிர்சூழல்புக்கு" என்றது, எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி பார்த்தவிட மெங்கும் தானேயாம்படியான வ்யாப்தியிலே உள்புக்கு என்றபடி. "எதிர்சூழல்" என்கிறது, அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வ்யாக்யாதமாயத்தாகிலும், இப்போது இவரிவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறார். அநேகயோஜநைக் குண்டா யிறே யிருப்பது. (399)

400. அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப் போலே) என்று.

400. ஒருவனைப் பிடிக்கநினைத்து ஊரைவளைவாரைப் போலே வ்யாப்தியும்.

அதாவது—ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்தவன் அவனைத்தப்பாமல் பிடிக்கவேணு மென்று மபிநிவேசத்தாலே அவவூரைச் சேர வளையுமாப்போலேயாயத்து ஒராத்மாவை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்குமபடி; ஆகையால், வ்யாப்தியும் ஸ்வார்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்திப்பதென்கிறார். (வ்யாப்தியும்) என்றது, ஸர்வஸத்தாஹேதுவானவதுவுமுட்பட வென்றபடி. (400)

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளை ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையை ஸித்தவத்கரித்து, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் போலே) என்று

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் போலே ஸ்வார்த்தமாக என்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்திப்பது

*மூன்றாந் திருவந்தாதியில் முதற்பாட்டிலே, ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வார்த்தமாகவும், இரண்டாம் பாட்டிலும் மூன்றாம் பாட்டிலும், அவதாரங்களை ஸ்வார்த்தமாகவும் இவர்தாமே யநுஸந்தித்தருளினாரிறே (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே, குணசேஷ்டிதாதிகளைச் சொல்லுகிறது. (401)

402. இப்படி இவன் விமுகனான தசையிலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே யிவனுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷிபண்ணிப்போருகிறது தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயிறே, தாத்ருச க்ருபாபலமிவனுக்கு அவஶ்யாநுபாவ்யமென்னு மிடத்தை த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, கீழ,(நிர்ப்பரனாயிருக்குமித்தனை) என்றவத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல் (கர்மபலம்போலே) என்று தொடங்கி.

402 கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும்.

அதாவது—தான் செய்த புண்யபாபரூப கர்மபலம், *அவஶ்ய மநுபோக்தவ்யம்* என்கிறபடியே அநுபவித்தேயறவேணுமோபாதி, நித்யஸம்ஸார ஹேதுவான கர்மத்தைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநபோகபாகியாக்குகைக்கு ஹேதுவான அவனுடைய க்ருபாபலமும் இவனுக்கு இச்சையில்லையேயாகிலும் அவஶ்ய மநுபவித்தேவிடவேணு மென்கை. (402)

403. ஏவம்பூதக்ருபை அநாதியாயிருக்கச்செய்தே, கர்மகர்த்தாவான சேதநனுடையவும் தத்பலதாதாவானவீச்வரனுடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யங்களாலே தகைப்பட்டன்றோ கிடந்துபோந்தது, இன்னமுமப்படியானாலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருபை பெருக்கப்புக்கால்) என்று தொடங்கி.

403. க்ருபை பெருக்கப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகைய வொண்ணாதபடி இருகரையுமழியப் பெருகும்.

அதாவது—க்ருபாகுணம் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் தானிட்டகட்டளையிலே வந்தவாறே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்று இச்சேதநனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்குமளவில், இருவர் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும் தகைப்பட்டு நிற்குமதொழிய,

அக்கட்டளையில வாராமையாலே தர்கதியேபற்ருசாக விவனே யவனதானே மேல விழுநதவகீ கரிககைககுடலாமபடி பெருகுமனவில, ஸவாசரயமான வீசவரனுடைய சேதககர்மாநருணமாகவே கிர்வஹிககககடவோமெனறிருககிற ஸவாதகதர்யததாலும, ஸவவிஷயமான சேதகனுடைய * சஈநதிஸ ஸமருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸதா முலலஙகயவர்ததநே * எனகிறபடியே ஈசவராஜ்ஞையை யதிலஙகித்து கடககைக கடியான ஸவாதகத்ர்யததாலும் கிரோதிககவொணணுதபடி "விதிவாயககினறு காப்பாரார" எனகிறபடியே உபய ஸவாதகத்ரயருபமான விரணடு கரையுமுடைகதழியுமபடி ஒருமட்டில கிலலாமை மேனமேலும பெருகாகிற்கு மென்கை. (403)

404 ப்ரகரணததிலை பயாபயஹேதுககளாகச சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத் குணஙகளில வைததுககொண்டு, கர்ம காருணயஙகள ப்ரதாஙகளாகையாலே அவற்றை யுபபாதித்துககொண்டு வநதார் கீழ; அது தனனை கிகமிததருளுகிருர் மேல (பயஹேது) எனறு தொடஙகி.

404. பயஹேது காமம்; அபயஹேது காருண்யம்.

அதாவது—ஈசவரனே உபாயமெனறிருககிற இவவதிகாரிககு இனனமும ஸமஸாரமநுவாததிககில செய்வதெனை? எனகிற பயத்துககு ஹேது, * அநாதிகால ஸமஸரிககைககுக காரணமாய்ப்போநத ஸவகாம ஸமரணம, "சூழபிறப்பு மருகஙே வரப்பெறுமே" எனகிறபடியே, ஸமஸாரம கமமருகும வரமாட்டாது, சரீராவஸாநத்திலே பகவத் ப்ராபதிககும கணணழிவிலலை எனறு கிரபயனு யிருககைககு ஹேது, கர்மததைப பாராமலஙகீகரிதது ஸமஸாரத்தை யடியறுததுத தன திருவடிகளிலே சேர்த்துககொளளுகைக குறுபபான அவனுடைய கிர்ஹேதுக காருண்ய ஸமரணமெனகை (ஸவ தோஷாநுஸநதாநம, பகவத குணாநுஸநதாநம) என்று தொடஙகினத்தை கிகமிககிற விடமாகையாலே (கர்மம, காருணயம) எனகிறவிடததில ஸமரண பர்யநதம விவக்ஷிதம. (404)

4 5. இபபயாபயஙக ளிரணடு மிவனுக கெவவளவாக கடககுமெனன அருளிசசெயகிருர் (பயாபயஙக ளிரணடும) எனறு தொடஙகி

405. பயாபயஙகளிரணடும மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடககும

அதாவது—பகவத கருபா விஷயமாய பரகருதியோடே யிருககையாலே அநாதிகால ஸமஸரண ஹேதுவாயபபோநத ஸவகாமத்தை அநுஸநதிபபது அதைப்பாராதே அஙகீகரிதத பகவத காருணயத்தை அநுஸநதிபபதாயககொணடிறே இவவதிகாரி யிருபபது; அதில, கர்மத்தை யநுஸநதித்தபோது பயமும, காருணயததை யநுஸநதிததபோது அபயமுமாய, இரணடும மாறிமாறி ப்ரகருதி ஸமபந்தமறறு பகவத்ப்ராப்தி பணணுமளவும கடககுமெனகை. (405)

406. இப்படி உபயமும மாறிமாறி பராப்தியளவும கடககிறதெனை? ததகுண விசவாஸத்தாலே யெபபோதுமொகக கிர்பயனு யிருககவொணணுதோ வென்ன அருளிசசெயகிருர் (கிவர்த்ய ஜ்ஞாந) எனறு தொடஙகி.

406 நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அபயஹேது.

அதாவது—அவனுடைய காருண்யத்தாலே நிவர்த்திப்பிக்கப்படுமதான அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விஷய ஜ்ஞாநம், இவை கிடக்கையாலே இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் செய்வதென்? என்கிற பயஹேது. *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்று, ஸர்வேச்வரன் இவற்றைத் தள்ளிப்போகடும்படி பண்ணுகையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான அவனுடைய காருண்யவிஷய ஜ்ஞாநம், தத்பய ராஹித்ய ஹேதுவென்கை, நிவர்த்தக பலமறிந்தாலும் நிவர்த்யம் கிடக்குமளவும் பயமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லுமென்று கருத்து

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு பயாபய ஹேதுக்களும், தத்பய விபர்யயத்தில் ஸித்திக்குமதுவும், தந்நிபந்தந சங்கா பரிஹாரங்களும், ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக்கு குப்ஜஜீவநத்தில் க்ருஷி பண்ணும்படியும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத பகவதங்கீகார ஹேதுத்வமும், இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவாபிஜ்ஞர் படியும், ஏதத் வைபவாபிஜ்ஞர் படியும், இவ்வர்த்த மபியுக்த வசநஸித்தமென்னுமதுவும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத வ்யாஜேந அவனங்கீகரிக்கும்படியும், அங்கீகார ஹேதுவாக்கும் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களின் தத்க்ருஷி பலத்வமும், தத்க்ருபா பலித்வமும், அங்கீகாரப் பற்றாசாமவை காதாசித்கமாக ஸ்வயமேவ விளைக்கைக்கடியும், அவற்றின் த்வைவித்யமும், ஏவம்பூத விஷயீகார சாஸ்த்ரஸித்தத்வமும், இவ்விஷயீகாரம் பெற்றவர் இத்தை வெளியாகப் பேசின படியும், ஏததபிஜ்ஞவசந பரிஹாரமும், ஆபிமுக்யவத் த்வேஷ்யாபி தத்க்ருபாஜநிதத்வமும், யாத்ருச்சிகாதிகளில் ஸுக்ருத நாமமீச்வரக்ருதமென்னுமதுவும், ஏததர்த்த விஷயாபியுக்தவசந பரஸ்பர விரோத பரிஹாரத்யநுகதிஹேதுவும், கீழ்ப்பரகக உபபாதிதத்வத்தின் பலிதமும், தத்ப்ரதிஹேதுத்வா ஜ்ஞாநாதிகாநுஸந்தாநமும், நிர்ஹேதுக க்ருபாபலாவஸ்யம்பாவித்வமும், ஈத்ருச க்ருபா ப்ரவாஹ துர்நிவாரத்வமும், ப்ரகரணாதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த நிகமநமும், பயாபயாநுவர்த்தந காலாவதியும், ஏதத்பய ஹேதுபூத ஜ்ஞாந விசேஷங்களும் சொல்லுகையாலே, இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷாதி மோக்ஷோபாயாந்த அகிலாப ஹேதுவான பகவதாகஸ்மிக க்ருபா ப்ரபாவம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இத்தால், தத்வோபதேஷ்டரு பூத-ஆசார்யோபஸத்த்யாதிகளுக்கும் தத்ப்ரதிஷ்டத்வயார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் ஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபா வைபவம் சொல்லப்பட்டது .... (406)

சரம ப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம்

407. இப்ப்ரபந்தத்தில் உபக்ரமமே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாயபூதனான ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷ ஸித்திக்கு நிரபேக்ஷ ஸாதநமென்றருளிச்செய்து, உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் கர்மநிபந்தநமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யநிபந்தநமாக முக்தனாக்கவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவனை உபாயமாகப் பற்றியிருக்குமவர்களுக்கு, ஸ்வகர்மாநுஸந்தாநத்தாலும் தத் காருண்யாநுஸந்தாநத்தாலும் வரும் பயாபயங்கள் யாவத்ப்ராப்தி மாறி மாறி நடக்கும்படியையும் தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், *ஸாக்ஷாந்நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும்* என்றும் "திருமாமகள் கொழுநன் தானே

குருவாகி" என்றுஞ் சொல்லுகையாலே அந்த ஸித்தோபாய பஹிர்ப்பூதமன்றியே தச்சரமாவதியாய், பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கை யன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவா யிருக்கையாலே தந்நிஷ்டர்க்கு பயப்ரஸங்கமின்றியே எப்போதுமொக்க நிர்ப்பயராய்க் கொண்டிருக்கலாம்படியாய், சரமாவதியான ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமான சரமோபாயம் ஸ்தாசார்யாபிமாநமேயென்று ஸகல வேதாந்தஸார வித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாகவநுஸந்தித்து உபதேசித்துப்போந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிறார் அதில் இப்படி பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறிமாறி யநுவர்த்தியாமல் எப்போது மொக்க நிர்ப்பயனாயிருக்கலாவ தொரு வழியில்லையோ வென்னு மாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதந்த்ரனை) என்று தொடங்கி.

407. ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிறே இப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது.

அதாவது—கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக ஸம் ஸார நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப் பற்றினபோதிறே, யாவத்ப்ராப்தி பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்னு மிப்ப்ரஸங்கந்தானுள்ளதென்கை பரதந்த்ரஸ்வரூபனாய் மோக்ஷைகஹேதுவான ஸ்வாசார்யனை உபாயமாகப்பற்றினால் இப்ப்ரஸங்கமில்லை, ஸதா நிர்ப்பயனா யிருக்கலா மென்றுகருத்து (உபாயமாகத்தான்) என்று ஒரு முழுச்சொல்லித்தனை. (407)

408. பரமாணுத் பரமேயநிச்சயம் பண்ணவேணுமிறே; இவர்த்தமென்கொண்டு நிர்ணயிக்கக்கடவோமென்னுமாகாங்க்ஷையிலே யருளிச்செய்கிறார் (உண்ட போது) என்று தொடங்கி.

408. உண்டபோ தொருவார்த்தையு முண்ணாதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே, அவர்கள் பாசுரங்கொண் டன்று இவர்த்த மறுதியிடுவது.

*மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று பகவதநுபவைகதாரகராயிருக்கும் ஆழ்வார் களுக்கு உண்டபோது முண்ணாதபோதுமாவன, பகவதநுபவ தத்அலாப காலங்கள்; அதில், பகவதநுபவம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்தாஸ்யநிவ்ருத்திகாமதயா ததீயதாஸ்யத்திலேயூன்றி, "பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும் பரமர்" "காலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளுடை நாதர்" "வருமையுமிம்மையும் நம்மை யளிக்கும் பிராக்கள்" "சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங்காப்பர்" "கன்மைபெறுத்தெம்மை யாளுயக்கொள்கின்ற நம்பர்" "எம்பலபிறப்பிடைதோறு எங்தொழுகுலந்தாங்கள்" "அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக் கண்திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உறுமோபாவியேனுக்கு" என்றும், "ஆரேனுமம் செஞ்சடையானவ ரெம்மையாள்வாரே" "ஞானத்திலொளியுருவை நினைவாரென் னையகரே" "நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே" "பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே," "கண்ணாரக் கண்டுருகிக் கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங் கால,

உண்ணாது வெங்கூற்றமேலாது பாவங்களசேரா" என்றும், "எட்டாங் கண்டிட்ட கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவதே," 'தொண்டரடிப்பொடியாட நாமபெறில கங்கைநீர் குடைந்தாடும்வேட்கையென்னாவதே," "இனபுறுந்தொண்டர் சேவடியேத்தி வாழ்த்து மென்னெஞ்சமே" என்றும், இத்யாதிகளாலே தத்விஷயத்திலுங் காட்டில ததியரே நமக்கு சேஷிகளும் ப்ராப்யரும் பூதருமென்று அத்யாதரம்பண்ணிப்பேசுவது, பகவதநுபவாலாப கலிஷ்டரானபோது, அப்படிபரமசேஷிகளும பரமப்ராப்யப்ராபக பூதருமான ததியர் ஸந்நிஹிதராயிருந்தாலும அவர்களபக்கல நெஞ்சு செல்லாமல பகவத விஷயமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக நினைத்து, "காணவாராய," "காணுமாறருளாய, "வரிகொள வெஞ்சிலைவளைவித்த மைந்தனும வந்திலனென செய்கேன," "வெஞ்சமத்தடசோ துரகத வெம்மடிகளும வாராலே," "வாசுதேவாவுன வரவு பார்த்து, வார்மணற் குன்றில புலம்பினேன" என்று இத்யாதிகளாலே ஆர்த்திபரவசராயலற்றுவது ஊடுவது, "வெஞ்சிறைப்புள" 'உங்களோடெங்கள இடை யில்லை" என்று இத்யாதிகளாலே, வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே, (உண்டபோதொருவார்த்தையும உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும சொல்லுவார்) என கிறா ஆழ்வார் களெல்லாரு மேக ப்ரக்ருதிகளாய ஏககண்டரா யிருக்கையாலே, (பதது பேருண்டிறே) எனகிறார். (அவர்கள பாசுரங்கொண்டன்று இவர்தமமுறுதியிடுவது) என்றது, மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதமபர்வத்திற காட்டில சரமபர்வத்துக்குள்ள தன்னேற்றமுடையத் தெளியக்கண்டு பேசினார்களேயாகிலும், சரமபர்வைக நிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி ததநுபவ ஹ்ருஷ்டரானபோதொன்றைச சொல்லுவது, தத்லாப கலிஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவதாய, ஒருபடிப்பட்டிரலாதவர்கள பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே உபாயமென றிவவாதத நிசசயம் பண்ணுவதெனகை. (408)

409 பின்னை ஆர்பாசுரங்கொண் டறுதியிடுவதென்ன அருளிச்செய்கிறார். (அவர்களை) என்று தொடங்கி.

409. அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவ ருண்டிறே, அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்தம் அறுதியிடக்கடவோம்.

அதாவது—"மேவினேனவன பொன்னடி, தேவுமற்றறியேன" என்று, ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் புரையறப் பற்றி அவிதிதாயத்தைவதராய "நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன" என்று தத் ஸங்கீர்த்தநாநந்த நிர்ப்பரராய, "அடியேன சதிர்த்தேன" என்று, உறுவதறிந்து பற்றின சதுரராயிருக்கையாலே சரமபர்வத்திலேற்றமறிந்து பேசாநிற்கச்செய்தே தந்நிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி தத்வைலக்ஷண்யபரவசராய, உண்டபோதொருவார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிற ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் அடியிலே ஓராசார்யன திருவடிகளைப்பற்றி அங்கவர்த் தைவங்களாயிருக்கப்பெறாதே வைலக்ஷண்யத்தாலே பிசேற்றும் பகவத் விஷயத்திலே மூழ்ந்து முன்னமிழிந்து ததநுபவத்தைச் சொன்னதை சொல்லுவது தத்லாபத்தையில் ஒன்றைச சொல்லுவதாய, இவர்கள் படுகிறபாடென்! என்று பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரொருவருண்டிறே; சரமபர்வ நிஷ்டராய்

ஸ்தைகரூப வசநரான இவருடைய பாசுரமான கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை ஸம்சயவிபர்யய கந்தமற நிச்சயிக்கக் கடவோமென்கை. அதவா, (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு, பகவதநுபவம் பண்ணினபோது "உண்டு களித்தேற் கும்பரென்குறை" "யாவர் நிகரகல் வானத்தே" "மாறுளதோ விம் மண்ணினமிசை" என்று இப்படி அநுபவ ஜநித ஹர்ஷப்ரகாஷ கர்விதமானதொரு வார்த்தையும், தததநுபவம் பெறாதபோது "மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்குமால" "சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்" "காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து" "தீயோடுடன் சேர்மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ" என்று இப்படி சோகவேக ஜநிதமானதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுவாரொருவரிருவருமன்றிக்கே பதத்துப் பெருண்டிறே; ததீயரே சேஷிகளும் உபாயோபேயபூதருமென் றறிந்திருக்கச் செய்தே, ததநுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல் பகவத் விஷய வைலக்ஷண்ய பரவசராய் இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறவர்க ளுக்கதிகொண்டன்று ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமே யுபாயோபேயமென்கிற இப்பரமார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவது, ஆழ்வார் திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கையாலே ப்ரதம பர்வத்திலேமண்டி ஹர்ஷசோக பரவசராய்ப் பேசுகிறவர்களைப் பரிஹஸித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்யஸூக்தியைக் கொண்டிவ்வர்த்த நிச்சயம் பண்ணக்கடவோமென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். ... . (409)

410. இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான அர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்று தொடங்கி

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே ப்ராபகம்.

ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை தததநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷித்து ப்ராபகத்தை ததுபயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்கவேணுமிறே: வ்யுத்பத்தி தசையில் உபேயமுற்பட்டு உபாயம் பிற்பட்டிருக்கும், அநுஷ்டாநதசையில் மாறாடியிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே உபாயாந்தரத்தை பரித்யஜித்தது; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்கிறார். இனி, ஸ்வரூபந்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாநந்தங்களும் புறவிதழென்னும்படி பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வமே வடிவாய், அதினுடைய யாதாத்ம்யம் தச்சேஷத்வமும் புறவிதழென்னும்படி ததீயசேஷத்வமே வடிவாயிறே யிருப்பது, ஏவம்பூத ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால் தத் கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியா யிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்ய வேஷமிதுவாகையாலே ததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம் ததீயரேயாகவேண்டியிறே யிருப்பது; இனி அந்த ததீயரில் வைத்துக்கொண்டு, முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தைப் பண்ணின மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுக்கு சேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமுமா யிருக்கும்; இந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமா யிருக்கும். இப்படி ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களாயு

அத்தால் இவையிரண்டுக்கும் ஸத்ருசமான ப்ராப்யம் ஸ்வாசார்ய சரணயுகளமாக வேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்குச் சேர்ந்த உபாயமென்கையால், ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்யபீதயா நிர்ப்பரத்வத்தைப் பற்ற இதில் போகத்வளவல்ல, முக்யோபாய மிதுவேயென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமிறே. (410)

411. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஓரைதிஹ்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (வடுகநம்பி) என்று தொடங்கி.

411. வடுகநம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையு மிருகரைய ரென்பர்.

அதாவது—ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிக ளிருந்தாப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணி "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கும் வடுகநம்பி; எம்பெருமானார்க்குக் கீழுமுடிதாரும் போலே அவிகாபூதராய் *ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே* *ராமாநுஜார்யவசக: பரிவர்த்திஷீய* என்று உபாயோபேயங்க ளவர் திருவடிகளும் அத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமென்றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும், தாதருசரான முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்தி லிருப்பி லடிக்கொதிப்பாலேவந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்கமாகப் பெருமாள் பக்கலிலும் சென்று பலகாட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யம் கண்டவாறே பரவணராயப்போருவதா யிவ்வளவைக்கொண்டு எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமான "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கவேண்டாவோ, அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிறவிவர்க ளிருகரைய ரென்றருளிச்செய்வரென்றபடி. ... (411)

412. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்த்திருக்க வேணுமிறே) என்றவிடத்தில், ஸ்வரூபத்தை யொருவழியாலிசைத்து பகவத் கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாகவேணுமென்றபடி யெங்ஙனே? என்பாருடைய சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக, ப்ரதம ப்ராப்யவேஷத்தை யுடவைத்துக் காட்டுகிறார் (ப்ராப்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

412. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வம் ஆசார்யகைங்கர்யம்; மத்யமபர்வம் பகவத்கைங்கர்யம், சரமபர்வம் பாகவதகைங்கர்யம்.

(ப்ராப்யமாவது)—சேஷத்வைக நிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு புருஷார்த்தமான கைங்கர்யம் பர்வசப்தம், அவஸ்தாவாசி. இதில், ப்ரதமபர்வமாகச் சொல்லுகிற ஆசார்ய கைங்கர்யமாவது, "திருத்தித் திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியபின்" என்கிறபடியே முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து பகவத் விஷயத்தைக் காணாமபடி திருத்தின ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யம், மத்யம பர்வமாகச் சொல்லுகிற பகவத் கைங்கர்யமாவது "அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்" என்கிறபடியே தானுகந்தாரைத் தன்னடியார்க்கடிமைப் படுத்தும் பகவானுக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் பாகவத கைங்கர்யம், சரமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பாகவத கைங்கர்யமாவது. ஆசார்யவானென்று உகக்குமவர்களாய், ஆசார்யவைபவ ஜ்ஞாபகராய் ஆசார்ய கைங்கர்யத்தினேற்ற மறியுமவர்களான பாகவதர்களெல்லார்க்கும் உகப்பாகப் பண்ணு மாசார்ய கைங்கர்யம். ஆக, ஆசார்ய ப்ரீதி விஷயமான பகவத் கைங

கர்யத்தை ஆசார்ய கைஙகர்யமென றும், பகவத பரீதிவிஷயமான பாகவத கைஙகர்யத்தை பகவத்கைஙகாய மென றும், பாகவத ப்ரீதி விஷயமான வாசாரய கைஙகர்யத்தை பாகவத கைங்கர்யமென றும சொலலிறறுய்தது. ஆகையால, ஆசார்ய கைஙகாயம பராபயமென று சொனனவிதில குறையிலலையென று கருதது. (412)

413. இப்படி ஆசாரய கைஙகாயமே சரமபர்வமென று சாஸரஙு சொலலாதிருககசசெயதே, இது வருகிறவழிதானெனனெனகிற சஙகையிலே யருளிசசெயகிறா (ஸவரூப ப்ராபதியை) என று தொடஙகி.

413. ஸவரூப ப்ராப்தியை சாஸதரம புருஷார்ததமாகச சொல்லாநிறக, பராபதிபலமாயக கொணடு கைஙகாயம் வருகிறுபபோலே ஸாதய விவருததியாயக கொணடு சரமபாவம வரககடவது.

அதாவது—*பரஞஜயோதி ருபஸமபதய ஸவேகரூபேண அபி நிஷபதயதே* என று—பரபராபதி பூர்விகையாய அநாதிகர்மகிபகத நாசித ஸமபநதத்தாலே மலாவருண்டித மணிபரபைபோலே திரோஹிதமான ஸவாஸாதாரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ ருபையான பராபதியை வேதாகத சாஸதரம புருஷார்ததமாகச சொலலாநிறக, இபபடி ஆவிாபபூதமான ஸவரூபததையுடைய வாதமா, சேஷதவைக நிருபணீயதயா சேஷிவிஷய கிஞசிதகாரததாலலது செலலாதபடியாய இருககையாலே, அநத ஸவரூப பராப்தி பலமாயககொணடு பகவதநுபவ ஜநிதப்ரீதிகாரித கைஙகர்யம வருகிறுப்போலே, சேஷியானபகவானுககு ஸவவிஷய கிஞசிதகாரததிலும ஸவீய விஷய கிஞசிதகார முகபபாகையாலே, அநத பகவத கைஙகர்யமாகிற ஸாதயத்தின வருத்திருபமாய்ககொணடு மதயமபர்வமான பாகவத கைஙகர்யம வரககடவதாய, அநத பாகவதாக ளெலலாரும ஸவவிஷய கிஞசிதகாரததிலும் தஙகருபகாரகனான வாசார்ய விஷயததில கிஞசித்காரமே முகபபாகையாலே அநத ஸாத்யததினுடைய விசேஷ வருததியாயககொணடு சரமபாவமான வாசார்ய கைஙகர்யம வரககடவதெனகை. (413)

414. இநத சரமபர்வ ஸாபததினருமையை தாசிபபிககிறா மேல (இதுதான துர்லபம) என று.

414. இதுதான துரலபம

415. இதுதனனை விவரிககிறார் மேல விஷய பரவணனுககு என று தொடஙகி.

415. விஷயபரவணனுககு அததைவிடடு பகவத விஷயத்திலே வருகைககுளள அருமைபோலனறு, பரதம பாவததைவிடடு சரமபாவத்திலே வருகைககுளள அருமை

அதாவது—க்ஷுத்ர விஷயஙகளின புறபபூசசான வைலக்ஷணயததிலே யீடுபடடு மீடகவொணணாதபடி அவறறிலே பரவணாய நினறவனுககு, அவறறைக கைவிடடு வருத்த விஷயமான பகவத் விஷயததிலே வருகைககுளள அருமைபோலனறு, *புமஸாம தருஷ்டிசிததாபஹாரியான பகவதவிஷய பரவணாய தததைக

கர்ய கிரதனுனவனுக்கு பரதம பாவமானவததைவிட்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை என்றபடி. (41f)

416. அதெங்ஙனே யெனனுமாகாஙகையிலே அருளிசசெய்கிறார் (அங்கு) என்று தொடங்கி

416. அங்கு தோஷதாசநத்தாலே மீளலாம, இங்கு அது செயய வொண்ணாது.

அதாவது—க்ஷுத்ர விஷயங்களின தேஹதோஷாதிகளும அலபாஸ்திரத்வாதி தோஷஙகளு முண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தாசிக்கவே அருவருத்து மீள லாயிருக்கும; விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகமாய விஷயமாய அபரிசசேதயமான இவவிஷயத்தில தோஷகநத மில்லாமையாலே தோஷதர்சநம பண்ணி மீளபபோகாதெனகை. * ஸங்கயாதும் சைவ சகயநதே குணா தோஷாசச சார்ஙகினஃ, ஆகநதயாத பரத மோ ராசி ரபாவாதேவ பசசிமஃ* எனனக்கடவதிறே. (416)

417 க்ஷுத்ர விஷயங்களுக்குச் சொலலுகிற தோஷமொன்று மிங்குச்சொலல லாவதிலலையேயாகிலும, ஸவவிஷய பக்ஷபாவசர்க்கு ஸவஸமசலேஷஸுகத்தை உருவ நடததாதே விசலேஷித்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே "கடியன கொடியன" இத்யாதிபபடியே சொலலலாமபடி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே, அதுதான மீளுகைக் குடலானதேலாவெனன அருளிசசெய்கிறார் (தோஷமுண்டானாலும) என்று தொடங்கி.

417. தோஷமுண்டானாலும குணம போலே உபாதேயமா யிருக்கும.

அதாவது—அபபடி ஆற்றாமையாலே, தோற்றுவன சிலதோஷ முண்டானாலும, "கொடிய வெனனெஞ்ச மவனெனறே கிடக்கும" என்று அவைதன்னையே விரும்பி மேலவிழும்படி இருக்கையாலே ஹேயமாயிராது, விஷயத்தை விரும்பி மேல விழுகைக்குடலான குணமபோலே உபாதேயமா யிருக்குமெனகை. (417)

418 லோகத்தில தோஷம ஹேயமாய குணமுபாதேயமாயனறோ இருப்பது தோஷம குணமபோலே உபாதேயமாமோவெனன அருளிசசெய்கிறார (லோகவிபரீதம) என்று தொடங்கி.

418. லோகவிபரீதமா யிறே இங்கிருபபது

அதாவது—தோஷம விடுகைக்குடலாய குணம பற்றுகைக் குறுப்பாயிருக்கும லோகப்ரக்ரியை யன்றியே, தோஷமும குணமபோலே உபாதேயமாயிறே இவவிஷயத்தி லிருப்பதெனகை. (418)

419 எலலாஞ் செயதாலும தோஷம குணமபோலே உபாதேயமாகககூடுமோ வெனனு மாகாஙகையிலே அருளிசசெய்கிறார் (குண முபாதேயமாகைக்கு) என்று தொடங்கி

419. குணம உபாதேயமாகைக்கீடான ஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.

அதாவது—பகவத்குணம் தச்ச்ரவணர்க்கு உபாதேயமாகைக்கீடான ப்ராப்த சேஷித்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிற தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கை இத்தால், அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தாலே குண மூபாதேயமாகிற வோபாதி, அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தைப்பற்ற தோஷ மூபாதேயமாகக் குறையில்லை என்றதாயத்து இப்படியாகையாலே தோஷமுண்டானாலும் அது மீளுகைக் கூடலாகாதென்று கருத்து. (419)

420 விசலேஷ தசையில் தோற்றும் நைர்க்ருண்யாதி தோஷத்தை அங்கீகரித்து, அதுதான் குணவதுபாதேயமாம் நகரும்படியை அருளிச்செய்கிறார் கீழ், அநந்த நைர்க்ருண்யாதி தோஷங்கள் முதலிலே இவ்விஷயத்தி லில்லையென்னுமிடத்தை அபியுக்த வசனங்களாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் அதில் முதலிலே, ஆழ்வாருடைய வசனத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (நிர்க்ருணன்) என்று தொடங்கி.

420. நிர்க்ருணனென்று வாய மூடுவதற்கு முன்னே கருணாவானென்று சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே.

அதாவது—"என் தவளவண்ணா தகவுகளே" என்று எங்ஙனே யிருந்தன சுத்த ஸ்வபாவரான உம்முடைய க்ருபைகள், காட்டிலே இப்படி ருஜுக்களுமாய பரதுக்காஸஹிஷ்ணுக்களுமா யிருப்பார் சில தார்மிகர் நடையாட அபலைகளுக்கு அழுகிதாகக் குடிகிடக்கலா யிருக்கதென்று, பெண்பிள்ளை யாற்றாமைக் குதவாதது கொண்டு நிருத்தாயார் நிர்க்ருணனென்று வாய மூடுவதற்கு முன்னே, அவள் வாயைப் புதைத்தாப்போலே "தகவுடையவனே" என்று, கெடுவாய! ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ, அது கைகூற்றைகாண் என்று கருணாவத்தையைச் சொல்லும் படியா யிருக்கதிறே யென்றபடி. (420)

421. இவ்வுக்தி நான் தாயார்சொன்ன குணஹானிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாத்ரமோ ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னதோ வென்கிற சங்கையிலே, இதின் ஸஹ்ருதயத்வத்தை மூதலிக்கிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

421 இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று ஸ்நேஹமும் உபகாரஸ்மருதியும் நடந்ததிறே.

அதாவது—குணஹானி சொன்னதைத் தள்ளி குணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று, "மிக விரும்பும்" என்று, ஸ்நேஹமும், "பிரான்" என்று, உபகார ஸ்மருதியும் நடந்ததிறே, ஆகையால் "தகவுடையவனே" என்ற வித ஸஹ்ருதயோக்தி யென்கை. (21)

422. அநந்தரம், பிராட்டியுடைய வசனத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (நிர்க்ருணனுக) என்று தொடங்கி

422 நிர்க்ருணனுக சங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்று.

அதாவது—பிரிவாற்றாமையாலே பெருகக் கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், பெருமாள் தன்னுற்றாமைக் குதவவந்து முகங் காட்டப்பெறுத இன்னாப்பாலே,

த்யக்த்வா ப்ராணாம்ஶ்ச க்ருதஜ்ஞஶ்ச ஸாநுக்ரோஶஶ்ச ராகவ:, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஶ: ஶங்கே என்று, பெருமாளை நிரக்ருணராகச் சங்கித்துச் சொல்லுகிற அவஸ்தையிலும், *மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்* என்று, இப்படிச் சங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்ய ஹாநி யென்கையாலே, சங்கா காரணத்தை ஸ்வக்ருதமாகவிறே சொல்லிற்றென்கை.

423 (ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு) என்கிறவிடத்திலே, அர்த்தாத் ஆக்ஷிப்தமான பகவத் ஸமசேஷ்டமும், (தோஷமுண்டானாலும்) என்கிறவிடத்திலே, அர்த்தாத் ஆக்ஷிப்தமான ததீயவிசேஷமுமாகிற இவையிரண்டும் செய்யுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (குண தோஷங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி

423 குணதோஷங்களிரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்

குணமாவது—ஸௌசீல்யாதிகளை ஆசரித்தார்க்கு முற்றூட்டாக அநுபவிக்கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்குங் கலவி, தோஷமாவது, அவ்வநுபவாலாபத்தாலே அவர்கள் கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு இவை யிரண்டும், (க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கையாவது), ஒரொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குண மிரண்டையும் குலைக்கையாவது, "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும், "மின்னப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந், துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" என்றும் தத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே க்ஷுத்ர விஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், *பயிலுஞ்சுடரொளி*யிலே ததீயசேஷத்வத்திலே நின்ற ஆழ்வாரை, அந்த ததீயருடைய ஸ்வரூபநிரூபகத்வேந ப்ரஸித்தமான தத்ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை அநுபவிக்கையிலாசை கரைபுரண்டு அநந்தர திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரண க்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினாப்போலே, வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னையொழியப் புறம்போனதாகக் காணாதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான அவன் பக்கலிலே சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கையும். தோஷ மிரண்டையும் குலைக்கையாவது, அநுபவாலாப க்லேசத்தாலே ஸர்வகாலமும் தன் பக்கலிலே மக்நையாய், "உண்டற்றியா ளுறக்கம் பேணாள்" "பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலூட்டாள் பாவைபேணாள்" என்கிறபடியே, முன்பநுபவித்துப் போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருந்தாமையை விளைக்கையும்; "அவனடியார் சிறுமாமனிசராய் என்னையாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு" என்றும் "கனிமாத் தெய்வத் தனியடிக்கீழ் புகுதலன்றி யவனடியார், நனிமாக் கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு" என்றும் இப்படி தத்விஷய ஸம்ஶ்லேஷ ரஸம் வேண்டாதபடி ததீயவிஷய ஸம்ஶ்லேஷ ரஸமே அமையுமென்றிருக்குமவர்களையும், அந்த ததீயருடனே கூடியிருக்குமவர்கள் பக்கல் நெஞ்சுசெற்று அவனை அநுபவிக்கையி லாசையாலே, "காணவாராய்" "காணுமாறருளாய்" என்று கூப்பிடுவது,

"வெஞ்சிறைப்புள" இத்யாதிகளாலே அவர்கள் தங்களோடே வெறுந்து வார்த்தை சொல்லுவதாம்படி பண்ணுகையாலே, புருஷார்த்த காஷ்டையில் நெஞ்சுபற்றுந்தபடி பண்ணுகையும். (423)

424 இதில், க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவிது தனபக்கலிலே அகப்பட்டாரைப் புறம்பொருவிஷய மறியாதபடிபண்ணும் இவ்விஷயத்தின் ஸ்வபாவம் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக்கொண்டவித்தனை, புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னுமதுவே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதம், ஆனபின்பு க்ஷுத்ர புருஷார்த்த பஞ்ஜகத்வம் ப்ராஸங்கிக மாகையாலே அதனைவிட்டு ப்ராகரணிகமான சரம புருஷார்த்த பஞ்ஜகத்வத்தை மூதலிக்கிறார் (நித்ய சத்ருவாயிறே யிருப்பது) என்று

424. நித்யசத்ருவா யிறே யிருப்பது

அதாவது—"சத்ருக்னோ நித்யசத்ருக்ந:" என்று, பெருமாளுக்கு அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக்கு உத்தேச்யமாகப் பற்றி அவனையல்லதறியா தேயிருக்கும் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான பரதானுவருத்திக்கு விரோதியான ராம ஸௌந்தர்யமாகிற நித்யசத்ருவை ஜயித்திருக்கு மென்கையாலே ததீயகைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு நித்ய சத்ருவாயிறே பகவத் ஸௌந்தர்ய மிருப்பதென்கை ஆகையால், இப்படி விலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸமசலேஷ விசலேஷங்களிரண்டும் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னக் குறையில்லை என்று கருத்து.

அனறிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன குணதோஷங்களிரண்டும் செய்யுமதனை யருளிச் செய்கிறார் (குணதோஷங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி குணமாவது, (இங்கு அது செய்யவொண்ணாது) என்கிறவிடத்திற் சொன்ன புமஸாம த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான ஸௌந்தர்ய சீலாதிகள்; தோஷமாவது, (குணம்போலே யுபாதேயமாயிருக்கும்) என்கிற விடத்திற் சொன்ன "கடியன கொடியன" இத்யாதிகள் (இரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையுங் குலைக்கும்) என்றது, ஓரொன்றே யிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி குணமிரண்டையும் செய்கையாவது, "மனைப்பால பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், ஸ்வ வைலக்ஷண்யத்தாலே ஆழங்காற்படுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீயசேஷத்வ நிஷ்டையைக் குலைக்கையும்; தோஷமிரண்டையுங் குலைக்கையாவது, குணம்போலே உபாதேயமாய், அவனென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே ஊணுறக்கம் பகது கழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், "சிறுமா மனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, கறுமாவிரை காணமலரடிக்கீழ் புகுதல், உறுமோ" என்னும் படியான புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கையும் என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜநைக்கு, (நித்யசத்ரு) என்கிறவிது, ஸௌந்தர்யாதி குணவிசிஷ்ட வஸ்து விஷயமாகக் கடவது. அங்ஙனுமன்றிக்கே, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும், தோஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும் என்று இங்ஙனே

விபஜித்து யோஜிப்பாருமுண்டு. அப்போதைக்கும், குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும், தோஷம் ஸ்வதந்த்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும் பூர்வ யோஜனைகளிற் சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷய ஸ்வபாவ மிதுவாகையாலே சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற இது தான் துர்லபமென்று ஸிம்ஹாவலோகநயாயத்தாலே கீழோடே யன்வயம். .. (424)

425. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்த்தியிருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவிதில, ஸ்வரூபானுரூபமான ப்ராப்யம் சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யமென்று நிர்ணயித்தாராய் நின்றார் கீழ், இந்த ப்ராப்யானுரூபமான ப்ராபக நிர்ணயம் பண்ணுகிறாமேல (இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால்) என்று தொடங்கி.

425 இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால் அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

அதாவது—இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றறுதியிட்டால், இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாகவேணுமிறே, ஏதத் ப்ராபகமென்கை இத்தால். ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரம ப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனாகவேணு மென்றபடி.

426. இப்படி யல்லாதபோது வரும் ஹானியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதபோது) என்று தொடங்கி

426. அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

அதாவது—இப்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாம்படி ஆசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளும்போது, ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத்துக்கும் தன்னிலைக்யமில்லையென்கை. ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்யப்ராபகைக்யம், சரமபர்வத்துக்கு மொக்குமிறே. ஆகையாலேயிறே பின்னை யமுதனார், "பேறொன்று மற்றில்லை நின்சரணன்றி அப்பேறளித்தற் காறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி" என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டு மேகவிஷயமேயாக அருளிச்செய்தது .... (426)

427 இப்ப்ரபந்தத்தி லுபக்ரமமே பிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) இத்யாதி வாக்யத்தளவும், ஸித்தோபாயதயா ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தனான ஈச்வரனை பரமோபாயமாகவும், ஆசார்யனை அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபகமுகேன உபகாரகனாகவுமிறே சொல்லிப் போந்தது; இப்போது, ஈச்வரனைவிட்டு ஆசார்யனே யுபாயமென்னுமளவில் சாஸ்த்ர விரோதமும் ஸ்வோக்தி விரோதமும் ஸம்பவியாதோ, ஈச்வரனை யுபாயமாகப் பற்றுமதிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றினால்வரு மேற்றமென்னேதா னென்கிற சங்கையின்மேலே யருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) என்று தொடங்கி.

427. ஈச்வரனைப் பற்றுகை கையைப்பிடித்துக் கார்யங் கொள்ளுமோபாதி, ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப் பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி.

அதாவது—ஈச்வரனைப் பற்றுகை, அவன் கையைப் பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி, ஆசார்யனைப் பற்றுகை, அவன் காலைப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோ

பாதி யென்கை. இவ்வனருளிச் செய்தது, ஈச்வர விஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக்குண்டான அகாயத்வமும், அவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதில் இவ் விஷயத்தைப் பற்றுமதுக்குண்டான கார்ய ஸித்தியில் அமோகத்வமும் தோற்றுகைக்காக அதெங்ஙனே யென்னில்? சரணாகதிவோகத்தியாலே தத்கையத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம் (ஈச்வரனைப் பற்றுகை அவன் கையைப் பிடித்துக் கார்யங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே—மஹாப்ரபுவா யிருப்பானொருவனை வசீகரித்துக் கார்யங் கொள்ளுவா னொருவன் அவன் கையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளப் பார்க்குமளவில், நீர்மையாலே நெஞ்சுநெகிழ்ந்து கார்யஞ் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே உதறி விடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடியென்று அறுதியிட வொண்ணாதாப்போலே, ஆச்ரிதனை யிவனுடைய வபேக்ஷிதம் தன்னுடைய க்ருபையாலே நெஞ்சுநெகிழ்ந்து கார்யஞ்செய்யில் பலிக்கும்படியாய், ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே முனிந்து செய்யாதொழியில் விபலிக்கும்படியா யிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுகை அவன் காலைப் பிடித்துக் கார்யங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே—அப்படி ப்ரபுவானவன் றன்னையே காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுமளவில் தயாபரவசனாய் கார்யஞ் செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல் கார்யம் ஸித்திக்குமாப்போலே, ஆச்ரிதனை யிவனுடைய வபேக்ஷித மறுதியாகப் பலிக்கும்படி யிருக்கையாலும் அமோகத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். (427)

428. ஆக, ப்ராப்ய நிர்ணயத்தைப்பண்ணி, (இதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே—ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனை ஸத்ருசோபாய மென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படியன்றிக்கே ஈச்வரனை யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதங் காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீச்வரனோ டொக்கவுண்டாகையாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் தத்கையத்வ நிபந்தந மென்னுமதையும் ஈச்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தையு மருளிச்செய்தார் கீழ், இனிமேல், பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ருசி விச்வாஸங்கள் விளைகைக்குறுப்பாக. அதில் ப்ரதமத்திலே, ஈச்வர சேதநாக ளிருவர்க்குமிவ னுபகாரகனென்மையை யருளிச் செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

428. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன்.

அதாவது—இப்படி யுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாசார்யன், சேஷிசேஷபூதரான வீச்வர சேதந ரிருவர்க்கும் அபிமத வஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபகாரகனென்கை ... . (428)

429 இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனுக்கு) என்று தொடங்கி.

429 ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான், சேதநனுக்கு சேஷியை யுபகரித்தான்.

அதாவது மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்த விடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவு மகப்படாமையாலே இழவாளனா யிருக்கிற ஈச்வரனுக்கு, சேஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந திருத்தி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினன்; பகவத் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகால மஸத்கல்பனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு, பகவத் ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து சேஷியான வவனைக் காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. இத்தால், ஆசார்யனுடைய சேதநேச்வரராகி ளிருவர்க்கு முபகாரகனாகையாகிற வைபவம் சொல்லப்பட்டது. (429)

430. இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (ஈச்வரன்றானும்) என்று தொடங்கி.

430 ஈச்வரன்றானும் ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

அதாவது—இதுக்கிட்டுப் பிறவாத ஈச்வரன்றானும் இவ்வாசார்யத்வத்தினேற்றத்தைப்பற்ற விதில மிகவும் சரத்தைபண்ணி யிருக்குமென்கை. (430)

431. அதெங்கே கண்டதென்னு மபேக்ஷையிலே, அதை மூதலிக்கிறார் (ஆகையிறே) என்று தொடங்கி.

431. ஆகையிறே குருபரம்பரையிலே அந்வயித்ததும், ஸ்ரீகீதையு மபயப்ரதாநமு மருளிச்செய்ததும்.

அதாவது—ஆசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, *ஸசாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய:, ஆசார்யாணமஸாவஸா விதி ஆபகவத:* என்னும்படி குரு பரம்பரையிலே தவயோபதேஷ்டாருத்வே நாந்வயித்ததும், ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுனனைக் குறித்து, தத்வ விவேகாதி சரமோபாயபர்யந்தார்த்த ப்ரதிபாதிகையான ஸ்ரீகீதை யருளிச்செய்ததும், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானை யுத்தேச்யமாக, *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம* என்று அபயப்ரதாந மருளிச்செய்தது மென்கை. இத்தால், ஈச்வரனு மாசைப்படும்படியன்றோ ஆசார்யத்வத்தின் பெருமை யென்று ஆசார்ய வைபவம் சொல்லிற்றாயத்து. (431)

432. இன்னமு மொரு வழியாலே ஆசார்ய வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

432. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விபூதி சதுஷ்டயமும் ஈச்வர த்வயமு முண்டாகில்.

அதாவது—உபயவிபூதியையும் விபூதிமானான ஈச்வரனையும் தானிட்டது வழக்காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாக ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, இப்படியே இன்னமுமிரண்டு விபூதியும் விபூதிமானா யிருப்பானொ ரீச்வரனும் வேறே யுண்டாகி லென்கை. *யோ தத்யாத் பகவத் ஜ்ஞாநம் குர்யாத் தர்மோபதேசநம், க்ருத்ஸ்நாம்வா ப்ருதிவீம் தத்யாந் ந தத்துல்யம் கதஞ்சந* என்னக்கடவதிறே. இத்தால், ஆசார்யனுடைய ப்ரத்யுபகாராவகாசரஹித மஹோபகாரகத்வமாகிற வைபவம் சொல்லிற்றாயத்து. (432)

433. இன்னமுமொரு முகததாலே ஆசார்ய வைபவததை அருளிசசெய்கிறார் (ஈசவர ஸமபந்தம்) என்று தொடஙகி.

433. ஈசவர ஸமபநதம பநத மோக்ஷஙகளிரணடுககும பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்ய ஸமபநதம மோக்ஷத்துககே ஹேதுவாயிருககும

இவவிடததில, (ஈசவர ஸமபநதம) எனகிறது, (ஈசவரனைப பறறுகை) என்று கீழசசொனன ததாசரயணரூப ஸமபநதத்தை, அது, (பநத மோக்ஷஙக ளிரணடுககும பொதுவாகையாவது), காமாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிககவும காருணயாநுகுணமாக முகதனாககவும வலல நிரஙகுச ஸவதநத்ரனோடுணடான ஸமபநத மாகையாலே, உபய ஸாதாரணமா யிருககை ஆசார்ய ஸமபநதமாகிறது, (ஆசார்யனைப பறறுகை) என்று கீழசசொனன ததாசரயணரூப ஸமபநதம; அது, (மோக்ஷத்துககே ஹேது வாகையாவது), காமாநுகுணமாக ஸம்ஸரிககவுமவிடும ஸவதநதர னன்றிககே ஸாவ பரகாரததாலும இவனை யுஜ்ஜீவிப்பிததே விடும நிரதிசய கருபாவானோடடை ஸம பநத மாகையாலே, ஸம்ஸார மோக்ஷஙகளுககுப பொதுவனறிககே ஸம்ஸார விமோ சனைக ஹேதுவா யிருககை.

இத்தால, மோக்ஷைக ஹேதுதவ நிபநதநமான வைபவம சொலலப்பட்டது. (433)

434. உததாரகதவததி லாசார்யனுடைய ஆதிகயத்தை அருளிசசெயதா கிழ; உபகாரகதவததி லீசவரனுடைய வாதிகயத்தை யருளிசசெயகைககாக அடி கொணடெழுநதிருககிறா மேல (பகவல லாபம) என்று தொடஙகி.

434. பகவலலாபம ஆசார்யனாலே.

அதாவது—நிருபாதிக சேஷியாய நிரஙகுச ஸவதநதரனாயிருககும பகவானை லபிககை, ததஸமருததயேக பரயோஜநனாயககொணடு மஙகளாசாஸநததுக காளாக வேணுமெனறு தனனை யஙகீகரிதது தத வயாமோஹ விஷயமாககின ஸவாசார்ய னாலே யெனகை. (434)

435. ஏவமபூதனான வாசார்யனறனனை லபிககைககு ஹேது வெதெனனு மாகாஙக்ஷையிலே அருளிசசெயகிறா (ஆசார்ய லாபம) என்று தொடஙகி

435 ஆசார்யலாபம பகவானாலே.

அதாவது—பகவலலாப ஹேதுவாய பரமபராபயபூதனான வாசார்யனை லபிககை, * ஈசவரஸய ச ஸௌஹார்ததம * இதயாதிபபடியே, நிருபாதிக ஸுஹ்ருத்தாய விசேஷகடாக்ஷப பறறுசுகளையும தானே கலபிததுககொணடு விசேஷ கடா க்ஷததைப் பணணி அதவேஷததைப பிறபபிதது ஆபிமுகயததை யுணடாககி ஸாதவிக ஸமபாஷணததிலே மூட்டி ஸதாசார்ய பராபதியைப பணணுவிககும நிர ஹேதுக கருபாவானான பகவானாலே யெனகை. (435)

436. ஆனால இருவரு முபகாரததில ஸமரோ வெனன அருளிசசெயகிறார் மேல (உபகார்ய வஸது) என்று தொடஙகி.

436 உபகார்யவஸ்துகௌரவத்தாலே ஆசார்யனிற்காட்டில் மிகவு முபகாரகன் ஈச்வரன்.

அதாவது—உபயருமுபகரித்த வஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் ஆசார்யோபகார்ய வஸ்துவான பகவத்மோக்ஷோபாய ஹேதுவாய் ப்ரதம பர்வமுமாயிருக்கிற பகவத் விஷயத்திற் காட்டில் பகவதுபகார்ய வஸ்துவான மோக்ஷைக ஹேதுவாய் சரமபர்வமுமாயிருக்கிற ஆசார்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தாலே, ஈச்வரனை யுபகரித்த ஆசார்யனிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபகரித்த ஈச்வரன் மஹோபகாரகனென்கை. (436)

437 * அசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே * என்கிறபடியே ஆசார்யனுக்கு ஏற்றம் ஜ்ஞான வைராக்ய பக்திகளாலேயிறே; அந்த ஜ்ஞான வைராக்ய பக்திகளுண்டானவனிந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழ நின்றானாகிலும் அவை பகவல்லாபத்துக்கு உடலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

437. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம், ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவையுண்டானாலும் ப்ரயோஜனமில்லை.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்னபடியே உத்தாரகனுமாய் உபகாரகனுமாயிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் "இவனென்னுடையவன்" என்றபிமானிக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி அத்தை நோக்கிக் கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞானம் அப்ராப்த விஷய வைராக்யம் ப்ராப்த விஷயபக்தியாகிற ஆத்மகுணங்களில்லையேயாகிலும், அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம், ஸர்வமங்கள ஹேதுவான அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலைந்தால், ஜ்ஞானாதிகளானவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாயிற்றாகிலும், பகவத்ஸ்வீகார ஹேதுவாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜனமென்கை. (437)

438. ப்ரயோஜநமில்லாமையேயன்று, அவத்யகரமுமென்கிறார் (தாலி கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

438. தாலி கிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்; தாலி போனால் பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யத்தை விளைக்கும்.

அதாவது—பதிவ்ரதையான ஸ்த்ரீக்கு பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலியொன்றும் போகாமல் கிடந்தால், பூஷணங்களில்லையேயாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டுகொள்ளலாயிருக்கும்; இத்தனை பூஷணமுண்டே! என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப்போகட்டால், நித்யாலங்காரகல்பமாகையாலே பூண்ட பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யாவஹங்களாயிருக்குமென்கை. இத்தால், ஆத்மபூஷணங்களான ஜ்ஞான வைராக்ய பக்திகளில்லையேயாகிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரம் குலையாமல் கிடந்தால், அவன் ப்ரஸாதத்தாலே அவை க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்;

ஆசார்ய ஸம்பந்த மித்தனையுங் குலைந்தால், ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களெல்லா முண்டானாலும் அவை சலாக்யதா ஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி. (438)

439. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸக னீச்வரனன்றோ, அது குலைந்தாகிலு மித்தனை ஆத்மகுணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணானோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாமரையை) என்று தொடங்கி.

439 தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப் பிரிந்தால் அத்தையுலர்த்துமா போலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப்பண்ணு மீச்வரன் தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அத்தை வாடப்பண்ணும்.

அதாவது, ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலே பிறந்து ஜலைக தாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு, "செங்கமல மந்தரஞ்சோ வெங்கதிரோற்க லலரா லலராவால" என்னும்படி நியமேந விகாஸகனுப் போரு மாதித்யனன்றோ, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தை விச்லேஷித்தால் அந்த தாமரையை விகஸிப்பியாதமாத்ர மன்றிக்கே சோஷிப்பிக்குமாப் போலே, ஆசார்யாங்கவயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸ்ததாதாரகமான தத்ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடக்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாந விகாஸமுகேந " உள்ள உலகளவும் யானு முளனவன் " என்னும்படி விகஸிப்பிக்கு மீச்வரனன்றோ, ஸ்வஸத்தாதாரகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே இவன் குலைத்துக்கொண்ட காலத்தில் தான் விகஸிப்பிக்கக்கடவ அந்த ஸ்வரூபத்தை விகஸிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே காணுக்கு காணும் கஷ்டப்ராஜ்ஞமாய் ஸங்கோசித்துப் போம் படி பண்ணுமெனகை *காரணாயனோபி விகருதிம யாதி குரோ: பரச்யுதஸ்ய தர்ப்புத்தே:, கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிந தோஷயதி* என்னக்கடவதிறே.

440. இங்ஙன சொல்லுகிறதென? இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்ததாகிலும் "ஒழிக்க வொழியாது" என்கிற பகவத் ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநத்துக்கு கூடலாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தையொழிய) என்று தொடங்கி.

440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்.

அதாவது—அநாதி ஸித்தமா யிருக்கச்செய்தேயும், ஆசார்ய னுணர்த்து வதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்கு கார்யகரமாகக் கடவதா யிருக்குமது இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதடியாகவந்த தானும் குலைந்துபோமாகையாலே, இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் இவனுக்குக் கிடையாதெனகை. ஆகையால் இது போயிற்றாகிலும் அது நமக்கு உஜ்ஜீவநத்துக்கு கூடலென்றிருக்க விரகில்லை யென்று கருத்து. .... (440)

441. இப்படி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் லபியாமையா லாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு இரண்டும் வேணுமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்த

அகந்தரம, பாகவத விஷய ஸம்பந்தமு மவ்வோபாதி யிவனுக்கவச்யாபேக்ஷித மெனனுமத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, தத்விஷய பரச்கத்தை யறுவதிகிறூர் (இரண்டு மமையாதோ ? நடுவிற பெருங்குடி யென்னென்னில) என று.

441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவில் பெருங்குடி யென்னென்னில்;

அதாவது— ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு பகவத ஸம்பந்த ஸ்தாபகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தமும, தத ஸ்தாபிதமான பகவத் ஸம்பந்தமுமாகிற உபயமும போராதோ, ப்ராப்ய மதயமபர்வோகததயா நடுவிற் பெருங் குடிபோலே யிருக்கிற பாகவதர்க ளோடு *ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம* என்கிற ஸம்பந்த மெத்தைப் பற்றவேண்டுவ தென்கிறதாகி லென்கை. ... . (4 1)

442 இப்ப்ரசநத்துக்கு குத்தர மருளிச்செய்கிறூர் (கொடியை) என்று தொடங்கி.

442 கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமா போலே, ஆசார்யாநவயத்துக்கும இது வேணும்.

அதாவது—உபகாபேக்ஷமாய வளருவதொரு கொடியை அதின பரிணஹத் துக்கெல்லாம இடங்கொடுக்கததக்க பெரியதொரு உபகரத்திலே சேர்க்குமபோது, முதலிலே அது தன்னுடே சேர்க்கப்போகாமையாலே தறைபபடாமல மூநதுறதான இதுக்காச்ரயமாய்க்கொண் டணுகி கின்று தன்னுடைடை யக்வயமுகேக கொள் கொமபிலே கொழுநதுவிக்கும சுள்ளிக்கா லபேக்ஷிதமாமாப்போலே, *கோலதேடி யோடுங்கொழுநதுபோலே அபிமுகனன விசேதகன ஆசரித ரதப்பதியாம லுததரிப் பிக்கும மஹாதாச்ரயமான ஆசார்யன திருவடிகளில அகவயிக்குமபோது, முதலிலே தத்கவயம விததிக்கை அரிதாகையாலே மூக்துறத் தாங்க ளாஸககராய் கின்று தங்களோடே யிணக்குவித்து அவவழியாலே ஆசார்ய விஷயததிலே சேர்க்கும பாகவதர்க ளோடடை ஸம்பநத மவச்யா பேக்ஷித மென்கை இப்படி ஆசார்யாக் வயத்துக்கடி பாகவதர்களாகில, (ஆசார்ய லாபம பகவானுலே) என்பானென் னென் னில ; அதுக்குக் குறையில்லை. பாகவதாகவயக்தனக்கடி யவனுகையாலே ; ஆபிமுகா பர்யக்தமாகத் தானே கருஷி பண்ணிக்கொண்டு வநது பின்னை பாகவதர்களோடே யிணக்கி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றன ஆசார்ய விஷயததிலே சேர்ப்பது ; இது இதக்னையும இவரருளிச் செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலே ஸிததம. எங்ஙனே யென்னில் ; சேதகனை கொடியினுடைய ஸதாகேயாகவும, ஆசார்யனை கொளகொமபினுடைய ஸதாகேயாகவும, பாகவதர்களை சுளளிக்காலினுடைய ஸ்தாகேயாகவுமருளிச்செய் கையாலே, கர்ஷகனுயிருப்பானொருவன ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தை யிட்டு முளைப்பித்து கொழுந்து சரிக்குமளவும் வளர்த்துக்கொண்டு போந்ததொரு கொடியை, இதுக்கினி ஓர் உபகரம் வேணுமென்று தானே உபகரமும்தேடி அதிலே சென்றேறுகைக்கு சுளளிக்காலும காட்டி இவவழியாலே உபக்கத்திலே சேர்க்குமாப்போலே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக இச்சேதகனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்து, *ஈசவரஸ்யச ஸௌஹார்ததம* இத்யாதிப் படியே கரமேணுபிமுகய பர்யக்தமாக விளைத்து இவனுக்கோ ராசார்யனையும் இன்னு

னென்றுதானே திருவுள்ளம்பற்றி, அவனோடே சோகரும் பாகவதர்களோடே மூதலைவயிப்பித்து, அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே அசுவயிப்பிக்குமென்னு மிடம் தோற்றுகையாலே, கொள்கொம்பிலே யேறவிட்ட கர்ஷகனுக்கே அந்தக் கொடியாலுள்ள ப்ரயோஜநமாமாப்போலே, ஆசார்ய விஷயத்தி லீச்வரன் சேர்த்த சேதநனாலுள்ள ப்ரயோஜநமு மீச்வரனதே யென்னுமிடமும் பலிதம். இனி அசே தநமான கொள்கொம்புபோலன்றியே சேதநோத்தமனான இவ்வாசார்யனனும் பரஸம்ருத்த்யேக பரனாகையாலே, ஸ்வசேஷியான வீச்வரனுடைய ப்ரயோஜநமே ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமிறே (442)

443. இனி (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்னுமளவாக, இப்படி ததீயர்முன்னுகப்பற்றப்படும் ஸதாசார்ய னுடைய அபிமாநமே உஜ்ஜீவநத்துக்கு உசிதோபாயமென்று இப்ப்ரபந்த தாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். பெருவிலையனான ஆபரணத்துக்கு நாயகக் கல்போலேயாயிற்று வசநபூஷணத்துக்கு இப்ப்ரதேசம் நாயகரத்நமாயிருக்கும்படி. இத்தனையு மருளிச்செய்கையைப்பற்ற அதிஷ்டிக்கைபிடிக்கொண்டு வந்தது கீழுடங்கலும்; மேலடங்கலும் இதில் நிஷ்டையை ஸ்தாபிக்கிறது. இதில் ப்ரதமத் திலே, இவர் தம ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தமென்று ஸர்வரும் விச்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக்கு ஆப்தோபதேசலப்த மென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபிமா நத்தாலே) என்று தொடங்கி.

443 ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்

அதாவது—"அநாதிகாலம் 'நானேயெனக்கு நிர்வாஹகன்' என்றிருக்கும் தன்னுடைய ஸ்வாபிமாநத்தாலே, 'இவன் நமக்கு சேஷம்' இவன் கார்யம் நமக்கே பரம்" என்று தன்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான ஈச்வராபிமாநத்தை அழித்துக் கொண்ட இவனுக்கு, துர்கதியைப்பற்றாசாக அங்கீகரித்து தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத் துக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போரும் பரமகாருணிகனான ஆசார்யன், 'இவன் நம்முடைய வன்' என்றபிமாநித்திருக்குமதத அபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை' என்று, ஸகல சாஸ்த்ரஸாரவித்தகரேஸ்ரரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்து தத்தேக பரதந்த்ரராய ஸகல சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களையும் அவரருளிச்செய் யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரான பிள்ளை, தஞ்சமாகப்பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையால், ஆசார்யாபி மாநமே இவ்வாத்மாவுக்குஜ்ஜீவநோபாய மென்று கருத்து. (443)

444 இப்படி, (ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை) என்பானென்? சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பக்த்யாத்யுபாய விசேஷங்களுண்டே! என்கிற சங்கையிலே, இதொழிந்தவை யெல்லா மிவனுக்குபாயமன்றிக்கே நின்றமையை அடைவேயருளிச் செய்கிறாமேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, பக்தி உபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே.

444. ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று

அதாவது—பகவத்ப்ராப்தி ஸாதனதயா விஹிதையான ஸ்வயத்நஸாத்யையான பக்தி, பகவத்தேகபாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யுண்டாக்கு மென்னும் பயத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவிநின்றதென்கை (444)

445. அனந்தரம், ப்ரபத்தி யுபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார் (பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய) இத்யாதியாலே

445. பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

அதாவது—ஸ்வாதந்த்ர்யானுரூபமாய் ஸஹாய விச்வாஸ ரூபையான ப்ரபத்தி, பந்தமோக்ஷாய நிர்வாஹகனான பகவான் தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே மீளவும் கர்மானுகுணமாக வைத்தவிக்கைதை வாங்குவித்து ஸம்ஸாரிப்பித்திலே செய்வதென்? என்கிற மஹா பயத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவிநின்றதென்கை. .. (445)

446. அனந்தரம், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகீய ஸ்வீகார முபாயமன்றிக்கே யொழிகின்றமையை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனையும்) என்று தொடங்கி

446. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்ப மாகையாலே, காலைக்கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி.

அதாவது—ஆசார்யனையும் உபாயமாகத்தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வ பலித்வ கர்த்ருத்வரூபமாய ஸ்வரூபநாசகமா யிருக்கிற அஹங்காரத்தையுள்ளே யுடைத்தா யிருக்கையாலே, ஸ்வ விநாசகரமான காலைப் பிடித்து க்ரஹித்து அந்தப் பொன்னாலே அங்குளீயக தாரணம் பண்ணினால் அவத்யகரமாமோபாதி தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அவத்யகரமா யிருக்கு மென்கை. ஆகையால் இதுவும் உபாயமன்றியே நின்றதென்று கருத்து. . . .. (446)

447. *பாரிசேஷ்யாத்தாலே தாமருளிச்செய்கிறதே உபாயமென்று தலைக்கட்டு கிறார் (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று

447. ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்.

அதாவது—மோக்ஷ ஸாதனதயா சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பக்த்யாதிகளொன்று முபாயமன்றியிலே நின்ற பின்பு, நிரதிசய க்ருபாவானாய நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை யங்கீகரித்தருளி நிரபாயமாக நோக்கிக் கொண்டுபோரு மாசார்யன் 'இவன் நம்முடையவன்' என்றிருக்கு மத்தவபிமானமே இவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் உத்தரிப்பிக்கு மென்கை. ஆக, (ஸ்வதந்த்ரனை யுபாயமாகத்தான் பற்றின போதிறே) என்று தொடங்கி உபபாதித்துக் கொண்டுவந்த சரமோபாய ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி சோதித்து நிர்ணயித்தருளினாராய்த்து (447)

448. அனந்தரம், இவ்வுபாய நிஷ்டனுக்கு அதிகாரிக்கு த்யாஜ்யோபாதேய விஷயங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார் அதில், ப்ரதமத்திலே, ஸுலபமான ஆசார்யவிஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை யிச்சிப்பானல்லனென்னு மிடத்தை த்ருஷ்டாந்த முகேன வருளிச்செய்கிறார் (கைப்பட்ட) இத்யாதியாலே.

448. கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன்.

அதாவது—கையிலே யிருக்கிற தநம்போலே அதிஸுலபனா யிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்து வைத்த தநம்போலே எட்டப்படாமையாலே "அரும் பொருள்" என்னும்படி துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப் பற்ற இச்சிக்கக்கடவ னல்லனென்கை. *ஸுலபம் ஸ்வகுரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே, லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்தம் அந்வேஷதி க்ஷிதௌ* என்றும் "பற்று குருவை" என்று தொடங்கி, "தன் கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த, அப்பொருளை தேடித்திரிவானற்று" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே (448)

449. இன்னமும் சில த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே, ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயத்தை விட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை யாசைப்படுவானல்ல னென்கிறார் மேல் (விடாய் பிறந்தபோது) என்று தொடங்கி.

449. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தை உபேக்ஷித்து ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகரஸலிலத்தையும் ஸரித்ஸலிலத்தையும் வாபீகூப பயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன்.

அதாவது—பிபாஸை விஞ்சினபோது சடக்கென பானம் பண்ணலாம்படி பாத்ரகதமாய்க்கொண்டு தன் கையிலிருக்கிற ஜலத்தை ஸௌலப்யத்தையே ஹேதுவாக அநாதரித்துத் தரையிலே யுகுத்து, ஆகாசஸ்தமாய்க் கொண்டெட்டாதபடியாயும் பூமிஸ்தமா யிருக்க தூரஸ்தமாயும் ஆஸந்நமா யிருக்கச்செய்தே பெருங்காலமொழிய வற்றின காலமின்றிக்கேயும் எப்போது முண்டாயிலும் அவ்வளவும் சென்று உபஜீவிக்கவேண்டியும் இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் கயிற்றாதிகள்கொண்டு கலிப் பெறவேண்டி யிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப் போலே, ரக்ஷகாபேக்ஷை பிறந்த தசையில் அப்போதே தனக்கு உதவும்படி கைபுகுந்திருக்கிற ஆசார்ய விஷயத்தை ஸௌலப்யமே பற்றாசாக உபேக்ஷித்து, பரமாகாசவாஸியாய் துஷ்ப்ராபமா யிருக்கிற பரத்வத்தையும் பூமியிலேயாயும் க்ஷீராப்தியளவும் செல்ல வல்லவர்களுக்கன்றி யுதவாத வ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தாத்காலிகமொழிய பாச்சாத்யர்க்கு உதவாத விபவத்தையும், விதயஸ்தேதி புண்டாயும் ஸமபாஷணாதிகளாலிவனோடு கைகலந்திராத வர்ச்சாவதாரத்தையும், இருக்கிறவிடந்தன்னிலே யுண்டாயிருந்ததாகிலும் யமநியமாதி க்ரமேண யத்நித்துக் காணவேண்டும் அந்தர்யாமித்வத்தையு மாசைப்படக் கடவனல்ல னென்கை. *ஸாக்ஷாத் கர்மயம் குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யந்து யஸ் ஸ்மரேத், கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கநஸ்தமபிவாஞ்சதி* என்றும், "எட்டவிருந்த குருவை யிறையன்றென்று விட்டு" என்று தொடங்கி, "அப்புத்தைப் பார்த்திருப்பா னற்று" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே இது வ்யூஹாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம் (449)

450 இப்படி ஸுலபமான ஆசார்ய விஷயம் ஸ்வ ரக்ஷணத்துக்குடலா யிருக்க இத்தை யுபேக்ஷித்து துர்லபமான பரத்வாதிகளை வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லனே

யாகிலும், ப்ராப்யத்வேந அவை யிவனுக்கு வாஞ்சநீயங்களன்றோ வென்ன, அவையெல்லா மாசார்யனேயென் றிருக்கக்கடவ னென்கிறார் (பாட்டுக் கேட்குமிடமும்) என்று தொடங்கி.

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பீடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்த விடமும், ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென்றிருக்கக்கடவன்.

அதாவது—*ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே* என்கிறபடியே நிரந்தராநுபவபரரான நித்யமுக்தர் அநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாகப் பண்ணும் ஸாமகாநம் கேட்கும் ஸ்தலமான பரமபதமும் அஸுர ராக்ஷஸ பீடிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களார்த்த நாதம் கேட்கச் செவி கொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹ ஸ்தலமும், அவர்களார்த்த த்வநி கேட்டுத் துடித்துக்கொண்டெழுந்திருந்து *காகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்* என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திருவரவணையிலே நின்று மிவ்வருகே வரக் குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த அவதார ஸ்தலமும், கிணைத்துத் தலைக்கட்டுமளவும் மலையானை வளைப்புப்போலே இட்டவடி பேரவிடாதே வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற அர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களும், *யேஷாமிந்தீவர ச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டித:* என்றும் "ஒண்சங்கதை வாளாழியா னொருவனடியே னுள்ளானே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே யிருந்து தானுகந்தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ ஸ்தலமாகிற இந்த ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லாம், தனக்கு வகுத்த ஸ்தலமாய ப்ராப்யமா யிருக்கு மாசார்ய விஷயமேயென் றத்யவஸித் திருக்கக் கடவனென்கை. (வளைத்தவிடமாவது), பிறரறியாதபடி நிரைவளைத்துக்கொண்டிருக்கிற அந்தர்யாமித்வ ஸ்தலம், (ஊட்டுமிடமாவது) சக்ஷுர் விஷயமா யிருந்து தன் வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆச்ரிதரை புஜிப்பிக்கு மர்ச்சாவதார ஸ்தலமென்று சொல்லவுமாம். *யேநைவ குருணா யஸ்ய ந்யாஸவித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாப்தி த்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவ ஸ:* என்றும் "வில்லார்மணி கொழிக்கும்" என்று தொடங்கி "அருளாலே வைத்தவா" என்றும் சொல்லக் கடவதிறே அன்றிக்கே (பாட்டுக் கேட்குமிடம்) இத்யாதிக்கு, ரக்ஷகமாக வற்றையாச்ரயிக்கக் கடவனல்லனென்கிற அளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக்கு இவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவ னென்கிறதென்று கீழோடே சேர யோஜிக்கவுமாம். (450)

451. ஏவம்பூதனான இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபநாசகத்வ ஸ்வரூப வர்த்தகத்வ ததுபய ரஹிதத்வங்களாலே ப்ரதிகூலராயும் அநுகூலராயும் அநுபயராயு மிருக்குமவர்களை தர்சிப்பிக்கிறா மேலே (இவனுக்கு ப்ரதிகூலர்) என்று தொடங்கி.

451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தர பரரும்; அநுகூலர் ஆசார்யபரதந்த்ரர், உபேக்ஷணீயர் ஈச்வர பரதந்த்ரர்.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனாய் ப்ரதமபர்வாதி பஞ்சகத்திலுமுள்ள ப்ராவண்யமடைய இவ்விஷயத்திலே ஒருமடை படுத்தி, "தேவுமற்றறியேன்" என்றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அணுகிலாத்மநாசத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும், பாரதந்த்ரய த்தக்கிசைந்துவைத்தே பகவத்வ்யதிரிக்த

தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரரா யிருக்குமவர்களும்; ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஸ்வரூபத்தை வளர்க்கு மநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்து தச்சரமாவதி நிஷ்டரான ஸதாசார்ய பரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூப நாசகரும் ஸ்வரூப வர்த்தகருமல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்த்ர்யத்தி லூற்றமின்றியிலே ப்ரதம பர்வமான ஈச்வர பாரதந்த்ர்யத்திலே பூன்றியிருக்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச் சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வதந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ர ரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ நிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள இவனுக்கு ப்ரதிகூலரல்லாமை யில்லையிறே. இத்தால், கீழ் பகவத் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ தந்நிவ்ருத்திகளுக்குக் குறுப்பாக வநுகூல ப்ரதிகூல தர்சநம் பண்ணுவித்தாப்போலே, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனான இவனுக்கும் ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸ விஷயமான வநுகூலரையும் தர்சிப்பித்து, தததிகமாக உபேக்ஷணீய விஷயமுமிவனுக்கொன் றுண்டென்னுமிடம் தர்சிப்பித்தா ராயத்து. ... ... (451)

452. இவ்வதிகாரிக் குண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்த்யநுஷ்டாநங்களைப் பலபடியாலு மருளிச்செய்தார் கீழ், இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அநந்யோபாய நிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு முண்டான விநியோக விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டுக்கும்) என்று தொடங்கி.

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும்

அதாவது—தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபமான வநுஷ்டாநமும், ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனான இவனையொழிந்த வதிகாரிகளுக்கு, உபாய மதிகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவும் உபாயாதிகாரம் குலையாமல் நடக்கைக்குறுப்பாய்க் கொண்டு அவ்வழியாலேயுபாய சேஷமா யிருக்கும்; ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகமாகையாலுபாயாதிகார சேஷமாக வேண்டுவதொன் றில்லாமையாலே, இவ்வதிகாரிக் குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கு மென்கை (இவனுக் குபேயமாயிருக்கும்) என்று பாடமான போது, ஆசார்யனுக் கபிமதமாய்க் கொண்டு இவைதா னிவனுக்கு உபேயமாயிருக்கு மென்றபடி. (452)

453. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிக்கொண்டு வர்த்திக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு அவச்யம் நிவர்த்தநீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் நிஷித்தாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்ய மென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்று தொடங்கி.

453. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்

அதாவது—ஏவம்பூதனான இவ்வதிகாரிக்கு பரதாரபரிக்ரஹாதி நிஷித்தாநுஷ்டானம், ஸ்வவிநாசத்தையும் ஸ்வாநுஷ்டானங்கண்ட பருடைய விநாசத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமதொன்றென்கை . ... (453)

454. உபயவிநாசமும் இத்தாலே வருகிறபடியென்னவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான் நசிக்கிறது) என்று தொடங்கி.

454 நான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது தன்னையநாதரித்தும் தன் அனுஷ்டானத்தை யங்கீகரித்தும்.

ஆதாவது-ஆசார்யாபிமானத்திலே யொதுங்கி பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்கள் மூன்றுக்கும் அபிமத விஷயமாயிருக்கிற தான் நசிக்கிறது, அம்மூவர்க்கும் மிகவும் அநிஷ்டமாகையாலும் அபசாரமாவது அநிஷ்டகரணமாகையாலும், அதிக்ரூரமான அபசாரத்ரயத்திலும் அந்வயிக்கையாலே, பிறர் நசிக்கிறது, சரமபர்வபர்யந்தமாக வந்துநிற்கிற பாகவதோத்தமனான தன்னை நிஷித்தாநுஷ்டானம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், தத்வவித்தான இவன் இப்படி செய்கிறான் இதில் தோஷமில்லை பாகப்பட்டன்றோ! நமக்குப் பின்னையென்! என்று தன்னுடைய அநுஷ்டானத்தைத்தாங்களங்கீகரித்துமென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதவர்கள், அநுஷ்டானத்தை யங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகசூந்யரானவர்கள். அநுஷ்டானத்தை அங்கீகரிக்கிறவர்கள் நசிக்கிறார்கள், அநாதரிக்கிறவர்கள் நசிப்பானென்னென்னில், தோஷங்கண்டால் அநாதரிக்கலாகாதோ வென்னில், ராஜபுத்ரனுக்கு தோஷமுண்டானால் ராஜாதான் சிக்ஷித்துக்கொள்ளுமதொழிய அவனை அநாதரித்தவர்கள் மேலே நிக்ரஹம் பண்ணி தண்டிக்குமாபோலே, ஸ்வாபிமதனான இவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேச்வரன்றானே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய பிறர் அநாதரிக்கப் பொறுமையாலே, அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்கையாலே அநாதரிக்கலாகாது. "அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமநந்யபாக். ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:" என்று உபாஸக விஷயமாக அருளிச்செய்தபடி கண்டால், எல்லை நிலத்திலே வந்து நின்ற இவ்வதிகாரி விஷயத்திலவனிருக்கும்படி சொல்ல வேண்டாவிறே, ஆகையால், இப்படி தானும் பிறரும் நசிக்கும்படி இருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டானம் பரித்யாஜ்யமென்றதாய்த்து. (454)

455 இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாசஹேதுவானக்கடி, சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையிறே, இங்ஙனன்றிக்கே, சாஸ்த்ரவிஹித விஷயமான ஸ்வதார போகத்துக்குக் குறையில்லையேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (விஹிதபோகம்) என்று தொடங்கி.

455 விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்போலே லோகவிருத்தமுமன்று; நரகஹேதுவுமன்று, ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்டகர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமுமாய் இருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

அதாவது—விசிஷ்ட வேஷவிஷயமான சாஸ்த்ரத்திலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வதாரத்தில் போகம், தத்ருச சாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதார பரிக்ரஹம்போலே லோக

விருத்தமுமன்று, *செமபினுலியன்ற பாவையைத்தழுவுகை முதலான கோரதுக்காநுபவம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று, இப்படி ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷ ஸித்தங்களான லோகவிருத்தத்வ நரகஹேதுத்வங்களிரண்டு மற்றிருக்கச்செய்தே, அநந்ய போகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், * சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத் * இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும், உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடுவாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகா தென்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷதர்சனத்தாலும் அப்ராப்தி தர்சநத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசாரபரதாரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷய விரக்தி ப்ரீயனான வாசார்யனுக்கு கம்பீமதமாகையாலே ஆசார்ய முகோல்லாஸ ரூப ஸ்வரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி அநேகாநர்த்தாவஹமா யிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு பரித்யாஜ்யமென்றபடி (455)

456. போக்யதா புத்தியைவிட்டு தாம்புத்யா ப்ரவர்த்திக்குமளவில இவையொன்றுமில்லையேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல (போக்யதாபுத்தி குலைந்து) என்று தொடங்கி

456 போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்

அதாவது—விஹித விஷயப்ரவ்ருத்தியில காமுகதயாவரும் போக்யதாபுத்தியை விட்டு, உபாஸகரான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான சிஷ்டர் பித்ருக்ருணமோசக ப்ரஜோத்பாதகார்த்தமாகவும் ஸந்த நிவ்ருத்தி ஸங்கீகரிபாவிட்டில ப்ருணஹத்யாதி தோஷமுண்டென்னுமதைப் பற்றவும் தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்திக்கு மாப்போலே இவனுமப்படி தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்தஸாதநநிஷ்டனான இவனுக்கு அநந்யார்ஹத்வமாகவும விரோதியாகையாலே அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமென்கை. இத்தால், போக்யதா புத்யா ப்ரவர்த்திக்கில அநந்ய போகத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமோபாதி, தர்மபுத்யா ப்ரவர்த்திக்கில அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும், ஆனபின்பு ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்றதாய்த்து ஆகையால ஏதேனு மொருபடி யாவஸ்த தாலும் ஸ்வரூபஹாநி தப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்கவேணு மென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே. (456)

457. இப்படி ஸ்வரூபஹாநி வருமென்னும பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது, ப்ராப்த விஷயப்ரவண சித்தத்தையாலே ப்ராக்ருத ஸகல போக்ய வஸ்துக்களும் ப்ரதிகூலமாய்த் தோற்று மவஸ்தை பிறக்கவும்வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கென்கிறார்மேல (க்ஷேத்ராணி) என்று தொடங்கி

457. "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ச்லோகத்திலவஸ்தை பிறக்கவேணும ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

அதாவது—*க்ஷேத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா:*

என்று பேரருளாளரான பெருமாளைக் குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்த ச்லோகத்திற் சொல்லுகிற க்ஷேத்ரஜ்ஞதர நகாதிகளான ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் மநஸ்ஸங்கல்பமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி பிறவாமைக்கென்கை. இந்தச்லோகார்த்தத்தை "கலை புதலவர்" இத்யாதியாலே அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானரு மருளிச்செய்தாரிறே. (457)

458. இனிமேல் ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக் கவச்யா பேக்ஷிதமென்னுமத்தை அறிவிக்கைக்காக, அவற்றினுடைய உபாய சதுஷ்டய ஸாதாரண்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய பூமியில) என்று தொடங்கி

459 ப்ராப்யபூமியில ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரண யோக்யதையும; உபாயசதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும

(ப்ராப்ய பூமியாவது)—தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷய மெழுந்தருளியிருக்கிற தேசம்; (தத்ப்ராவண்யமாவது), அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாத அதிமாத்ரமான வாசை (த்யாஜ்ய பூமியாவது), அவ்விஷயத்தை அகன்றிருக்கைக்குடலான தேசம; (தஜ்ஜிஹாஸையாவது), இதனைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னுமிச்சை (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணயோக்யதையாவது), வகுத்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாத்யநுபவம் பெறாதபோது, தேஹதாரணமான போஜனமில்லாவிடில தேஹம் தரியாதாப்போலே தான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்யனன்றிக்கேயிருக்கை (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும வேணும) என்றது, இவையித்தனையும், உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் அதிகாராநுகுணமாக வேணுமென்றபடி. (உபாய சதுஷ்டயமாவது), (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே) என்று தொடங்கி கீழருளிச்செய்த பக்தி ப்ரபத்திகளும், ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரங்களும பகவத் விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம இதிலும் முற்பட்ட யோஜனைக்கௌசித்யமுண்டு; கீழே சதுருபாயத்தையும சேர இவர்தாமேயருளிச்செய்ததுக்குச சேருகையாலே. இதில பக்தி ப்ரபத்தி நிஷ்டரிருவர்க்கும், "மாக வைகுந்தம காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும" என்கிற ப்ராப்ய பூமியான பரமபதத்திலே ப்ராவண்யமும, *வரம ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி:, ந சௌரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைசஸம்* "கொடுவுலகங் காட்டேல' என்னும்படி, ப்ராப்ய வஸ்துவை மறந்து ப்ராக்ருதமத்யே யிருக்கைக்குடலான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்ய பூமியில ஜிஹாஸையும், "உன்னைவிட்டொன்று மாற்றகிற்கின்றிலேன" என்கிறபடியே, பகவதநுபவாலாபத்தி லாத்மதாரணயோக்யதையு மவச்யமுண்டாக வேணும. ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகார நிஷ்டரான விருவருக்கும (எல்லாம வகுத்தவிடமே) என்றிருக்கையாலே, ஆசார்யனெழுந்தருளி யிருந்த தேசம் ப்ராப்ய பூமியாய, அவனைப் பிரிந்திருக்கிற விடம் த்யாஜ்ய பூமியாய, அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுபவ விஷயமுமாகையாலே, ப்ராப்ய பூமியில ப்ராவண்யாதிகள் மூன்றும் நிஷ்டைக்கநுகுணமாக அவச்யமுண்டாக வேணுமென்று, அதிகாராநுகுணம் விபஜித்துச சொல்லக் கடவது அன்றிக்கே, "மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம" என்று, தாமருளிச்செய்த

ப்ரபந்தத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநம் நித்ய வைபவமே நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வ நிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத் விஷயத்தில் பரிபூர்ணாநுபவாதிகள் ஸித்திப்பது நித்யவிபூதியிலேயாகையாலும் ப்ராப்ய பூமி பரமபதம்; இருள்தருமா ஞாலமாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்ய பூமி. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணயோக்யதையாவது), ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத் விஷயத்திலு முண்டான வநுபவம் பெறுக வல்லில் தான் தரித்திருக்கமாட்டாமை என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். (458)

159. உக்தோபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத் விஷயத்தை யவலம்பித்திருக்கிற பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய த்வயமு மிவ்வதிகாரிக்கு கழுவின்ற ப்ரகாரத்தைக் கீழருளிச்செய்த வக்கரம், (ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று) என்றும் (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரரூபோபாய த்வயத்துக்கும் ப்ரமாண தர்சநம் பண்ணுவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (பழுதாகாது) என்று தொடங்கி.

459. "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டைப் பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அதாவது—அமோகமா யிருப்பதோ ருபாயமறிந்தேன், ஆச்ரயிப்பார்க்கு ஸமாச்ரயணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாத ப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மநுகூல வ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகரைக் கண்டு தங்களுக் குத்தாரகராக வாச்ரயித் துஜ்ஜீவிக்குமவர்கள், ஆத்மாவோ டவிநாபூதமான பாபத்தைப் போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருவாசல் திறந்து அங்கே ஸமருத்தமான ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையராய் நித்ய கைங்கர்ய நிரதராய்க்கொண்டு வ்யாவ்ருத்தரா யிருப்பர் என்று பரமாப்தரான திருமழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த "பழுதாகாதொன் றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை ஆசார்ய விஷயத்தில் முறபடச்சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்கை.

இத்தால், ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹங்காரகர்ப்பதயா அவத்யகரமா யிருந்ததேயாகிலும் பலஸித்தியில் வந்தால் பழுதுபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து. "குருர் யோபிமர்யேத குரும் வா யோபிமந்யதே, தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமா துபகச்சத:" என்று, பரகத ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதிறே. (459)

460. இனிமேல், பரகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்சிப்பித்தருளுகிறார் (நல்ல வென்தோழீ) என்று தொடங்கி.

460 "நல்லவென் தோழீ" 'மாறுய தானவனை" என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்திலே முடிந்த ச்லோகத்தையும் "பசுர் மநுஷ்ய:" என்கிற ச்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அதாவது—தோழியானவள் இவள் தனக்குப் பிறருக்க கூடலாக நினைத்திருப்பது, அவள் *நதயஜேயம* என்ற வார்த்தையையும், பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பையுமாய்த்து, இப்போ தவன வார்த்தை தனக்குப் பலியாத மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுதன்னிலே அதிசங்கை பண்ணுகின்றாள், இனி இவளெங்ஙனே ஜீவித்துத் தலைக்கட்டப்புகுகிறாளென்னு மிழவுதோற்றவிருக்க, அவளைப் பார்த்து, என்னிலு மென்னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸங்கதையான வென்னுடைய தோழீ! அநந்தசாயியாய அதஏவ ஸர்வஸமாதபரரா யிருக்கிறவர், அதுக்குமேலே சரியபதிகளாய் ஒருவருக்கும் பெட்ட வொண்ணாத பெருமையை யுடையரா யிருப்பா ரொருவர், தேவயோநியிலே பிறந்து சிறிதன்னைய கிறகையு மன்றிக்கே அவர்க்கும் நமக்கும் பர்வத பரமாணுக்களோட்டை வாசிபோருபடி க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யா நாம், ஆனபின்பு நம்மால் செய்யலாவதுண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முன்பே சொல்லிவைத்தா ரென்றத்தைக்கொண்டு நம்மால் அவரை வளைக்கப்போமோ, அது கிடக்கிடும், நமக்குப் பேற்றுக்கு வழியுண்டுகாண், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேற்றத்தையுடைய ஸர்வ வ்யாபக வஸ்துவைத் தன திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பெரியாழ்வார். * ஆசார்யதேவோபவ * என்கிறபடியே நமக்குத் தேவரான தமக்குத் தேவராயிருக்கிற அவரை ஓரிசையைச்சொல்லி யிசைக்கவுமாம், கிழியை அறுத்து வரப் பண்ணவுமாம், திருமஞ்சனத்துக்கு சோதத்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருக்குழல பணியைச் சமைத்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருவந்திக்காப்பிட வழைக்கவுமாம். அன்றிக்கே நான் தம்மை முன்னிட்டாப்போலே தமக்குப் புருஷகாரமாவாரை முன்னிட்டு வரப்பண்ணவுமாம், வல்லதொரு ப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக் கண்டிருக்கக் கடவோம், நாம் மேல்விழக் கடவோமல்லோம் என்றாண்டா ளருளிச்செய்த "நல்லவென்தோழீ" என்கிற பாட்டையும்; ஈச்வரனென்றுபாராதே, தனக்கெதிரியான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரிய திருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை பொன்மலை பிளந்தாப்போலே யிரண்டுகூறும்படி அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, "அந்தியம் போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப் பல்லாண்டு பாடுதும்" என்று, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணியிருப்பாரை ஜயிக்குமே, வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற அவர்கள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய அவர்களபிமாநத்திலே யொதுங்கி யிருப்பாருடைய ஸுகருதம் - என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த 'மாறாய தானவனை'' என்கிற பாட்டையும், * அகருதரிம * என்று தொடங்கி, ஸ்வாபாவிகமாய் தேவருடைய - ப்ராப்தமுமாய போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய அதிசயத்துக் கெல்லையிலமா யிருப்பாராய, அந்தப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக்கு கடியான ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தை யுடையராய, வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்குப் பிதாமஹ ராயிருக்கிற நாதமுநிகளைப்பார்த்து, அடியேனுடைய வருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸந்நரா யருளவேணும்'' என்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தா ரருளிச்செய்த வேதாந்த தாத்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான ச்லோகத்தையும்; ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத பசுபக்ஷிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாநயோக்யதையுள்ள மநுஷ்யனாகவுமாம், யாவர் சிலர் பகவத் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாம்படி யிருப்பானொரு ததீயனோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிறார்கள், அவர்களந்த வைஷ்ணவனாலே ப்ராப்ய

பூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பர்க ளென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம், ததியாபிமாநமே உத்தாரக மென்னுமிடத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற, *பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸமாச்ரயா:, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம்* என்கிற பௌராணிக ச்லோகத்தையும்; ஆசார்யாபிமாநமாகிற விந்த பரகதஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்றபடி. ... . (460)

461. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தி நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அது பாரமா மீச்வரன் கார்யஞ்செய்கைக்குடலாய்க்கொண்டு அவ்வுபாய சேஷமாயிருக்கதுள்ள ஆசார்யாபிமாநத்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாய மாகச் சொல்லுவானென்? ஒன்றுக்கே உபயாகாரமும் கூடுமோவென்கிற சங்கை யிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல (ஆசார்யாபிமாநந்தான) என்று தொடங்கி.

461. ஆசார்யாபிமாநந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக் கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்

அதாவது—ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான், *தமேவசாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே* தமேவ சரணம் கச்ச* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே விரோதி பாப க்ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்கு முடலாய்க்கொண்டு உபாயாந்தரமான பக்திக்கங் கமுமாய்; தத்த்யாக பூர்வகமாக *மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று விதிக்கும்படி இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகார மாநதயதத்தைப் பார்த்து ஈச்வர னுபேக்ஷியாமல் கார்யம் செய்கைக் குறுப்பாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோ பாயமான ப்ரபத்திக்கு ஸாபல்யத்தை யுண்டாக்காநின்றுகொண்டு அவ்வழியாலே அதுக்கங்கமுமாய், அத்தையொழியத் தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில அநி ஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்குத் தானே உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கு மென்கை. அன்றிக்கே, *ஆசார்யோபலப்தா ஹி வித்யா ஸாது நயதி த்ருவம்* என்றும் *சாஸ்த்ராதிஷ்டா ஸூத்ருஷ்டாபி ஸாங்கா ஸஹப்லாதயா, ஸ்பரஸித்த்யதி வை வித்யா விநா ஸதுபதேசத:* என்றும் சொல்லுகையாலே ஏதேனுமொரு வித்யையை யவலம்பிக்குமவனுக்கும் அதுக்கோ ராசார்யோபதேசம் வேண்டுகை யாலே ஆசார்யாபிமாநம் ஸகலோபாயாங்கமாயிருக்க, *தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி* என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன, (ஆசார்யாபிமாநந் தான்) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது, ப்ரபத்திதான கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு உத்பத்தி விவ்ருத்தி விரோதி பரி ஹாரார்த்தமாக விஹிதமாய்க்கொண்டு தத்ங்கமுமாய், *அசக்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திச் சரணாகதி:* என்கிற படியே, அந்யோபாயங்களை யொழிந்து தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்ட ப்ராப்திக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமாயிருக்குமாப்போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான் ஏதேனுமொரு உபாயத்துக்கு மாசார்யோபதேச மவசயாபேக்ஷிதமாகையாலே அவ்வழியாலே யுபா யாந்தரங்களுக்கு அங்கமா யிருக்கதேயாகிலும், *பாலமூக ஜடாந்தாச்ச பங்கவோ

பதிராஸ ததா, ஸதாசார்யேண ஸந்த்ருஷ்டா: ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம்॥ பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா॥ இத்யாதிப்படியே ஸ்வயமேவ உத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்குமென்கை. (461)

462. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னாரென் றருளிச்செய்கிறார் (பக்தியில அசக்தனுக்கு) என்று தொடங்கி.

462. பக்தியிலசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியிலசக்தனுக்கு இது.

அதாவது—"உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய" என்கிறபடியே ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர ஸித்த கர்ம ஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த: கரணனுக்கு ஜநிக்குமதாய ஸ்வபாரதந்த்ர்ய விரோதியான ஸ்வயத்நரூபமா யிருக்கும் பக்த்யுபாயத்தில், துஷ்கரத்வ புத்தியாலும் ஸ்வரூப விரோதித்வ புத்தியாலும் காமித்துக்கு சக்தரல்லரென்று கைவாங்கினவனுக்கு, ஸ்வருசி ஸாத்யதயா ஸௌகர்யமுமாய பகவத் பாரதந்த்ர்ய ரூப ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்த்யுபாயம்; அத்யவஸாய ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபத்த்யுபாயத்தில மஹாவிச்வாஸமுண்டாகை அரிதாகையாலும் பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலும் காமித்துக்கு சக்தரல்லரென்று தேங்கினவனுக்கும் பசுவாதிகளுக்கும் கார்யகரமாகையாலே விச்வாஸ ஸாபேக்ஷமு மன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவுமா யிருக்கும் பரதந்த்ர ஸ்வரூபனான ஸதாசார்யனுடைய அபிமாந ரூபமான சரமோபாய மென்கை. பக்தியிலசக்தனுக்கு துஷ்கரத்வ ஸ்வரூபவிரோதித்வங்க ளிரண்டும் ஹேதுவாகிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வரூப விரோதித்வமே ப்ரதாந ஹேது, ப்ரபத்தியிலசக்தனுக்கும் விச்வாஸமாந்த்ய பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்யபயரூப ஹேது த்வயமுண்டேயாகிலும் பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயமே ப்ரதாந ஹேது, (ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே பக்தி கழுவிற்று; பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி கழுவிற்று) என்றிறே இவர் தாம் மேலருளிச்செய்தது. இத்தால், அநந்யோபாயாசக்ததயா அநந்யகதியானவனே ப்ரபத்த்யதிகாரி யாமோபாதி, இவ்வுபாயாதிகாரியும் அநந்யோபாயா சக்ததயா அநந்யகதியானவ னென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, இதின் ஸ்வதந்த்ரத்வத்தை (பக்தியிலசக்தனுக்கு) இத்யாதியாலே ஸதிர்க்கிக்கிறாராகவுமாம். வாக்யார்த்த யோஜனையில் பேதமில்லை, பக்தியிலசக்தனைக் குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானாப்போலே, ப்ரபத்தியிலசக்தனைக் குறித்து விஹிதமான இதுவும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறையில்லை யென்று கருத்து. (462)

463. இவ்வாசார்யாபிமாநம் இவனுக்குண்டாக்கும் பல பரம்பரையை யருளிச்செய்து, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (இது) என்று தொடங்கி.

463. இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—இப்படி மேற்சொன்ன ஆசார்யாபிமானமாகிற இது, ப்ரதமத்திலே இச்சேதநனுக்கு ப்ரணவோக்த பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சரமபர்வ

பர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்த்ர்யமாகிற அழலிலே மண்டிச் சருகெழுந்து கிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும் படியாக்கும்; இப்படி பல்லவிதமான பின்பு, மத்யமபதோக்தாநந்ய சரணத்வத்தை சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்திப் பலஸூசகமான உபாயாத்யவஸாய யோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பிதமாம்படியாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமான வநந்தரம், சரமபதோக்தாநந்ய போகத்வத்தையும் சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, நித்ய கைங்கர்ய போகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை பலபர்யந்தமாம்படியாக்குமென்றபடி. ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தில பதத்ரய ப்ரதிபாத்யமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வாத்யாகார த்ரயமு மாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாய், அதுதான சரமபர்வ பர்யந்தமாயிறே யிருப்பது; இவைதான ஆசார்யோபதேசாதிகளாலே லப்தங்களாகையாலும், அவ்வுபதேசாதிகளுக்கடி இவன் கமுடையவனென்கிற ஆசார்யாபிமாநமாகையாலும், ஆசார்யாபிமாந மிவற்றை யுண்டாக்குமென்கிறது. ஆக, இப்படி யிருந்துள்ள பதத்ரயார்த்த நிஷ்டையை இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும்படி சொல்லிற்றாயத்து. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன் ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (இது) இத்யாதியாலே. அதாவது, ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத்திலே அந்வயிப்பித்து, அநாதிகாலம ததந்வய ராஹித்யத்தாலே "வாடினேன" என்னும்படி உருவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு, பாகவத விஷயத்திலே பூனறுவித்து பலாந்வய யோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமா யிருந்தவத்தை புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம், "நின்று தன புகழேத்த" என்கிறபடியே சரமபர்வத்தில நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமா யிருந்தவத்தை பலபர்யந்தமாக்குமென்னவுமாம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால, ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் மாறி மாறி நடக்குமென்னும் ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்வர்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண மின்னதென்னுமதும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபகத்துக்கீடான உபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோபபாதகார்த்தமாக ப்ராப்ய நிர்ணயமும, இப்படி ப்ராப்ய நிர்ணயம் பண்ணினால இதுக்கு ஸத்ருசமாகவே கொள்ள வேணும் ப்ராபகமென்னுமதும். அல்லாதபோது வரும் தூஷணமும் ஈச்வர விஷயத்திலிவனுக்குள்ள சரணவத் பாரதந்த்ர்யாநந்யத்வங்களை ஸூசிப்பித்துக் கொண்டு ஈச்வரனைப் பற்றுமதில இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈச்வர சேதநர்களிருவர்க்கு மிவனுபகாரகனென்றும், ஈச்வரனு மாசைப்படும் பதத்தை யுடையவனென்றும், இவன்பண்ணு முபகாரத்துக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்றும், இவனோடுடை ஸம்பந்தம மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவா யிருக்குமென்றும், ஈச்வரனை யுபகரித்த விவனிலும் இவனையுபகரித்த விச்வரனே மஹோபகாரகனென்றும், இவ்வாசார்ய வைபவமும், ஆத்மகுண முண்டானாலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழில அந்தப்ரயோஜநமும அவத்யகரமும ஈச்வர நிக்ரஹஹேதுவுமாம்படியும், ஆசார்ய ஸம்பந்த விச்சேதத்தில் பகவத் ஸம்பந்த தௌர்லப்யமும், ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் பாகவத ஸம்பந்த மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாந

மொழிய உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை யென்னுமிடத்தில ஆப்தோபதேசமும், இவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்திரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாந நிஷ்டனானவன ஸுலபமான இவ்விஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாக இச்சிக்கக கடவனல்லனென்றும், பரதவாதி ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லா மிவ்விஷயமே யென றிருக்கக்கடவனென்றும், இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநுகூலாநுபய ரீனனென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு விநியோகமும், இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் விஹிதபோகாதிகளும த்யாஜ்யமென்னுமிடமும், ஸ்வரூபப்ரச்யுதி வாராமைக்கு வேண்டுமவஸ்தையும், ப்ராப்யபூமி ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக்கவச்யாபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்ய விஷயத்தில ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வய ப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபிமாநத்தின ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், தததிகாரி நிர்ணயமும், இவ்வாசார்யாபிமாந நிஷ்டனுக்கு உண்டாகும பலபரம்பரையையும சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்யாபிமாநமே ஸர்வர்க்கு முத்தாரகமென்னுமிடமும சொல்லப்பட்டது. ஆக இத்தால வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியை அருளிச்செய்தாராயத்து. . .. ... (433)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்த்ர க்ரந்தமாலையில்

ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானம்

முற்றிற்று.

— சாற்றுத் தனியன் —

வாழி யுலகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுகுலம்*
வாழி முடும்பையென்னும் மாநகரம்—*வாழி
மனஞ்சூழ்ந்த பேரின்ப மல்குமிகு நல்லார்*
இனஞ்சூழத் திருக்கு மிருப்பு.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீவசனபூஷண மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்களுக்கு அட்டவணை

---

81. இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை யருளிச்செய்த வார்த்தை
69 அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம .. . என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.
82. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.
84 பிள்ளை திருநறையூரரையர் உடம்பையுபேக்ஷித்தார்
112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.
122 திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி மதிரஸிந்துமீசரமான
166 ஸநாநம ரோஷஜநகமெனகிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது
177. தன்னுல்வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே என்று பிள்ளானவார்த்தை
192. ஈச்வரனவதரித்துப் பண்ணின என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர்
203 பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.
234. மாறனேர்நம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச்செய்த
246. பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் பக்கலிலே காணலாம்.
385. பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பின்புபிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது
396. சாஸ்த்ரமும் விதியாதே ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்குமா
411. வடுகநம்பி ஆழ்வானையுமாண்டானையும் இருகரையரென்பர்
443. ஸ்வாபிமானத்தாலே என்று பிள்ளை பலகாலுமருளிச்செய்யக்கேட்டிருக்கை

முமுக்ஷுப்படி மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள்

41. அத்ர பகவத் ஸேநாபதி மிச்ரர் வாக்யம்
263. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர்
265. இதுதான் அநுவாத கோடியிலே யென்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.
275. ஆஸ்திகனைய இவ்வர்த்தத்தில் பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள்

85. மலேச்சனும் பக்தனானால் யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில்
204. தாய்க்கும் மகனுக்கும்... இவரடி பணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது

ஸ்ரீவசநபூஷண சூர்ணைகளின அட்டவணை

(லக்கம — சூர்ணைகளின வரிசை லக்கம)

3 ஸ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்யான ஸம்ஸ்க்ருத ப்ராமாணாநுக்ரமணிகை

382 கார்த்திகேதிபிதோதிப .
14 கார்ப்பண்யதோஷோபஹத
8 கார்யம்கருணமார்யேண
120 காலேஷ்வபிசஸர்வேஷு
5 காவ்யம்ராமாயணம்க்ருத்
347 கிம்தேநக்ருதம்பாபம்
203 கிஞ்சிதாகதஸம்ரம்ப
203 கிந்நுமேநகஸாத்யாதம்
206 குபிதாவைநதாஸர்வே
83 குருஷ்வமாமநுசரம்
6 க்ருஷ்ணம்தர்மம்ஸநாதநம்
5 க்ருஷ்ணத்வைபாயநம்
231 க்ரோதச்சத்ரு
246 க்ஷத்ரரோஷாத்ப்ரசாந்த
96 க்ஷமாஸத்யம்
15 க்ஷிபாமி
457 க்ஷேத்ராணிமித்ராணி
422 க்யாத: ப்ராஜ்ஞ க்ருதஜ்ஞச்ச
246 கதோராமஇதிச்ருத்வா
243 கர்வோபிமாநோஹங்கார:
111 குணைர்தாஸ்யமுபாகத:
459 குருணோபிமந்யேத
223 குருரேவபரம்ப்ரஹ்ம
321 குருசுச்ருஷயாவித்யா
351 கோப்ய:காமாத்
20 கோவிந்தபுண்டரீகாக்ஷ
449 சக்ஷுர்கம்யம்குரும்
27 சஞ்சலம்ஹிமந:
14 சதுர்விதாபஜந்தேமாம்
236 சதுர்வேததரோவிப்ர:
143 சித .பரமசில்லாபே
84 சிந்தயந்திஜகத்ஸூதிம்
83 சத்ரஞ்சசாமரம்திவ்யம்
83 சத்ரசாமரபாணிஸ்து
133 ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு
246 ஜாநேநாஸிதேவதேவேச
265 ஜ்ஞாந க்ஷ்யர்விதம்கர்ம
73 ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா
307 ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ
84 தச்சித்தவிமலாஹ்லாத
206 ததஸ்தஸ்மிந்முஹூர்தேது
81 தத்தஸ்யஸத்ருசம்
8 ததாசபந்த்யாமர்ணவதேஹ
8 தபோவநாந்புண்யாநி
32 தம்ப்ரபிந்நசிரோக்ரீவம்
280 ததாவித்வாந்புண்யபாபே
38 ததிச்சயாமஹாதேஜா
382 ததேஷாகதயாம்யேதத்
97 தந்மந்த்ரம்ப்ராஹ்மணாதீநம்
151 தமப்யபாஷஸௌமித்ரே
303 தமீச்வராணம்பரமம்
14 தமேவசாத்யம்புருஷம்
14 தமேவசரணம்கச்ச
278 தவாம்ருதஸ்யந்திநி
99 தஸ்மாதேவமவிச்சாந்த:
382 தஸ்மாத்த்வம்து ஸமுத்ஸ்
146 தஸ்மாத்ப்ரணம்யப்ரணிதாய
22 தஸ்மாத்யுத்தஸ்வபாரத
97 தஸ்மைஸவித்வாந்
19 தாந்ஸமீக்ஷ்யசகௌந்தேய
14 தாநிஸர்வாணிஸம்யம்ய
5 தாவத்ராமாயணகதா
284 தாஸஸர்வாச்ரஸாதேவ
392 திரோதாநகரீசக்தி
246 தேதும்ஸோமமிவோத்யந்தம்
461 தேநைவதேப்ரயாஸ்யந்தி
198 தேஷாம்தத்வசநம்ச்ருத்வா
381 த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம்திவி
129 த்ரைகுண்யவிஷயாவேதா:
146 த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம்
1 த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி
15 த்வம்மாதாஸர்வலோகாநாம்
381 த்வம்மேஹம்மே
146 த்வமேவமாதாச
14 த்வமேவோபாயபூதோமே
206 த்வம்வைகிதேப்ரபாவேந
228 த்வாம்துதிக்குலபாம்ஸநம்
266 ததாமிபுத்தியோகம்
96 தமோபாஹயகரணநாம்
73 தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே
14 திவ்யம்ததாமிதேசக்ஷு
166 தீபோநேத்ராதுரஸ்யேவ
166 தீர்க்கமுஷ்ணம்விநிச்வஸ்ய
366 துரந்தஸ்யாநாதே .
384 த்ருஷ்டாஸீதா
86 தேவகார்யபரோபூத்வா
206 தேவாநாம்துமதம்ச்ருத்வா
8 தேவத்வேதேவதேஹோயம்
8 தேவ்யாகாருண்யரூபயா
14 தேஹிநோஸ்மிந்யதாதேஹே
285 தேஹிமேததாமிதே
97 தைவாதீநம்ஜகத்ஸர்வம்
265 தைவீஸம்பத்விமோக்ஷாய
26 தௌராத்ம்யம்
32 த்ரௌபத்யாஸஹிதாஸ
274 த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநே
27 த்வயேநமரத்ரந்தேந
242 த்விபரார்த்தாவஸாநேமாம்
14 த்வௌபூதஸர்கௌலோகே
83 தநுராதாயஸசரம்
19 தர்மக்ஷேத்ரேகுருக்ஷேத்ரே
228 தர்மஜ்ஞஸமய .ப்ரமாணம்
230 தர்மராஜஸுதத்ரைநம்
3 தர்மேசார்த்தேசகாமேச
206 தாந்யைர்யஷ்டவ்யமித்யே
182 நகாமகலுஷம்சித்தம்
19 நகாங்க்ஷேவிஜயம்க்ருஷ்ண
6 நக்ஷமாமிவஸுந்தரே
8 நகல்வத்யைவஸௌமித்ரே
381 நசக்ஷுஷாபச்யதி
83 நசஸீதாத்வயாஹீநா
23 நஜாதிபேதம்நகுலம்
14 நஜாயதேம்ரியதேவா
5 நதேவாகக்ருதாகாவ்யே
303 நதத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச
460 நத்யஜேயம்கதஞ்சந
14 நத்வேவாஹம்ஜாதுநாஸம்
182 நதேஹம்நப்ராணாந்
291 நதர்மநிஷ்டோஸ்மிநசாத்ம
243 நமேயம்துகஸ்யசித்
14. நமஸசக்ருர்ஜநார்தநம்
489 நமோசிந்த்யாத்புதாக
22 நயோத்ஸ்யாமி

ஸ்ரீவசனபூஷண வ்யாக்யான ஸம்ஸ்க்ருத பரமாணுக்ரமணிகை முடிந்தது